

ДИН Р. КУНЦ

СВЕТКАВИЦА

РЕЦЕНЗИЈА
ОД
КЛАСИЧНО
НА

The New York Times

USA

Дийн Кунц
Светкавица

На Грег, Джоан Бенфорд
Понякога си мисля, че сте най-интересните
хора, които познаваме.
Тогава винаги вземам два аспирина и си лягам.
Но мисълта упорства.

ПЪРВА ЧАСТ ЛОРА

Дълбоката любов на някого
ни дава сили,
а дълбоката любов към някого
ни дава смелост.

Лао Дзь

ГЛАВА ПЪРВА СВЕЩ НА ВЯТЪРА

1.

В нощта, когато се роди Лора Шейн, се разрази буря. Тогава времето беше толкова странно, че хората го споменаваха години наред.

Дванадесети януари 1955 година, сряда беше студен, сив и мрачен ден. На свечеряване от навъсеното небе се заизвиваха едри, пухкави снежинки и хората от Денвър се спотаиха в очакване на виелица от Скалистите планини. Към десет часа вечерта от запад задуха силен, мразовит вятър и зави през планинските проходи и над неравните гористи склонове. Снежинките се смалиха и станаха като песъчинки – малки и скърцащи. Вятърът нахлу през прозорците на опасания с книжни лавици кабинет на доктор Пол Маркуел.

Маркуел се беше отпуснал на стола зад бюрото и пиеше шотландско уиски за затопляне. Непрекъснатата настилка, която го мъчеше, се дължеше не на зимното течение, а на вътрешна студенина на ума и сърцето.

През четирите години след смъртта на единственото му дете Лени от полиомиелит Маркуел все повече затъваше в пиянство. И сега, въпреки че беше дежурен на повикване в околийската болница, той взе бутилката и си наля още „Чивас Ригъл“. През просветената 1955 година децата се ваксинираха с ваксината на доктор Джонас Солк. Скоро нито едно дете нямаше да се парализира или умира от полиомиелит. Но Лени се зарази през 1951 година преди Солк да разработи ваксината. Парализираха се и дихателните мускули на момчето. Случаят се усложни с

бронхопневмония. Лени нямаше шансове.

Глух тътен отекна в зимната нощ от планината към запад, но отначало Маркуел не му обърна внимание. Беше така погълнат от собствената неспирна черна скръб, че понякога само подсъзнателно долавяше какво става около него.

На бюрото стоеше снимка на Лени. Дори четири години след смъртта лекарят продължаваше да се измъчва от усмихнатото лице на сина си. Трябваше може би да скрие снимката, но вместо това я държеше на видно място, защото методът, чрез който се опитваше да изкупи вината си, се състоеше в непрестанно самобичуване.

Никой от колегите на Пол Маркуел не знаеше за проблема с пиенето. Той никога не изглеждаше пиян. Грешките, допуснати при лечението на някои пациенти, се дължаха на усложнения, които биха могли да възникнат и по естествен път и затова не бяха приписвани лично на него. Но той си знаеше, че е сбъркал и ненавистта към самия себе си още повече го подтикваше към пиянство. Пак се чу тътен. Този път разпозна шума на гръмотевица, но все още не беше изненадан.

Телефонът извънтя. Уискито притъпяваше сетивата и забавяше реакциите му, затова вдигна слушалката чак при третото позвъняване.

– Ало!

– Доктор Маркуел? Хенри Ямата – гласът на Ямата, стажант-лекар от околийската болница звучеше нервно. – Една от вашите пациентки, Джанет Шейн, токущо беше докарана от мъжа си. Тя ражда. Всъщност бурята ги е забавила и раждането вече е започнало.

Маркуел продължаваше да отпива от уискито, докато слушаше. После, доволен, че не заваля думите, попита:

– Все още ли е в началото?

– Да, но родилните болки са силни и необичайно продължителни за този етап. Има кървенисто вагинално течение...

– Това може да се очаква.

– Не, не – прекъсна го нетърпеливо Ямата. – Не става дума за обичайното изтичане...

Спукването на мехура или кървенистото течение беше сигурен знак, че раждането е наближило. Но Ямата каза, че госпожа Шейн вече е започнала да ражда. Маркуел сбърка като заяви, че става дума за обичайно изтичане на околоплодната течност.

– Кръвта не е чак толкова много, та да говорим за кръвоизлив – каза доктор Ямата, – но нещо не е наред. Инертна матка, обструкция на таза, органично заболяване...

– Бих забелязал, ако има някакво физиологично отклонение, което да застрашава бременността – отвърна рязко Маркуел. Но му беше ясно, че би могъл да не забележи, ако е бил пиан. – Днес е дежурен доктор Карлсън. Ако стане нещо преди да съм пристигнал, той...

– Току-що докараха четирима ранени от злополука. Двама са в лошо състояние. Карлсън е претоварен. Имаме нужда от вас, доктор Маркуел.

– Тръгвам. Двайсет минути.

Маркуел затвори телефона, допи уискито и извади от джоба ментови бонбони. Винаги ги носеше, откакто се пропи. На излизане от кабинета разви един, лапна го и се запъти по коридора към килера.

Беше пиан, а трябваше да изражда бебе и може би щеше да го повреди, което би означавало край на кариерата, крах на репутацията, но това не го интересуваше. Всъщност очакваше катастрофата с перверзен копнеж.

Обличаше палтото си, когато нощта се разтърси от нова гръмотевица. Къщата се разлюля.

Той се намръщи и погледна през прозореца до предната врата. Зад стъклото танцуваха ситни, сухи снежинки, спираха за миг, докато вятърът поеме дъх и се завъртаха отново. И преди беше чувал гръмотевици при снежна буря, но винаги в началото и, винаги глухи и отдалечени, никога толкова заплашителни.

Проблесна светкавица, после още една. Падащият сняг се освети странно от непостоянния блясък, а прозорецът за миг се превърна в огледало, където Маркуел видя собствения си измъчен образ. Последвалият гръмотевичен трясък беше най-силния до момента.

Лекарят отвори вратата и любопитно надникна в неспокойната нощ. Поривистият вятър хвърляше сняг под покрива на портата и го блъскаше в предната стена на къщата. Моравата беше покрита с прясно навалял сняг дебел три-четири пръста. Обърнатите по посока на вятъра борови клони също бяха заснежени.

Една светкавица блесна съвсем наблизо и заслепи Маркуел. Гръмотевичният грохот беше толкова мощен, сякаш извираше едновременно от небето и от земята като че ли те се разтваряха, за да възвестят Страшния съд. Две дълги, припокриващи се, ослепителни светкавици разкъсаха мрака. От всички страни подскачаха, гърчеха се и пулсираха странни силуети. Светкавиците изкривяваха сенките на парапетите, балюстрадите, дърветата, голите храсти и уличните лампи така необичайно, че познатият на Маркуел свят придобиваше характеристиките на

сюрреалистична картина: неземна светлина огряваше иначе обикновените предмети по такъв начин, че формите се видоизменяха неузнаваемо, тревожно.

Объркан от заслепящото небе, вятъра и издутите бели платна на бурята, Маркуел изведнъж се почувства пиян за пръв път тази вечер. Не можеше да установи доколко необикновените електрически явления са реални и доколко са плод на алкохолни халюцинации. Предпазливо запристъпя по хлъзгавата площадка към стъпалата, водещи до заснежената пътека и се облегна на една от колоните, протегнал шия да погледне раздираното от светкавици небе.

Няколко поредни гръмотевици разлюляха моравата и улицата пред него, сякаш се виждаха на филмова лента, заседнала в прожекционната машина. Нощта беше погълнала всички цветове: оставаха само ослепителната белота на светкавиците, беззвездното небе, искрящият бял сняг и мастилено черните потръпващи сенки. Маркуел гледеше извънредното небесно представление със страхопочитание. Небесата се разкъсаха още веднъж. Устременият към земята връх на гореща светкавица докосна желязната улична лампа само на около шейсет стъпки от Маркуел, който изкрещя от ужас. В мига на съприкосновението нощта сякаш пламна. Стъклата на лампата се пръснаха. Лекарят усети вибрациите на гръмотевицата между зъбите си. Подът на входната площадка изтрещя. Студеният въздух веднага замириса на озон и горещо желязо. Отново стана тихо, спокойно и тъмно. Маркуел преглътна ментовия бонбон. Учудени съседи наизскачаха пред вратите на къщите наоколо. Или може би бяха стояли там през цялото време, но той ги забеляза едва когато се възстанови относителното спокойствие на обикновения снеговалеж. Неколцина си проправяха пъртина, за да разгледат отблизо поразената лампа, чиято желязна конструкция се оказа полуразтопена. Те подвикваха помежду си и към Маркуел, но той не отговори. Не беше изтрезнял от ужасяващата гледка. Уплашен, че съседите ще забележат колко е пиян, той се отдръпна от стъпалата и влезе в къщата. Освен това нямаше кога да бърби за времето. Чакаше го бременна жена, раждане.

Опитваше се да възвърне самообладанието си. Взе вълнен шал от килера, омота го около врата си и го кръстоса на гърдите. Ръцете му трепереха, пръстите бяха леко вкочанени, но успя да закопчае палтото. Борейки се със замаяването, той извади галошите.

Обзе го убеждението, че нелепата светкавица има някакво особено значение за него. Знак, поличба. Глупости. Просто уискито го объркваше. Но усещането си остана, докато вървеше към гаража, отваряше

вратата, изкарваше колата в задната алея и веригите на гумите проскърцаха и потракваха в снега. Насочи колата към парка и тъкмо смяташе да излезе, за да затвори гаража, когато някой заудря по стъклото откъм неговата страна. Маркуел стреснат извърна глава и забеляза наведен мъж, който го гледаше през стъклото.

Непознатият изглеждаше около тридесет и пет годишен. Чертите му бяха смели и добре оформени. Даже през отчасти замъгленото стъкло личеше, че е необикновен. Носеше флотски шинел с вдигната яка. В ледения въздух ноздрите му издишваха пара, а когато говореше, думите излитаха в бледи облачета от дъха му.

– Доктор Маркуел?

Лекарят свали стъклото:

– Да?

– Доктор Пол Маркуел?

– Да, да. Нали току-що ви казах! Но днес нямам приеман час и съм тръгнал на преглед в болницата.

Непознатият имаше необикновено сини очи, които предизвикваха у Маркуел представата за ясно зимно небе, отразено в крехкия лед на замръзващо езеро. Те привличаха, бяха красиви, но от пръв поглед му се стори, че са очи на опасен човек.

Преди Маркуел да успее да включи на скорост и да излезе на улицата, където можеше да потърси помощ, човекът с шинела мушна през отворения прозорец пистолет:

– Не правете глупости.

Когато дулото притисна меката плът под брадичката, лекарят осъзна с известна изненада, че не му се иска да умира. Отдавна си мислеше, че е готов да прегърне смъртта, но сега, вместо да приветствува осъществяването на волята за живот, бе обхванат от чувство за вина. Да прегърне живота му се струваше предателство спрямо сина му, с когото можеше да се съедини само в смъртта.

Угасете фаровете, докторе! Добре. Сега изключете двигателя!

Маркуел изтегли ключа от таблото.

– Кой сте вие?

– Няма значение.

– За мене има. Какво искате? Какво ще ми направите?

– Бъдете сговорчив и няма да пострадате. Но ако се опитате да се измъкнете, ще ви пръсна черепа, после ще изпразня пълнителя в трупа ви за всеки случай.

Гласът беше мек, неочаквано приятен, но изпълнен с решителност:

– Дайте ми ключовете!

Маркуел ги подаде през спуснатото стъкло.

– Сега излезте!

Маркуел излезе от колата, започнал бавно да изтрезнява. Острият вятър го блъсна в лицето. Трябваше да присвие очи, за да се предпази от ситния сняг.

– Вдигнете стъклото преди да затворите вратата. Непознатият го притискаше и не му даваше никаква възможност да се измъкне. – Добре, много добре. Сега, докторе, елате с мен в гаража.

– Но това е лудост. Какво...

– Хайде!

Непознатият стоеше близо до Маркуел и го държеше за лявата ръка. Ако някой наблюдаваше от съседна къща или от улицата, мракът и падащият сняг щяха да прикрият оръжието. В гаража Маркуел затвори голямата врата по указание на непознатия. Студените, несмазани панти изскърцаха.

– Ако искате пари...

– Млъкнете и влизайте в къщата.

– Слушайте, моя пациентка ражда в околийската...

– Ако не си затворите устата, с дръжката на пистолета ще ви избия всичките зъби, та да видим как ще говорите тогава.

Маркуел му повярва. Мъжът беше около шест стъпки висок и тежеше към сто и осемдесет фунта. По размери не превъзхождаше Маркуел, но изглеждаше застрашително. Русата му коса беше покрита с топящ се сняг, който се стичаше на вадички над веждите и по слепоочията. Изглеждаше лишен от всичко човешко, като ледена статуя от зимен карнавал. Маркуел не се съмняваше, че при физически сблъсък непознатият с шинела лесно би надвил всякакъв противник, особено, когато става дума за излязъл от форма пиян лекар на средна възраст.

* * *

Боб Шейн изпитваше клаустрофобия в малката чакалня за бащи пред родилното отделение. Помещението имаше нисък таван, облицован със звуконепроницаеми плочки, мрачни зеленикави стени и единствен прозорец, покрит със скреж. Беше прекалено топло. Шестте стола и двете масички задръстваха тясното пространство. Искаше му се да блъсне двойната летяща врата, да излезе в коридора, да се втурне към другия край на болницата, да прекоси общата чакалня и да се озове навън в студената нощ, където няма следа от миризмите на

дезинфекционни средства и болести.

И все пак той остава в чакалнята до родилното, за да е близо до Джанет, ако и дотрябва. Нещо не беше наред. Раждането винаги е болезнено, но не е чак такава агония като жестоките, продължителни контраракции, измъчващи Джанет от толкова време. Лекарите не признаваха, че са възникнали сериозни усложнения, но тревогата им бе очевидна.

Боб разбираше източника на клаустрофобията. Всъщност той не се страхуваше, че стените ще се стоварят върху него. Стоварваше се смъртта – може би на жена му или на нероденото дете, а може би и на родилката, и на бебето. Летящата врата се отвори навътре. Влезе доктор Ямата. Боб стана от стола и се блъсна в масичката. По пода се разпиляха поне половин дузина списания.

– Как е тя, докторе?

– Все така. – Ямата беше нисък и слаб, с добродушно лице и големи, тъжни очи. – Скоро ще пристигне доктор Маркуел.

– Нали не отлагате лечението до неговото идване?

– Не, не, разбира се. За нея се грижат добре. Просто си помислих, че ще се радвате като научите, че лекуващият я лекар е тръгнал насам.

– О, да, ами... благодаря. Слушайте, мога ли да я видя, докторе?

– Все още не – отговори Ямата.

– А кога?

– Когато..., когато не е толкова зле.

– Що за отговор? Кога ще бъде това? Кога, за бога, ще излезе от това състояние? Той веднага съжали, че е избухнал. – Аз... съжалявам, докторе. Просто... просто се страхувам.

– Зная, зная.

* * *

От гаража на Маркуел можеше да се влезе направо в къщата през вътрешна врата. Те прекосиха кухнята и минаха по коридора на първия етаж като по пътя запалваха светлините. От ботушите им капеха буци топящ се сняг. Човекът с пистолета разгледа трапезарията, дневната, кабинета, стаята за прегледи и чакалнята. После каза:

– На горния етаж.

В спалнята непознатият светна една от лампите, премести плетен стол с права облегалка, който стоеше до тоалетната масичка и застана в средата на стаята.

– Докторе, моля свалете ръкавиците, палтото и шала.

Маркуел се подчини, хвърли дрехите на пода и по нареждане на

човека с пистолета седна на стола. Непознатият сложи пистолета върху шкафчето и извади от джоба си навито яко въже. Бръкна под палтото и извади къс, широк нож, който очевидно държеше в ножница на колана. Наряза въжето на парчета като несъмнено възнамеряваше с тях да привърже Маркуел за стола.

Докторът се втренчи в пистолета на шкафчето и започна да пресмята шансовете си да го достигне преди непознатия. После се вгледа в зимносините му очи и осъзна, че плановете му са очевидни за противника така както простите детски хитрини са очевидни за възрастния.

Русият се усмихна сякаш искаше да каже: „Хайде, опитай се!“

Пол Маркуел искаше да живее. Той покорно притихна, докато натрапникът връзваше ръцете и краката му за плетения стол. Непознатият пристегна възлите, но не болезнено като че ли изпитваше особена загриженост за пленника си.

– Не ми се иска да се задавите. Вие сте пиян и ако ви запуша устата с парцал, може да повърнете и да се задушите. Така че ще ви се доверя от известна степен. Но ако ви хрумне да извикате за помощ, ще ви убия на място. Ясно?

– Да.

Когато човекът с пистолета произнасяше повече думи, проличаваш лек акцент, толкова слаб, че Маркуел не можеше да го определи. Замъгляваше в края някои думи, а от време на време произношението беше почти незабележимо гърлено.

Непознатият седна на крайчеца на леглото и сложи ръка върху телефона.

– Кой е номерът на околийската болница?

– Защо? – примигна Маркуел.

– По дяволите, зададох въпрос. Ако отказвате да ми дадете номера, предпочитам да го изтръгна от вас на всяка цена, отколкото да го потърся в указателя.

Маркуел смирено му каза номера.

– Кой е дежурен тази вечер?

– Доктор Калсън. Хърб Карлсън.

– Добър ли е?

– Какво искате да кажете?

– По-добър ли е като лекар от вас или и той е пияница?

– Аз не съм пияница. Имам...

– Вие сте безотговорна, изпълнена със самосъжаление алкохолна развалина и много добре знаете това. Отговорете ми, докторе – може ли

да се разчита на Карлсън?

Внезапното прилошаване на Маркуел се дължеше само отчасти на прекомерната доза уиски. Другата причина беше отвращението от мисълта, предизвикана от думите на натрапника.

– Да, Хърб Карлсън е добър. Много добър лекар.

– Коя е старшата сестра тази вечер?

Маркуел се замисли за миг:

– Ела Ханлоу, мисля. Не съм сигурен. Ако не е Ела, значи е Върджиния Кийн.

Непознатият позвъни в околийската болница и каза, че се обажда от името на доктор Пол Маркуел. Попита за Ела Ханлоу.

В къщата се втурна вятърът, блъсна отворен прозорец, засвири в стрехите. Маркуел си спомни за бурята. Загледа се във вилицата зад прозореца и усети нов прилив на объркване. Вечерта беше така наситена със събития – светкавицата, загадъчния натрапник, – че изведнъж му се стори нереална. Подръпна въжетата, с които бе привързан към стола, убеден, че са част от алкохолно видение и ще се стопят без остатък, но те го държаха здраво. От усилието пак му призля. Непознатият каза по телефона:

– Сестра Ханлоу? Доктор Маркуел няма да може да дойде в болницата тази вечер. Една от пациентките му, Джанет Шейн, има тежко раждане. Хм-м... Да, разбира се. Той иска доктор Кърлсън да поеме раждането. Не, не, страхувам се, че няма да е възможно. Не, не от времето. Той е пиян. Точно така. Опасен е за пациентката. Не... толкова е пиян, че няма смисъл да му давам слушалката. Съжалявам. Доста се е пропилил напоследък и се мъчи да се прикрива, но тази вечер е по зле от обикновено. Хм-м... Аз съм негов съсед. Добре. Благодаря, сестра Ханлоу. Дочуваме.

Маркуел се ядоса, но изпита неочаквано облекчение от разкриването на тайната.

– Мръсник, съсипа ме.

– Не, докторе. Сам се съсипахте. Ненавистта към самия себе си унищожи кариерата ви и прогони съпругата ви. Разбира се, бракът вече беше разстроен, но можеше да се спаси, ако Лени беше оживял и дори след като умря, но вие изцяло се затворихте в себе си.

Маркуел беше изумен.

– Откъде, по дяволите, знаете какво стана между мене и Ана? И откъде знаете за Лени? Никога не съм ви срещал. Как научихте всичко за мене?

Непознатият не обърна никакво внимание на въпросите и опря две възглавници до тапицираната горна дъска на леглото. Сложи краката си с мокрите и мръсни ботуши върху покривката и се изтегна.

– Независимо от това какво си мислите, вие не сте виновен за загубата на сина си. В края на краищата сте само лекар, а не чудотворец. Но за загубата на Ана наистина сте виновен. Виновен сте също за това, в което се превърнахте – изключителна опасност за пациентите си.

Маркуел понечи да възрази, после въздъхна и отпусна глава. Брадичката му опря до гърдите.

– Знаете ли какъв е проблемът ви, докторе?

– Предполагам, че ще ми кажете.

– Проблемът е, че никога не ви се е налагало да се борите за нещо, никога не сте срещали съпротива. Баща ви беше заможен, получавате всичко, което пожелаехте, посещавахте най-добрите училища. Въпреки че практикувахте успешно, нямате нужда от пари – имахте наследство; Затова когато Лени се разболя от полиомиелит, не знаехте как да се справите, защото нямате практика. Не бяхте ваксиниран, нямате съпротивителни сили и затънахте в отчаяние.

Маркуел повдигна глава, запримига да проясни погледа си и каза:

– Не ви разбрах.

– Всички тези страдания са ви понаучили на нещичко, Маркуел и ако изтрезнеете достатъчно, за да мислите ясно, ще можете да се върнете в правия път. Все още имате малък шанс за спасение.

– Може пък да не искам.

– Страхувам се, че може да се окажете прав. Смятам, че ви е страх да не умрете, но не зная дали имате сили да продължите да живеете.

Застоялият дъх на доктора лъхаше на мента и уиски. Накрая отвратен от самосъжалителната нотка в гласа, но неспособен да възвърне достойнството си, той запита:

– Какво искате от мене?

– Искам да ви попреча да стигнете до болницата тази вечер. Искам да съм абсолютно сигурен, че няма да израждате Джанет Шейн. Станал сте касапин, потенциален убиец и този път трябва да бъдете спрян.

Маркуел облиза сухите си устни:

– Все още не зная кой сте вие.

– И никога няма да научите, докторе. Никога.

* * *

Боб Шейн никога не беше изпитвал такъв страх. Преглътна

сълзите, защото суеверно вярваше, че явното показване на уплахата ще изкуши съдбата и ще предизвика смъртта на Джанет и на бебето.

Той се изправи на стола в чакалнята, наведе глава и безмълвно започна да се моли: „Господи, Джанет би се справила по-добре от мене. Тя е толкова хубава, а аз съм безобразно грозен. Аз съм прост бакалин и кварталното магазинче на ъгъла никога няма да ни направи богати, но все пак тя ме обича. Господи, тя е добра, честна, скромна... Тя не заслужава да умре. Може би Ти искаш да я прибереш, защото вече е достатъчно добра за рая. Но аз все още не съм и имам нужда от нея, за да ме направи по-добър“.

Една от вратите се отвори.

– Боб погледна натам. Влязоха доктор Карлсън и доктор Ямата със зелени операционни престилки. Видът им уплаши Боб и той бавно стана от стола. Очите на Ямата бяха по-тъжни от всякога.

Доктор Карлсън беше висок, представителен мъж, който запазваше достолепния си вид дори с провисналата болнична престилка.

– Господин Шейн... Съжалявам. Ужасно съжалявам, но при раждането съпругата ви почина.

Боб остана вцепенен като че ли чудовищната вест вкамени тялото му. Чуваше само откъслечи от думите на Карлсън: „...обструкция на матката... Този тип жени всъщност не би трябвало да раждат. Не е бивало изобщо да забременява. Съжалявам... Много съжалявам... Всичко, което беше по силите ни... масивен кръвоизлив... но бебето...“

Думата „бебе“ извади Боб от вцепенението. Той се олюля към Карлсън:

– Какво казахте за бебето?

– Момиченце – отвърна Карлсън. – Малко здраво момиченце.

Боб беше помислил, че всичко е изгубено. Сега гледаше Карлсън с плахата надежда, че част от Джанет не е умряла и че в крайна сметка не е съвсем сам на този свят.

– Наистина ли? Момиче?

– Да – отговори Карлсън. – Изключително красиво бебе. Роди се с буйна тъмнокестенява коса.

Загледан в Ямата, Боб промълви:

– Моето бебе е живо.

– Да – каза Ямата. По лицето му пробяга измъчена усмивка. – Трябва да благодарите на доктор Карлсън. Страхувам се, че госпожа Шейн нямаше шансове. В по неопитни ръце бебето също щеше да е обречено.

Боб се обърна към Карлсън все още прекалено уплашен, за да

повярва.

– Бебето... бебето оживя и за това все пак трябва да съм ви благодарен, нали?

Лекарите неловко замълчаха. После Ямата сложи ръка на рамото на Боб Шейн. Може би усещаше, че допирът е утешение.

Въпреки че Боб беше с три-четири пръста по-висок и около четиридесет фунта по-тежък от дребничкия лекар, той се облегна на Ямата. Разрида се, обзет от скръб, а Ямата го крепеше.

* * *

Непознатият остана при Маркуел още час, въпреки че млъкна и не отговори на нито един от въпросите на лекаря. Лежеше на леглото, гледаше в тавана и беше така вгълбен в мислите си, че почти не помръдваше. Лекарят започна да изтрезнява. Заизмъчва го пулсиращо главоболие. Както обикновено махмурлукът беше извинение за още по-голямо самосъжаление от онова, което го подтикваше да пие. По едно време натрапникът погледна ръчния си часовник.

– Единадесет и половина. Аз си отивам. Стана от леглото, приближи се до стола и пак извади ножа изпод палтото.

Маркуел изтръпна.

– Ще срежа въжетата донякъде, докторе. Ако се заемете с тях здраво, след около половин час ще се освободите. А това време ми е достатъчно да се махна.

Мъжът се наведе зад стола и са залови за работа. Маркуел очакваше да усети как острието се плъзва между ребрата. Но след по-малко от минута непознатият прибра ножа и се запъти към вратата на спалнята.

– Имате шанс да се спасите, докторе. Мисля, че сте твърде слаб да го направите, но дано да греша. После излезе.

В продължение на десетина минути, докато се бореше да се освободи, Маркуел чуваше от време на време шумове от долния етаж. Очевидно натрапникът тършуваше за ценности. Макар и да изглеждаше загадъчен, може би просто беше крадец с извънредно необичаен начин на действие.

Най-сетне Маркуел се освободи. Беше дванадесет часа и двадесет и пет минути. Китките му бяха ожулени и кървяха.

През последния половин час не беше чул никакъв звук от долния етаж, но въпреки това взе пистолета си от нощното шкафче и предпазливо слезе по стълбите. Отиде в приемната в онази част на къщата, която бе отделена за професията му. Очакваше да липсват лекарства, но

двата високи бели шкафа бяха непокътнати.

Забърза към кабинета, убеден че несигурният стенен сейф е разбит. Сейфът не беше докосван.

Съвсем объркан, той се обърна да излиза и тогава видя в мивката струпани празни бутилки от уиски, джин, текила и водка. Натрапникът беше спрял само да намери алкохолните запаси и да ги излее в канала.

На огледалцето на барчето беше залепена бележка. Натрапникът беше написал посланието си със спретнати печатни букви:

„АКО НЕ СПРЕТЕ ДА ПИЕТЕ, АКО НЕ ПРИЕТЕ СМЪРТТА НА ЛЕНИ, ЩЕ СЛОЖИТЕ ДУЛОТО НА ПИСТОЛЕТА В УСТАТА СИ И ЩЕ СИ ПРЪСНЕТЕ МОЗЪКА ДО ЕДНА ГОДИНА. ТОВА НЕ Е ПРЕДСКАЗАНИЕ. ТОВА Е ФАКТ.“

Сграбчил бележката и пистолета, Маркуел огледа празната стая, сякаш непознатият все още беше там, призрак, който свободно може да избира между видимостта и невидимостта.

– Кой сте вие? – настоя той. – Кой по дяволите сте вие?

Отвърна му само вятърът зад прозореца, но в скръбния му стон не се различаваше нищо смислено.

* * *

В 11 часа на следващата сутрин, след ранна среща с погребалния агент във връзка с погребението на Джанет, Боб Шейн се върна в околйската болница, за да види новородената си дъщеричка. Нахлузи памучна престилка, кепе и хирургическа маска, щателно изми ръцете си под надзора на медицинска сестра и чак тогава му разрешиха да влезе в залата, където той нежно повдигна Лора от люлката.

В помещението имаше още девет новородени. Всички бяха сладки по своему, но на Боб му се струваше абсолютно неоспорим изводът, че Лора Джийн е най-сладката измежду тях. Въпреки че популярният ангелски образ изискваше сини очи и руса коса, а Лора беше с кафяви очи и кестенява коса, тя все пак приличаше на ангелче. Тя не заплака през десетте минути, докато той я държеше. Примигваше, сбръчкваше носле, въртеше очички и се прозяваше. Изглеждаше замислена, сякаш знаеше, че няма майка и че тя и баща и си нямат никой друг в студения, неприетлив свят.

Една от стените беше изцяло остъклена, за да могат роднините да видят новородените. Пред стъклото се бяха събрали пет души. Четирима се усмихваха, жестикулираха и правеха гримаси, за да забавляват бебетата.

Петият беше рус мъж с флотски шинел и с ръце в джобовете. Той не се усмихваше, не жестикулираше, не правеше гримаси. Гледаше Лора.

Изминаха няколко минути. Непознатият не откъсваше очи от детето и Боб се притесни. Мъжът изглеждаше прилично, но по лицето му се четеше твърдост и още нещо, което не можеше да се опише с думи и караше Боб да мисли, че този човек е видял и вършил ужасни неща.

Започна да си припомня сензационни истории от булевардните вестници за отвличания и продажби на бебета на черния пазар. Каза си, че се е побъркал и че си въобразява несъществуващи опасности, защото след загубата на Джанет се страхува да не загуби и дъщеря си. И колкото по-дълго русият изучаваше Лора, толкова повече се тревожеше Боб.

Мъжът вдигна очи като че ли беше почувствал напрежението. Дватамата се спогледаха. Сините очи на непознатия бяха необикновено ярки, наситени. Боб се уплаши още повече. Притисна дъщеря си, сякаш непознатият се канеше да разбие стъклото и да я грабне. Замисли се дали да не извика някоя от сестрите в отделението и да я помоли да разговаря с мъжа или да разпита за него.

Тогава непознатият се усмихна. Широката, сърдечна искрена усмивка преобрази лицето му. Само за миг престана да изглежда зловещо и придоби дружелюбен вид. Той намигна на Боб и отчетливо произнесе зад стъклото една-единствена дума: „Красива“.

Боб се отпусна, усмихна се, осъзна, че усмивката не се вижда зад маската и кимна в знак на благодарност.

Непознатият пак погледна Лора, намигна отново на Боб и се отдалечи от стъклото.

* * *

По-късно, след като Боб Шейн си беше отишъл у дома, към остъклената стена се доближи висок мъж в тъмни дрехи. Казваше се Кокоска. Заразглежда новородените, после погледът му се измести и той видя безцветното си отражение в лъснатото стъкло. Лицето му бе широко и плоско, с ъгловати черти. Устните бяха толкова тънки и твърди, че изглеждаха рогови. Белег от дуел, дълъг около три пръста прорязваше лявата буза. В тъмните очи липсваше дълбочина като че ли бяха изрисувани керамични сфери, подобни на студените очи на акула, кръстосваща сенчестите океански дълбини. Стана му забавно, че неговото лице рязко контрастира с невинните личица на бебетата в люлките зад стъклото.

Той се усмихна – рядко за него изражение, което не придаваше топлота на лицето, а го правеше още по-страшно.

Пак погледна през отражението си. Не беше трудно да открие Лора Шейн сред повитите бебета, защото фамилното име на всяко дете беше напечатано на картонче, прикрепено към гърба на люлката.

„На какво се дължи този интерес към тебе, Лора?“, чудеше се той. „Защо животът ти е толкова важен? Защо се изразходва цялата тази енергия за благополучното ти появяване на белия свят? Дали да не те убия още сега и да сложа край на замислите на предателя?“

Можеше да я ликвидира, без да му мигне окото. И преди беше убивал деца, макар и не толкова малки. Нито едно престъпление не изглеждаше ужасно, щом служеше на делото, на което бе посветил живота си. Новороденото спеше. От време на време помръдваше устица и сбръчкваше за миг лицеце като че ли сънуваше майчината утроба със съжаление и копнеж.

Накрая реши да не я убива. Засега.

„Винаги мога да те премахна, малката“, промърмори той. „Когато разбера каква е ролята ти в плановете на предателя, тогава мога да те убия“.

Кокошка се отдалечи от стъклото. Знаеше, че през следващите повече от осем години няма да види момичето.

2.

В южна Калифорния валежите са рядкост през пролетта, лятото и есента. Истинският дъждовен сезон обикновено започва през декември и завършва през март. Но втори април 1963 година, събота беше навъсен и влажен ден. Боб Шейн отвори предната врата на своята квартална бакалничка в Санта Ана и реши, че има изгледи за един последен за сезона пороен дъжд.

Фикусите в двора на отсрещната къща и фурмата в ъгъла не помръдваха в неподвижния въздух, приведени под тежестта на приближаващата буря.

Радиото тихо свиреше до касата. „Бийч Бойз“ пееха новия си хит „Сърфинг в САЩ“. Мелодията беше толкова подходяща за времето, колкото песента „Бяла Коледа“ през юни. Боб погледна часовника си – беше три часа и петнадесет минути.

„Ще завали към три и половина“, реши той. „И то здравата.“

Търговията сутринта потръгна, но след обяд замря. В момента нямаше никакви клиенти в магазина.

Малката семейна бакалница се бореше с новопоявилата се жестока конкуренция на веригите магазини на самообслужване от типа на „Севън-Илевън“. Боб възнамеряваше да се пренасочи към новия тип деликатесни магазини и да предлага повече пресни продукти, но все отлагаше, защото в тях се отваряше значително повече работа.

Ако приближилата буря се окажеше силна, до края на деня щеше да има малко клиенти. Тогава можеше да затвори по-рано и да заведе Лора на кино. Той се отдръпна от вратата и каза:

– Най-добре да донесеш лодката, съкровище.

Лора беше коленичила до предния щанд срещу касата, погълната от работа. Боб бе донесъл от склада четири кашона консервирана супа и Лора се зае с тях. Беше само осемгодишна, но на нея можеше да се разчита, а и тя с удоволствие помагаше в магазина. Сега залепваше етикет с цената на всяка кутия и поставяше консервите на полиците като не забравяше да прережи стоката и да сложи новата супа зад старата. Тя неохотно вдигна очи:

– Лодка ли? Каква лодка?

– Горе, у дома. Лодката в килера. Като се съди по небето, ще имаме нужда от нея, ако ще излизаме довечера.

– Глупости – отсече тя. – В килера няма лодка.

Той заобиколи тезгяха:

– Има. Чудесна синя лодчица.

– Ами! В килера? Кой килер?

Боб започна да нарежда разни пакети сухи пасти на металната лавица до солените бисквити.

– Килера до библиотеката, разбира се.

– Но ние нямаме библиотека.

– Нямаме ли? А-ха. Е, щом като е така, лодката не е до библиотеката. Тя е в килера до стаята на жабока.

– Какъв жабок? – засмя се момичето.

– А-а, сега ще ми кажеш, че не си чувала за жабока.

Тя усмихната кимна.

– От днес даваме стая под наем на един чудесен, достолепен жабок от Англия. Истински джентълмен, натоварен с мисия от кралицата.

Проблесна светкавица и по априлското небе се търколи гръмотевица. Електрическите смущения по радиото прекъснаха изпълнението на „Ритъмът на дъжда“ на „Каскейдз“.

Лора не обърна внимание на бурята. Тя не се плашеше от нещата, които за повечето деца са страшни. Нейната самоувереност и самообладание бяха толкова подчертани, че понякога приличаше на възрастна дама, маскирана като дете.

– Защо пък кралицата ще се занимава с един жабок?

– Жабоците са отлични бизнесмени – каза той, отвори пакет бисквити и ухапа една. Беше напълнял с петдесет фунта, откакто Джанет почина и се преместиха в Калифорния, за да почнат отначало. Изобщо не беше красавец. Сега, на тридесет и осем години беше доста позакръглен и нямаше особени шансове да завърти главата на някоя жена. В бизнеса също не беше преуспял – човек не забогатява от квартална бакалница. Но това не го вълнуваше. Имаше Лора, беше добър баща, тя го обичаше с цялото си сърце както я обичаше той, така че нямаше никакво значение какво си мисли за него светът.

– Да, жабоците наистина са отлични бизнесмени. А семейството на този жабок е служило на короната векове наред. Всъщност той е посветен в рицарски сан – сър Томас Тоуд.

Втората светкавица беше още по-ослепителна. Грохотът на гръмотевицата също се засили.

Лора довърши подреждането на супата по лавиците, изправи се и избърса лице в бялата престилка, вързана над тениската и джинсите. Беше прекрасна, с гъста кестенява коса и големи кафяви очи. Много приличаше на майка си.

– И какъв наем плаща сър Томас Тоуд?

– Шест пенса седмично.

– Стаята му до моята ли е?

– Да, стаята с лодката в килера.

Тя отново се засмя:

– Дано не хърка.

– Той каза същото за тебе.

Пред магазина спря очукан, ръждясал „Бюик“. Когато шофьорът отвори вратата, притъмнялото небе се раздра от трета светкавица. Денят преля от разтопена светлина, която сякаш потече навън по улицата и пропъзля като лава над паркирания „Бюик“ и отминаващите коли. Гръмотевицата разтърси сградата от покрива до основите – като че ли бурните небеса се отразяваха в земята отдолу в очакване на земетресение.

– Ау-у! – възкликна Лора и безстрашно се приближи до прозорците.

Още не беше почнало да вади, но от запад внезапно задуха вятър и

понесе листа и боклук. Човекът, който излезе от жалкия син „Бюик“, изумено гледаше небето. Поредица светкавици пронизваха облаците, извиваха се нагоре във въздуха, оглеждаха огнените си образи в прозорците и хромираните части на автомобилите. След всяка светкавица се чуваше гръм сякаш Бог удряше деня с юмруци.

Светкавиците стреснаха Боб. Когато извика на Лора: „Пиленце, дръпни се от прозореца!“, тя се завтече зад тезгяха и го остави да я прегърне по-скоро за негово успокоение, отколкото за нейно.

Човекът от „Бюика“ забърза към магазина. Той погледна нагоре към яростното небе и си каза: „Я виж ти! Ей-й!“ Гръмотевицата заглъхна. Отново стана тихо.

Заваля. Едрите капки удряха по прозорците отначало не особено силно, а после бликналият порой закри изцяло гледката извън магазинчето.

– Ама представление, а! – обърна се ухилен клиентът.

Боб понечи да отговори, но млъкна като разгледа мъжа по-отблизо. Подуши опасността така както сърна усеща притаения вълк. Мъжът носеше охлузени работни ботуши, мръсни джинси и закопчано до половината яке върху зацапана бяла тениска. Мазната му коса беше поразрошена от вятъра. Брадата беше набола. Имаше кръвясали, трескави очи. Наркоман. Той се приближи до тезгяха и извади от якето револвер. Оръжието не представляваше изненада.

– Дай парите от касата, глупако.

– Разбира се.

– Мърдай!

– Спокойно.

Наркоманът облиза бледните си, напукани устни:

– Я не ми давай акъл, тъпак такъв!

– Добре, добре, веднага. Имаш ги – каза Боб като се опитваше с една ръка да избута Лора зад гърба си.

– Остави момичето да го виждам. Казах ти – искам да я виждам! Айде, измъкни я оттам!

– Добре, добре, само спокойно.

Мъжът беше изпънат и вдървен като усмивка на мъртвец. Тялото му видимо трепереше.

– Там, да я виждам! А ти само бъркаш в чекмеджето на касата, не посягаш за пистолет, щото ще ти пръсна шибаната глава.

– Нямам пистолет – увери го Боб.

Той погледна към мокрите от дъжда прозорци. Надяваше се да не

пристигнат други клиенти, докато трае клопката. Наркоманът изглеждаше толкова нестабилен, че можеше да застреля всеки, появил се на вратата. Лора се опита да се промуши зад баща си, но наркоманът извика:

– Хей, я не мърдай!

– Тя е само на осем... – обади се Боб.

– Тя е мръсница, всички са проклетни мръсници, все едно на колко са години. Резкият му глас не преставаше да трепери. Изглеждаше уплашен и от Боб. Точно от това Боб се страхуваше най-много.

Боб се беше втренил в наркомана и револвера, но същевременно го подлудяваше гласът на Скийтър Дейвис, който пееше по радиото „Краят на света“. Песента му се струваше ужасно пророческа. С оправданото суеверие на човек, попаднал на мушка, той горещо се молеше изпълнението да свърши преди магически да е унищожило неговия и на Лора свят.

– Ето парите, всичките, вземи ги.

Мъжът събра в шепа парите от тезгяха и ги набута в джоба на мръсната яке. После попита:

– Имаш ли склад отзад?

– Защо?

Грабителят гневно блъсна бисквитите, сухите пасти и дъвките от тезгяха на пода и пъкна пистолета под носа на Боб.

– Имаш склад, мръснико, знам. Айде да вървим там.

Устата на Боб изведнъж пресъхна:

– Слушай, вземи парите и си върви. Получи каквото искаше. Просто си иди. Моля те.

Ухилен и по-самоуверен, откакто прибра парите, окуражен от страха на Боб, но все още видимо разтреперан, човекът с пистолета каза:

– Не се бой, няма да убивам никого. Аз съм любовник, не съм убиец. Искам само тази малка мръсница за малко и после изчезвам.

Боб се прокле, че няма оръжие. Лора поривисто се притисна към него, но той не можеше да направи нищо да я спаси. По пътя към склада ще се нахвърли на наркомана и ще се опита да грабне револвера. Беше дебел и излязъл от форма. Не можеше да се движи достатъчно бързо и затова щеше да бъде прострелян и оставен да умре на пода, докато онова гадно копеле заведе Лора в задната стая и я изнасили.

– Мърдай! – нетърпеливо каза наркоманът. – Хайде!

Чу се изстрел, Лора изпищя и Боб здраво я притисна към себе си да я защити, но застрелян се оказа наркоманът. Куршумът беше пробил лявото слепоочие и отнесъл част от черепа. Той се свлече тежко на пода

върху разпилените от самия него бисквити и дъвки и умря мигновено. Не успя даже по рефлекс да натисне спусъка на собствения револвер.

Боб слисан погледна надясно и видя висок рус мъж с пистолет. Очевидно беше влязъл през черния вход отзад и безшумно се бе промъкнал през склада. Още с влизането си в бакалницата беше застрелял наркомана без предупреждение. Сега гледаше трупа хладно и безстрастно като опитен палач.

– Слава богу – въздъхна Боб. – Полиция.

– Не съм от полицията.

Мъжът беше със сиви панталони, бяла риза и тъмносиво сако. Под мишницата се виждаше кобур.

Боб се обърка. Не знаеше дали спасителят не е друг крадец, дошъл да довърши онова, което насилствено бе прекратил. Непознатият вдигна поглед от мъртвото тяло. Очите му бяха чисто сини, ярки и прями. Боб беше сигурен, че го е виждал преди, но не помнеше къде и кога. Непознатият погледна Лора:

– Добре ли си, гълъбче?

– Да – отвърна тя, все още притисната до баща си.

От мъртвеца се понесе остра миризма на урина, защото в мига на смъртта беше изгубил контрол върху мехура.

Непознатият прекрачи трупа, прекоси помещението и сложи райбера на предната врата. После спусна решетката. Тревожно загледа големите витрини, зад които непрестанните дъждовни потоци замъгляваха очертанията на бурния следобед.

– Май няма начин да се закрият. Ще трябва само да се надяваме, че никой няма да дойде да гледа.

– Какво ще ни правите? – запита Боб.

– Аз ли? Нищо. Не съм като тази отрепка. Не искам нищо от вас. Заклучих вратата просто да уточним версията, която ще разкажете на полицията. Трябва да я изясним преди някой да е влязъл и да е видял трупа.

– Защо ми е версия?

Непознатият се наведе над мъртвеца и извади от джобовете на окървавеното яке връзка ключове и банкнотите. Изправи се и отговори:

– Добре, трябва да им кажете, че са дошли двама души с пистолети. Единият е пожелал Лора, но другият се отвратил от мисълта да се изнасили такова малко момиченце и настоял да тръгват. Скарали се, станало страшно, вторият застрелял оня мръсник и изчезнал с парите. Можете ли да разкажете всичко това убедително?

Боб още не можеше да повярва, че той и Лора са спасени. Беше прегърнал дъщеря си с едната ръка и здраво я притискаше.

– Аз... аз не разбирам. Всъщност вие не бяхте с него. Няма защо да се тревожите, че сте го застреляли – в края на краищата той се канеше да ни убие. Тогава защо просто да не разкажем истината?

Мъжът се приближи до тезгяха, върна парите на Боб и попита:

– А каква е истината?

– Ами вие случайно минавахте и видяхте крадеца...

– Не съм минавал случайно, Боб. Наблюдавах теб и дъщеря ти.

Мъжът пхна пистолета в кобура под мишницата и се обърна към Лора. Тя го гледаше с широко разтворени очи. Той се усмихна и прошепна: „Ангел-пазител“.

Боб не вярваше в ангели-пазители.

– Наблюдавали сте ни? – възкликна той. – Откъде, откога, защо?

В гласа на непознатия се долавяше нетърпеливост и някакъв лек акцент, който Боб забеляза чак сега:

– Не мога да кажа – отговори той, загледан в мокрите от дъжда витрини. – Не мога и да си позволя да ме разпитват в полицията. Така че ще трябва да разкажете тази история.

– Откъде ви познавам? – запита Боб.

– Не ме познаваш.

– Не, сигурен съм, че съм ви виждал.

– Не е вярно. И няма нужда да знаеш. Сега, за бога, скрий тези пари и остави чекмеджето празно – би прозвучало странно, че вторият е изчезнал, без да отнесе онова, за което е дошъл. Аз ще взема „Бюика“ и ще го изоставя на няколко пресечки оттук, така че можете да го опишете на полицаите. Можете да им дадете и моето описание. За мене това няма значение.

Отвън изтреща гръмотевица, но тя беше глуха и далечна, не като врировете в началото на бурята.

Във влажния въздух бавно се надигна миризма на кръв и метал, която се смеси с вонята на урина.

Боб потръпна от погнуса, облегнат на тезгяха, но все още притиснал Лора до себе си и каза:

– А защо не им обясня, че сте прекъснали грабежа, застреляли сте крадеца и сте си тръгнали, защото сте искали да останете анонимен?

Непознатият нетърпеливо повиши глас:

– Въоръжен мъж случайно минава оттук, съзира грабежа и решава да стане герой? Ченгетата няма да повярват на такава скалъпена

история.

– Но нали беше точно така...

– Да, обаче те няма да я възприемат! Слушай, ще почнат да се съмняват, че ти си убиецът. И тъй като не притежаваш оръжие, поне според официалните документи, ще решат, че вероятно pistolетът ти е бил незаконно притежаван и си се освободил от него след като си застрелял този тип, а после си съчинил налудничавата история за някакъв самотен храбрец, който се втурва да те отърве.

– Аз съм почтен търговец с добро име.

В очите на непознатия се появи особено, тъжно и измъчено изражение:

– Боб, ти си свестен човек..., но понякога си малко наивен.

– Какво искате да...?

Непознатият вдигна ръка да го прекъсне:

– В критични моменти доброто име никога не струва толкова, колкото заслужава. Повечето хора са добронамерени и са готови да предоставят на другите ползата от съмнението, но малцината злостни хора искат останалите да бъдат унищожавани и мачкани пред очите им. Гласът му затихна до шепот и въпреки че продължаваше да гледа към Боб, той сякаш виждаше пред себе си други места, други лица:

– Завист, Боб. Самоизяждат се от завист. Ако имаше пари, щяха да ти завиждат, че си богат. Но тъй като нямаш, завиждат ти за добрата, умна и нежна дъщеря. Завиждат ти просто защото си щастлив. Завиждат ти за това, че не им завиждаш. Ето едно от най-големите страдания в човешкото съществуване – някои хора не се радват просто на това, че живеят, а намират щастието си само в неволята на другите.

Боб не можеше да отхвърли обвинението в наивност, защото знаеше, че непознатият казва истината. Той потръпна.

След кратко мълчание измъченият вид на непознатия отстъпи пред възвърналата се забързана деловитост.

– А когато ченгетата решат, че ги лъжеш за самотния храбрец, който ви е спасил, те ще си помислят, че може наркоманът изобщо да не е имал намерение да те ограбва, че може би сте били познати, имал си му зъб за нещо и си запланувал убийството му, което се опитваш да представиш за грабеж. Това е логиката на ченгетата, Боб. Дори ако не успеят да ти го припишат, така ще те измъчат в желанието си да го докажат, че ще ти съсият живота. Искаш ли Лора да преживее всичко това?

– Не.

– Тогава направи, каквото ти казвам.

– Непременно – кимна Боб. – Точно както казвате. – Но кой, по дяволите, сте вие?

– Няма значение. Пък и нямаме време да говорим. – Той мина зад тезгяха и приклепна до Лора, за да бъдат лице в лице: – Разбра ли какво казах на баща ти? Ако полицията пита какво се е случило...

– Вие сте били с този човек – продължи тя като сочеше неопределено към трупа.

– Точно така.

– Били сте приятели – каза тя, – но после се скарвате заради мене, въпреки че не съм сигурна защо, нали нищо не съм направила...

– Причините нямат значение, миличка – отвърна непознатият.

Лора кимна:

– След това го застрелвате и бягате с всичките ни пари, тръгвате с колата и аз съм страшно уплашена.

Мъжът погледна към Боб:

– На осем години, а?

– Тя е умно момиче.

– И все пак най-добре е полицаите да не я разпитват много-много.

– Няма да им позволя.

– Ако се опитат – обади се Лора, – просто ще заплача и няма да млъкна, докато не спрат.

Непознатият се усмихна. Гледаше Лора с такава любов, че Боб се почувствува неудобно. Не се държеше като оня извратен тип, който искаше да я завлече в склада – изражението му беше нежно и любящо. Докосна бузата и. В очите му изневиделица блеснаха сълзи. Той примигна и се изправи.

– Боб, прибери парите. Не забравяй, че аз съм ги взел.

Боб осъзна, че все още ги държи в ръцете си. Напъха ги в джоба на панталоните, а хлабаво вързаната престилка прикри издутината. Непознатият отключи вратата и вдигна ролетката.

– Пази я, Боб. Тя е необикновена.

След това бързо се отправи навън под дъжда като остави зад себе си вратата отворена и влезе в „Бюика“. При тръгването от паркинга гуките изсвистяха.

Радиото през цялото време беше включено, но Боб чак сега го чу за пръв път, откакто бе прозвучал „Край на света“, преди наркоманът да падне застрелян. Шели Фабарес пееше „Джони Ангела“.

Внезапно пак се заслуша в дъжда – не само като еднообразен звуков фон от съскания и почуквания, а наистина го чу как блъскаше

яростно по прозорците и покрива на жилището на горния етаж. Въпреки че вятърът нахлуваше през отворената врата, вонята на кръв и урина се усети още по-натрапчиво. В един миг той се отърси от транса на ужаса и си възвърна остротата на сетивата. Тогава проумя колко близо до смъртта се беше оказала скъпата му Лора. Грабна я на ръце, повдигна я от пода и я задържа така като повтаряше името и и я галеше по косата. Зарови лице до шията и, усети сладката свежест на кожата, долови пулсирането на артерията до гърлото и благодари на Бога, че е жива.

– Обичам те, Лора.

– И аз те обичам, татко. Обичам те заради сър Томи Тоуд и милион други неща. Но сега трябва да се обадим в полицията.

– Да, разбира се – отговори Боб и неохотно я пусна на пода. Очите му бяха пълни със сълзи. Беше толкова замаян, че не можеше да си спомни къде стои телефонът.

Лора вече беше вдигнала слушалката и я протегна към него:

– Аз също мога да се обадя, татко. Номерът е написан тук, на апарата. Искаш ли да се обадя?

– Не, аз ще свърша тази работа, съкровище.

Той премигна, за да спре сълзите, пое слушалката и седна на стария дървен стол зад касата.

Момиченцето сложи ръка върху неговата, сякаш разбираше, че той се нуждае от нейния допир.

Джанет беше емоционално силна. Но силата и самообладанието на Лора бяха необикновени за възрастта и – Боб Шейн не знаеше точно откъде идват. Може би детето разчиташе толкова много на себе си, защото растеше без майка.

– Татко – каза Лора и почука с пръст по телефона, – полицията, не забравяй!

– О, да – сепна се той.

Като се опитваше да не повърне от пропъззелия в магазина дъх на смърт, Боб набра номера на полицията.

* * *

Кокошка седеше в една кола на улицата срещу бакалничката на Боб Шейн и замислено попипваше белега на бузата.

Дъждът беше спрял. Полицията си беше отишла. Неоновите реклами на магазините и уличните лампи бяха запалени на свечеряване, но въпреки осветлението асфалтираните улици придобиха тъмен блясък като че ли поглъщаха светлината, вместо да я отразяват.

Кокошка беше пристигнал в квартала едновременно със Стефан – русия, синеок предател. Той чу стрелбата, видя как Стефан избяга с колата на убития, присъедини се към тълпата зяпачи, която се събра при идването на полицията и научи повечето подробности за случката в магазина.

Беше прозрял, разбира се, нелепостта на разказаната от Боб Шейн версия, че Стефан е бил просто вторият крадец. Стефан не ги беше нападнал, напротив – беше решил на своя глава да стане техен пазител и несъмнено беше излъгал за истинската си самоличност. Лора отново беше спасена. Но защо?

Кокошка се опита да си представи каква роля би могло да изиграе момичето в плановете на предателя, но се затрудни. Знаеше, че няма да разбере нищо повече, ако я разпита, защото тя беше твърде малка, за да му каже нещо полезно. Причината за нейното спасение по всяка вероятност беше също толкова голяма загадка за нея, колкото за Кокошка.

Беше сигурен, че и бащата не знае нищо. Очевидно Стефан се интересуваше от момичето, а не от бащата и затова не би посветил Боб Шейн в историята около произхода или намеренията си.

Накрая Кокошка отиде с колата до един ресторант на няколко пресечки от бакалницата, вечеря и пак се върна, след като се стъмни съвсем. Паркира в странична уличка, в сянката на широките листа на финикова палма. Магазинът беше тъмен, но прозорците на жилището на втория етаж светеха.

Той извади револвер от дълбокия джоб на шлифера. Беше „Колт-Агент 38“ със заоблен край – малък, но мощен. Кокошка се възхищаваше от добре проектирани и добре изработени оръжия, а допирът точно до този пистолет му харесваше особено много – той беше самата смърт, възпътена в стомана.

Кокошка можеше да прекъсне телефонните кабели на Шейнови, тихо да влезе с взлом, да убие момичето и бащата и да се измъкне преди полицията да реагира на изстрелите. Имаше талант и склонност за такъв тип работа.

Но ако ги убиеше без да знае защо го прави, без да разбере ролята им в замислите на Стефан, премахването им можеше по-скоро да се окаже грешка. Трябваше да узнае целта на Стефан преди да започне да действа.

Той неохотно прибра револвера в джоба.

3.

В безветрената нощ дъждът падаше отвесно върху града, сякаш всяка капчица беше неимоверно тежка. Той барабанеше шумно по покрива и предното стъкло на малката черна кола.

В един часа в онзи вторник към края на март мокрите от дъжда и тук-там наводнени по кръстовищата улици бяха почти безлюдни, ако се изключат военните коли. Стефан избра обиколен маршрут до института, за да избегне познатите контролни постове, но се страхуваше да не се натъкне на някой импровизиран пункт. Документите му бяха в ред, а пропускът от сигурността го освобождаваше от задължението да спазва новия комендантски час. Въпреки всичко предпочиташе да не попада под зоркото око на военната полиция. Не трябваше да допуска обиск на колата, защото куфарът на задната седалка съдържаше медна жица, детонатори и пластични експлозиви, които нямаше законно право да притежава.

Дъхът му замъгляваше предното стъкло, дъждът забулваше странно затъмнения град, чистачките на колата бяха износени, защитените фарове осветяваха твърде ограничено пространство и заради всичко това той едва не пропусна тясната павирана уличка, която водеше зад института. Натисна спирачките и рязко завъртя волана. Лимузината взе завоя с потреперване и свистене на гумите като леко се хлъзна по мокрите павета.

Той паркира в тъмнината близо до задния вход, излезе от колата и взе куфара от задната седалка. Институтът представляваше безцветна четириетажна тухлена сграда със здраво зарешетени прозорци. Около него витаеше някаква заплаха, макар и да не личеше, че съхранява тайни, които коренно ще променят света. Металната врата беше окачена на скрити панти и боядисана в черно. Той натисна бутона, чу позвъняването вътре и нервно зачака реакция.

Носеше гумени ботуши и тренчкот с вдигната яка, но нямаше нито шапка, нито чадър. Студеният дъжд прилепваше косата му към черепа и се стичаше отзад по врата. Разтреперан, той погледна към прозорчето до вратата. То беше само десетина сантиметра широко и една педя високо. Стъклото отвън беше огледално и прозираше само отвътре.

Търпеливо слушаше как дъждът шиба по колата, приплясква в локвите, гъргори в близката шахта и със студено съскане удря по листата на платаните до бордюра.

Над вратата светна. Конусообразната лампа излъчваше сноп жълта

светлина, насочен право надолу към него.

Стефан се усмихна пред огледалното прозорче на охраната, която за него беше невидима.

Светлината угасна, ключалките иззракаха и вратата се отвори навътре. Той познаваше дежурния – някой си Виктор, набит мъж на петдесетина години с късо остригана посивяла коса и очила в метални рамки. Беше по-добродушен, отколкото изглеждаше – всъщност непрестанно се тревожеше за здравето на приятели и познати като квачка за пиленцата.

– Какво правите толкова късно в този порой, господине?

– Не можах да заспя.

– Ужасно време! Влизайте, влизайте! Така ще простинете.

– Разтревожих се за недовършената работа и си помислих, че бих могъл да дойда и да я свърша.

– Тази работа ще ви вкара в гроба без време. Истина ви казвам.

Докато влизаше в предверието и гледаше как дежурният затваря вратата, Стефан се мъчеше да изрови в паметта си някакъв спомен за личния живот на Виктор.

– По вида ти съдя, че жена ти продължава да готви онези невероятни тестени ястия, за които ми разправяше.

Виктор се извърна от вратата, позасмя се и се тупна по корема:

– Кълна се, дяволът я е подкупил да ме вкара в грях, предимно лакомия. Какво е това, господине, куфар? Пренасяте ли се?

Стефан изтри дъждовните капки от лицето с едната ръка и отвърна:

– Научни данни. Отнесох ги у дома преди няколко седмици и вечер работих по тях.

– Изобщо ли нямате личен живот?

– Имам по двадесет минути за себе си през четвъртък.

Виктор зацъка с език неодобрително. Той се приближи до бюрото, заело една трета от пространството в стаичката, вдигна слушалката на телефона и се обади на другия нощен дежурен, който беше на пост в подобна стая до предния вход на института. При всяко излизане след работно време отворилият вратата дежурен известяваше постовия в другия край на сградата, отчасти, за да се предотвратят фалшиви тревоги, а вероятно и непредумишлени изстрели срещу някой невинен посетител.

Стефан се запъти към вътрешната врата и извади от джоба връзка ключове. От него се стичаха дъждовни капки и падаха по протритата килимена пътека. Както и външния портал, вратата беше стоманена, със скрити панти. Но тя можеше да се отключи само чрез едновременното

завъртане на два ключа – единия на упълномощения служител, а другия – на дежурния. Дейността на института беше толкова необичайна и секретна, че дори на нощните постови не можеше да се разреши достъп до лабораториите и документацията. Виктор затвори телефона.

– Колко време ще останете, господине?

– Няколко часа. Някой друг работи ли тази нощ?

– Не. Вие сте единственият мъченик. А никой в действителност не цени мъчениците, господине. Вие ще се преуморите от работа до смърт, кълна се, и за какво? Кой го е грижа?

– Елиът е написал: „Светците и мъчениците управляват от гроба“.

– Елиът? Той поет ли е или какво?

– Т. С. Елиът, да, поет.

– Светците и мъчениците управляват от гроба? Не го познавам. Не изглежда да е от одобрените поети. Звучи като диверсия.

Виктор сърдечно се разсмя очевидно развеселен от мисълта, че трудолюбивият му събеседник би могъл да е предател. Двата заедно отвориха вътрешната врата.

Стефан повлече куфара с експлозивите по коридора в приземния етаж на института и пътем включваше: светлините.

– Ако ви стане навик на работите посреднощ – отбеляза Виктор, – ще ви донесе един от кейковете на жена ми за подсилване.

– Благодаря ти, Виктор, но се надявам да не придобия такъв навик.

Дежурният затвори металната врата. Ключалката щракна автоматично.

Останал сам в коридора, Стефан си помисли за кой ли път, че има късмет с външния си вид – рус, волеви черти, синеок. Видът му отчасти обясняваше защо може толкова нахално да донесе взривни материали в института, без да очаква обиск. У него нямаше нищо тъмно, лукаво или подозрително. Той беше идеален, приличаше на ангел, когато се усмихваше и предаността му към родината никога не можеше да се постави под въпрос от хора като Виктор, хора, които заради сляпото си подчинение на държавата и бирения си сантиментален патриотизъм не разсъждаваха трезво за много неща. Много неща.

Той се качи с асансьора до третия етаж и отиде право в кабинета си, където включи месингова лампа с гъвкаво насочване на абажура. След като махна гугените ботуши и тренчката, той извади от кантонерката кафява картонена папка и разпростря съдържанието и по бюрото, за да създаде впечатление, че работи. Трябваше да предвиди всичко, за да не събуди подозрения в случай че на някой друг служител му хрумнеше да

се появи посреднощ.

С куфара и фенерче, което извади от вътрешния джоб на тренчката, той се изкачи по стълбите до четвъртия етаж и тръгна към тавана. Фенерчето осветяваше огромни греди, по които на места проблясваха забити накриво пирони. Таванът имаше груб дървен под, но не се използваше за склад и беше празен, ако не се броят паяжините и сивия прах. Височината под силно скосения покрив беше достатъчна да стои изправен в средата, въпреки че трябваше да се снишава, когато работеше по-близо до стрехите. Покривът беше само на една педя над главата и затова постоянният грохот на дъжда напомняше за нисък полет на ято бомбардировачи. Сети се за това сравнение може би защото вярваше, че разрухата ще е неотменна съдба на този град.

Отвори куфара. С бързината и увереността на специалист по подривни дейности поставяше блокчетата пластични експлозиви и оформяше всеки заряд, за да насочи взривната вълна надолу и навътре. Експлозията трябваше не само да вдигне покрива във въздуха, но и да унищожи средните етажи така, че тежките греди и плочите от покрива да полетят надолу през развалините и да причинят още по-тежки щети. Той прикри взривните материали между гредите и ъглите на голямото помещение, даже подпря няколко дъски и пхна експлозива под тях.

Отвън бурята притихна за малко. Скоро обаче нощта пак се разтърси от зловещи гръмотевици и заваля отново, още по-силно от преди. Появи се и отдавна чаканият вятър – той виеше в олуците и пшккаше под стрехите. Неговият особен, глух глас сякаш едновременно заплашваше и оплакваше града.

Измръзнал в неотопления таван, той продължи деликатната работа с все по-трескави пръсти. Въпреки треперенето усети, че го избива пот. Постави детонатор във всеки заряд и опъна проводници от зарядите до северозападния ъгъл на тавана. Нави медните жици заедно и ги спусна във вентилационната шахта, която стигаше чак до мазето.

Зарядите и проводниците бяха замаскирани по възможно най-добрия начин и нямаше да се забележат, ако някой отвореше таванската врата, за да надникне набързо. Но при по-внимателен оглед или складиране на вещи, жиците и взривните материали със сигурност щяха да бъдат разкрити.

Не искаше никой да влиза на тавана през следващите двадесет и четири часа. Желанието му беше лесно изпълнимо като се има предвид, че беше единственият в института, качил се там от месеци наред.

Следващата нощ щеше да се върне с друг куфар и да постави

взривни материали в мазето. Едновременните експлозии отгоре и отдолу бяха единственият сигурен начин сградата и нейното съдържание да се разлетят на трески, камъчета и безформени отломъци. Взривът и последвалият пожар не трябваше да пощадят нито една папка, която да послужи за възстановяване на сегашната опасна изследователска дейност.

Голямото количество експлозиви, внимателно разпределени и поставени, щеше да повреди зданието на института от всички страни и той се страхуваше, че други хора, част, от които несъмнено невинни, ще загинат при взрива. Тези смъртни случаи бяха неизбежни. Не смееше да намали количеството експлозиви, защото, ако не постигнеше пълно унищожение на всички папки и техните копия в института, проектът можеше бързо да се възстанови. А този проект трябваше да се прекрати незабавно, защото надеждите на цялото човечество се свързваха с неговото премахване. Ако имаше невинно загинали, щеше да се наложи просто да живее с угризения на съвестта.

След два часа той приключи работата си на тавана. Вече минаваше три.

Върна се в кабинета си на третия етаж и седна за малко зад бюрото. Не искаше да си тръгне преди да е изсъхнала овлажнената от пот коса и да е спряло треперенето, защото в противен случай Виктор щеше да се усъмни.

Затвори очи и си представи лицето на Лора. Винаги можеше да се успокои с мисълта за нея. Самото и съществуване му носеше спокойствие и смелост.

4.

Приятелите на Боб Шейн не искаха Лора да присъства на погребението на баща си. Те смятаха, че на едно дванадесетгодишно момиче трябва да се спести подобно мрачно изпитание. Тя обаче настоя, а когато желаше нещо толкова силно, колкото да се прости с баща си, никой не беше в състояние да я спре. Онзи двадесет и четвърти юли 1967 година беше най-тежкият ден в живота и, по-страшен дори от вторника, когато баща и почина. Заглушилият болката шок отчасти бе преминал и Лора излизаше от вцепенението – емоциите изплуваха на повърхността и по-трудно се овладяваха. Започваше напълно да осъзнава колко е голяма загубата. Избра си тъмносиня рокля, защото нямаше черна. Сложи черни обувки и тъмносини чорапи и се обезпокои, че заради чорапките

изглежда детински и лекомислено. Но тъй като никога не бе носила найлонови чорапи, сметна, че не е подходящо да се обува за пръв път по такъв начин точно за погребението. Очакваше баща и да погледне от небето по време на службата и искаше да я види такава, каквата я помнеше. Ако забележеше тънките чорапи – непохватен детски копнеж да порасне – щеше да му стане неприятно.

В обредния дом седна на първия ред между Кора Ланс, собственица на козметичен салон в близост до бакалницата на Шейн и Анита Пасадополис, която се беше занимавала с благотворителност заедно с Боб в презвитерианската църква „Сейнт Андрю“. И двете бяха към шестдесетгодишни и се отнасяха към Лора като към своя внучка – докосваха я да и вдъхнат кураж и я наблюдаваха загрижено. Нямаше нужда да се тревожат за нея. Тя нямаше да плаче, да изпада в истерия или да си скубе косите. Тя разбираше смъртта. Всички умираха. Умираха хората, кучетата, котките, птиците, цветята. Даже древните секвои умираха рано или късно, въпреки че живееха двадесет-тридесет пъти по-дълго от хората, което изглеждаше несправедливо. От друга страна, да живееш хиляда години като дърво сигурно е много по-сुकно, отколкото да преживееш само четиридесет и две като щастлив човек. Баща и беше четиридесет и две годишен – твърде млад – когато сърцето му спря отведнъж при внезапен пристъп. Но така вървеше светът и плачът бе безсмислен. Лора се гордееше със своя здрав разум. Освен това смъртта не означаваше край на човека.

– Тя всъщност бе едва началото. Следваше друг, и то по-добър живот. Лора знаеше, че това е истина, защото и го бе казвал баща и, а той никога не лъжеше. Нейният баща винаги беше верен на истината, благ и нежен.

Когато свещеникът приближи до аналоя отляво на ковчега, Кора Ланс се наведе към Лора: „Добре ли си, мила?“

– Да, всичко е наред – отвърна тя, без да обръща очи към Кора. Не смееше да срещне ничий поглед, но с голям интерес изучаваше неодушевените предмети.

За пръв път влизаше в обреден дом и не и хареса. Пурпурният килим беше абсурдно дебел. Драпериите и тапицираните столове също бяха пурпурни, с лека златна украса, а лампите имаха пурпурни абажури, затова залите сякаш бяха декорирани от дизайнер-маниак, превърнал пурпурния цвят във фетиш.

„Фетиш“ беше нова за нея дума. Използваше я прекалено често, но тя винаги злоупотребяваше с новите думи, а в случая изразът бе

уместен.

Миналия месец след като за пръв път чу прекрасната дума „уединен“, която означаваше „сам, отделен“, реши да я употребява непрекъснато, докато баща и не почна да я дразни за глупавите вариации: „Ей, – как е малката ми уединена тази сутрин?“, подхвърляше той или пък: „Пържените картофи вървят много, затова ще ги сложим на предната полица, по-близо до касата, защото в ъгъла се чувствуват в уединеност“. Той обичаше да я разсмива с приказки като историята за сър Томи Тоуд, жабока от Англия, който бе измислил на осемгодишната и възраст и оттогава почти ежедневно украсяваше комичната му биография. В известен смисъл баща и беше по-голямо дете от нея – тя го обичаше и за това.

Долната и устна потрепна. Прехапа я. Здраво. Сълзите щяха да са признак, че се съмнява в думите на баща си за съществуването на друг, по-добър живот. Ако заплачеше, щеше по такъв начин да признае, че баща и е мъртъв, умрял завинаги, безвъзвратно, финито.

Копнееше да се уедини в стаята над бакалницата, в леглото, с дръпнати презглава завивки. Тази мисъл беше толкова привлекателна, че можеше лесно да я накара да превърне уединението във фетиш.

* * *

От обредния дом отидоха на гробището.

Там не стърчаха надгробни паметници – гробовете бяха маркирани с бронзови плаки върху положени в пръстта мраморни плочи. Хълмистите зелени морави под сянката на индийски лавър и по-малки магнолиев дръвчета можеха да се възприемат за парк, място за игри, гоненица и смехове, ако не беше зейналият гроб, където щяха да спуснат ковчега на Боб Шейн.

Предната нощ тя два пъти се буди от далечни гръмотевици. Макар и в полусън, беше и се сторило, че в прозорците проблясва светкавица, но даже и в мрака наистина да бяха прогърмели необичайни за сезона бури, сега от тях нямаше никаква следа. Небето сияеше синьо и безоблачно.

Лора стоеше между Кора и Анита, които я докосаха и шепнеха успокоително, но нито жестовете, нито думите им можеха да я утешат. Тя почувства как при всяка дума от последната молитва на свещеника я побиват студени тръпки, докато най-накрая и се стори, че се намира съблечена навън в арктическа зима, а не под сянката на едно дърво в горещата, безветрена юлска утрин. Гробарят задейства механизиранията макара за спускане на ковчега. Тялото на Боб Шейн потъна в земята.

Неспособна да гледа бавното изчезване на ковчега, с пресекнал дъх, Лора се извърна настрана, изтръгна се от грижовните ръце на двете почтени баби и направи няколко крачки през гробището. Беше студена като мрамор – трябваше да избяга от сянката. Спря щом като излезе на слънце – то стопли кожата, но не прекрати ледените тръпки.

Около една минута стоя заглеждана към продълговатата купчинка пръст с меки очертания, после забеляза мъжа в далечния край на гробищата, под сянката на дърветата в края на лавровата горичка. Беше облечен в светлокафяви панталони и бяла риза, които слабо просветваха на фона на общата потиснатост – приличаше на призрак, излязъл на дневна светлина от обичайните си нощни бдения. Наблюдаваше Лора и другите опечалени около гроба на Боб Шейн. От такова разстояние лицето му не се различаваше, но се виждаш, че е висок, плещест, рус и смущаващо познат.

Наблюдателят я заинтригува, без да и е ясно защо, Лора заслиза по хълма като омагьосана и не гледаше дали минава покрай гробовете или през тях. Колкото повече скъсяваше разстоянието до русия мъж, толкова по-познат и се струваше. Отначало той не реагира на приближаването и, но тя усещаше, че я изучава напрегнато с втрънен поглед.

Кора и Анита я викаха, но Лора не им обърна внимание. Обзета от необяснимо вълнение, тя забърза и приближи на стотина стъпки от непознатия. Мъжът се оттегли в изкуствения здрач сред дърветата.

Лора се уплаши, че той ще избяга преди да е успяла да го разгледа добре, макар и все още да не беше наясно защо това и се струва толкова важно и се затича. Подметките на новите черни обувки се хлъзгаха и на няколко пъти тя една не падна. Там, където мъжът стоеше преди малко, тревата беше утъпкана – значи не беше призрак.

Лора мярна раздвижване зад дърветата. Това беше прозрачно бялата риза. Тя забърза след него. Под лавровите дървета, далеч от слънчевите лъчи растеше само рядка, хилава тревица, но отвсякъде стърчаха корени и никнеха измамни сенки. Тя се спъна, хвана се за стъблото на едно дърво, огледа се и откри, че мъжът е изчезнал. В горичката имаше стотина Дървета, клоните гъсто се преплитаха и пропускаха слънчевата светлина на тънки златни нишки, сякаш небесната тъкан се разнищваше между тях. Тя се втурна напред без да се оглежда в мрака. Пет-шест пъти и се стори, че го вижда, но движението се оказваше измамна игра на светлината или на собственото и въображение. Когато задуха ветрец, реши, че дочува как той пристъпва крадешком, прикрит от шумоленето на листата, но като тръгна по посока на острия звук, разбра, че се е

заблудила.

След няколко минути излезе от горичката на един път, който водеше до друг парцел от обширното гробище. По края бяха паркирани блеснали от слънцето коли, а на стотина метра стоеше група опечалени от друго погребение.

Лора застана задъхана на алеята като се чудеше къде изчезна мъжът с бялата риза и защо се почувства длъжна да го проследи.

Ослепителното слънце, спирането на краткотрайния ветрец и възцаряването на пълна тишина в гробището я притесниха. Слънцето я пронизваше, сякаш беше прозрачна. Усещаше се странно лека, почти безтегловна и малко замаяна – като насън, в полет на няколко сантиметра над нереалния пейзаж. „Ще припадна“ – помисли си тя.

Опря се на предната броня на една паркирана кола и стисна зъби, за да се овладее и да не изгуби съзнание. Макар и едва дванадесетгодишна, тя рядко мислеше и действуваше по детински и никога не се беше чувствала дете до този момент в гробището, когато внезапно усети колко е малка, слаба и безпомощна. Един бежов „Форд“ бавно се приближаваше по пътя и когато стигна до нея, намали скоростта още повече. Зад вола на беше мъжът с бялата риза.

Щом го видя, Лора си спомни откъде го познава. Преди четири години. Грабежът. Нейният ангел-пазител. Тогава беше само осемгодишна, но запомни лицето му завинаги.

Той почти спря „Форда“ и мина бавно покрай нея като внимателно я оглеждаше. Разделяха ги само няколко стъпки разстояние.

През отворения прозорец всяка черта на красивото му лице изпъкваше отчетливо, както в онзи ужасен ден, когато го видя за пръв път в магазина. Очите му бяха все така яркосини и проницателни, каквито ги бе запомнила. Лора потръпна, когато погледите им се срещнаха.

Мъжът не каза нищо, не се усмихна, но втренчено я разглеждаше, сякаш искаше да запагети всяка подробност от външния и вид. Гледаше я така, както човек би гледал голяма чаша студена вода след прекосяване на пустиня. Неговото мълчание и прикованият поглед плашеха Лора, но същевременно я изпълваха с необяснимо чувство за сигурност. Колата премина покрай нея.

– Чакайте! – изкрещя Лора.

Отблъсна се от колата, на която се бе облегнала и се втурна към бежовия „Форд“. Непознатият увеличи скоростта, бързо излезе от гробището и я остави сама на слънцето, докато миг по-късно чу мъжки глас зад себе си:

– Лора?

Тя се обърна, но отначало не видя никого. Гласът пак тихо я повика по име и тогава го забеляза на петнадесетина стъпки от края на горичката, изправен под пурпурната сянка на лаврово дърво. Носеше черни панталони и черна риза. Облеклото му изглеждаше неуместно в летния ден.

Изгаряща от любопитство, озадачена, замислена дали този човек е свързан с нейния ангел-пазител, Лора тръгна напред. Спря на две крачки от втория непознат и осъзна, че дисхармонията между него и яркия, топъл летен ден се дължеше не само на черните дрехи – зимният мрак беше неделима част от самия човек. От него лъхаше студенина, сякаш бе роден да обитава полярни области или високопланински пещери сред вечен лед. Беше на четири-пет стъпки от него. Той не каза нищо друго, само я изучаваше подробно с поглед, пълен с недоумение. Тя забеляза белег на лявата му буза.

– Защо ти? – промълви студеният човек и направи крачка напред към нея.

Лора се дръпна, обзета от внезапен страх да не изкрещи.

Някъде от средата на горичката Кара Ланс извика: „Лора! Добре ли си, Лора?“

Непознатият реагира на близостта на Кориния глас, обърна се и се отдалечи сред лавровите дървета. Облечената в черно фигура бързо изчезна в сянката, сякаш не беше реален човек, а за миг оживял къс от мрака.

* * *

Пет дни след погребението, на двадесет и девети юли, вторник Лора се намираше в стаята си над бакалницата за пръв път през тази седмица. Тя стягаше багажа си и се сбогуваше с мястото, което беше нейно дом, откакто се помнеше.

Спря да си почине и седна на ръба на разхвърляното легло. Припомни си колко сигурна и щастлива се чувстваше тук, в тази стая само преди няколко дни. Стотина книги с меки корици, главно истории за кучета и коне, бяха подредени на лавицата в ъгъла. Около петдесет миниатюрни стъклени, месингови, порцеланови и калаени кученца и котенца изпълваха полицата над леглото.

Нямаше домашни животни, защото законът за здравеопазването забраняваше присъствието им в помещения над бакалници. Надяваше се някой ден да се сдобие с куче, а може би дори с кон. Но имаше нещо още по-важно – можеше да стане ветеринарен лекар като порасне и да

лекува болни и ранени животни. Баща и беше казал, че може да стане, каквато поиска – ветеринарен лекар, адвокат, филмова звезда, всичко. „Можеш да пасеш лосове, ако искаш, или пък да станеш балерина на кокили. Нищо не може да те спре“.

Лора се усмихна като си спомни как той имитираше балерина на кокили. Но си спомни също, че баща и вече го няма и пред нея зейна ужасна пустота.

* * *

Изчисти килера, внимателно сгъна дрехите и напълни два големи куфара. Имаше и сандък, където сложи любимите си книги, няколко игри, едно мече.

Кора и Том Ланс преглеждаха съдържанието на останалата част от апартаментчето и бакалницата на долния етаж. Лора щеше да се премести у тях, въпреки че не знаеше дали това е за постоянно или само временно.

Изнервена и уплашена от мислите за неясното бъдеще, Лора продължи да опакова багажа. Издърпа чекмеджето на по-близкото от двете нощни шкафчета и замръзна като видя там приказните ботушки, миниатюрното чадърче и мъничкото шалче, които баща и беше дал като доказателство, че със Този Тоуд е техен наемател.

Беше убедил един приятел, изкусен кожар да изработи ботушките – широки и с подходяща форма за кривокрак жабок. Чадърчето беше купил от магазин за миниатюри, а зеления кариран шал бе направил сам като внимателно беше разлишил реснички по края. На деветия си рожден ден, като се върна от училище, тя завари ботушките и чадърчето до стената точно до вратата на апартамента, а шалчето беше грижливо поставено на закачалката.

– Шт-т! Прошепна баща и драматично. – Със Томи току-що се върна от изнурително пътуване до Еквадор по поръчение на, кралицата – нали тя има диамантена мина там – и сега е капнал. Сигурен съм, че ще спи дни наред. Но той ми каза да ти честитя рождения ден и остави подаръка в задния двор.

Подаръкът беше нов велосипед.

Сега като гледаше трите предмета в чекмеджето на нощното шкафче, Лора разбра, че не само баща и го няма. С него си бяха отишли със Томи Тоуд, многобройните създадени от него герои и глупавите, но чудесни фантазии, с които я забавляваше. Кривите ботушки, чадърчето и шалчето изглеждаха толкова мили и тъжни – Лора бе почти готова да

повярва, че сър Томи Тоуд е бил истински и се е преселил в един по-добър свят. Тя изпъшка тихо, мъчително. Повали се върху леглото и зарови лице във възглавницата, за да задуши отчаяните ридания. За пръв път, откакто почина баща и най-накрая се отдаде на скръбта. Не и се искаше да живее без него и все пак трябваше не само да живее, но и да преуспее, защото всеки ден от живота и щеше да изпълнява неговия завет. Колкото и да бе малка разбираше, че ако живее добре и бъде добър човек, ще даде възможност на баща и да продължи да живее по някакъв начин чрез нея.

И все пак беше трудно да гледа оптимистично на бъдещето и да намери щастието. Беше разбрала, че животът страшно бързо поднася трагедии и промени – веднъж е син и топъл, в следващия миг е студен и бурен и човек никога не знае кога гърмът ще поразии някого, когото обича. Нищо не е вечно. Животът е като свещ, оставена на вятъра. Тежък беше този урок за нейната възраст и я караше да се чувства възрастна, стара-престаряла.

Когато пресъхна потокът горещи сълзи, тя бързо се овладя, защото не искаше Лансови да забележат, че е плакала. Ако наистина светът беше безсърдечен, жесток и непредвидим, едва ли беше разумно да проявява и най-малката слабост.

Внимателно загъна кривите ботушки, чадърчето и шалчето в тънка хартия и ги пхна в сандъка.

След като изпразни двете нощни шкафчета, тя отиде до бюрото, за да го почисти. Върху попивателната намери сгънат лист хартия, адресиран до нея с четлив и елегантен почерк почти като напечатан на машина. „Скъпа Лора, Някои неща са неизбежни и никой не може да ги предотврати. Дори твоят специален пазител. Утешавай се с мисълта, че баща ти те обичаше от все сърце, така както малцина имат щастието да бъдат обичани. Сега ти се струва, че никога вече няма да си щастлива, но грешиш. Щастието ще дойде при тебе. Това не е празно обещание. Това е факт.“

На бележката нямаше подпис, но тя знаеше кой трябва да е оставил посланието – мъжът, който беше на гробището, който я изучаваше от минаващата кола, който преди години спаси нея и баща и от смъртта. Никой друг не би се нарекъл неин „специален пазител“. Разтрепера се, не защото се страхуваше, а защото необикновеността и загадъчността на нейния пазител я изпълваха с любопитство и почуда.

Тя бързо се отправи към прозореца на спалнята и рязко дръпна тънкото перде между драпираните завеси, сигурна, че ще го види застанал

на улицата и загледан към магазина, но той не беше там.

Нямаше го и мъжа в черните дрехи, но Лора не го очакваше. Почти се бе убедила, че вторият непознат не е свързан с нейния пазител, че случайно се е оказал на гробището по друг повод. Той знаеше името и, но навярно беше чул Кора да я вика от върха на хълма. Тя успя да го изхвърли от съзнанието си, защото не желаше той да бъде част от живота и, а отчаяно и се искаше да има специален пазител. Прочете писмото още веднъж.

Въпреки че не разбираше кой е русият мъж и защо се интересува от нея, усети прилив на увереност от бележката. Не винаги е необходимо да разбираш, достатъчно е да вярваш.

5.

Едно денонощие след като постави взрива в таванското помещение на института, Стефан дойде със същия куфар и заяви, че пак страда от безсъние. Виктор очакваше среднощното посещение и затова беше донесъл половин кейк, направен от жена му.

Стефан отхапваше от сладкиша, докато оформяше и поставяше пластичните заряди. Огромното мазе беше разделено на две помещения и за разлика от тавана, ежедневно се посещаваше от служителите. Налагаше се много грижливо да прикрие взрива и проводниците.

В първото помещение имаше папки с научна документация и две дълги дъбови работни маси. Шкафовете за папките бяха високи шест стъпки и заемаха пространството около две от стените. Можеше да постави експлозива върху шкафовете и да го наблъска навътре до стената, където и най-високият служител не би могъл да надникне.

Проводниците опъна зад шкафовете, но беше принуден да пробие малка дупка в преградата между двете помещения, за да прехвърли веригата оттатък. Успя да намери незабележимо място за дупката, а жиците се виждаха само на няколко сантиметра от двете страни на преградата.

Второто помещение се използваше за съхраняване на канцеларски принадлежности и лабораторно оборудване, както и клетките на десетината животни, участвали и оцелели в началните експерименти на института – няколко хамстера, бели мишки, две кучета и една енергична маймуна в голяма клетка с три лоста, на които се люлееше. Животните вече не бяха необходими, но ги държаха, за да наблюдават дали с течение на

времето няма да се появят непредвидени медицински усложнения от изключителните им авантюри.

Стефан подреждаше мощните заряди в празните пространства зад струпаните материали и изтегляше всички проводници към покритата с капак вентилационна шахта, където предната нощ бе спуснал жиците от тавана. Докато работеше, усещаше необикновено настойчивите погледи на животните – сякаш разбираха, че им остава да живеят по-малко от двадесет и четири часа. Сега той виновно се изчерви, въпреки че, преди когато размишляваше за смъртта на хора от института, странно защо не изпита такова чувство, може би, защото животните бяха невинни за разлика от хората. Към четири часа сутринта Стефан привърши задачата си в мазето и служебната работа в кабинета на третия етаж. Преди да напусне института, той отиде в главната лаборатория на партера и се загледа във вратата. Вратата.

Десетките циферблати, измервателни уреди и стрелки в апаратурата, с която бе снабдена вратата, меко просветваха в оранжево, жълто и зелено, защото тук електрозахранването никога не прекъсваше. Съоръжението беше цилиндрично, дванадесет стъпки дълго и осем стъпки в диаметър и едва се открояваше в полуздрача. Външната обвивка от неръждаема стомана матово отразяваше светлините на апаратурата, разположена покрай три от стените на залата.

Беше използвал вратата десетки пъти, но продължаваше да я гледа със страхопочитание – не толкова защото представляваше изумителен научен поврат, а защото потенциалът и за вършене на злини беше неограничен. Тя не водеше към ада, но в неподходящи ръце можеше да се окаже точно за там. А вратата наистина беше в неподходящи ръце.

След като благодари на Виктор за кейка и го увери, че е изляз цялото парче, макар и да бе раздал повечето на животните, Стефан тръгна с колата към своя апартамент.

Втора поредна нощ бушуваше буря. Дъждът шибаше откъм северо-запад. Водата се пенеше в отворите на близките олуци, стичаше се от покривите, образуваше локви по улиците и препълваше канавките. Тъй като градът беше почти изцяло загъменен, локвите и потоците изглеждаха по-скоро нефтени, отколкото дъждовни. Навън имаше само неколцина военни и в тъмните си дъждобрани приличаха на герои от стар готически роман.

Избра пряк маршрут към дома, без да прави опити да избегне откритите полицейски контролни пунктове. Документите му бяха в ред, пропусъкът за движение след комендантския час беше валиден, а той

вече не пренасяше незаконно придобити взривни материали. В апартамента той нави големия будилник, който държеше до леглото и заспа почти мигновено. Отчаяно се нуждаеше от почивка, защото в следобедна на следващия ден щеше да има две измерителни пътувания и много убийства и ако не беше съвсем бодър и нащрек, можеше да попадне под някой куршум. Сънува Лора и изтълкува съня като добро предзнаменование.

ГЛАВА ВТОРА ВЕЧНИЯТ ПЛАМЪК

1.

Лора Шейн преживя от дванадесетата до седемнадесетата си година като повлечен от вятъра през калифорнийската пустиня изсъхнал трън, който спира за малко в мигове на затишие, после отново се понася по-нататък при всеки нов порив на вятъра. Нямаше роднини и не можеше да остане при семейство Ланс, най-близките приятели на баща и. Том бе на шестдесет и две години, а Кора – на петдесет и седем. Бяха бездетни, въпреки че бяха женени от тридесет и пет години. Перспективата да отглеждат момиче ги плашеше.

Лора ги разбираше и не им се сърдеше. В онзи августовски ден, когато напусна дома на Лансови, придружена от служителка в околняската агенция за сираци в Ориндж, Лора целуна Кора и Том и ги увери, че всичко ще бъде наред. Като тръгваше със служебната кола на агенцията, тя весело помахаше с надеждата, че ще се почувстват облекчени. Облекчени. Беше усвоила думата наскоро. Облекчен: освободен от последиците на собствените постъпки, освободен от задължение или отговорност. Прииска и се да бъде облекчена от задължението да си пробива път в живота без подкрепата на любящ баща, облекчена от отговорността да живее и да съхрани неговата памет.

* * *

От къщата на Лансови я прехвърлиха в сиропиталището Макилрой – стара, занемарена викторанска сграда с двадесет и седем стаи, построена от земеделски магнат по времето на селскостопанската слава на околия Ориндж. По-късно бе превърната в общежитие за деца под опеката

на властите, които временно се настаняваха там, докато ги вземат приемни родители.

Това заведение никак не отговаряше на създадената от книгите представа. Там например изобщо нямаше благи монахини с развети черни раса. Имаше обаче един Уили Шийнър.

Лора го забеляза за пръв път малко след пристигането в дома, когато служителката на име госпожа Боумейн я водеше да и покаже стаята, в която щеше да живее с близначките Акерсън и още едно момиче – Тами. Шийнър метеше пода с метла на дълга дръжка.

Беше силен, жилест, блед, луничав, около тридесетгодишен със зелени очи и коси с цвят на новичка медна монета. Работеше като се усмихваше и тихо си подсвиркваше.

– Как сте тази сутрин, госпожа Боумейн?

– Прекрасно, Уили – Очевидно Шийнър и беше симпатичен. – Това е новото момиче, Лора Шейн. – Лора, това е господин Шийнър.

Той загледа Лора със зловеща настойчивост. Когато най-сетне успя да проговори, гласът му беше пресипнал:

– Мм-м... добре дошла в Макилрой.

Лора последва служителката и се обърна да погледне пак Шийнър. В този момент нямаше кой друг да го види, той спусна ръка към чатала и започна лениво да се търка. Лора повече не го погледна. По-късно, като разопаковаше оскъдните си вещи и се стараеше да придаде известен домашен уют на своето ъгълче в спалнята на третия етаж, тя се извърна и видя на прага Шийнър. Беше сама, защото другите деца играеха в задния двор или в дневната. Този път усмивката му се различаваше от онази, която любезно бе отправил към госпожа Боумейн – сега тя беше хищна и студена. Светлината, която струеше през едно от двете прозорчета, падаше върху лицето му под такъв ъгъл, че очите му изглеждаха не зелени, а сребристи, като по-мътнели очи на мъртвец.

Лора се опита да проговори, но не успя. Заотстъпва назад, докато не се притисна до стената край леглото. Той стоеше с отпуснати ръце, неподвижен, със стиснати юмруци.

В дома Макилрой нямаше климатична инсталация. Прозорците на спалнята бяха отворени, но тежеше тропическа жегата. И все пак Лора се изпоти чак когато се обърна и видя Шийнър. Едва сега тениската и се овлажни.

Отвън увлечените в игра крещяха и се смееха. Бяха наблизко, но звукът долиташе някак отдалеч.

Тежкото, ритмично, хрипливо дишане на Шийнър се усилваше и

постепенно заглуши детските гласове. Дълго време двамата нито помръднаха, нито проговориха. После той рязко се обърна и излезе.

Лора стигна до леглото с омекнали колене, плувнала в пот и приседна на ръба. Изтърбушеният дюшек поддаде и пружините изскърцаха.

Когато учестеният пулс се успокои, тя разгледа стаята със сивите стени и се отчая от обстановката. В четирите ъгъла имаше тесни железни легла, с плюшени покривки и неравномерно натъпкани възглавници. До всяко легло стоеше Охлузено шкафче с пластмасов плот и метална нощна лампа. Ожуленият скрин имаше осем чекмеджета, две от които бяха нейни. От двете вградени гардеробчета и се полагаше половин. Старите пердета бяха избелели и омазнени, провиснали от ръждивите корниз. Цялата сграда изглеждаше порутена и обитавана от призраци. Носеше се едва доловима неприятна миризма, а Уили Шийнър бродеше из стайте и коридорите – зъл дух, притаил се в очакване на пълнолунието, време за кървави оргии.

* * *

След вечеря близначките Акерсън затвориха вратата на стаята и поканиха Лора да седне заедно с тях в кръг на изтъркания винен килим, за да споделят тайни.

Другото момиче – особената, тиха, крехка, руса Тами – не прояви никакъв интерес към компанията. Тя се подпря на възглавниците в леглото и се зачете, непрекъснато гризейки ноктите си като мишка.

Лора веднага хареса Телма и Рут Акерсън. Тъкмо бяха навършили дванадесет години, бяха само няколко месеца по-малки от Лора и много умни за възрастта си. Бяха осиротели на деветгодишна възраст и вече почти три години живееха в дома. Да се намерят приемни родители за толкова големи деца беше трудно, особено пък за близначки, които твърдо не желяеха да се разделят.

Не бяха хубави, но поразително си приличаха в грозотата – матови кестеняви коси, късогледни кафяви очи, широки лица, сплеснати брадички, големи уста. Въпреки че не се отличаваха с красота, момичетата бяха извънредно умни, енергични и добродушни.

Рут беше със синя пижама, обточена с тъмнозелено по маншетите и яката и със сини чехли. Косата и беше вързана на опашка. Телма беше облечена в малиново-червена пижама и пухкави жълти чехли с пришити отгоре по две копчета като очички, а косата и се спускаше свободно.

На свечеряване непоносимата дневна горещина спадна. Намираха се на по-малко от петнадесет километра от тихоокеанското крайбрежие,

така че на нощния бриз се спеше добре. Сега през отворените прозорци нахлуваше прохлада, ветрецът поклащаше овехтелите пердета и освежаваше стаята.

– Тук лятото е много досадно – каза Рут на Лора, както сядаха в кръг на пода. Не ни разрешават да излизаме извън района на дома, но той е прекалено малък. А и през лятото всички наши доброжелатели са заети с почивката си, ходят на плаж и съвсем забравят за нас.

– Но по Коледа е чудесно – добави Телма.

– Ноември и декември са прекрасни – съгласи се Рут.

– Да – каза Телма, – празниците са приятни, защото тогава доброжелателите започват да се чувстват гузни, че разполагат с толкова много, докато ние, бедните, опърпани, бездомни сирачета, трябва да носим хартиени палта и картонени обувки и да лапаме миналогодишна каша. Затова ни изпращат кошници с лакомства, водят ни по празнични пазари и на кино, но никога на хубави филми.

– А-а, някои от тях ми харесват – възрази Рут.

– Филми, в които никой никога не ругае. И никакви страсти. През ум не им минава да ни заведат на филм, където мъж бърка в пазвата на някое момиче. Семейни филми. Скука, скука, скука.

– Ще трябва да извиниш сестра ми – обърна се Рут към Лора. – Тя си мисли, че се намира на тръпнещия праг на пубертета...

– Но аз наистина съм на тръпнещия праг на пубертета! Чувствам как се надигат в мене жизнените сокове! – възкликна Телма и вдигна тънката си ръка над главата.

Рут продължи:

– Страх ме е, че липсата на родителски съвети и се отразява зле. Не се е приспособила към положението си на сираче.

– А-а, сега ще трябва да извиниш моята сестра – каза Телма. – Тя е решила да прескочи пубертета и да премине от детството направо към старостта.

– Какво ще кажеш за Уили Шийнър? – запита Лора.

Близначките Акерсън многозначително се спогледаха и заговориха в такъв синхрон, че не се губеше нито секунда между думите им.

– О, той не е в ред – каза Рут, а Телма продължи:

– Парцал.

– Има нужда от лечение – Рут добави, но Телма се възпротиви:

– Не, има нужда да го тупнат с бейзболна бухалка по главата десетина или може би двайсетина пъти и после да го затворят някъде до края на живота му.

Лора им разказа как е видяла Шийнър на прага:

– И не ти каза нищо? – изненада се Рут.

– Странно. Обикновено казва: „Ти си много хубавко момиченце...“ или...

– ...или ти предлага бонбон – изкриви лице Телма. – Можеш ли да си представиш? Бонбон! Много хитро! Като че ли се е учил от книжките, които полицията раздава, за да предупреди децата да се пазят от извратени типове.

– Никакъв бонбон – каза Лора и потръпна при мисълта за посребрените от слънцето очи на Шийнър и тежкото, ритмично дишане. Телма се наведе и сниши гласа си до театрален шепот:

– Изглежда Глистът съвсем е изгубил ума и дума, така се е разгорещил, че е забравил репертоара си. Май си е паднал по тебе, Лора.

– Глиста?

– Така казваме на Шийнър – обясни Рут.

– Какъвто е блед и хлъзгав – каза Телма, – името много му отива. Хващам се на бас, че Глистът наистина е хлътнал по тебе. Слушай мене, момиченце, ти си страхотна.

– Ами, не съм – отвърна Лора.

– Глупости! – възкликна Рут. – С тази тъмна коса, тези големи очи.

Лора се изчерви и понечи да възрази, но Телма я изпревари:

– Слушай, Лора, зашеметяващото дуо Акерсън не понася фалшивата скромност, също както не търпи перченето. Не го усукваме. Знаем кои са силните ни страни и се гордеем с тях. Бог ни е свидетел, че не можем да спечелим конкурса за мис Америка, но сме умни, много умни и не се колебаем да наричаме нещата с истинските им имена. А ти наистина си прекрасна, затова престани да скромничиш.

– Сестра ми понякога е твърде пряма и се изразява прекалено цветисто – извини се Рут.

– А моята сестра – обърна се Телма към Лора, – си въобразява, че е Мелани от „Отнесени от вихъра“.

Тя започна да говори с подчертан южняшки акцент, и пресилена сърдечност:

– О, Скарлет няма нищо лошо наум. Скарлет е чудесно момиче, наистина. Рет също е чудесен по начало и дори янките са чудесни, даже онези, които ограбиха имението Тара, изгориха посевите и си направиха ботуши от кожата на нашите бебета. Лора се закиска още по средата на представлението на Телма. – Ето защо престани да се правиш на скромна девойка, Шейн! Ти си прекрасна.

– Добре, добре. Зная, че съм... хубавичка.

– Ей, момиче, когато Глистът те е видял, направо се е шашнал.

– Да – съгласи се Рут, – побъркал се е. Затова е забравил да бръкне в джоба за бонбоните, които винаги носи.

– Бонбони! – изсумтя Телма. – Разни видове, а също захарни пръчки.

– Лора, трябва много да внимаваш – предупреди я Рут. – Той е болен...

– Той е боклук! – избухна Телма. – Гаден плъх!

От далечния ъгъл на стаята тихо се обади Тами:

– Не е чак толкова лош, колкото казвате.

Русото момиче беше толкова мълчаливо, слабичко и безцветно, толкова невзрачно, че Лора го беше забравила. Сега забеляза, че Тами е оставила настрана книгата и е седнала в леглото – кокалестите колене опираха до гърдите, ръцете обгръщаха крачетата. Беше десетгодишна, с две години по-малка от съквартирантките си и дребничка за своята възраст. В бялата нощница и късите чорапки Тами приличаше по-скоро на привидение, отколкото на живо същество.

– Не би навредил на никого – каза Тами колебливо, с треперлив глас, сякаш изразяването на мнение за Шийнър или за когото и каквото и да било е равносилно на ходене по въже без предпазна мрежа отдолу.

– Той би навредил някому, ако знае, че ще му се размине после – заяви Рут.

– Той е просто... – Тами прехапа устни, – ... самотен.

– Не, миличка – намеси се Телма, – не е самотен. Толкова е самовлюбен, че никога няма да се почувства самотен.

Тами извърна поглед от тях. Стана, нахлузи сплесканите чехли и промърмори: „Време е за лягане“. Взе тоалетните си принадлежности от нощното шкафче и се измъкна от стаята и като затвори зад себе си вратата, се запъти към една от баните в края на коридора.

– Тя приема бонбоните – обясни Рут.

Лора потръпна от леден прилив на отвращение:

– О, не!

– Да – потвърди Телма – не защото обича бонбони. Тя е... объркана. Има нужда от този тип поощрение, което получава от Глиста.

– Но защо? – запита Лора.

Рут и Телма пак се спогледаха. Явно по такъв начин си задаваха безмълвен въпрос и намираха мигновено отговора. Рут въздъхна:

– Ами, знаеш ли, Тами има нужда от такова поощрение, защото...

нейният баща я е научил да се нуждае от него.

– Собственият и баща! – ужаси се Лора.

– Не всички деца в Макилрой са сираци – каза Телма. – Някои са тук, защото родителите им са извършили престъпления и са в затвора, а с други близките им са злоупотребили физически или... полово.

Свежият въздух, нахлул през отворените прозорци, беше може би само един-два градуса по-хладен от момента, когато седнаха в кръг на пода, но на Лора и се стори като мразовит вятър, долетял незнайно как от късната есен в августовската вечер.

– Но на Тами сигурно не и е приятно, нали? – попита Лора.

– Не, не мисля... – каза Рут. – Но тя е...

– ...принудена – продължи Телма. – Не може да се пребори със себе си. Развратена...

Всички се умълчаха, замислени за немислимото и накрая Лора каза:

– Странно и... толкова тъжно. Не можем ли да я спрем? Не можем ли да кажем на госпожа Боумейн или на другите възпитателки за Шийнър?

– Няма да помогне – отвърна Телма. – Глистът ще отрече, пък и самата Тами няма да потвърди, а ние не разполагаме с никакви доказателства.

– Но ако тя не е единствената, която той е прелъстил...

Рут поклати глава:

– Повечето отидоха при приемни родители и осиновители или се върнаха в собствените семейства. Тук останали две-три, но те... или са като Тами, или просто ги е страх до смърт от Глиста и няма да поселят да го издадат.

– Освен това – допълни Телма, – възрастните не искат и да чуят, не желаят да се занимават. Ще се опетни името на дома. Биха се поставили в глупаво положение, ако признаят, че всичко това е ставало под носа им. Пък и кой вярва на деца?

Телма започна да имитира госпожа Боумейн и толкова съвършено предаваше фалшивата нотка, че Лора веднага я позна:

– О, боже, та те са ужасни малки лъжкеници. Шумни, необуздани, досадни зверчета, способни да унищожат доброто име на господин Шийнър единствено, за да се забавляват. Да можеше само да ги упоят, да ги окачат на куки по стените и да ги хранят венозно – колко по съвършена би била системата, мила моя, а и много по добра за самите тях.

– Тогава на Глиста ще му се размине – каза Рут, – ще се върне на работа и ще намери начин да ни отмъсти за това, че сме говорили

против него. Точно така се случи с един друг извратен тип, който работеше при нас, Фогел Пора. Горкият Дени Дженкинз...

– Дени го издаде – каза на Боумейн, че е задирял него и още две момчета. Фогел го уволниха. Но двете момчета не потвърдиха разказа на Дени. Страхуваха се от Пора, но също така отчаяно търсеха неговото поощрение. Боумейн и възпитателите разпитаха Дени...

– Те се нахвърлиха върху него – избухна ядосано Рут, – с коварни въпроси, за да го объркат. Той се заплете, започна да си противоречи и те казаха, че той си съчинява всичко.

– А Фогел се върна на работа, – каза Телма.

– Изчака – обясни Рут, – и после намери начин да отрови живота на Дени. Измъчваше момчето толкова безмилостно, че един ден... Дени просто се разкрещя и не можеше да спре. Наложиха се докторът да му сложи инжекция и го отведеха. Казаха, че е емоционално разстройство... Тя почти се разплака:

– Повече не го видяхме.

Телма сложи ръка на рамото на сестра си и каза на Лора:

– Рут обичаше Дени. Той беше добро момче. Дребничко, срамежливо, сладко... нямаше никакъв късмет. Затова трябва да си твърда с Глиста. Не бива да му позволиш да разбере, че се страхуваш. Изпищи, ако се опита да направи нещо. И ритай в слабините.

Тами се върна от банята. Без да ги погледне, тя събу чехлите и се пъхна под завивките.

Въпреки че се отвращаваше от мисълта, че Тами се оставя на Шийнър, Лора изгледа крехкото русо момиче не толкова с неприязън, отколкото със съчувствие. Едва ли имаше по-жалка гледка от малкото, самотно, прекършено момиченце, сгушено в тясното, изтърбушено легло. Тази нощ Лора сънува Шийнър. Беше с човешка глава и тяло на глист и накъдето и да бягаше Лора, той се промъкваше с гърчене след нея под затворени врати и други препятствия.

2.

Стефан се върна от главната лаборатория на института в кабинета на третия етаж, отвратен от току-що видяното. Седна на бюрото, обхваща с две ръце главата и се разтърси от ужас, гняв и страх.

Оня риж негодник Уили Шийнър щеше многократно да изнасилва Лора, да я пребива до смърт и така да я травмизира, че тя никога

нямаше да се оправи. Това не беше само вероятност – щеше непременно да се случи, ако Стефан не предприемеше нещо, за да го предотврати. Вече беше видял последиците – насиненото лице на Лора, разбитата уста. Най-страшни бяха очите – безизразни и полумъртви, очите на дете, изгубило вече способността да се радва или да се надява.

Студеният дъжд трополеше по прозорците на кабинета и отекваше глухо в него, сякаш ужасите, които бе видял, го бяха изпепелили отвътре.

Бе спасил Лора от наркомана в бакалницата на баща и, но сега се явяваше друг педофил. Едно от нещата, научени от експериментите в института, беше, че да се измени предназначения модел, вероятно преследването и психологическата разруха бяха неотменна част от Лорината съдба, която рано или късно щеше да се случи, въпреки усилията на Стефан. Може би нямаше да успее да я спаси от Уили Шийнър или, ако пък се справеше с него, в живота на момичето щеше да последва изнасилване от друг. И все пак трябваше да се опита. Онези полумъртви, безрадостни очи...

3.

В дома Макилрой живееха седемдесет и шест деца не по-големи от дванадесет години. Щом навършеха тринадесет, местеха ги в Касуел Хол в Анахайм. Тъй като облицованата с дъбова ламперия трапезария побираше само четиридесет души, налагаше се да се хранят на две смеци. Лора попадна във втората смяна заедно с близначките Акерсън.

Застанала на опашката в бюфета между Рут и Телма през първия ден от живота си в дома, Лора видя, че Уили Шийнър е един от четиримата служители зад тезгяха. Той наблюдаваше как се налива млякото и подаваше с щипци сладките кифли.

С приближаването на Лориния ред Глистът почна да я гледа все повече, отколкото децата, на които сервираше.

– Не му позволявай да те уплаши – прошепна Телма.

Лора се помъчи да посреща смело погледа и предизвикателството на Шийнър. Но все пак тя първа отместваше очи.

Когато стигна до него, той каза: „Добро утро, Лора“ и сложи на подноса и специално запазена за нея кифла – два пъти по-голяма от останалите, с повече череша и глазура.

* * *

В четвъртък, третия ден, откакто дойде в дома, Лора трябваше да изтърпи срещата с госпожа Боумейн в служебния кабинет на първия етаж, където да разкаже как се приспособява. Ета Боумейн беше едра жена, на която целият гардероб се състоеше от рокли на цветя. Тя употребяваше клишетата и изтъркани изрази с неискрена възторженост, така сполучливо имитирана от Телма. Задаваше безброй въпроси, без всъщност да очаква честен отговор. Лора излъга, че се чувства много щастлива в Макилрой. Лъжите доставиха извънредно голямо удоволствие на госпожа Боумейн.

Като се връщаше към стаята си на третия етаж, Лора се сблъска с Глиста на северното стълбище. Тя зави на втората площадка, а малко по-нагоре той лъскаше с парцал дъбовия парапет. На долното стъпало стоеше неразпечатано шише с политура за мебели.

Тя замръзна, сърцето и заби лудо, защото разбра, че всичко е преструвка само за да я причака. Явно беше научил, че я викат в кабинета на госпожа Боумейн и разчиташе, че ще използва най-краткия път до стаята си.

Бяха сами. По всяко време би могло да се очаква, че ще мине друго дете или някой служител, но в момента нямаше никой.

Първият и порив беше да се върне и да се качи по южното стълбище, но после си спомни предупрежденията на Телма да не отстъпва, защото хора като Глиста дебнат само слабите. Каза си, че най-добре би било да мине покрай него, без да каже нито дума, но краката и сякаш бяха приковани за стъпалото и не можеше да помръдне.

Глиътът стоеше няколко стъпала по-горе и се усмихваше. Тази усмивка беше ужасна – кожата му беше бяла, устните – безцветни, но кривите зъби бяха жълти и осеяни с кафеникави петънца като кората на зрял банан. Под разрешената медночервена коса лицето му приличаше на клоунско – не като на смешниците в цирка, а като на шут в нощта на празника на Все светии, който носи трион вместо бутилка с вода.

– Ти си много хубаво момиченце, Лора.

Щеше и се да го прати по дяволите, но не можа да проговори.

– Искам да бъда твой приятел – каза той.

Успя да събере сили да тръгне нагоре към него.

Шийнър се усмихна още по-широко – вероятно си помисли, че тя приема предложеното приятелство. Бръкна в джоба на панталоните в защитен цвят и извади няколко захарни пръчки.

Лора си спомни комичните оценки на Телма за глупавите, лишени от въображение ходове на Глиста и изведнъж и се стори, че не е чак толкова страшен. С протегнатите захарни пръчки и хиленето Шийнър беше смешна фигура, карикатура на злото. Би му се изсмяла, ако не знаеше какво е сторил на Телма и други момичета. Макар и да не беше в състояние да се засмее, нелепостта на външния вид и поведението му и вдъхна смелост бързо да го заобиколи.

Когато разбра, че Лора няма да приеме захарните пръчки и предложеното приятелство, Шийнър сложи ръка на рамото и за да я спре. Тя гневно сграбчи ръката му и я отблъсна.

Лора забърза нагоре по стълбите, като се бореше с желанието да се затича. Бягството щеше да му подсказе, че страхът и не е преминал изцяло. Не трябваше да вижда у нея никакъв признак на слабост, защото иначе щеше да го насърчи да продължава преследването.

Вече се намираше само на две стъпала от горната площадка, когато си позволи да се надява, че е спечелила, че нейната твърдост му е повлияла. Тогава чу звук, който не можеше да се сбърка с никой друг – разваряне на цип. Зад гърба и той ясно прошепна:

– Хей, Лора, погледни това. Виж какво съм ти приготвил. В гласа му се долавяше налудничав, отвратителен тон. – Виж, виж какво държа сега в ръката си, Лора.

Тя не се обърна.

Стигна до площадката и продължи по-нагоре като си мислеше: „Няма защо да тичаш, да не си посмяла да тичаш, не тичай!“ Отдолу долетя гласът на Глиста:

– Виж голямата захарна пръчка в ръката ми, Лора. Тя е много по-голяма от всички други.

На третия етаж Лора се запъти направо към банята, където енергично изми ръцете си. Усещаше ги мръсни след като бе допряла ръката на Шийнър, за да я отмести от рамото си. По-късно, когато заедно с близначките Акерсън седна на пода в стаята за вечерното обсъждане, Телма се задави от смях при разказа за желанието на Глиста да покаже на Лора голямата си захарна пръчка.

– Ама е страхотен, нали? – каза тя. – Откъде ли взима репликите си? Да не би издателство „Дабълдей“ да публикува „Наръчник на перверзника за класически примапки“ или нещо подобно?

– Въпросът е – каза Рут загрижено, – че той не се е отказал, когато Лора се е възпротивила. Не мисля, че ще я зареже така бързо, както изоставя другите момичета, които му се опрат.

Вечерта Лора заспа трудно. Мислеше си за своя специален пазител и се чудеше дали няма да се появи чудодейно както преди и да се разправи с Уили Шийнър. Но този път и се струваше, че не може да разчита на него.

* * *

През следващите десет дни, когато август вече вървеше към края си, Глистът ходеше подир Лора неотклонно, както Луната след Земята. Ако тя и близначките отиваха в занималнята да поиграят карти или монопол, Шийнър се появяваш най-малко след десет минути и се правеше, че има работа – миеше прозорците, лъскаше мебелите или поправяше корнизите, но всъщност се съсредоточаваше главно върху Лора. Ако момичетата се усамотяваха в някой ъгъл на игрището зад къщата да побъбрят или да играят на измислена от тях игра, Шийнър не пропускаше да дойде, открил изведнъж, че храстите се нуждаят от подкастриране или торене. Въпреки че третият етаж бе отделен само за момичета, мъжете-служители можеха да се качват там при нужда на ремонт между десет часа сутринта и четири часа следобед в работните дни, така че Лора през това време не можеше да избяга в стаята си и да се чувства сигурна. Още по-неприятна от прилежанието на Глиста беше ужасяващата бързина, с която растеше тъмната му страст. Нездравото желание личеше от все по-втрещения поглед и миризливата пот, която го избиваше само след няколко минути, прекарани в едно и също помещение с Лора.

Лора, Рут и Телма се убеждаваха взаимно, че заплахата от Глиста намалява с всеки ден от неговото бездействие, че колебанието му показва колко неподходяща плячка му се вижда Лора. Вътрешно усещаха, че всъщност се надяват да убият дракона само със силата на желанието, но все пак не успяваха да преценят опасността в пълна степен, докато един съботен следобед към края на август се върнаха в стаята и завариха Тами да унищожава Лорините книги в пристъп на объркана ревност.

Петдесетте книги с меки корици – най-любимите, донесени от жилището над бакалницата – бяха наредени над леглото на Лора. Сега Тами ги беше струпала в средата на стаята и с яростна омраза вече бе разкъсала две трети от книгите. Лора се вцепени от изумление, но Рут и Телма дръпнаха момичето настрана и го обуздаха.

Понеже те бяха любимите и книги, понеже баща и ги беше купувал за нея и следователно я свързваха с него и главно понеже притежаваше толкова малко свои неща, Лора се огорчи така болезнено от загубата. Вещите и бяха съвсем скромни, без стойност, но изведнъж си даде

сметка, че няма друга опора в борбата с жестокостите на живота.

Тами загуби всякакъв интерес към книгите, защото истинският обект на нейната ярост вече беше пред очите и.

– Мразя те, мразя те!

Бледото изпито лице беше оживено за пръв път, откакто Лора се запозна с нея – зачервено и разкривено от чувствата. Сините кръгове под очите не бяха изчезнали, но сега не и придаваха подтиснат и сломен вида, напротив: беше дива, побесняла.

– Мразя те, Лора, мразя те!

– Тами, миличка – каза Телма, като се мъчеше да удържи момичето, – Лора нищо не ти е направила.

Задъхана, но вече, без да се мята, за да се освободи от Рут и Телма, Тами изкрещя на Лора:

– Само за тебе говори, не се интересува вече от мене, само от тебе, не спира да говори за тебе! Мразя те, защо изобщо трябваше да идваш тук? Мразя те!

Нямаше нужда да питат за кого говори. Глиста.

– Не ме иска вече, никой не ме иска, той иска само да му помогна да стигне до тебе. Лора, Лора, Лора! Иска да те подмамя някъде, където ще те хване сама и той ще е в безопасност, но аз няма да го направя, няма! Защото какво ще ми остане като те превземе тебе? Нищо!

Лицето и беше алено от гняв. Още по-страшно от злобата бе скритото зад нея безкрайно отчаяние.

Лора избяга от стаята и хукна по коридора към баните. Отвратена и уплашена, тя се свлече на колене върху напуканите жълти плочки пред една от тоалетните и повърна. След като облекчи стомаха, отиде до мивката, изплакна обилно устата си и се наплиска със студена вода. Вдигна глава, погледна се в огледалото и чак тогава заплака.

Сълзите не бяха предизвикани от самота или страх. Тя плачеше за Тами. Светът се оказваше невъобразимо подъл, щом като позволяваше животът на едно десетгодишно момиче да се обезцени дотам, че единствените думи на одобрение от възрастен се произнасяха от извратен ненормален човек, щом като нямаше друго, с което да се гордее, освен неразвитата сексуалност на своето слабичко, предпуберитетно тяло.

Лора разбра, че Тами е в несравнимо по-тежко положение от нея самата. Макар и лишена от книгите, Лора пазеше хубави спомени за любещия, нежен и внимателен баща, каквито Тами нямаше. Дори и да и се отнемеха малкото собствени вещи, разсъдъкът щеше да остане непокътнат, а Тами беше психически разстроена, може би непоправимо.

4.

Шийнър живееше в едноетажна къща на тиха уличка в Санта Ана. Тези квартали изникнаха след Втората световна война – спретнати къщички с интересни архитектурни детайли. През лятото на 1967 година фикусите вече бяха израснали и разпростираха покровителствено клоните си над домовете. Къщата на Шийнър се обгръщаше още и от сенките на буйни храсти – азалии, мирти и хибискус с червени цветове.

Към полунощ Стефан щракна ключалката на задната врата с помощта на пластмасов шперц и проникна в къщата. Докато обикаляше из дома, смело светваше лампите без да се потруди да дръпне пердетата.

Кухнята беше безупречно чиста. Сините пластмасови шкафчета блестяха. Хромовите дръжки на домакинските уреди, батерията на мивката и металните рамки на столовете светеха без нито едно петънце.

Отвори хладилника, без да е сигурен какво ще намери вътре. Може би някакво доказателство за ненормалната психика на Уили Шийнър – предишна жертва на похожденията му, убита и замразена като спомен за извратена страст? Нямахше нищо толкова драматично, но подредеността явно беше негов фетиш: всички продукти се съхраняваха в подбрани по цвят пластмасови кутии.

Иначе единствената странност в съдържанието на хладилника и шкафовете беше изобилието на сладки неща – сладолед, вафли, кейкове, бонбони, пасти, понички и дори бисквити за животни. Имаше и много продукти, които бяха новост на пазара като например спагети на пръстенчета и консервирана зеленчукова супа, където вместо фиде имаше тестени формички на любими герои от анимационните филми. Запасите на Шийнър сякаш бяха трупани от дете с чекова книжка и без надзор на възрастните.

Стефан влезе вътре.

5.

Сблъсъкът по повод на разкъсаните книги беше достатъчен да изцеди малкото сили на Тами. Тя не каза нищо повече за Шийнър и видимо не прояви повече враждебност към Лора. От ден на ден ставаше все затворена, избягваше да гледа хората в очите, привеждаше глава и започна да говори още по-тихо.

Лора не знаеше кое е по-непоносимо – постоянната заплаха от

страна на Глиста или видът на Тами, чиято и без това крехка психика неудържимо се разпаднаше и я довеждаше до ръба на вцепенението. Но на тридесет и първи август, четвъртък и двата товара неочаквано паднаха от плещите на Лора, защото тогава тя научи, че на следващия ден, петък, ще се прехвърли при приемни родители в Коста Меза.

Мъчно и беше обаче да изостави близначките. Познаваше ги само от няколко седмици, но приятелствата, създадени при извънредни обстоятелства, укрепват по-бързо и са по-трайни от дружбата с по-обикновено начало.

Вечерта трите пак седнаха на пода в стаята и Телма каза:

– Шейн, ако попаднеш на добро семейство, на щастлив дом, живеи си уютно и се радвай. Ако си на хубаво място, просто ни забрави, намери нови приятели и си подреди живота. Но легендарните сестри Акерсън сме минали през мелницата на приемните родители. И трите попадения бяха несполучливи, затова искам да те уверя, че ако се случиш на лошо място, няма защо да оставаш там.

– Ревии до скъсване – поясни Рут. – Покажи на всички колко си нещастна. Ако не можеш да плачеш наистина, преструвай се.

– Цупи се – посъветва я Телма, – прави се на схваната. Цупи по някоя чиния всеки път, когато „те“ накарат да измиеш съдовете. Досаждай.

Лора се изненада:

– И вие сте правили всичко това, за да се върнете в Макилрой?

– Не само това – отговори Рут.

– Но не се ли чувствахте ужасно – да чупите чужди неща?

– На Рут и беше по-трудно – каза Телма. – В мен се е вселил самият дявол, но в нея се е преродила неизвестна сладникава монахиня от четиринайсети век, чието име още не сме установили.

* * *

Само за един ден Лора разбра, че не желае да остане под грижите на семейство Тийгъл, но се постара да свикне, защото отначало помисли, че тяхната компания е за предпочитане пред връщането в Макилрой.

За Флора Тийгъл, която се интересуваше само от кръстословици, реалният живот беше само мъгляв фон. Прекарваше цели дни и вечери на масата в жълтата кухня, загърната в жилетка, независимо от времето, надвесена над сборници с кръстословици. Увлечението и беше колкото непонятно, толкова и идиотско. Обикновено разговаряше с Лора само за да и възложи куп задачи или да я попита за някоя по-завързана дума.

Лора стоеше до мивката и се мъчеше с мръсните съдове, а Флора от време на време се обаждаше:

– Кажи ми друга дума за „котка“ със седем букви.

Неизменният отговор на Лора беше:

– Не зная.

– Не зная, не зная – подиграваше я госпожа Тийгъл. – Какво ли пък знаеш, момиче? Не внимаваш ли в час? Не се ли интересуваш от езика, от думите?

Думите, разбира се, очароваха Лора. За нея те бяха късчета красота. Всяка дума и се струваше вълшебен прах или еликсир, който се смесваше с други думи, за да се превърне в могъщо заклинание. Но за Флора Тийгъл думите бяха плочки от домино, които запълват празните квадратчета на кръстословиците, досадно неуловими купчинки от букви, които я дразнеха. Мъжът на Флора, Майк, беше нисък и дебел автобусен шофьор с бебешко лице. Вечерите прекарваше изтегнат в креслото и зачетен в „Нашънъл Инкуайърър“ и неговите притурки. Поглъщаше безполезни факти от съмнителни разкази за срещи с извънземни и за филмови звезди, отдали се на култа към дявола. Вкусът му към „екзотичните новини“, както ги наричаше, би бил безобиден, ако той се унасяше в собствените занимания, както жена му, но той често досаждаше на Лора, докато тя се занимаваше с домакинството или в редките мигове, отпуснати и да си напише домашните, държеше да чете на глас най-невероятни статии.

Тези истории и се струваха глупави, нелогични, безсмислени, но не можеше да сподели с него всичко това. Беше схванала, че той нямаше да се обиди, ако му каже колко глупави са неговите вестници. По-скоро щеше да се отнесе съжалително. После с влудяващо търпение и непоносим тон на всезнайко, присъщ само на свръхобразованите и пълните невежи, щеше да се впусне в обяснения за света. Подробно. Безкрайно.

– Лора, има още много да научиш. Важните клечки, които управляват във Вашингтон, те знаят всичко за извънземните и тайните на Атлантида...

Колкото и да се различаваха, Флора и Майк си приличаха в едно – убеждението, че да приемеш дете от сиропиталище означава да си осигуриш безплатна слугиня. От Лора се изискваше да чисти, пере, глади и готви.

Единствената им дъщеря Хейзъл беше две години по-голяма от Лора и невероятно разглезена. Хейзъл никога не готвеше, не миеше съдове, не переше и не чистеше. Въпреки че едва бе навършила

четиринадесет години, вече имаше безупречен маникюр и педикюр. Ако от възрастта и се приспаднаха часовете, прекарани във въртене пред огледалото, щеше да излезе, че е само петгодишна.

– Когато переш – обясни тя на Лора още в първия ден от идването и у Тийгълви, – трябва да изгладиш първо моите дрехи. И да не забравиш да ги окачиш в гардероба, подредени по цвят.

„А-а, знаем ги тези филми“, помисли Лора. „Получих главната роля в «Пепеляшка».“

– Аз ще стана прочута кинозвезда или манекен – казваше Хейзъл. – Затова лицето, ръцете и тялото са моето бъдеще и трябва да ги пазя.

На шестнадесети септември, събота сутринта госпожа Инс – хилава служителка от социални грижи с дребничко, зло лице – дойде по график на посещение в дома на Тийгълви и Лора реши да помоли да я върнат в Макилрой. Заплахата от страна на Уили Шийнър вече и се струваше по-малък проблем от ежедневието с Тийгълви.

Госпожа Инс пристигна точно навреме и завари Флора да мие съдове за пръв път от две седмици насам. Лора седеше до кухненската маса и привидно решаваше кръстословица, която всъщност и напъхаха в ръцете при позвъняването на вратата. Част от посещението се състоеше от разговор на четири очи в Лорината спалня, но госпожа Инс не повярва за домакинската претовареност на Лора.

– Но господин и госпожа Тийгъл са образцови приемни родители, мила. Не ти личи да си съсипана от работа. Даже малко си напъляла.

– Не съм ги обвинявала, че ме държат гладна – възрази Лора. – Обаче нямам никакво време за уроците. Вечер си лягам капнала...

– Освен това – прекъсна я госпожа Инс, – от приемните родители се изисква не само да подслонят децата, но и да ги възпитават, което значи да ги приучават на добри обноски, подходящи ценности и трудови навици. Госпожа Инс беше безнадежден случай.

Лора прибягна до плана на близначките Акерсън за отърване от нежелано приемно семейство. Започна да чисти през пръсти. Оставяше петна по съдовете след миене. Нарочно гладеше дрехите на Хейзъл с гънки. Унищожените книги я бяха научили да почита собствеността и затова не можеше да чупи съдове или други предмети у Тийгълви. Но Лора замени тази част от Акерсъновия план с надменност и неуважение. Един път Флора попита за шестбуквена дума за едър рогат добитък в кръстословицата и Лора каза: „Тийгъл“. Друг път Майк разказваше прочетена в „Инкуайърър“ история за летящи чинии, а Лора го прекъсна и почна да съчинява история за къртици-мутанти в кварталния

супермаркет. На Хейзъл каза да навлезе в шоубизнеса като се кандидатира за дубльор на един грозник.

– Ти си точно за него, Хейзъл. Няма начин да не те вземат.

Поведението и скоро доведе до наказание. Със своята тежка, мазолеста ръка Майк нямаше никаква нужда от пръчка. Той я налагаше, а тя хапеше устни, за да не му достави удоволствие като се разплаче. Флора гледаше от кухненския праг и накрая каза:

– Стига, Майк. Да не и останат белези.

Но той прекрати боя с видимо нежелание чак когато жена му влезе в стаята и го хвана за ръката.

Вечерта Лора не можа да заспи. За пръв път бе използвала любовта към думите, силата на езика, за да постигне желанния ефект. Реакцията на Тийгълви доказваше, че се справя с думите добре. Още по-вълнуваща беше неоформената, нова и затова неизбистрена мисъл, че може би притежава способност не само да се защитава с думи, но дори да си изкарва хляба с тях, а защо не като автор на книги от рода на любимите и четива. С баща си беше говорила, че ще стане лекарка, балерина или ветеринарен лекар, но това бяха само приказки. Нито една от тези мечти не я въодушевяваше толкова силно, колкото перспективата да стане писател. На следващата сутрин, когато слезе в кухнята и завари тримата Тийгълви да закусват, тя подхвърли:

– Хей, Майк, току-що открих, че в казанчето на тоалетната живее разумна сепия от Марс.

– Това пък какво е?

– Екзотична новина – засмя се Лора.

След два дни Лора беше върната в Макилрой.

6.

Мебелите в дневната и работната стая на Уили Шийнър бяха съвсем обикновени. Стефан не се беше подготвил предварително какво да очаква. Вероятно признаци на лудост, но в никакъв случай такъв спретнат, подреден дом.

Едната спалня беше празна, а другата – решително необичайна. Единственото легло представляваше тесен матрак направо на пода. Калъфките и чаршафите подхождаха за детска стая, с апликирани цветни зайчета. Нощното шкафче и гардеробът бяха съобразени с детските размери. Бяха боядисани в светлосиньо, с изрисувани отстриани и по

чекмеджетата животни – жирафи, зайчета, катерички. Шийнър притежаваше поредицата „Златна детска библиотека“ и други книжки с картинки, животни и играчки, подходящи за шест-седем-годишна възраст.

Отначало Стефан помисли, че стаята е предназначена за прелъстяване на съседски деца, а Шийнър е достатъчно нестабилен, за да дебне плячката си в квартала, където рискът е най-голям. Но в къщата нямаше друго легло, а гардеробът и чекмеджетата бяха пълни с мъжки дрехи. По стените висяха десетина фотографии в рамки на едно и също рижо момче – от бебе до седем-осемгодишна възраст. От приликата личеше, че на снимката е Шийнър като дете. Постепенно Стефан съобрази, че целият декор е предназначен единствено за Уили Шийнър. Този мръсник спеше тук. След лягане явно се пренасяше във въображаем детски свят и без съмнение търсеше там отчаяно необходимия покой в тягостния нощен унес.

Застанал в средата на необикновената стая, Стефан едновременно се натъжи и отврати. Стори му се, че Шийнър задира децата не само и дори не предимно заради сексуалното преживяване, а за да попие тяхната младост и да стане пак малък като тях. Чрез извратеността той като че ли се мъчеше да се потопи в изгубената невинност, а не толкова в моралното падение. Беше колкото жалък, толкова и гнусен – непригоден за предизвикателствата в света на възрастните и опасен тъкмо поради това. Стефан потръпна.

7.

Леглото и в стаята на близначките Акерсън вече беше заето от друго дете. Пратиха Лора в малка стаичка с две легла в северния край на третия етаж близо до стълбите. Делеше я с деветгодишната Елоиз Фишър, с коса, вързана на опашки, с лунички и поведение прекалено сериозно за дете.

– Като порасна, ще стана счетоводителка – довери се тя на Лора. – Много обичам числата. Можеш сто пъти да събереш колонката и всеки път получаваш един и същ отговор. С числата няма изненади, те не са като хората.

Родителите на Елоиз бяха осъдени за търговия с наркотици и пратени в затвора, а съдът я беше настанил в Макилрой, докато реши на кой от роднините да я повери.

Щом разопакова багажа, Лора хукна към стаята на близначките,

втурна се при тях и се развика:

– Свободна съм, свободна съм!

Тами и новото момиче гледаха с недоумение, но Рут и Телма се спуснаха да я прегръщат: все едно, че се завръщаше в истинския си дом.

– Не ти ли хареса приемното семейство? – попита Рут.

– А-ха – каза Телма.

– Приложила си плана Акерсън.

– Не, убих ги, докато спяха.

– Става – съгласи се Телма.

Новото момиче, Ребека Богнър, беше около единадесетгодишна. Очевидно между нея и близначките Акерсън нямаше никакви симпатии. Ребека слушаше Лора и близначките и непрекъснато повтаряше: „Ти си много странна“, „Колко странно“ или „Ау-у, какви странни хора“ с такъв израз на превъзходство и презрение, че отравяше атмосферата почти толкова успешно, колкото атомен взрив.

Лора и близначките излязоха навън, в ъгъла на игрището, където можеха да споделят новините от последните пет седмици без досадния коментар на Ребека. Беше началото на октомври, дните все още бяха топли, но в пет без четвърт вече се усещаше хлад. Облякоха якета и седнаха на долните преградни на катерушката, която вече бе изоставена, защото по-малките се миеха за вечеря.

Не бяха изминали и пет минути, когато се появи Уили Шийнър с електрическа резачка за храстите. Захвана се с митровия плет на десети-на метра от тях и съсредоточи вниманието си върху Лора.

На вечеря Глистът подаваше кофички с мляко и черешов сладолед на опашката от деца. Беше запазил най-голямото парче за Лора.

* * *

В понеделник Лора отиде в ново училище, където другите деца вече цял месец се опознаваха и сприятеляваха. Рут и Телма идваха заедно с нея в някои от часовете и така успяваше по-лесно да се приспособи, но и трябваше да си спомни, че първото условие в сирашкия живот е нестабилността.

Във вторник следобед, след училище, госпожа Боумейн я спря в коридора.

– Лора, може ли да поговорим в моя кабинет?

Госпожа Боумейн беше облечена в тъмночервена рокля на цветя, която не хармонираше с десена от рози и праскови на пердетата и тапетите. Лора седна на стол с тапицерия на рози. Госпожа Боумейн се

изправи до бюрото с намерението да отпрати Лора набързо и да се заеме с други задачи. Беше от типа на неуморните, енергични хора.

– Днес ни напусна Елоиз Фишър – каза госпожа Боумейн.

– Кой пое грижата за нея? – попита Лора. – Тя обичаше баба си.

– Точно баба и – потвърди госпожа Боумейн.

Браво на Елоиз. Лора се надяваше, че луничавата бъдеща счетоводителка с опашките ще намери още нещо, достойно за доверие, освен студените цифри.

– Сега оставаш сама в стаята – каза припряно госпожа Боумейн. – Нямаме друго свободно легло, така че не можеш просто да се преместиш при...

– Може ли да предложи нещо?

Госпожа Боумейн се намръщи нетърпеливо и си погледна часовника. Лора бързо продължи:

– Рут и Телма са най-добрите ми приятелки, а в същата стая са Тами Хинсън и Ребека Богнър. Но Тами и Ребека, струва ми се, не се спождават с Рут и Телма, така че...

– Ние тук искаме да научим децата да свикнат да живеят с различни хора. Не е полезна за формирането на характера да живееш с момичета, които вече харесваш. Въпросът е, че до утре не мога да направя размествания, защото днес имам много работа. Искам да знам дали мога да ти имам доверие да прекараш сама в стаята си тази нощ.

– Да ми имате доверие? – обърка се Лора.

– Кажете ми истината, млада госпожице. Мога ли да ти имам доверие да те оставя сама тази нощ?

Лора не можа да проумее каква беля може да се очаква от едно дете, оставено само за една нощ. Вероятно възпитателката предполагаше, че Лора ще се барикадира така здраво в стаята, че ще се наложи полицията да разбие вратата, да я обезвреди със сълзотворен газ и да я измъкне оттам с белезници. Лора беше колкото обидена, толкова и объркана:

– Разбира се. Не съм бебе. Всичко ще е наред.

– Ами... добре. Довечера ще спиш сама, а утре ще видим какви размествания ще правим.

След като излезе от шарения кабинет на госпожа Боумейн и тръгна по мръсносивите коридори към третия етаж, Лора изведнъж се сети: Глиста! Шийнър щеше да разбере, че тази нощ тя ще е сама. Той научаваше всичко в Макилрой, имаше ключове и можеше да се върне през нощта. Нейната стая се намираще до северното стълбище, така че лесно можеше да се промъкне по стълбите и да се справи с нея за брони

секунди. Щеше да я пребие или упои, после да я напъха в зеблен чувал, да я заключи в избата и никои нямаше да научи какво се е случило с нея.

Тя се обърна на площадката на втория етаж и като прескачаше по две стъпала наведнъж, хукна обратно към кабинета на госпожа Боумейн, но в ъгъла на предния коридор едва не се сблъска с Глиста. Той носеше парцал и кофа с преса на колелца, пълна с вода и почистващ препарат с остър боров дъх.

Той се ухили срещу нея. Може би си въобразяваше, но и се стори, че е сигурен в оставането и сама тази нощ.

Трябваше да го заобиколи, да отиде при госпожа Боумейн и помоли за промяна в договорката за нощта. Не можеше да отпрати обвинението към Шийнър, защото щеше да завърши като Дени Дженкинз – с недоверието на персонала и безмилостното мъчение на възмездието, но не би могла да намери приемливо извинение за промяната на решението.

Помисли и за друго: да се затича към него, да го натика в кофата, да го удари и да му каже, че е по-упорита от него и най-добре да я остави на мира. Но той се различаваше от Тийгълови. Майк, Флора и Хейзъл бяха плиткоумни, досадни, невежи, но все пак нормални. Глистът беше побъркан и не можеше да се предвиди как ще реагира, ако го повали.

Докато Лора се колебаеше, усмивката разкри още по-широко кривите му, пожълтели зъби. Бледите му страни се зачервиха, Лора разбра, че това може да е прилив на желание и и призля. Тя се отдръпна, но не посмя да се затича преди да изкачи стълбите и да се скрие от погледа му. После се втурна към стаята на близначките Акерсън.

– Довечера ще спиш тук – отсече Рут.

– Разбира се – добави Телма, – ще останеш в стаята си, докато мине вечерната проверка и после ще се промъкнеш при нас.

От ъгъла, където седеше в леглото и пишеше домашното по математика, се обади Ребека Богнър:

– Имаме само четири легла.

– Ще спя на пода – отговори Лора.

– Но това е нарушение на правилника – възрази Ребека.

Телма сви юмрук и я изгледа застрашително.

– Добре, добре – отстъпи Ребека. – Не съм казвала, че съм против идването и, просто отбелязах, че това е нарушение.

Лора очакваше Тами да се противопостави, но тя лежеше по гръб върху покривката на леглото и гледаше в тавана, очевидно погълната от собствените мисли и незаинтересована от техните планове.

* * *

В облицованата с дъбова ламперия трапезария, надвесена над отвратителната вечеря, която се състоеше от свинска пържола, лепкаво картофено пюре и жилив зелен фасул, следена от зоркото око на Змиорката, Телма каза:

– Колкото до причините за въпроса на Боумейн дали може да те остави сама... тя се страхува, че ще направиш опит за самоубийство.

Лора не повярва.

– Случвало се е – тъжно промълви Рут. – Затова ни тъпчат поне по две дори и в най-малките стаички. Прекалената самота е... един от подтиците.

Телма продължи:

– Не разрешават аз и Рут да делим сами малка стая, защото сме еднакви близначки и затова ни смятат за един човек. Въобразяват си, че щом затворят вратата, веднага ще се обесим.

– Но това е смешно – каза Лора.

– Разбира се, че е смешно – съгласи се Телма. – Бесенето не е достатъчно шик. Потресаващите сестри Акерсън имаме вкус към драматичното. По-скоро ще си направим харакири с ножове, откраднати от кухнята, или ще се сдобием с трион... Разговорите в залата се водеха тихо, защото из трапезарията се разхождаха дежурни служители. Госпожица Кайст, възпитателката от третия етаж, мина зад масата, където седяха Лора и близначките и Телма прошепна: – Гестапо.

След като госпожица Кайст се отдалечи, Рут каза:

– Госпожа Боумейн е добронамерена, но просто не може да се справя с работата. Ако имаше време да проучи що за човек си Лора, никога нямаше да се тревожи дали ще направиш опит за самоубийство. Ти си борец.

Като ровеше в непоносимата храна, Телма забеляза:

– Веднъж хванаха Тами Хинсън в банята с пакетче ножчета за бръснене, докато събирала кураж да си пререже вените.

Лора остана поразена при внезапната мисъл за смесицата от хумор и трагедия, абсурд и мрачен реализъм, която представляваше особения модел на техния живот в Макилрой. В един момент те безгрижно се шегуваха помежду си, само миг след това обсъждаха желанието на познати момичета да се самоубият. Тя осъзна, че прозрението не отговаря на възрастта и и реши веднага като се върне в стаята, да го запише в тетрадката за наблюдения, която отскоро водеше. Рут беше успяла да

прегълтне порцията си. Тя каза:

– Един месец след инцидента с ножчетата за бръснене внезапно претърсиха стайте за опасни предмети. У Тами намериха флакон с газ за запалки и кибрит. Смятала да се скрие в банята, да се напръска с газ и да се подпали.

– О, господи – Лора се замисли за слабичкото русо момиче с пепелява кожа и тъмни кръгове около очите. Плановете и за самоунищожение бяха само израз на желанието да ускори бавния огън, който отдавна я изгаряше отвътре.

– Пратиха я на интензивно лечение за два месеца – каза Рут.

– Когато се върна – добави Телма, – възрастните твърдяха, че е много по-добре, но на Рут и на мене изглеждаше непроменена.

* * *

Десет минути след вечерната проверка на госпожица Кайст по стайте Лора стана от леглото. Пустият коридор на третия етаж се осветяваше само от три мъждиви лампи. Облечена в пижама, с възглавница и одеало под мишница, тя изтича боса до стаята на близначките Акерсън.

Светеше само нощната лампа до леглото на Рут, която прошепна:

– Лора, ще спиш в моето легло. Аз съм си постлала на пода.

– Е, тогава ще си събереш завивките и ще се върнеш в кревата си – отговори Лора.

Тя сгъна одеалото, постла го близо до леглото на Рут, сложи възглавницата и легна. Ребека Богнър се обади от своя ъгъл:

– Всички ще загазим с тази история.

– От какво се страхуваш, какво могат да ни направят? – попита Телма. – Да ни вържат на кол в задния двор, да ни намажат с мед и да ни оставят на мравките?

Тами спеше или се преструваше, че спи. Рут угаси светлината и те се притаиха в мрака.

Вратата се отвори рязко и светна голямата лампа. В стаята влезе госпожица Кайст, облечена в червен халат и със свирепо изражение.

– Е? Лора, какво правиш тук?

Ребека Богнър изпъшка:

– Казах ви, че ще стане беля.

– Веднага се връщай в стаята си, млада госпожичке.

Бързината, с която се появи госпожица Кайст, будеше подозрения и Лора погледна към Тами Хинсън. Русото момиче вече не се преструваше, че спи. Тя се подпря на лакът и леко се усмихна. Очевидно бе

решила да помогне на Глиста в домогванията му до Лора, може би с надеждата да възвърне положението си на негова любимка.

Госпожица Кайст придружи Лора чак до стаята. Лора си легна и госпожица Кайст се загледа в нея:

– Топло е. Ще отворя прозореца.

После се върна до леглото и замислено се втренчи в Лора:

– Искаш ли да споделиш нещо с мене? Каква ти е болката?

Лора се замисли дали да не разкаже за Глиста. Но какво щеше да стане, ако госпожица Кайст почака да хване Глиста, а той изобщо не се появи? Лора никога вече няма да може да го обвини, защото ще се знае, че тя вече го е правила и преди и никой няма да приеме думите и сериозно. Тогава даже да я изнасилеше, Глистът пак ще се отърве.

– Не, няма нищо – отвърна тя.

Госпожица Кайст заяви:

– Телма е прекалено самоуверена за възрастта си, преструва се на изтънчена. Ако си толкова глупава, че поискаш пак да нарушиш правилника с нощни веселби, намери си приятелки, които заслужават такъв риск.

– Да, госпожице – каза Лора само за да се отърве от нея и вече съжаляваше, че се бе поколебала дали да не откликне на проявената за миг загриженост.

След като госпожица Кайст излезе, Лора остана в леглото и не побягна. Лежеше в мрака, сигурна, че ще я проверят пак до половин час. Глистът положително нямаше да се промъкне преди полунощ, а бе едва десет часа, така че между следващото посещение на госпожица Кайст и пристигането на Глиста щеше да има достатъчно време да отиде на безопасно място.

Далеч, далеч в нощта отекна гръмотевица. Тя седна в леглото. Нейният пазител! Отметна завивките и изтича до прозореца. Не видя светкавица. Далечният тътен заглъхна. А може изобщо да не е била гръмотевица. Изчака десетина минути, но нищо повече не се случи. Разочарована, Лора се върна в леглото. Малко след десет и половина бравата изскърца. Лора примига, полуотвори уста и се престори на заспала. Някой тихо влезе в стаята и дойде до леглото. Лора дишаше бавно, равномерно, дълбоко, но сърцето и биеше лудо. Това беше Шийнър. Беше сигурна, че е той. О, господи, беше забравила, че е луд, че е непредсказуем и сега беше тук по-рано, отколкото беше очаквала и приготвяше спринцовката. Щеше да я натика в зеблен чувал и да я отнесе като побъркан Дядо Мраз, който краде деца вместо да раздава подаръци.

Часовникът тиктакаше. Хладен ветрец разлюляваше пердетата. Най-последно лицето се оттегли. Вратата се затвори. Значи е била госпожица Кайст в крайна сметка.

Силно разтреперана, Лора стана от леглото и си навлече халата. Преметна одеалото през ръка и излезе от стаята без чехли, защото боса щеше да се движи по-безшумно.

Не можеше да се върне при близначките. Затова отиде до северното стълбище, предпазливо откряна вратата и стъпи на слабо осветената площадка. Ослуша се за стъпките на Глиста отдолу. Заслиза крадешком като очакваше да се сблъска с Шийнър, но стигна до партера благополучно.

Като трепереше с босите си крака на студените плочки по пода, потърси убежище в занималнята. Не включи осветлението, а предпочете призрачния блясък на уличните лампи, който проникваше през прозорците и посребряваше ръбовете на мебелите. Промуши се покрай столчетата и масичките и постла одеалото зад дивана.

Сънят и бе неспокоен. Непрекъснато се будеше от кошмари. Старата къща беше изпълнена с потайните звуци на нощта – скърцането на дъсчения под отгоре, глухия шум на остарелия водопровод.

8.

Стефан угаси всички светлини и зачака в спалнята с детските мебели. В три и половина през нощта чу Шийнър да се връща. Стефан тихо мина зад вратата на спалнята. След няколко минути Уили Шийнър влезе, светна лампата и се запъти към матрака. Издаваше странни звуци, докато вървеше – отчасти въздишки, отчасти скимтене на животното, избягало от враждебния свят в своята бърлога.

Стефан затвори вратата и Шийнър сепнато се извърна по посока на раздвижването, изумен, че гнездото му е нападнато.

– Кой... кой сте вие? Какво по дяволите търсите тук?

* * *

От „Шевролета“, паркиран в сянката отсреща, Кокошка наблюдаваше как Стефан излиза от дома на Уили Шийнър. Изчака десетина минути, слезе от колата, заобиколи къщата отзад, намери вратата откряната и предпазливо влезе вътре.

Откри Шийнър в детска спалня – пребит, окървавен и неподвижен.

Вонеше на урина, защото се беше изпуснал.

„Някой ден“, мислеше си Кокоска с мрачна решителност и садистична тръпка, „ще наредя Стефан още по-лошо. Него и това проклето момиче. Щом като разбере каква роля играе в неговите планове и защо той прескача десетилетия, за да промени живота и, ще подложи двамата на такива мъки, каквито никой не е изпитал, освен в ада“.

Той напусна къщата на Шийнър. В задния двор хвърли бърз поглед към осеяното със звезди небе и се върна в института.

9.

Тъкмо се беше зазорило, още преди да станат най-ранобудните обитатели на дома, но след като усети, че опасността от Шийнър е преминала, Лора напусна за-нималнята и се качи на третия етаж. Всичко в стаята си стоеше както го бе оставила. Нямаше никакви следи от нощно нахълтване.

Изтощена, със зачервени очи, тя се чудеше дали не е надценила смелостта и дързостта на Глиста. Чувстваше се малко глупаво. Започна да оправя леглото си – задължение на всяко дете в Макилрой – и когато повдигна възглавницата, се вцепени от видяното отдолу. Захарна пръчка.

* * *

– Този ден Глистът не се яви на работа. Беше прекарал цялата нощ буден, в приготовления за похищението на Лора и несъмнено имаше нужда от сън.

– Как е възможно човек като него изобщо да спи? – чудеше се Рут, когато след училище се събраха в ъгъла на игрището. – Как му позволява съвестта, искам да кажа?

– Рут, той няма съвест – обясни Телма.

– Всеки човек, дори и най-лошият, има съвест. Такива ни е създал господ.

– Шейн – каза Телма, – пригответи се да ми помагаш при изгонването на бесове. Нашата Рут пак е обладана от зъл дух.

В нетипичен за нея прилив на съчувствие госпожа Боумейн премести Тами и Ребека в друга стая и позволи на Лора да отиде при Рут и Телма. Четвъртото легло засега остана празно.

– Това легло ще е за Пол Маккартни – обяви Телма, докато заедно с

Рут помагаша на Лора да се нанесе. – Винаги, когато Бийтълз дойдат в града, Пол може да го използва. А пък аз ще използвам Пол.

– Понякога се изразяваш доста неприлично – отбеляза Рут.

– Ами, просто изразявам нормално полово желание.

– Телма, ти си едва на дванадесет години – каза Рут раздражено.

– Започнах тринадесетата. Месечният ми цикъл може да дойде всеки момент. Ще се събудим някоя сутрин и тука ще е изпоцапано с кръв, сякаш е имало клане.

– Телма!

Шийнър не дойде на работа и в четвъртък. Почивните му дни през тази седмица бяха петък и събота, така че в събота вечерта Лора и близнакните възбудено обсъждаха възможността Глиста никога повече да не се появи, защото е бил прегазен от камион или заразен с берибери.

Но в неделя сутринта на закуска Шийнър стоеше на тезгяха в бюфета. Очите му бяха отекли, дясното ухо превързано, горната устна подута, на лявата буза личеше дълга драскотина и му липсваха два предни зъба.

– Може наистина да го е блъснал камион – прошепна Рут, докато чакаха реда на опашката.

Другите деца коментираха нараняванията на Шийнър, някои се кискаха. Но те или се страхуваха от него и го презираха, или го мразеха, затова никой не го заговори направо за състоянието му.

С приближаването до тезгяха Лора, Рут и Телма се умълчаха. Колкото по-близо идваха, толкова повече личеше, че е пребит. Синините около очите бяха отпреди няколко дни и плътта вее още беше ужасяващо обезкръвена и подпухнала – сигурно отначало клепачите са били полузатворени от отока. Разцепената устна кървеше. Там, където лицето не беше натъртено и ожулено, млечнобялата иначе кожа беше посивяла. С купа разбъркана медночервена коса най-отгоре той представляваше смехотворна фигура – цирков клоун, претърколил се през няколко стъпала, без да знае как да се приземи, за да избегне нараняването.

Той не вдигаше поглед към децата, докато сервираше. Беше свел очи над млякото и закуските. С приближаването на Лора като че ли се напрегна вътрешно, но не погледна към нея.

Лора и близнакните подредиха столовете около масата така че да наблюдават Глиста – само преди час такъв обрат изобщо не би им минал през ума. Но сега той беше по-скоро интригуващ, отколкото страшен. Вместо да го отбягват, прекараха целия ден в следене – вървяха след него, гледаха как си изпълнява задълженията и се стараяха появата

им там, където се намираше той, да изглежда случайна. Постепенно се изясни, че той усеща Лориното присъствие, но избягва да я погледне. Обръщаше се към другите деца, поспря в занималнята да поговори тихо с Тами Хинсън, но мисълта, че може да срещне очите на Лора видимо го ужасяваше, все едно че щеше да бръкне с голи ръце в електрически контакт.

Към обяд Рут каза:

– Лора, той се страхува от теб.

– Да пукна, ако това не е вярно – разгорещи се Телма. – Ти ли го наби, Шейн? Да не би да криеш, че си специалист по карате?

– Много чудно, нали? Защо ще го е страх от мене?

Но тя знаеше отговора. Нейният специален пазител. Беше си помислила, че ще се наложи да се справя с Шийнър сама, но пазителят и отново се беше намесил като бе предупредил Шийнър да се държи настрана от нея.

Не беше сигурна защо не и се иска да сподели с близначките Акерсън историята за загадъчния покровител. Те бяха най-добрите и приятелки, доверяваше им се, но все пак усещаше по интуиция, че тайната на нейния пазител трябва да се съхрани, че малкото нещо, които и бяха известни за него, бяха свещено познание и тя няма право да бърби за него пред други хора като по такъв начин превръща съкровеното в обикновена клюка.

* * *

През следващите две седмици синините на Глиста избледняха. Свалиха превръзката от ухото и на мястото на разкъсването не откриха червени шевове. Той продължаваше да страни от Лора. Когато сервираше в трапезарията, вече не пазеше най-хубавия десерт, нито вдигаше очи към нея.

От време на време обаче тя го улавяше да я изгаря с поглед отдалече. Всеки път той се извърщаше, но в огнените зелени очи сега се четеше нещо още по-лошо от предишния извратен глад – ярост. Явно смяташе, че тя е виновна за нанесения побой.

На двадесет и седми октомври, петък, тя научи от госпожа Боумейн, че на следващия ден ще я изпратят при други приемни родители. Семейната двойка До-куайлър и Нюпорт Бийч отскоро се бяха включили в програмата за отглеждане на сираци в домашни условия и бяха проявили желание да я вземат.

– Сигурна съм, че сегашният избор е по-подходящ – каза госпожа

Боумейн, изправена до бюрото в крещящо жълта рокля на цветя, с която приличаше на градински шезлонг. – Препоръчвам ти да не повтаряш у Докуайлърови неприятностите, които създаде на семейство Тийгъл.

Вечерта в стаята Лора и близначките се мъчеха да си придадат бодър вид и да говорят за предстоящата раздяла със същия равнодушен тон, с който бяха обсъждали отпътуването и при Тийгъллови. Но те се бяха сблизили през изминалия месец толкова много, че Рут и Телма вече говореха за Лора като за своя сестра. Телма дори веднъж заяви: „Изумителните сестри Акерсън – Рут, Лора и аз“ и тогава Лора се почувствува по-желана, по-обичана, по-жива от всеки друг път през последните три месеца, откакто почина баща и.

– Обичам ви, момичета – каза Лора.

– О, Лора – промълви Рут и избухна в сълзи.

Телма се намръщи:

– Ще се върнеш съвсем скоро. Тези Докуайлърови ще се окажат ужасни. Те ще те карат да спиш в гаража.

– Дано – отвърна Лора.

– Ще те бият с маркучи...

– Би било хубаво.

* * *

Светкавицата, поразила този път живота и, беше добра или поне така изглеждаше в началото.

Семейство Докуайлър живееха в огромна къща в богаташки квартал на Нюпорт Бийч. Лора разполагаше със собствена спалня с изглед към океана, издържана в естествени тонове, предимно бежово. Карл Докуайлър и показа стаята и обясни:

– Не знаехме кои са любимите ти цветове, затова оставихме спалнята така, но можем веднага да я преобоядисаме както пожелаеш. Беше около четиридесетте, едър като мечок, с мощен гръден кош и широко, румено лице, което и напомняше за Джон Уейн, ако Джон Уейн можеше да изглежда малко по-забавен. – Може би момиче на твоята възраст ще предпочете стая в розово.

– О, не, харесва ми точно такава, каквата е – каза Лора.

Все още слисана от изненадващия разкош, в който се озова, тя се приближи до прозореца. Откриваше се прекрасен изглед към пристанището на Нюпорт с яхти, които се поклащаха в морето, позлатено от слънчевите лъчи.

Нина Докуайлър се доближи до Лора и сложи ръка на рамото и.

Беше прекрасна, мургава, с тъмна коса и виолетови очи – истинска порцеланова кукла.

– Лора, в документите ти пишеше, че обичаш книгите, но не знаехме какви точно затова сега отиваме право в книжарницата и купуваме всичко, което ти хареса.

В книжарницата „Уолдънбукс“ Лора си избра пет книги с меки обложки. Докуайлърови я насърчаваха да купи още, но и беше неудобно да им харчи парите. Карл и Нина ровеха по лавиците, измъкваха оттам разни томчета, четяха написаното на корицата и ги трупяха в купа при най-малък интерес, проявен от Лора. По едно време Карл пълзеше на четири крака в отдела за юношеска литература и преглеждаше заглавията на най-долната лавица.

– Ей-тук има нещо за кучета. Обичаш ли разкази за животни? Намерих една шпионска!

Той представляваше толкова комична гледка, че Лора се кискаше. Когато си тръгнаха от магазина, бяха купили стотина книги, цели торби книги.

Първата вечеря заедно беше в една пицария, където Нина показва неочакван талант на фокусник като измъкна иззад Лориното ухо резенче шунка, което пак изчезна някъде.

– Смайвашо! – каза Лора. – Откъде си го научила?

– Имах фирма за вътрешно обзавеждане, но преди осем години се наложи да се откажа. По здравословни причини. Прекалено напрежение. Не бях свикнала да стоя в къщи безцелно и започнах да се занимавам с разни неща, за които си бях мечтала, когато бях делова жена без никакво свободно време. Например, да правя фокуси.

– Здравословни причини? – попита Лора. Сигурността беше коварен килим, който непрекъснато измъкваша изпод краката и и сега някой пак се готвеше да го дръпне.

Страхът и явно пролича, защото се намеси Карл Докуайлър:

– Няма страшно. Нина се е родила с болно сърце, вроден дефект, но ще живее дълго като теб или мен, ако избягва стресовите състояния.

– Не могат ли да те оперират? – заинтересува се Лора и остави току-що взетото парче пица, защото апетитът и изведнъж секна.

– Сърдечносъдовата хирургия напредва много бързо – отговори Нина. – Вероятно да, след няколко години. Обаче няма защо да се тревожиш, миличка. Ще се пазя, още повече като си имам сега дъщеричка за глезене!

– Най-голямото ни желание – каза Карл, – беше да имаме деца, но

не можем. Когато решихме да си осиновим, открихме какво е здравословното състояние на Нина и тогава службите по осиновяването ни отказаха.

– Но можем да бъдем приемни родители – допълни Нина. – Така че, ако ти е приятно да живееш при нас, можеш да останеш завинаги, все едно, че сме те осиновили.

Вечерта в голямата спалня с изглед към морето, което сега беше почти страховита тъмна бездна, Лора си каза, че не трябва да се привързва прекалено към Докуайлърови, защото сърдечното заболяване, на Нина изключва всякаква сигурност.

На следния ден, неделя, я заведоха да и купят дрехи и щяха да похарчат цяло състояние, ако не ги беше помолила да спрат. Натъкнаха мерцедеса с покупките и отидоха да гледат комедия с Питър Селърз, а след филма обядваха в закувалня, където млечните шейкове бяха невестоятни. Докато поливаше пържените картофи с кетчуп, Лора каза:

– Имате късмет, че агенцията ви прати мене, а не някое друго дете.

– Така ли? – вдигна вежди Карл.

– Ами, вие сте добри, прекалено добри и много по-уязвими, отколкото си мислите. Всяко дете може да разбере колко сте уязвими в действителност и повечето биха ви използвали. Безмилостно. Но с мене можете да сте спокойни. Никога няма да ви използвам или да ви накарам да съжалявате, че сте ме взели.

Те я гледаха изумени.

Накрая Карл се обърна към Нина:

– Изиграха ни. Тя не е на дванадесет години. Пратили са ни джудже.

Вечерта в леглото, преди да заспи, Лора си повтори закланието за самосъхранение: „Не се привързвай към тях прекалено много, не се привързвай прекалено...“. Но вече се беше привързала извънредно много.

* * *

Докуайлърови я изпратиха в частно училище, където учителите бяха по-взискателни, отколкото в познатите и държавни училища, но тя прие предизвикателството и се справяше добре. Постепенно си намираще нови приятелки. Телма и Рут и липсваха, но се утешаваше донякъде с мисълта колко ще се радват, че е намерила щастието.

Започна дори да си мисли, че би могла да повярва в бъдещето и да се осмели да бъде щастлива. В края на краищата си имаше специален

пазител, нали? Вероятно даже ангел-пазител. Всяко момиче, благословено с ангел-пазител, беше, разбира се, предопределено за любов, щастие и сигурност.

Но щеше ли един ангел-пазител да застреля някого в главата? Щеше ли да превърне друг в кървава маса от бой? Нямаше значение. Тя имаше красив пазител, все едно дали беше ангел или не, имаше приемни родители, които я обичаха и не можеше да се откаже от щастиято, когато то се изливаше така щедро върху нея.

На пети декември, вторник, Нина отиде на редовния месечен кардиологичен преглед и затова у дома нямаше никой, когато Лора се върна следобед от училище. Отключи си, влезе и остави учебниците на масичката в стил Луи Четиринадесети в антрето близо до стълбите.

Огромната дневна бе боядисана в различни отсенки кремаво, прасковено и бледозелено, които и придаваха уют, въпреки размерите. Лора поспря пред прозорците да се наслади на гледката и се замисли колко по-добре би било, ако Рут и Телма можеха да и се радват заедно с нея и изведнъж и се стори, че най-естественото нещо на този свят е да бъдат тук.

Защо не? Карл и Нина обичаха децата. Любовта им беше достатъчна за цяла къща деца, за хиляди деца. – Шейн – заяви тя гласно, – ти си гениална. Отиде в кухнята и приготви закуска да я отнесе в стаята си. Наля си чаша мляко, стопли във фурната шоколадова кифла и си взе ябълка от хладилника, замислена как да постави въпроса за близначките пред Докуайлърови. Планът беше толкова естествен, че още преди да вземе закуската и да бутне с рамо летящата врата, която отделяше кухнята от трапезарията, вече беше убедена, че няма никакъв начин да се провали.

В трапезарията я причакваше Глистът, грабна я и я блъсна в стената така силно, че и пресече дъха. Ябълката и кифлата отхвъркнаха от чинията. Лора изпусна чинията, а от другата ръка той избви чашата с мляко, която с трясък стана на парчета върху масата в трапезарията. Той я дръпна напред и пак я блъсна в стената. По гърба и се стрелна остра болка, зрението и се замъгли, но тя знаеше, че не бива да припада и затова се мъчеше упорито да запази съзнание, макар и разкъсвана от болка, задъхана и замаяна. Къде беше нейният пазител? Къде?

Шийнър си пхаше лицето в нейното и ужасът сякаш изостряше сетивата и защото отчетливо изпъкваше всяка подробност в изкривената от ярост физиономия: червените все още следи от шевовете по разкъсаното ухо, черните точки по гънките около носа, белезите от пъпки по

мазната кожа. Необикновено зелените очи чак не приличаха на човешки – отчуждени и жестоки като на котка.

Нейният пазител щеше да я изтръгне от ръцете на Глиста всеки момент, щеше да го дръпне и да го убие. Ей-сега.

– Хванах те – изрече той с рязък, вманиачен глас. – Сега си моя, сладурче, и ще ми кажеш кой беше оня кучи син, дето ме преби, да му пръсна главата.

Беше я сграбчил за ръцете и пръстите му се впиваха в плътта и. Повдигна я във въздуха до нивото на очите си и я притисна към стената. Краката и увиснаха.

– Кой е оня тип?

Беше силен за ръста си. Дръпна я от стената и отново я блъсна на височината на очите си.

– Кажи, милинка, или този път ще откъсна твоето ухо. Всеки момент. Ей-сега.

Болката пулсираше в гърба, но тя успя да поеме дъх, въпреки че това беше неговият дъх – кисел и отвратителен.

– Отговаряй, сладурче.

Можеше да умре, докато чака намесата на нейния ангел-пазител.

Ритна го в слабините. Попадението беше съвсем точно. Той стоеше разкрячен и дотолкова не беше свикнал момичетата да се съпротивляват, че изобщо не очакваше удара. Очите му се разшириха – всъщност за миг заприличаха на човешки – и издаде нисък, задавен звук. Ръцете му се отпуснаха. Лора се строполи на пода, а Шийнър политна назад, загуби равновесие и падна край масата в трапезарията, превит на една страна върху китайския килим.

Почти скована от болката, шока и ужаса, Лора не успя да се изправи. Краката и се подгъваха. Оставаше и да пълзи. Можеше да пълзи. Подалече от него. Трескаво. Към портала на трапезарията. С надеждата, че ще може да се изправи, докато стигне до дневната. Той я сграбчи за левия глезен. Лора се помъчи да се освободи с ритник. Не сполучи. Краката не я слушаха. Шийнър стискаше. Студени пръсти. Мъртвешки студени. Глистът издаде тънък, пронизителен звук. Странно. Тя сложи ръка върху петното от мляко на килима. Видя счупената чаша. Горната част беше отхвъркнала. Тежкото дъно се беше запазило, с остри назъбени краища отгоре. По него личаха капчици мляко. Все още задъхан, полупарализиран от болката, Глистът се докопа до другия глезен. Започна с извиване да се придърпва към нея. Продължаваше да пици. Като птица. Щеше да се хвърли отгоре и. Да я прикове. Тя грабна счупената чаша.

Поряза си палеца. Не усети нищо. Той пусна глезените и за да се улови за бедрата. Тя се мяташе и гърчеше по гръб. Сякаш тя беше глист. Обърна чашата с назъбения край срещу него. Нямаше намерение да го намушка, само да го отблъсне. Но той се отпускате тежко върху нея и трите зъбци на счупения ръб се забиха в гърлото му. Той се опита да ги измъкне. Завъртя чашата. Краищата се прекършиха и останаха в плътта. Той я притискаше към пода с цялата тежест на тялото си. Давеше се и хъркаше. От носа му потече кръв. Тя се извъртя. Той заби нокти в нея. Коляното му се впи в бедрото. Устата му доближи гърлото и. Ухапа я. Само одраска кожата. Щеше да я нарани по-надълбоко със следващото ухапване, ако тя го допуснеше. Тя се замята. В разкъсаното гърло свистеше въздух. Тя се откопчи. Той посегна към нея. Тя зарита. Краката вече и се подчиняваха по-добре. Ритникът улучи здраво. Тя запълзя към дневната. Вкопчи се в портала. Изправи се. Погледна назад. Глистът също се беше изправил и стискаше готов за удар стол от трапезарията. Замахна. Тя се сниши. Столът с трясък се блъсна в рамката на портала. Тя залитна към дневната. Целта беше антрето, вратата, бягството. Той хвърли стола. Удари я в рамото. Тя падна. Търкули се. Погледна нагоре. Той се извиси над нея, хванал лявата и ръка. Силите я напускаха. Пред очите и се стелеше мрак. Той сграбчи и другата и ръка. С нея беше свършено. Или щеше да бъде свършено, ако стъклата, останали в гърлото, не бяха прерязала още една артерия. Изведнъж от носа му бликна кръв. Той се строполи върху нея с огромна и страшна тежест, мъртъв.

Лора не можеше да помръдне, едва дишаше и с мъка се удържаше в съзнание. През непривичния звук на собствените сподавени хълцания чу да се отваря врата. Стъпки.

– Лора? Върнах се.

Беше гласът на Нина, отначало безгрижен и весел, после изпълнен с ужас:

– Лора? О, господи, Лора?

Лора се помъчи да махне мъртвото тяло от себе си, но можа само наполовина да се измъкне изпод трупа, колкото да види Нина, изправена на прага на антрето. За миг Нина остана вцепенена от шока, втрещена в кремавия, прасковения и зеления цвят с оттенък на морска пяна в дневната – изпълнения с вкус интериор, който сега беше обилно изпъстрен с алени петна. После виолетовите очи се плъзнаха към Лора и тя се отърси от вцепенението:

– Лора, божичко, Лора!

Направи три крачки напред, рязко спря, наведе се и се присви като

че ли я бяха ударили в стомаха. Започна да издава особени звуци: „ъх, ъх, ъх“. Опита се да се изправи. Лицето и беше изкривено. Не можа да се задържи и най-накрая безмълвно се свлече на пода. Не можеше така. Не беше честно, по дяволите.

Нов прилив на сила, породен от паниката и любовта към Нина, изпълни Лора. Тя се измъкна изпод Шийнър и бързо допълзя до приемната си майка. Нина беше неподвижна. Красивите и очи бяха отворени, невиждащи.

Лора сложи окървавената си ръка върху шията на Нина, за да провери пулса. Стори и се, че го напипва. Слаб, неравномерен, но все пак пулс.

Издърпа възглавница от един стол и я пхна под главата на Нина. После изтича в кухнята, където на стенния телефон бяха написани номерата на полицията и пожарната. На пресекулки разказа на пожарната за сърдечния пристъп на Нина и даде адреса.

След като затвори телефона, се почувства уверена, че всичко ще се оправи, защото бе загубила един родител, баща си, от сърдечен пристъп и би било направо абсурдно да загуби Нина по същия начин. Да, в живота има абсурдни моменти, но животът сам по себе си не е абсурден. Животът е необикновен, труден, удивителен, скъпоценен, неуловим, загадъчен, но не по начало абсурден. Затова Нина щеше да живее – да умре беше безсмислица.

Все още уплашена и притеснена, но вече по-уверена, Лора забърза обратно към дневната, коленичи до приемната си майка и я прегърна. В Нюпорт Бийч бързата медицинска помощ беше първокласна. Линейката пристигна само три-четири минути след Лориното обаждане. Екипът действаше бързо и разполагаше с необходимата апаратура, но след няколко минути обяви, че Нина е мъртва. Несъмнено беше починала още в момента на падането.

10.

Една седмица по-късно Лора се върна в Макилрой, а осем дена преди Коледа госпожа Боумейн настани Тами Хинсън пак на четвъртото легло в стаята на Акерсън. По време на извънредния поверителен разговор с Лора, Рут и Телма, служителката от социални грижи обясни причината за преместването:

– Зная вашите възражения, че Тами не се чувства добре с вас, но

изглежда все пак, че е по-добре, отколкото другадe. Местихме я в няколко стаи, но децата явно не я търпят. Не зная каква е причината да бъде отхвърлена, но обикновено останалите деца в стаята накрая я обръщат на боксова круша.

Върнаха се в стаята преди да се появи Тами и Телма седна в йогистка поза на пода, с кръстосани крака и пети върху бедрата. Заинтересува се от йога, когато „Бийтълз“ се насочиха към източната медитация и заяви, че когато някой ден срещне Пол Маккартни (неизбежна съдба според нея) „би било хубаво да имаме обща тема, по която мога да говоря авторитетно като например тази глупост, йогата“. Сега, вместо да медитира, тя каза:

– Какво щеше да направи онази крава, ако бях изтърсила: „Госпожа Боумейн, децата не обичат Тами, защото се оставяше Глиста да се гаври с нея и му помагаше да прелъсти други уязвими момичета, ето защо за тях тя е врагът“. Как ли би отвърнала тъпоумната госпожа Боумейн при тези думи?

– Щеше да те нарече лъжкия – отговори Лора като се просна на изтърбушеното легло.

– Не се съмнявам. После щеше да ме изяде на обяд. Забелязвате ли размерите на тази жена? Тя дебелее със седмици. Такъв огромен, опасен, всеяден хищник е готов да изяде първото попаднало му дете с кокалите и всичко останало като че ли е парче сладкиш. Загледана през прозореца към игрището зад къщата, Рут каза:

– Не е честно другите деца да се държат така с Тами.

– В живота няма справедливост.

– Но не бива и да има човекоядство – обади се Телма. – Хайде, Шейн, недей да се правиш на философ, ако си решила да дърдориш баналности. Знаеш, че ненавиждаме баналностите почти толкова, колкото да пуснем радиото и да слушаме Боби Джентри да пее „Ода за Били Джо“.

Когато след един час Тами се пренесе при тях, Лора изпитваше известно напрежение. В крайна сметка беше убила Шийнър, а Тами беше зависима от него. Очакваше Тами да е ожесточена и зла, но в действителност момичето се здрависа с искрена, срамежлива и потресавашо тъжна усмивка.

Два дена, прекарани заедно с Тами, бяха достатъчни да проличи, че приема загубата на нездравото влечение на Глиста със смесица от извратено съжаление и облекчение. Огненият темперамент, проявен при разкъсването на Лорините книги, беше угаснал. Беше се превърнала отново

в онова жалко, слабичко, безцветно момиченце, с което Лора се запозна първия ден в Макилрой – по-скоро привидение, отколкото реален човек, на ръба да се разтвори в стелеща се мъгла и да изчезне изцяло при първото подухване.

* * *

След смъртта на Глиста и Нина Докуайлър Лора започна да ходи на половинчасови сеанси при психотерапевта доктор Буун по време на посещенията му в Макилрой всеки четвъртък и събота. Буун отказваше да проумее как Лора приема шока от нападението на Уили Шийнър и трагичната смърт на Нина без психически увреждания. Изненадваше се от ясните разсъждения за чувствата и и речника на възрастен човек, с който описваше отношението си към събитията в Нюпорт Бийч. Отраснала без майка, загубила баща си, понесла толкова кризи и ужаси и преди всичко крепена от чудотворната бащина любов, тя беше устойчива като сьонгер, попиваше всичко, което и поднасяше животът. Но въпреки че говореше за Шийнър безстрастно и за Нина с любов и тъга, психиатърът смяташе, че примирението е само привидно, неистинско.

– Значи сънуваш Уили Шийнър? – питаше я той, седнал до нея на дивана в малкия кабинет, определен за него в Макилрой.

– Само два пъти. Кошмари, разбира се. Но всички деца сънуват кошмари.

– Сънуваш и Нина, нали? Пак ли кошмари?

– О, не! Това са прекрасни сънища.

Той изглеждаше учуден:

– Тъжно ли ти е, когато мислиш за Нина?

– Да, но също така... Спомням си колко беше весело да пазаруваме заедно, да пробваме рокли и пуловери. Помня усмивката и смеха и.

– А вината? Чувстваш ли се виновна за онова, което се случи на Нина?

– Не. Може би Нина нямаше да умре, ако не бях отишла в дома им и не бях привлякла Шийнър след себе си, но не мога да се чувствам виновна. Постарах се да бъда добра приемна дъщеря и те бяха щастливи с мене. Струва ми се така, че животът ни замери с голяма торта с крем и вина. Та не е моя – човек никога не забелязва откъде идва тортата. Не се получава смешно, ако виждаш предварително тортата, която се лепва на лицето.

– Торта с крем? – запита той озадачен. – Животът ти се струва фарс? Като „Трите смешника“?

- Отчасти.
- Значи животът е само шега?
- Не, той е сериозен и същевременно е шега.
- Но как е възможно?
- Ако не знаете – отговори тя, – вероятно аз трябва да задавам въпросите тук.

Запълни много страници от новия си дневник с разсъждения за доктор Уил Буун. За неизвестния пазител обаче не записа нищо. Стараеше се даже да не мисли за него. Беше я подвел. Лора беше станала зависима от него. Героичните му усилия я караха да се чувства по-особена и така успяваше да се справя след смъртта на баща си. Сега обаче и се струваше глупаво, че е търсила външна опора за оцеляването си. Все още пазеше бележката, която той бе оставил на бюрото след погребението на баща и, но вече не я препрочиташе. С течение на времето предишните усилия на пазителя и за нея започнаха да и приличат на измислените приказки за Дядо Мраз, на които се вярва до определена възраст.

* * *

Следобеда на Коледа се върнаха в стаята с подаръците, получени от благотворителни дружества и доброжелатели. Тържеството завърши с хорово пеене на празнични песни. Лора и близначките се изненадаха, когато Тами запя с всички. Гласът и бе тих и несигурен.

През следващите няколко седмици тя почти се отказа от навика да си гризе ноктите. Не беше преодоляла затвореността, но изглеждаше по-спокойна и по-самоуверена от всякога.

– Когато около нея не се навърта някой извратен тип – каза Телма, – може би постепенно ще почне отново да се чувства чиста.

* * *

Дванадесети януари 1968 година, петък, беше тринадесетият рожден ден на Лора, но тя не го празнува. Не виждаше нищо радостно в случая.

В понеделник я преместиха от Макилрой в Касуел Хол – дома за по-големи деца в Анахайм, на пет мили оттам. Рут и Телма и помагача да сваля багажа си в предното фоайе. Не и беше минавало през ума, че така силно ще съжалява за раздялата с Макилрой.

– Ние ще дойдем през май – увери я Телма. – На втори май навършвате тринадесет години и ще излезем оттук. Тогава пак ще сме заедно.

Когато пристигна служителката от Касуел, на Лора не и се тръгнаше. И все пак тръгна.

* * *

Касуел Хол беше бивша гимназия, преустроена в спални помещения, занимални и кабинети за служителите. Затова атмосферата бе поскована, отколкото в Макилрой.

Освен това в Касуел беше по-опасно, защото децата бяха по-големи и много от тях бяха почти малолетни престъпници. Там можеха да се намерят марихуана и хапчета против забременяване, а побоищата между момчетата и дори момичетата не бяха рядкост. Както и в Макилрой, в Касуел се създаваха групички, но тук по структура и прояви те имаха опасна прилика с уличните банди. Кражбите бяха обичайно явление.

След няколко седмици Лора разбра, че в живота оцеляват два типа хора: едните, като нея, които черпеха сили от това, че някога са били силно обичани и другите, лишените от любов, научени да се справят чрез омраза, подозрения и дребното удоволствие на отмъщението. Те презираха потребността от човешки чувства и същевременно завиждаха на способността да се изпитват.

В Касуел беше много внимателна, но никога не допускаше страхът да я сломи. Хулиганите бяха опасни, но наред с това жалки и дори смешни в позите и ритуалите на насилие. Не намери никой като близначките Акерсън, с когото да споделя черния хумор, затова с него запълваше страница след страница в тетрадките. В спретнато изписаните монолози се вираше в собствените мисли, докато чакаше близначките да навършат тринадесет години. Настъпи необикновено богат период на откриване на себе си и все по-дълбоко проникване във фарсовия, трагичен свят, където се беше родила.

На тридесети март, събота, беше в стаята си в Касуел и както четеше, дочу едно от момичетата, превзетата Фран Уикърт, да разказва на друго момиче в коридора за пожар и загинали деца. Лора се заслуша с половин ухо, докато не се спомена думата „Макилрой“.

Тя се смрази, сърцето и замря, ръцете и изтръпнаха. Изпусна книгата и като се втурна към коридора, уплаши момичетата.

– Кога? Кога е бил пожарът?

– Вчера – отвърна Фран.

– И колко са за-загинали?

– Не много, две деца, мисля, или само едно, но ми казаха, че там миришело на изгоряло месо. Не е ли най-гадното нещо...

Лора пристъпи към Фран и изкрещя:

– Как се казват?

– Хей, пусни ме?

– Кажи имената!

– Не ги знам. Господи, какво ти става?

Лора не помнеше как е пуснала Фран и е излязла извън сградата, но изведнъж се видя на Катела Авеню, на няколко пресечки от Касуел Хол. Катела беше търговска улица и на места нямаше тротоари, затова тя тичаше встрани по платното, а колите профучаваха от дясната и страна. Касуел се намираше на пет мили от Макилрой и тя не беше съвсем уверена, че познава целия път, но водена от инстинкта, продължаваше да тича до изтощение, после минаваше известно разстояние ходом и пак се затичваше.

Най-разумно беше да отиде право при служителите в Касуел и да попита за имената на децата, загинали при пожара в Макилрой. Но Лора си въобрази, че съдбата на близначките зависи изцяло от желанието и да предприеме трудното пътуване до Макилрой и да пита за тях и че ако понесе физическото наказание да пробяга пет мили, ще намери близначките невредими. Това беше суеврие, но тя му се поддаде.

Започна да се здрачава. Мартенското небе се обагри в мътночервени и пурпурни отблясъци и ръбовете на разпокъсаните облаци сякаш пламтяха, когато Лора зърна дома Макилрой. С облекчение забеляза, че по фасадата на старата къща няма следи от пожар.

Макар и потънала в пот, разтреперана от умора и с пулсираща болка в главата, тя не забави крачка при вида на оцелялата сграда, а продължи бързо до края. Отмина шест деца по коридорите на партера и още три по стълбите. Две от тях я повикаха по име, но тя не спря да ги пита за стихията. Трябваше да види с очите си.

На последната площадка на стълбището усети дъха на пожара: острата катранена миризма на изгоряло и наслоен задушлив дим. Когато мина през вратата на стълбището, забеляза, че в коридора на третия етаж прозорците са отворени в двата края, а по средата са поставени електрически вентилатори, за да издухvat застоялия въздух в двете посоки.

Стаята на близначките Акерсън имаше нова, небоядисана врата, но стената беше обгоряла и изцапана със сажди. Някой беше начертал на ръка знак за опасност. Както всички останали врати в Макилрой, тази не се заключваше, затова тя пренебрегна предупреждението, блъсна вратата, пристъпи през прага и видя точно онова, от което се страхуваше:

разруха.

Лампите от коридора отзад и пурпурните отблясъци на здрача в прозорците не осветяваха достатъчно стаята, но се виждаше, че остатъците от мебелите са изнесени. Помещението беше празно, като се изключи вонящия призрак на пожара. Подът бе почернял от сажди и овъглен, въпреки че изглеждаше запазен. Пушекът бе повредил стените. Вратичките на шкафовете бяха изгорели почти изцяло – само няколко отломъка висяха на пантите, които също се бяха стопили частично. Стъклата на прозорците бяха отнесени от стихията или счупени при бягството от пламъците – зейналите дупки бяха временно закрити със заковани от стената парчета мушама. За късмет на останалите деца в Макелрой пожарът се беше разпрострял нагоре, а не навън и беше прогорил тавана. Тя вдигна очи натам и видя неясните очертания на почернелите масивни греди. Явно огънят е бил потушен преди да погълне покрива, защото небето не се виждаше. Лора дишаше шумно, тежко не само поради изтощителното тичане от Касуел, но и защото паника стягаше гърдите и болезнено пресичаше дъха. Всяко вдишване на горчивия въздух имаше вкус на въглен, от който и се гадеше.

Още в мига, когато чу за пожара в Макилрой в стаята си в Касуел, тя се сети каква е причината за пожара, въпреки че не поиска да я сподели. Веднъж бяха хванали у Хами Хинсън газ за запалки и кибрит, с които смяташе да се самозапали. Като разбра за намеренията и, Лора не се усъмни, че Тами сериозно се кани да се самоубие по този начин, защото той беше най-уместен в нейния случай – отпушване на вътрешния огън, който я изгаряше от години.

Господи, Боже мой, дано да е била сама в стаята, когато го е направила, моля те, господи.

Отвратена от миризмата и вкуса на разрухата, Лора излезе от опожарената стая и се озова в коридора на третия етаж.

– Лора?

Тя вдигна поглед и видя Ребека Богнър. Дъхът на Лора секна, с мъчителни вдишвания и издишвания тя едва проговори:

– Рут... Телма?

Мрачният израз на Ребека изключваше възможността близначките да са останали невредими, но Лора повтаряше милите им имена на пресекулки, с тъжна, умолителна нотка.

– Там долу – каза Ребека и посочи северния край на коридора. – Предпоследната стая отляво.

С внезапен прилив на надежда Лора се затича към посочената стая.

Три от леглата бяха празни, а в четвъртото, на светлината на нощната лампа лежеше на една страна момиче с лице към стената.

– Рут? Телма?

Момичето бавно се изправи – една от близначките Акерсън, невредима. Беше облечена в жалка, силно измачкана сива рокля. Косата и беше разбъркана, лицето подпухнало, очите пълни със сълзи. Пристъпи към Лора и спря, сякаш ходенето представляваше прекалено голямо усилие. Лора се втурна към нея и я прегърна.

Заровила плътно лице в Лориното рамо, тя най-накрая проговори с измъчен глас:

– О, защо не бях аз, Шейн. Ако трябваше да си отиде една от нас, защо това не се случи на мене?

Преди момичето да проговори, Лора смяташе, че пред нея е Рут. Лора отказваше да приеме този ужас и запита:

– Къде е Рут?

– Няма я. Рут вече я няма. Мислех, че знаеш – моята Рут е мъртва.

Лора усети как нещо вътре в нея се скъса. Мъката и беше толкова силна, че сълзите не можеха да потекат. Стоеше занемаяла, вцепенена.

Останаха прегърнати цяла вечност. Здравчът отстъпваше пред мрака. Приближиха до леглото и седнаха на ръба. На вратата се показаха няколко деца. Очевидно живееха в същата стая заедно с Телма, но Лора ги отпрати с махване на ръката. Загледана в пода, Телма заразказва:

– Събудих се от писъка, такъв ужасен писък... и цялата тази светлина – така блестеше, че ме заслепи. Тогава разбрах, че има пожар в стаята. Тами се беше запалила. Гореше като факла. Мяташе се в леглото, гърчеше се, пищеше... Лора я прегърна и зачака: – ...Пламъкът се прехвърли от Тами, плъзна се по стената, леглото пламна, огънят пропълзя по пода, гореше килимът...

Лора си спомни как Тами пееше с тях на Коледа и после ден след ден видимо се успокояваше, сякаш постепенно намираще вътрешен мир. Сега ставаше ясно, че успокоението се дължеше на твърдото и решение да сложи край на мъките.

– Леглото на Тами беше най-близо до вратата, вратата пламна и аз счупих прозореца над моето легло. Извиках Рут, тя... тя к-каза, че идва, беше задимено, нищо не се виждаше, после Хедър Дорнинг, която спеше на твоето легло, дойде до прозореца, помогнах и да се измъкне, димът излиташе през прозореца, започна да се вижда по-добре, тогава видях как Рут се мъчи да завие Тами с одеялото, да з-задуши п-пламъците,

но и одеалото се п-подпали и аз видях Рут... Рут... Рут пламна.

Отвън последните пурпурни отблясъци се стопиха в мрака. Сенките в ъглите на стаята се удължиха. Застоялата миризма на изгоряло се усети по-остро.

– ...Щях да отида при нея, непременно, но точно тогава о-огънят избухна, навсякъде, димът стана толкова гъст и черен, не виждах вече Рут, не виждах нищо... После чух сирени, оглушителни, някъде наблизо, сирени, помъчих се да си кажа, че ще дойдат навреме и ще спасят Рут, но това беше лъжа, л-лъжа, която си измислих и в която ми се искаше да повярвам... и аз я изоставих, Шейн. Господи, скочих към прозореца и оставих Рути в п-пламъците...

– Не си могла да направиш нищо друго – увери я Лора.

– Оставих Рути.

– Нищо не си можела да направиш.

– Изоставих Рути.

– Не е имало никакъв смисъл да умреш и ти.

– Изоставих Рути, както гореше.

* * *

През май, след като навърши тринадесет години, преместиха Телма в Касуел и я настаниха в стаята на Лора. Служителите от социални грижи се съгласиха с това, защото Телма страдеше от депресия и не се поддаваше на лечение. Може би щеше да се съживи от дружбата с Лора.

Месеци наред Лора изпаднаше в отчаяние, че няма да успее да помогне на Телма. Нощем я мъчеха кошмари, а денем се топеше от самообвинения. Но в края на краищата времето я излекува, въпреки че раните и не зараснаха напълно. Постепенно се възвърна чувството и за хумор и остроумието, макар и с непозната досега меланхолична нотка.

Пет години те живяха в една стая в Касуел Хол, докато се прекрати опеката на държавата и поеа самостоятелен път в живота. През тези години споделиха много весели мигове. Животът пак стана хубав, но вече не беше същият както преди пожара.

11.

Най-важното в главната лаборатория на института беше вратата, през която можеше да се пътува във времето. Тя представляваше огромен тунел с дължина дванадесет и диаметър осем стъпки, с лъскава

стоманена обвивка и вътрешна облицовка от полирана мед. Беше поставена на медни блокове на около две педи от пода. От нея излизаха дебели жици. Вътре в тунела се завихряха особени токове, в които въздухът трептеше като вода. Кокошка се върна през времето до вратата и се материализира в грамадния цилиндър. Беше предприел няколко пътувания този ден, в следене на Стефан в далечни времена и места и най-сетне беше узнал защо предателят се е заел така упорито да прекроява съдбата на Лора Шейн. Забърза към отвора и стъпи на пода в лабораторията, където го очакваха двама учени и трима от неговите хора.

– Момичето няма нищо общо с плановете на този мръсник срещу правителството, нищо общо с опитите му да унищожи проекта за машина на времето – заяви Кокошка. – Тя е съвсем отделно, просто негов личен кръстоносен поход.

– Сега вече знаем всичко, което е направил и защо го е направил – каза един от учените, – и можете да го премахнете.

– Да – отговори Кокошка и прекоси стаята, за да отиде до главния пулт за управление. – Сега след като разкрихме всички тайни на предателя, можем да го убием.

Докато сядаше пред пулта с намерение да настрои вратата за още едно пътуване до времето, където щеше да изненада предателя, Кокошка реши да убие и Лора. Щеше да е лесно, можеше да се справи сам, защото елементът на изненадата беше на негова страна. Пък и предпочиташе да работи сам при всяка възможност – не обичаше да дели удоволствието. Лора Шейн не представляваше заплаха за правителството, нито за намеренията му да преобрази бъдещето на света, но щеше да убие първо нея и то пред Стефан само за да сломи сърцето на предателя преди да изпрати куршум в него. Освен това Кокошка обичаше да убива.

ГЛАВА ТРЕТА СВЕТЛИНА В МРАКА

1.

На двадесет и втория си рожден ден, дванадесети януари 1977 година, Лора Шейн получи по пощата един жабок. Върху кутията, в която бе опакован, не беше написан никакъв обратен адрес, а и вътре нямаше бележка. Тя отвори пакета на бюрото до прозореца в дневната на своя

апартамент и ясната слънчева светлина в необичайно топлия зимен ден проблесна приятно по очарователната статуетка. Жабокът беше керамичен, с формата на лилия, а фигурката беше с цилиндър и бастун.

Преди две седмици университетското литературно списание бе публикувало нейния разказ „Земноводен епос“ за едно момиченце, чийто баща съчинява забавни истории за измисления жабок със Томи Английски. Единствено тя знаеше, че разказът е колкото измислица, толкова и истина, макар някой по интуиция да бе доловил поне част от истинското значение на разказа за нея, защото ухиленият жабок с цилиндъра бе опакован извънредно грижливо. Внимателно бе обвит в парче мек памучен плат и вързан с червена панделка, после бе загънат в тънка хартия и поставен върху памук в чисто бяла кутийка. Тя на свой ред беше увита в парчета вестник и пхнатата в по-голяма кутия. Никой не би си направил такъв труд за пет доларова фигурка, освен ако опаковката не целеше да покаже дълбокото емоционално съпричастие на подателя към „Земноводен епос“.

Не можеше да си позволи да плаща сама наема за апартамента в Ървин във от университетския корпус, затова живееше с две момичета от трети курс – Мег Фалкоун и Джули Ишимина. Отначало помисли, че някоя от тях е пратила жабока, но това не изглеждаше много вероятно, защото Лора не беше близка с тях. Двете се занимаваха с учението и собствените си интереси, пък и живееха заедно едва от септември. Те заявиха, че не знаят нищо за жабока и думите им прозвучаха искрено.

Зачуди се дали подателят не е доктор Матлин, факултетният съветник на литературното списание в университета. Още от втори курс, когато слушаше лекциите на Матлин по литературна композиция, той я насърчаваше да развива таланта си и да усъвършенства майсторството. Особено много харесваше „Земноводен епос“ и можеше да е пратил жабока, за да и каже „браво“. Но защо без обратен адрес, без картичка? Защо такава тайнственост? Не, Хари Матлин не би постъпил така.

Имаше няколко приятели в университета, но с никого не беше истински близка, защото нямаше време да създава и поддържа тесни връзки. Учението, работата и писането запълваха всички часове, които не бяха посветени на спане или ядене. Не се сещаше за никого, който би си направил труда да купи жабока, да го опакова и да го прати по пощата анонимно.

Загадка.

На следващия ден първото занятие започваше в осем часа, а последното – в два. В четири без петнайсет се върна до стария,

деветгодишен „Шевролет“ на университетския паркинг, отключи, седна зад волана и се сепна: видя още един жабок върху таблото.

Беше пет сантиметра висок и десетина сантиметра дълъг. Той също беше керамичен, изумрудено зелен, полегнал на една страна с глава, облегната на ръката. Усмивваше се мечтателно.

Тя беше сигурна, че е оставила колата заключена, а и като се връщаше от занятия, я отключи. Загадъчният човек с жабоците очевидно доста се беше помъчил да отвори „Шевролета“ без ключ – с шперц или кука, промушена през стъклото до дръжката само за да остави жабока по толкова драматичен начин.

По-късно постави полегналия жабок на нощното шкафче, където вече стоеше първият с цилиндъра и бастуна. Прекара вечерта излегната в четене. От време на време вниманието и се отклоняваше от страницата към керамичните фигурки.

На следващата сутрин при излизане от апартамента намери пред вратата кутийка. Вътре намери друг грижливо опакован жабок. Той беше калаен, седнал на един пън с банджо в ръка. Загадката се задълбочаваше.

* * *

През лятото работеше редовно като сервитьорка в „Хамбъргър Хамлет“ в Коста Меза, но по време на учебната година беше толкова натоварена, че можеше да работи само три пъти седмично. „Хамбъргър Хамлет“ беше приличен ресторант за хамбургери, който предлагаше добра храна на разумни цени в умерено луксозна обстановка – таван с напречни греди, дървени ламперии отвсякъде, огромни удобни кресла, така че клиентите обикновено оставаха по-доволни, отколкото в другите заведения, където бе работила досега.

Но даже и атмосферата да беше неприятна, а клиентите груби, пак нямаше да напусне, защото се нуждаеше от пари. Преди четири години, на осемнайсетия си рожден ден, научи, че баща и е оставил наследство – средствата от ликвидацията след смъртта му, които щатските власти не бяха имали право да използват за издръжката и в Макилрой и Касуел. Но сега парите бяха нейни и тя ги използваше за ежедневни нужди и за учението. Баща и не беше богат: наследството възлизаше едва на дванадесет хиляди долара дори след шестте години олихвяване и нямаше да стигнат за наем, храна, дрехи и учебната такса за четирите години в университета; затова покриваше разликата са работа като сервитьорка.

На шестнадесети януари вечерта, когато смяната и беше

наполовина изтекла, управителят на ресторанта придружи по-възрастна двойка, около шестдесетте до едно от сепаретата в района на Лора. Те разгледаха менюто и поръчаха бира.

След няколко минути, когато се връщаше от бара с бирите и две изстудени халби на подноса, забеляза на масата им керамичен жабок. Едва не изпусна подноса от изненада. Погледна мъжа, после жената. Те се усмихваха, но не казваха нищо, затова тя попита:

– Значи вие сте ми пращали жабоците? Но аз дори не ви познавам, нали така?

– О, имате и други, така ли? – каза мъжът.

– Този е четвъртият. Не сте го носели вие, нали? Но той не беше тук преди няколко минути. Кой го сложи на масата?

Мъжът намигна на жена си и тя се обърна към Лора:

– Имате таен обожател, миличка.

– Кой?

– Младият човек седеше на онази маса ей-там – отвърна мъжът като посочи към района, обслужван от друга сервитюрка на име Ейми Хепълмън.

Масата вече беше празна. Момчето от кухнята току-що бе отнесло мръсните съдове.

– Малко след като отиде за бирите, той дойде и попита може ли да остави това за тебе.

Жабокът беше облечен като Дядо Мраз, без брада, с чувал играчки на гърба.

– Наистина ли не знаете кой е той? – полюбопитства жената.

– Не. Как изглеждаше?

– Висок – отговори мъжът. – Доста висок и едър. Кестенява коса.

– И кафяви очи – допълни жена му. – Възпитан.

Лора държеше жабока, гледаше го и каза:

– Има нещо тук... нещо, което ме притеснява.

– Да ви притеснява? – попита жената. – Но това е просто един млад човек, който се е влюбил във вас, миличка.

– Така ли? – учуди се Лора.

Тя намери Ейми Хепълмън в кухнята пред тезгяха за салатите и я помоли да опише по-подробно човека с жабоците.

– Поръча омлет с гъби, препечена филийка черен хляб и една кока-кола – отвърна Ейми, докато сипваше с неръждаемата лъжица зелена салата в две купички. – Не го ли видя там?

– Не, не го забелязах.

– Едър. В джинси. Синя карирана риза. Прекалено къса коса, но в него има нещо, ако си падаш по силно мъжествените. Не говореше много. Изглеждаше срамежлив.

– С кредитна карта ли плати?

– Не. В брой.

– По дяволите! – ядоса се Лора.

Взе коледния жабок и го постави до другите фигурки. На следващата сутрин, понеделник, като излизаше от апартамента, пред вратата намери нова, чисто бяла кутия. Отвори я неохотно. В нея имаше прозрачен стъклен жабок. Като се върна от университета същия следобед, завари Джули Ишимана да си пие кафето на кухненската маса с вестник в ръка.

– Имаш още един – каза тя и посочи пакета на шкафа. – Дойде по пощата.

Лора разкъса грижливо опакованата кутия. Шестият всъщност представляваше двойка жабоци – солница и пиперница. Тя ги постави до другите фигурки на нощното шкафче и дълго седя на ръба на леглото, навъсено загледана в растящата колекция.

* * *

В пет часа следобед се обади на Телма Акерсън в Лос Анжелос и и разказа за жабоците.

Телма нямаше наследство и затова даже не бе помислила да следва, но това не беше трагедия, по нейните думи, защото университетът не я влечеше. След като завърши гимназия в Касуел Хол, замина направо за Лос Анжелос с твърдото намерение да пробие в шоубизнеса като комедийна актриса.

Почти всяка вечер от около шест до към два часа посреднощ се навърташе около комедийните клуб-театри – „Импров“, „Комеди стоп“ и всички техни подражатели. Дебнеше възможностите за шестминутна безплатна поява на сцената, установяваше (или се надяваше да установи) контакти, съревноваваше се с куп млади комици за мечтаното прослушване.

През деня работеше, за да изкара за наема, сменяше най-различни работни места, някои, от които бяха направо странни. Освен всичко друго беше работила като певица и сервитьорка в съмнителна „тематична“ пицария и беше замествала няколко члена на един писателски съюз в организирана профсъюзна стачка, в която бяха задължени да участват, но предпочитаха да платят сто долара другиму да носи лозунги вместо тях и да пише имената им в подписките.

Въпреки че живееха на не повече от деветдесет минути път една от друга, Лора и Телма се виждаха само два-три пъти годишно, обикновено за продължителен обяд или вечеря, защото и двете бяха много заети. Независимо от времето между срещите обаче, те веднага се отпускаха и бързо споделяха най-съкровени мисли и преживявания.

– Връзката от Макилрой-Касуел – каза веднъж Телма, – е по-силна от близостта между кръвни братя, по-силна от клетвата на мафията, по-силна от връзката между Фред Флинтстоун и Барни Ръбъл, а те двамата наистина са близки.

Сега, след като изслуша Лорината история, Телма попита:

– Значи това ти е проблемът, Шейн? Струва ми се, че някое непохватно, едро, срамежливо момче си пада по тебе. Доста жени си умират за такова нещо.

– Но дали наистина е така? Някой си пада по мене и нищо повече?

– А какво друго?

– Не знам, но ми е... неспокойно.

– Непокойно? Жабоците обаче са сладки, нали? Нито един не е озъбен, нито един не стиска окървавен касапски нож или пък керамичен триона, а?

– Не.

– Не ти е изпращал обезглавени жабоци, нали?

– Не, но...

– Шейн, последните няколко години бяха спокойни, въпреки че разбира се, животът ти беше наситен с доста събития. Разбирам да очакваш той да бъде брат на Чарлз Мансън, но е почти сигурно, че е точно такъв, какъвто ти се струва – момче, което те обожава отдалече, може би малко срамежлив, с романтична жилка най-малко две педи широка. Как ти върви секса?

– Никак – отговори Лора.

– Защо? Да не би да си девствена? Онова момче миналата година...

– Е, знаеш, че не потръгна.

– И оттогава никой?

– Никой. Какво си мислиш – да не би да съм развратница?

– Ха! Момиченце, двама любовници за двайсет и две години не могат да те причислят към развратниците даже според определението на папата. Отпусни се малко. Отдъхни. Престани да воюваш. Пробвай с този, виж как ще потръгне. Може да се окаже принцът от приказките.

– Всъщност... може да опитам. Сигурно си права.

– Но, Шейн?

- Да?
– Ей-така, просто за късмет, отсега нататък си носи пистолет „Магнум 357“.
– Много смешно.
– Работата ми е да съм смешна.

* * *

През следващите три дни Лора получи още два жабока и към двадесет и втори, събота сутринта се чувстваше едновременно объркана, ядосана и уплашена. Разбира се, никой обожател не би проточил играта толкова дълго. Всеки нов жабок и се струваше по-скоро подигравка, отколкото израз на почитания. В настойчивостта на човека, който ги изпращаше, се усещаше нещо натрапчиво.

Почти цялата петъчна вечер прекара седнала в мрака до прозореца в просторната дневна. През дръпнатите пердета виждаше покритата веранда на блока и улицата пред входа. Ако се беше накарал да дойде през нощта, тя възнамеряваше да го залови на място. Към три и половина след полунощ още не се беше появил и тя задряма. Когато сутринта се събуди, пред вратата нямаше никакъв пакет.

Взе душ, закуси набързо, слезе по външната стълба и зави зад сградата, където държеше колата в определената и клетка с навес. Смяташе да почете в библиотеката. Денят изглеждаше подходящ за работа на закрито. Зимното небе беше сиво и навъсено, въздухът беше натежал като пред буря и я изпълваше с предчувствия. Те се засилиха, когато намери още една кутия върху таблото на заключения „Шевролет“. Прииска и се да закрещи от яд.

Вместо това седна зад волана и отвори пакета. Предишните фигурки бяха евтини – не повече от десет-петнайсет долара всяка, някои може би най-много три долара, но новата беше изящна миниатюрна статуетка, която положително струваше поне петдесет долара. Тя обаче не се интересува толкова от жабока, колкото от кутията. Не беше обикновена като предишните, а носеше печата на магазина за колекционерски подаръци „Колектибълз“ на скъпа търговска улица в Саут Коуст Плаза.

Лора потегли с колата право натам, пристигна петнайсет минути преди отварянето на магазина, поседя на пейка в алеята и беше първа на прага, когато отключваха. Собственик и управител на магазина беше дребничка, сивокоса жена на име Юджиния Фарвър.

– Да, ние се занимаваме и с това – каза тя, след като изслуша краткото обяснение на Лора и разгледа порцелановия жабок. – Всъщност аз

лично го продадох вчера на младия мъж.

– Знаете ли името му?

– Съжалявам, не.

– Как изглеждаше?

– Запомних го добре поради ръста. Много висок. Около метър и деветдесет според мене. С много широки рамене. Беше доста добре облечен. Сив костюм на тънки райета, вратовръзка на сини и червени ивици. Всъщност аз се възхитих от костюма и той ми каза, че не е лесно да си намира подходящ номер.

– В брой ли плати?

– М-мм... не, май използва кредитна карта.

– Дали все още пазите касовата бележка?

– О, да, обикновено ги обработваме и прехвърляме в счетоводството с ден-два закъснение.

Госпожа Фарвър поведе Лора покрай стъклени витрини, пълни с порцелан, кристал от Лалик и Уотърфорд, уеджудски чинии, статуетки от Хумел и други скъпи предмети към тясното служебно помещение в задната част на магазина. После изведнъж се замисли дали да разкрие самоличността на клиента.

– Ако намеренията му са безобидни, ако е просто ваш обожател – трябва да кажа, че изглеждаше почтен и приятен – тогава ще разваля всички негови планове. Той ще иска сам да се разкрие пред вас.

Лора положи големи усилия да очарова собственичката и да спечели симпатиите и. Не помнеше друг път да е говорила така красноречиво и с толкова чувство – обикновено не изразяваше гласно чувствата си толкова добре, колкото ги описваше на хартия. На помощ и дойдоха истински сълзи, които я изненадаха даже повече от самата Юджиния Фарвър.

От касовата бележка за кредитна карта „Мастъркард“ узна името, Даниел Пакард и телефонния му номер. От магазина за подаръци отиде право до един уличен телефон наблизо и погледна в указателя. Имаше двама души на име Даниел Пакард, но телефонният номер съвпаднаше с адреса на Нюпорт Авеню в Тъстин.

Когато се върна на паркинга, ръмеше студен дъжд. Тя вдигна яката на палтото, но не носеше нито шапка, нито чадър. Цялата се намокри и измръзна, докато влезе в колата. По целия път от Коста Меца до Норт Тъстин трепереше.

Смяташе, че е много вероятно да го завари у дома. Ако беше студент, в събота нямаше занятия. Нямаше и да е на работа, ако беше

някъде на служба с обичайното работно време от девет до пет. А времето не позволяваше типичните в края на седмицата развлечения на южните калифорнийци, които толкова обичат чистия въздух. Адресът му се намираще в комплекс от осем двуетажни сгради в испански стил сред градина. За няколко минути бързешком обиколи къщите по виещите се около тях пътеки под мокрите палми и еритринии, за да открие апартамента му. Косата и прогизна, докато го намери – на първия етаж, в най-отдалечената сграда. Тръпките се засилиха. Това неприятно усещане притъпяваше страха и изостряше гнева – тя без колебание натисна звънеца.

Очевидно той не беше погледнал през шпионката преди да отвори вратата и не я беше видял, защото остана изумен. Беше може би около пет години по-възрастен от нея и наистина беше едър мъж – най-малко метър и деветдесет, към сто килограма, целият мускули. Носеше джинси и светлосиня тениска, изцапана с грес и още нещо мазно. Добре оформените ръце бяха огромни. Лицето му тъмнееше от наболата брада и още петна от грес, а ръцете бяха черни.

Застанала на благоразумно голямо разстояние от него, Лора просто запита:

– Защо?

– Защото... – той пристъпи от крак на крак като че ли пространството около прага му беше тясно. – Защото...

– Чакам.

Той прокара изцапаната си ръка през късо подстриганата коса, без да се замисля за мръсотията. Погледът му се отмести встрани. Стоеше втрещен в дъжда, който плющеше в двора, докато говореше:

– Как... как разбрахте, че съм аз?

– Това не е важно. Важното е, че не ви познавам, че не съм ви виждала, а вие ми прашате цяла менажерия, идвате посреднощ да оставяте жабоците на прага, разбивате колата, за да ги сложите на таблото и това продължава седмици наред. Не смятате ли, че вече е време да разбере какво значи всичко това? Без да я погледне, той се изчерви и отвърна:

– Да, разбира се, но не бях... не бях готов... мислех, че е рано.

– Трябваше да стане още миналата седмица.

– Хм-м...

– И така, казвай. Защо?

Загледан в омазнените си ръце, той се запъна:

– Ами, вижте...

– Да?

– Аз ви обичам.

Тя го погледна изумено. Най-накрая той вдигна очи към нея.

Лора възкликна:

– Вие ме обичате? Но вие даже не ме познавате. Как може да обичаш някого, когото не познаваш?

Той пак се загледа встрани, разоори косата си с изцапаната ръка и сви рамене:

– Не зная, но е така... аз... ъ-ъ... аз имам чувството, разбирате ли, че трябва да прекарам целия си живот отсега нататък с вас.

Студените дъждовни капки се стичаха от мократа и коса по врата и надолу по гърба, денят за четене в библиотеката беше провален (може ли да се съсредоточи върху работата след тази луда сцена?) Беше безкрайно разочарована, че тайният и обожател се оказа такъв мръсен, потен, запъващ се, непохватен тип и не можа да издържи повече:

– Слушайте, господин Пакард, не искам да ми пращате повече жабоци.

– Но аз искам да ги пращам.

– Аз пък не искам да ги получавам. Утре ще ги пратя всичките обротно. Не, още днес. Ще ги занеса в пощата още днес.

Той срещна погледа и, примигва изненадано и промълви:

– Мислех, че харесвате жабоци.

С нарастващ гняв Лора отговори:

– Наистина ги харесвам. Обичам ги. Мисля, че жабоците са най-милите създания. Даже сега ми се иска да съм жабок, но не желая вашите жабоци. Ясно?

– Хм-м.

– Не ме ядосвайте, Пакард. Може някои жени да се поддават на странната ви смесица от недодялана романтика и потен мъжки чар, но аз не съм от тях и мога да се защитя, не си мислете, че не мога. Аз съм по-издръжлива, отколкото изглеждам и съм се справяла и с по-тежки случаи от вас.

Тя се обърна, излезе изпод верандата на дъжда, влезе в колата и пое обратно към Ървин. През целия път до дома трепереше не само от влагата и студа, но и от пристъпите на гняв. Какво нахалство!

В апартамента се съблече, нахлузи ватиран пеньоар и си приготви кана кафе да предотврати настинката.

Тъкмо бе отпила първата глътка, когато телефонът извънтя. Тя се обади от кухнята. Беше Пакард.

– Моля ви, не затваряйте, права сте, аз съм глупак за такива неща,

идиот, дайте ми само една минутка да ви обясня, оправях машината за миене на съдове, когато дойдохте, затова беше цялата мръсотия, затова бях толкова потен и изцапан, трябваше сам да я измъкна изпод шкафа, хазяинът щеше да я поправи, но по официалния ред щеше да мине цяла седмица, пък на мене ми иде отръки, мога да оправя всичко, валеше дъжд, нямаше какво друго да правя, защо да не погледна машината, изобщо не ми минаваше през ума, че може да дойдете. Казвам се Даниел Пакард, но вие вече ми знаете името, на двацет и осем години съм, служих в армията до седемдесет и трета, завърших Калифорнийския университет в Ървин само преди три години, специалност бизнес, сега работя като борсов посредник, но посещавам вечерни курсове в университета и така попаднах на вашия разказ за жабока в университетското списание, беше страхотен, много ми хареса, чудесен разказ, наистина, затова отидох в библиотеката и прерових старите броеве да намеря всичко, което сте писала и го прочетох, повечето неща са добри, страшно добри, не всички, но повечето. Така неусетно се влюбих във вас, в човека, когото познавах от написаното, защото то е толкова хубаво и истинско. Една вечер седях в библиотеката и четях един ваш разказ, не позволяват старите броеве да се изнасят от библиотеката, подвързани са, трябва да се четат там, библиотекарката мина зад мене, надвеси се и попита дали ми харесва разказа и аз и отговорих, че ми харесва, а тя каза: „Е, авторката сега е тук, ако искате да и го кажете“ и вие седяхте само на три маси от мене зад купчина книги, четяхте, мръщехте се, водехте си бележки и бяхте прекрасна. Вижте, знаех си, че имате вътрешна красота, защото разказите ви са красиви, но не ми беше хрумвало, че сте красива и външно и нямаше как да се доближа, защото винаги съм бил с вързан език и непохватен пред красиви жени, може би, защото майка ми беше красива, но студена и недостъпна, затова сега ми се струва, че всички красавици ще ме отхвърлят като майка ми, ето ви половин психо-анализ, но със сигурност щеше да ми е много по-лесно, ако бяхте грозна или поне обикновена. Заради вашия разказ реших да използвам жабоците, цялата история за тайния обожател с подаръците, за да ви умилостивя и смятах да се разкрия след третия или четвъртия жабок, честна дума, но все отлагам, сигурно, защото не исках да ме отблъснете и знаех, че това е лудост, жабок след жабок, но просто не можех да се изправа лице в лице с вас, това е. Не съм искал да ви сторя нищо лошо, изобщо не съм искал да ви притеснявам, можете ли да ми простите, моля ви, надявам се да ми простите. Той млъкна изтощен.

– Е? – отвърна Лора.

– Значи ще излезете с мене? – попита той.

Изненадан от собствения си отговор, тя каза:

– Да.

– Вечеря или кино?

– Добре.

– Довечера? Да ви взема в шест?

– Хубаво.

Тя остави слушалката и постоя малко, загледана в телефона. После каза на глас:

– Шейн, да не си се побъркала? После добави:

– Но той ми каза, че това, което съм написала е „толкова красиво и истинско“.

Отиде в спалнята и разгледа колекцията жабоци на нощното шкафче.

– Един път мънка или мълчи, друг път бърби неудържимо. Може да е убиец-психопат, Шейн – каза тя и допълни. – Да, така да е, но е голям литературен критик.

* * *

Понеже беше предложил вечеря и кино, Лора облече сива пола, бяла блуза и винен пуловер, а той се появи в тъмносин костюм, бяла риза с френски маншети, синя копринена връзка с игла, синя кърпичка в горното джобче и идеално лъснати черни обувки, сякаш се беше приготвил за премиерата на сезона в операта. Носеше чадър и я придружи от апартамента до колата, като я прихвана под дясната ръка с такава тържествена загриженост, като че ли бе твърдо убеден, че ще се разтопи от първата дъждовна капка или ще се разбие на милион парченца, ако се подхлъзне и падне.

Заради несъответствието в облеклото и значителната разлика в ръста (с нейните по-малко от метър и шейсет тя беше цяла стъпка по-ниска от него, а на тегло едва ли бе колкото той бе наполовина) на нея и се струваше, че е излязла с баща си или с по-голям брат. Не беше миньонче, но облегната на неговата ръка под чадъра се чувстваше направо дребосък.

В колата той пак млъкна, но го отдаде на необходимостта да кара особено внимателно в това отвратително време. Отидоха в едно италианско ресторантче в Коста Меза, където Лора няколко пъти бе опитвала вкусните ястия. Седнаха на масата и получиха менюто, но още преди сервитьорката да успее да ги попита ще пият ли аперитив, Даниел каза:

– Не, не става, не трябва така, хайде да намерим друго място.

Тя се изненада:

– Но защо? Тук е много приятно. Кухнята им е много добра.

– Не, не е така. Няма атмосфера, няма стил, не искам да си помислите, м-м... – той пак започна да се запъва както по телефона и се изчерви, – ъ-ъ..., както и да е, значи не става, не е подходящо за първата ни среща, искам тя да е особена...

Той се изправи:

– М-м... мисля, че знам едно място. Съжалявам, госпожице. Последното бе отправено към стреснатата младичка сервитьорка: – Надявам се, че не ви причиняваме неудобство.

После дръпна стола на Лора и и помогна да стане:

– Зная едно място, ще ви хареса, никога не съм вечерял там, но съм чувал, че било наистина добро, отлично.

Останалите клиенти ги зяпаха, така че Лора спря протестите.

– Освен това е наблизно, само на няколко пресечки. Върнаха се в колата, минаха две пресечки и спряха пред непретенциозен на вид ресторант в обособен търговски център.

Лора вече го беше опознала достатъчно, за да разбере, че кавалерското му чувство изисква от нея да го изчака да заобиколи колата и да отвори вратата, но при отварянето забеляза, че той стои в дълбока локва.

– О, обувките ви! – възкликна тя.

– Ще изсъхнат. Ето, дръжете чадъра и се пазете, а аз ще ви пренеса през локвата.

Смутена, тя се остави да я измъкнат от колата и да я пренесат през локвата като перце. Той я сложи на тротоара и без чадъра зашляпа обратно към колата да затвори вратата.

Във френския ресторант липсваше атмосферата на италианския. Посочиха им ъглова маса точно до кухнята и прогизналите обувки на Даниел заджаваха и заскърцаха през цялата зала.

– Ще се разболеете от пневмония – разтревожи се тя след като седнаха и поръчаха два аперитива с лед.

– Няма. Имунната ми система е добра. Никога не се разболявам. Един път във Виетнам по време на акция бях отрязан от поделението, прекарах сам в джунглата цяла седмица, не спря да вали нито за миг, гъбяхах докато намеря пътя до нашите, но даже времето не хванах.

Отпихаха от аперитива, изучаваха менюто и поръчаха. Той се отпусна повече отколкото досега пред Лора и се оказа разумен, приятен и дори забавен събеседник. Но когато сервираха ордьоврите – съомга в

сос с копър за нея и стриди, запечени в тесто за него – веднага стана ясно, че храната е ужасна, макар цените да бяха двойни в сравнение с италианския ресторант. С всяко ново блюдо смущението му се засилваше, а способността му да води разговор рязко се влоши. Лора твърдеше, че е вкусно и преглъщаше всичко до последната хапка, но беше безполезно – не можеше да го измами.

Отгоре на всичко готвачите и сервитьорът бяха бавни. Докато Даниел плати сметката, придружи Лора до колата и пак я пренесе през локвата като малко момиченце, бяха вече закъснели с половин час за филма, който се канеха да гледат.

– Няма значение – каза тя. – Можем да влезем по-късно и да гледаме първия половин час от следващата прожекция.

– Не, не – възрази той. – Ужасно е да се гледат филми така. Ще се развали всичко. Искях тази вечер да е безупречна.

– Не се притеснявайте – успокои го тя. – Аз се забавлявам.

Той я погледна с недоверие, тя се усмихна, той също, но усмивката му беше измъчена.

– Ако не ви се ходи на кино сега – продължи Лора, – нямам нищо против. Отиваме където искате, аз не възразявам.

Той кимна, запали колата и потегли. Бяха изменили няколко мили, преди Лора да съобрази, че се връщат към дома и. По пътя от колата до нейната врата той се извиняваше за ужасната вечер, а тя непрекъснато го уверяваше, че въобще не е разочарована от нищо. Пред апартамента, в мига, когато тя напъха ключа в ключалката, той се обърна и хукна по външната стълба от верандата на втория етаж без да направи опит да я целуне за лека нощ или да и даде възможност да го покани да влезе.

Тя се приближи до горната площадка и го загледа как слиза. Беше стигнал до средата, когато силният вятър обърна чадъра му. Той продължи по-нататък като се бореше с него и на два пъти едва не загуби равновесие. Долу на тротоара успя да оправи чадъра, но вятърът веднага го обърна отново. Той ядосано го захвърли в близките храсти и погледна нагоре към Лора. Вече беше прогизнал до кости и на бледата светлина на уличната лампа тя видя, че костюмът му виси безформен. Беше огромен, силен за два бика, но му надвиваха дребни неща – локвите, вятърът и в това имаше нещо смешно. Лора знаеше, че не бива да се смее, не се осмеляваше да го направи, но все пак избухна в смях.

– Страшно сте красива, Лора Шейн! – извика той от тротоара. – Господи, толкова сте красива!

След това забързано потъна в нощта. С чувството за неудобство, че

се е разсмяла неудържимо, Лора се върна в апартамента и си облече пижамата. Беше едва девет без двайсет.

Той беше или безнадежден случай, или най-милият човек, когото бе срещала след смъртта на баща си. В девет и половина телефонът иззвъня.

Даниел я попита:

- Дали някога ще излезете пак с мене?
- Мислех, че повече няма да се обадите.
- Ще излезем ли?
- Разбира се.
- Вечеря и кино? – попита той.
- Звучи добре.

– Няма да ходим в оня ужасен френски ресторант. Съжалявам за него, наистина.

– Няма значение къде ще отидем – отвърна тя, – но обещавайте, че след като сме седнали в ресторанта, ще останем където сме.

– Много съм непохватен за някои неща. И както казах... Никога не съм успявал да се справя пред красиви жени.

– Майка ви.

– Точно така. Отблъсна ме. Отблъсна баща ми. Никога не съм получавал топлина от тази жена. Изостави ни, когато бях на единадесет години.

– Сигурно ви е било тежко.

– Вие сте по-красива от нея и ме плашите до смърт.

– Голям комплимент.

– Извинявайте, но наистина е така. А колкото и да сте красива, не сте даже на половината толкова красива, колкото творбите ви и това ме плаши още повече, защото какво би могъл да намери гений като вас в мъж като мен, освен може би комично развлечение?

– Само един въпрос, Даниел.

– Дани.

– Само един въпрос, Дани. Що за борсов посредник сте? Бива ли ви изобщо за това?

– Първокласен – отговори той с такава неподправена гордост, че тя почувства истината в думите му. – Клиентите се кълнат в мене и притежавам малък собствен дял акции, които три години подред вървят страховотно на пазара. Като борсов експерт, посредник и съветник по инвестициите никога не позволявам на вятъра да ми обърне чадъра наопаки.

2.

Следобеда, като постави взрива в мазета на института, Стефан тръгна на предпоследното според неговите изчисления пътуване по Пътя на светкавицата: тайно прехвърляне в десети януари 1988 година, което не беше включено в официалния график и не беше известно на колегите му.

При пристигането му в планината Сан Бернардино валеше лек снежец, но той беше облечен подходящо – гумени ботуши, кожени ръкавици и флотски шинел. Скри се под гъстите борове, където смяташе да изчака ослепителните светкавици да помръкнат.

Погледна ръчния часовник на трепкащата небесна светлина и се сепна колко късно е пристигнал. Имаше по-малко от четиридесет минути да стигне до Лора, преди да умре. Ако той се забавеше с пристигането, нямаше да има друга възможност.

Още докато последните бели отблясъци раздираха навъсеното небе и резкият тътен на гръмотевиците отекваше по далечни върхове и била, той забързано излезе от прикритието на дърветата сред наклоненото поле, засипано със сняг до колене от предишни виелици. Снегът беше хванал коричка, която той разчупваше при всяка стъпка. Напредваше много трудно, сякаш газеше през дълбока вода. Два пъти падна, ботушите му се напълниха със сняг, бесният вятър се нахвърляше срещу него, като че ли притежаваше разум и желание да го унищожи. Докато стигне до края на полето и се изкачи по заснежения насип на щатската магистрала с две платна, която водеше до Ароухед в едната посока и Биг Беър в другата, панталоните и шинелът се покриха със замръзнал сняг, краката му се вледениха и вече беше загубил повече от пет минути.

Наскоро разринатата магистрала беше чиста, с изключение на змиевидните снежни спирали, носени от вятъра над платното. Но темпото на бурята се засилваше. Снежинките станаха по-малки, откакто пристигна и падаха два пъти по-бързо, отколкото преди броени минути. Скоро шосето можеше да го подведе. Встрани забеляза знак „ЕЗЕРО АРОУХЕД – 1 МИЛЯ“ и се ужаси, че се намира много по-далече от Лора, отколкото беше очаквал.

С присвити срещу вятъра очи, загледан на север, забеляза в мрачния, стоманеносин следобед топлия проблясък на светкавица и едноетажна сграда с паркирани коли на стотина ярда вдясно. Незабавно се упъти натам със сгушена в яката глава, за, да се предпази от ледените

ухапвания на вятъра.

Трябваше да намери кола. На Лора и оставаше да живее по-малко от половин час, а беше на десет мили от нея.

3.

Пет месеца след първата среща, на шестнадесети юли 1977 година, събота, шест седмици след завършването на университета, Лора се омъжи за Дани Пакард с гражданска церемония пред съдия в неговия кабинет. Единствените гости, които същевременно изпълняваха ролята на свидетели, бяха бащата на Дани, Сам Пакард, и Телма Акерсън.

Сам беше красив мъж с посребрени коси. Беше висок около метър и седемдесет и пет, но се губеше пред сина си. Плака през цялата церемония, а Дани непрекъснато се обръщаше и питаше:

– Добре ли си, татко?

Сам кимаше, духаше си носа, казваше да продължат, но само след миг пак се разплакваше, Дани отново го питаше как е, а Сам си духаше носа сякаш имитираше любовните призови на гъските.

Съдията не издържа:

– Синко, сълзите на баща ти са сълзи на радост, затова предлагам да продължим – имам още три церемонии.

Даже и бащата на младоженеца да не беше изпаднал в емоционален срив, даже и самият младоженец да не беше гигант със сърце на сърна, сватбата пак щеше да остане паметна заради Телма. Беше с много особена, разпиляна прическа и напръскано пурпурно петно отпред. По средата на лятото, а още повече на сватба, тя въпреки всичко се беше издокарала с червени обувки на висок ток, тесни черни панталони и раздърпана блуза, умишлено и целенасочено раздърпана и набрана в талията с обикновена стоманена верига вместо колан. Беше сложила крещящи пурпурни сенки, кървавочервено червило и една обица с форма на рибарска кукичка. След церемонията, докато Дани говореше насаме с баща си, Телма се сгуши с Лора в ъгъла на фойето пред съдебната зала и обясни външния си вид.

– Казват му пънк, най-новата английска мода. Тук още никой не я знае. Всъщност и в Англия почти никой не се носи така, но след няколко години всички ще се обличат по този начин. Страхотен е за представленията ми. Изглеждам като откачена и хората избухват в смях още като се поява на сцената. Пък и за самата мен е добре. Искам да кажа, Шейн,

че трябва да гледаме истината в очите – не може да се твърди, че цъфтя с възрастта. По дяволите, ако грозотата беше болест и имаше благотворителна организация за нея, щяха да ме снимат за рекламния плакат. Но най-доброто в пънка е, че можеше да се сриеш зад лекомислието на грима и прическата и никой няма да се досети колко си грозен – така или иначе се предполага, че видът ти трябва да е особен. Господи, Шейн, Дани е страхотен. Толкова неща си ми разправяла за него по телефона, но никога не си споменавала, че е толкова грамаден. Ако го облечеш в костюма на годзилата и го пуснеш в Ню Йорк, можеш да заснемеш резултатите и да направиш цял филм без онези скъпи бутафории. Значи го обичаш, а?

– Обожавам го – каза Лора. – Колкото е едър, толкова е и нежен, може би заради цялото насилие, в което се е озовал и участвал във Виетнам или защото винаги е бил добър по душа. Той е чудесен, Телма, и внимателен, и смята, че съм един от най-добрите писатели, които някога е чел.

– А когато започна да ти праща жабоците, ти реши, че е психопат.

– Малка грешка.

Двама униформени полицаи минаха през фойето, повели брадясал младеж с белезници към една от съдебните зали. Затворникът хвърли поглед към Телма и каза:

– Хей, сладурче, навита ли си?

– А, чарът на Акерсън! – обърна се Телма към Лора. – Ти получаваш мъж, който е комбинация от гръцки бог, плюшено мече и кинозвезда, а аз понасям грубиянските предложения на отрепките в обществото. Но като се замислиш, преди даже и тях ги нямаше, затова да се надяваме, че бъдещето е пред мен.

– Подценяваш се, Телма. Винаги си се подценявала. Един ден ще се появи някой много специален мъж, който ще разбере какво съкровище си...

– Чарлз Мансън като го пуснат под клетва.

– Не, един ден ти ще бъдеш не по-малко щастлива от мене. Сигурна съм. Съдба, Телма.

– Божичко, Шейн, ти си безумна оптимистка! Ами светкавицата? Забрави ли всички онези задълбочени разговори на пода на стаята ни в Касуел? Тогава решихме, че животът е просто комедия на абсурда и от време на време изведнъж се прекъсва от трагични гръмотевици, които уравновесяват нещата и при сравнението целият този фарс става още по-смешен.

– Може би тя проехтя за последен път в живота ми – каза Лора.

Телма се вторачи в нея:

– Ау-у. Познавам те, Шейн и ми е ясно, че съзнаваш емоционалния риск, който поемаш само с желанието да си щастлива. Надявам се да си права, скъпа и се обзалагам, че наистина си. Сигурна съм, че светкавиците за тебе са свършили.

– Благодаря ти, Телма.

– А Дани според мене е чудесен, цяло съкровище. Но ще ти кажа нещо, което би трябвало да е много по важно от моето мнение – Рути също би го харесала, Рути би го сметнала за свършен.

Двете здраво се прегърнаха и за миг се почувстваха пак малки момиченца, дръзки, но уязвими, изпълнени както с упорита самоувереност, така и с ужас от сляпата съдба, определяла ранната младост и на двете.

* * *

На двадесет и четвърти юли, неделя, двамата се върнаха от едноседмично сватбено пътешествие до Санта Барбара, напазаруваха и после заедно приготвиха вечерята в апартаента в Тъстин – салата, квасен хляб, претоплени в микровълновата фурна кюфтета и спагети. Лора беше напуснала жилището си и се беше преместила при него няколко дена преди сватбата. Според плана, който бяха разработили заедно, щяха да останат в апартаента две-три години. (Говореха за бъдещето толкова често и толкова подробно, че вече си го представяха с главна буква – Планът, сякаш беше някакъв космически наръчник, дошъл заедно с брака, за да очертае вярно и точно картината на съпружеския им живот). Та след две-три години щяха да са в състояние да платят в брой за подходяща къща без да посегнат на немалкия пакет акции на Дани и чак тогава да се преместят.

Вечеряха на масичката в кухнята, откъдето се виждаха кралските палми в двора под златистото слънце на късния следобед и обсъждаха ключовата част от Плана, според която Дани трябваше да издържа семейството, докато Лора стои у дома и пише първия си роман.

– Когато станеш страхотно богата и прочута – каза той, като се зае със спагетите, – ще изоставим борсовото посредничество и ще се посветя на управлението на нашите финанси.

– Ами ако не стана богата и прочута?

– Ще станеш.

– Ами ако не публикуват книгите ми?

- Тогава ще се разведе с тебе.
- Тя го замери с коричка хляб:
- Звяр!
- Вироглавка!
- Искаш ли още едно кюфте?
- Не ако ще го хвърляш и него.
- Мина ми. Кюфтетата ми са вкусни, нали?
- Чудесни – съгласи се той.
- Струва си да го отпразнуваме, как мислиш: имаш жена, която прави вкусни кюфтета.
- Разбира се, че си струва.
- Тогава хайде да се любим.
- В средата на вечерята? – изненада се Дани.
- Не, в леглото – тя бутна стола и стана. – Хайде. Яденето винаги може да се претопли.

През първата година те често се любеха и в тези интимни моменти Лора усещаше не само полово удовлетворение, а и нещо много повече, отколкото беше очаквала. Когато беше с Дани, когато го усещаше в себе си, той и беше толкова близък, сякаш бяха едно цяло – едно тяло, един ум, един дух, една мечта. Тя го обичаше от цялото си сърце, да, но усещането, че са едно цяло, беше повече от любов или поне различно от любовта. От първата прекарана заедно Коледа тя разбра, че това е чувство за принадлежност, каквото отдавна не бе изпитвала, семейно чувство, защото той беше неин съпруг и тя беше негова жена, а от брака им щяха да се родят някой ден деца – след две-три години според Плана. Спокойствието на семейното огнище не можеше да се намери никъде другаде.

Можеше да си помисли, че да живееш и работиш в непрекъснато щастие, хармония и сигурност ден след ден прави ума ленив, че писането ще пострада от прекаленото щастие, че има нужда от равновесие в живота с тежки дни и нещастия, които да изострят перото и. Но представата, че художникът се нуждае от страдания, за да напише своя шедевър, се оказа заблуда на младостта и неопитността. Колкото по-щастлива се чувстваше, толкова по-добре пишеше.

Шест седмици преди първата годишнина от сватбата Лора завърши роман със заглавие „Ерихонски нощи“ и изпрати екземпляр на Спенсър Кийн, нийоркски литературен агент, който бе отговорил положително на писмото и отпреди месец. След две седмици Кийн се обади да каже, че поема книгата, очаква скорошна продажба и по негово мнение тя има

блестящо бъдеше на романист. Бързината, с която книгата се откупи на скромната, но съвсем прилична авансова сума от петнадесет хиляди долара, още от първото издателство, на което бе предложена, издателството „Викинг“, изненада даже агента, Сделката се сключи на четиринадесети юли 1978 година, петък, два дена преди годишнината от сватбата на Лора и Дани.

4.

На мястото, което бе забелязал отдалече, имаше ресторант и бар под сянката на огромни борове. Дърветата се извисяваха на повече от двеста стъпки, отрупани със снопчета дълги шишарки, с красиво напукана кора и клони, приведени под тежестта на снега от предишни виелици. Едноетажната сграда беше дървена и така се бе сгушила от три страни в боровете, че плочестият покрив беше отрупан повече с иглички, отколкото сняг. Някои прозорци бяха запотени отвътре, други – заскрежени и светлината от тях меко се разсейваше през прозрачната пелена на стъклата.

На паркинга пред сградата имаше два джипа, два пикапа и една кола марка „Тъндърбърд“. Облекчен, че никой няма да го забележи през прозорците на бара, Стефан се запъти право към единия от джиповете, провери вратата, видя, че е отключена, седна зад волана и я затвори.

Извади валтера от кобура, който носеше през рамо под шинела и го сложи до себе си на седалката.

Краката го боляха от студа, искаше му се да спре и да изтърси снега от ботушите, но бе пристигнал късно, първоначалния график се провали и не смееше да губи нито минута. Освен това болката в краката все още не означаваше измръзване – засега нямаше такава опасност. Ключовете не бяха оставени на таблото. Той отмести седалката назад, наведе се, поопипа под таблото, намери проводниците за запалването и след минута двигателят заработи.

Стефан се изправи точно в мига, когато собственикът на джипа, целият вмирисан на бира, отвори с трясък вратата:

– Ей, какво по дяволите правиш, приятелче?

На заснежения паркинг нямаше никой друг. Бяха сами.

Лора щеше да умре след двадесет и пет минути.

Собственикът на джипа посегна и Стефан се остави да бъде измъкнат иззад волана като грабна пистолета от седалката. Всъщност той по-

скоро се хвърли в ръцете на другия и го тласна назад по хлъзгавия паркинг. Двамата паднаха. Вече на земята Стефан се озова отгоре и пъкна дулото под брадичката на противника.

– Божичко, господине! Не ме убивайте.

– Ставаме. По-полека, дяволите да те вземат, и без внезапни движения.

Когато се изправи на крака, Стефан мина зад другия, бързо превърта валтера, за да го използва за удар и замахна веднъж достатъчно силно, за да може човекът да изгуби съзнание, без да се нарани тежко. Собственикът на джипа се свлече безчувствен. Стефан погледна към бара. Никой не беше излязъл. От шосето не се чуваха коли, но воят на вятъра можеше да заглуши шума от мотор.

Снегът се засили. Стефан мушна pistolета в дълбокия джоб на шинела и повлече изгубилия съзнание мъж към най-близката кола, „Тъндърбърд“. Беше отключена и той го натика на задната седалка, затвори вратата и забърза обратно към джипа. Двигателят беше угаснал. Стефан свърза проводниците отново.

Включи джипа на скорост и го подкара към шосето, а в това време вятърът виеше в стъклото до него. Падащият сняг ставаше все по-гъст, превръщаше се във виелица, облаци вчерашен сняг се вдигаха от земята и се завихряха в искрящи стълбове. Огромните, скрити в сянка борове се люшкаха и потръпваха под напора на зимата.

На Лора и оставаха малко повече от двадесет минути живот.

5.

Отпразнуваха договора за публикуване на „Ерихонски нощи“ и неземната хармония на първата година от брачния живот на едно от любимите си места – Дисниленд. Небето беше синьо и безоблачно, въздухът – сух и горещ. Съвсем забравили за летните тълпи, те се повозиха на Карибските пирати, снимаха се с Мики Маус, въртяха се до премаляване в чаените чаши на Лудия шапка, позираха на един карикатурист за портрети-шаржове, ядоха хот-дог, сладолед и замразени банани с шоколадова глазура на клечка и вечерта танцуваха под звуците на диксиленд на площада Ню Орлийнз.

След като се смрачи, паркът стана още по-вълшебен. Те обиколиха острова на Том Сойер с парахода „Марк Твен“ за трети път. Стояха прегърнати до перилата на горната палуба близо до носа на кораба. Дани

попита:

– Знаеш ли защо толкова ни харесва тук? Защото това място принадлежи към света, който още не е омърсен. И този свят е нашият брак.

По-късно, когато ядяха ягодова мелба в „Павилиона на карамфили-те“ на масичка под дърветата, украсена с бели коледни фенерчета, Лора каза:

– Петнайсет хиляди долара за едногодишен труд... не е кой знае какво богатство. – Но не е и робска надница.

Той бутна мелбата си, наведе се напред, отмести и нейния сладолед и я хвана за ръцете през масата:

– Парите също ще дойдат, защото си блестяща, но те не ме интересуват. Интересува ме това, че имаш нещо по-особено, което можеш да споделиш. Не. Не исках да кажа точно това. Не че имаш, ти си нещо по-особено. Разбирам го, но не мога да го изразя. Зная, че когато споделиш онова, което си, ще донесеш толкова надежда и радост на хора от далечни места, колкото на мене тук, до тебе.

Тя примигна от внезапно бликналите сълзи и каза:

– Обичам те.

„Ерихонски нощи“ излезе след десет месеца, през май 1979 година. Дани настоя тя да използва моминското си име, защото знаеше, че през всички тежки години в Макилрой и Касуел Хол беше издържала отчасти и заради желанието да порасне и да направи нещо в памет на баща си, а може би и на майка си, която не помнеше. Известна бройка от книгата се продаде, литературните клубове не и обърнаха внимание и „Викинг“ я преотстъпи за по-евтино издание с меки корици срещу малък аванс.

– Няма значение – успокояваше я Дани. – Ще се оправим. Всичко ще се уреди с времето. Заради това, което си.

Тогава тя вече беше погълната от втория си роман, „Шадрак“. Работеше по десет часа дневно, шест дни в седмицата и го завърши през юли.

Един петък изпрати екземпляр на Спенсър Кийн в Ню Йорк и даде оригинала на Дани. Той беше първият и читател. Тръгна си по-рано от работа и започна да чете около един часа в петък следобед на креслото в дневната, после се премести в спалнята, спа само четири часа и към десет часа в събота сутринта пак седеше в креслото и вече беше прочел към две трети от ръкописа. Не продумваше нищо за книгата.

– Не преди да съм свършил. Няма да е честно спрямо тебе да почна да анализирам и реагирам преди да съм я прочел и да съм схванал целия

замисъл, а и спрямо мене няма да е честно, защото в разговора сигурно ще ми разкажеш какво става по-нататък.

Лора все надничаше да види дали той се мръщи, усмихва или реагира по някакъв друг начин, но даже реакцията му я тревожеше, защото можеше да е неуместна за сцената, която четеше в момента. Към десет и половина в събота не издържа повече в апартамента и затова отиде с колата до Саут Коуст Плаза, обиколи книжарниците, обядва рано, без да е гладна, стигна до търговския център Уестминстър, позяпа витрините, хапна сладолед във фунийка, оттам отиде до Ориндж Мол, разгледа няколко магазина, купи си парче сладкиш и изяде половината.

– Шейн – каза си тя, – върви си в къщи или до довечера ще си два пъти по-дебела от Орсън Уелс.

Като паркираше в комплекса, забеляза, че колата на Дани я няма. Влезе в апартамента и го повика по име, но не получи отговор. Ръкописът на „Шадрак“ беше оставен върху кухненската маса. Потърси бележка. Нямахме нищо.

– О, господи! – възкликна тя.

Книгата беше лоша. Не струваше. Боклук. Провал. Горкият Дани сигурно беше отишъл да пийне някъде една бира и да събере кураж да и каже, че трябва да тръгне на курсове за водопроводчици, докато е още достатъчно млада да си смени професията.

Повдигна и се. Затича се към банята, но пристъпът отмина. Написка се със студена вода.

Книгата беше пълен провал.

Добре, ще трябва да го преживее. Беше и се сторило, че „Шадрак“ е доста добър, далеч по-добър от „Ерихонски ноци“, но очевидно се бе заблудила. Е, тогава ще напише нова книга.

Отиде в кухнята и си отвори една бира. Беше отпила само две глътки, когато се върна Дани с красиво опакована кутия, колкото за баскетболна топка. Сложи я на масата до ръкописа и погледна тържествено жена си.

– Това е за тебе.

Без да обръща внимание на кутията, Лора се примоли:

– Казвай.

– Отвори първо подаръка.

– Боже, чак толкова ли е лоша? Дотам ли не струва, че се налага да смекчиш удара с подарък? Кажй. Мога да го понеса. Чакай! Нека да седна.

Тя издърпа стол изпод масата и се тръшна отгоре.

– Давай, нареди ме както си знаеш. Аз умея да се боря.
– Лора, чувството ти за драматизъм е прекалено.
– Какво искаш да ми кажеш? Че книгата е мелодраматична?
– Не книгата. Ти. Поне в момента. Ще престанеш ли, за Бога, да се правиш на съкрушен млад художник и няма ли да отвориш най-сетне подаръка?

– Добре, добре. Ако трябва да отворя проклетия подарък, за да поговориш, веднага ще го направя.

Тя сложи в скута си кутията, която се оказа доста тежка и скъса панделката. Дани придърпа един стол и седна пред нея да я наблюдава.

Кутията беше купена от скъп магазин, но Лора не беше подготвена за съдържанието – огромна, разкошна кристална купа, прозрачна с изключение на дръжките, които бяха направени от отчасти зелен и отчасти матов кристал във формата на двойка скачащи жабоци, общо четири жабока. Лора погледна с широко отворени очи:

– Дани, никога не съм виждала такова нещо. Наистина най-красивото нещо.

– Значи ти харесва?

– Господи! Колко струва?

– Три хиляди.

– Дани, но ние не можем да си го позволим!

– О, можем.

– Не, не можем, наистина. Само защото съм написала една отвратителна книга и ти искаш да ме утетиш...

– Не си написала отвратителна книга. Написала си заслужаваща жабок книга. Четири жабока по четирижабоковата скала. Можем да си позволим тази купа точно защото си написала „Шадрак“. Книгата ти е чудесна, Лора, несравнимо по-добра от предишната и е чудесна, защото в нея си ти. Книгата е това, което си ти и е блестяща.

От вълнение и в порива си да го прегърне Лора едва не изпусна трихилядидоларовата купа.

6.

Магистралата вече се покриваше с пресен сняг. Джипът беше с двойно предаване и имаше вериги на гумите, така че Стефан се движеше сравнително бързо, независимо от пътните условия. Но това не беше достатъчно.

Според преценката му барът, откъдето открадна джипа, беше на около единайсет мили от къщата на Пакардови, която се намираше точно до щатско шосе 330, на няколко мили южно от Биг Бейър. Планинските пътища бяха тесни, с много завой, с опасни изкачвания и спускания, видимостта беше лоша от навявания сняг и затова караше със средна скорост към четиридесет мили в час. Не можеше да рискува да шофира по-бързо или по-безразсъдно, защото изобщо нямаше да успее да помогне на Лора, Дани и Крис, ако изпусне управлението на джипа и намери смъртта си след удар край шосето. Но при сегашната скорост можеше да пристигне у тях най-малко десет минути след тръгването им. Отначало смяташе да ги задържи в къщата, докато премине опасността, Този план вече се беше провалил. Януарското небе се беше снишило под тежестта на бурята, сякаш притискаше върховете на плътните редици вечзелени дървета от двете страни на шосето. Вятърът люшкеше дърветата и блъскаше джипа. Снегът полепваше по чистачките на колата и се заледяваше, затова той включи размразителя и се наведе над волана, вперил очи през недоизчистеното предно стъкло.

Следващият път, когато погледна часовника, видя, че му остават по-малко от петнайсет минути. Лора, Дани и Крис сигурно вече се качваха в „Шевролета“ модел „Блейзър“. Може би даже вече потегляха към магистралата. Трябваше да ги пресрещне на шосето броени секунди преди Смъртта. Опита се да позасили джипа без да рискува да излети на някой завой надолу в пропастта.

7.

Пет седмици след деня, когато Дани и подари кристалната купа, на петнадесети август 1979 година, няколко минути след дванадесет часа, Лора беше в кухнята и топлеше консервирана пилешка супа за обяд, когато и позвъни Спенсър Кийн, нейният литературен агент в Ню Йорк. От „Викинг“ много били харесали „Шадрак“ и предлагали сто хиляди.

– Долара! – изненада се тя.

– Разбира се, долари – каза Спенсър. – Ти какво си помисли – руски рубли? И какво ще си купиш с тях – може би шапка?

– О, боже.

Наложил се да се облегне на кухненския шкаф, защото краката и изведнъж се подкосиха. Спенсър продължи:

– Лора, скъпа, ти сама ще решиш кое е най-добре за тебе, но ако те

не се съгласят стоте хиляди да бъдат първоначална цена на търг, съветвам те да отклониш предложението.

– Да се откажа от сто хиляди долара? – запита тя с недоумение.

– Искам да изпратя ръкописа на шест до осем издателства, да определя дата за търга и ще видим какво ще стане. Мисля, че знам какво ще се случи, Лора, смятам, че те ще харесат книгата толкова, колкото и аз самият. От друга страна... може би няма да е така. Трудно е да решиш и трябва добре да го обмислиш преди да ми отговориш.

Веднага след като Спенсър се сбогува и затвори телефона, Лора набра служебния номер на Дани и му разказа за предложението.

– Ако не се съгласят на търг, откажи – посъветва я той.

– Но, Дани, можем ли да си го позволим? Искам да кажа, че колата ми е на единайсет години и вече се разпада. Твоята е отреди четири години...

– Слушай, какво ти казах за книгата? Не ти ли казах, че това си ти, тя е отражение на същността ти?

– Много си мил, но...

– Откажи. Слушай, Лора. Ти си мислиш, че да пренебрегнеш сто хиляди е все едно да плюеш в лицето на всички богове на щастливата съдба, все едно да предизвикаш онази светкавица, за която говореше. Но ти си го извоюва и съдбата няма да ти го отнеме с измама.

Лора позвъни на Спенсър и му съобщи решението си.

Развълнувана, нервна, вече ядосана от загубата на сто хиляди долара, тя се върна в кабинета, седна зад пишещата машина и се загледа в недовършения разказ, докато не долови миризмата на пилешка супа и се сети, че я беше оставила на печката. Изтича в кухнята и видя, че в тенджерата е останал само един пръст супа – останалото се бе изпарило и по дъното лепнеше изгоряло фиде.

В два и десет, което беше пет и десет нюйоркско време, Спенсър пак се обади и каза, че от „Викинг“ са се съгласили на сто хиляди долара като първоначална сума за търг.

– Сега вече това е минималната сума, която може да спечелиш от „Шадрак“ – сто хиляди. Смятам да насроча търга за двамайсет и шести септември. Успехът ще е голям, Лора, усещам го.

През остатъка от следобеда Лора се опитваше да се чувства въодушевена, но не можеше да се отърси от тревогата. „Шадрак“ вече пожъна голям успех, независимо от изхода на търга. Нямахме никакви основания за безпокойство, но то продължаваше да я държи здраво. Дани се върна от работа с бутилка шампанско, букет рози и кутия шоколадови

бонбони „Годайва“. Седнаха на дивана и започнаха да хапват бонбони, да пият шампанско и да говорят за бъдещето, което изглеждаше съвсем блестящо. Тревогата обаче не я напуснаше. Накрая Лора каза:

– Не искам бонбони нито шампанско, нито рози, нито сто хиляди долара. Искам тебе. Занеси ме в леглото.

Любиха се продължително. Късното лятно слънце се беше отдръпнало от прозорците и бе нахлула нощта, когато те неохотно се отделиха един от друг в премала. Легнал до нея в мрака, Дави нежно я целуваше по гърдите, шията, очите и накрая устните. Лора почувства, че тревогата я бе напуснала. Не половото удовлетворение беше прогонило страховете. Истинският лек беше близостта, пълното себеотдаване и усещането за общи надежди, мечти и съдби – великото, прекрасно усещане за семейство, което тя изпитваше с него, беше сигурният талисман против злата съдба.

* * *

На двадесет и шести септември, сряда, Дани взе един ден отпуск, за да бъде с Лора, когато дойдат вестите от Ню Йорк.

В седем и половина сутринта, десет и половина нюйоркско време, Спенсър Кийн съобщи по телефона, че издателството „Рандъм Хауз“ първо е започнало наддаването.

– Сто двайсет и пет хиляди и още продължава.

След два часа Спенсър позвъни отново.

– Прекъснаха за обяд, така че има затишие. Засега стигнахме до триста и петдесет хиляди и шест издателства продължават да наддават.

– Триста и петдесет хиляди? – повтори Лора.

Дани изпусна една чиния в кухненската мивка, където изплакваше съдовете от закуската. Когато Лора затвори телефона и погледна към Дани, той се засмя и каза:

– Дали не греша или това беше книгата, която според тебе щяла да е пълен провал?

След четири часа и половина, както седяха на кухненската маса и се преструваха на задълбочени в игра на рум, макар и разсеяността да личеше по пълната неспособност да записват точно резултата, Спенсър Кийн се обади още веднъж. Дани я последва, за да чуе какво говори.

– Седнала ли си, миличка? – попита Спенсър.

– Готова съм, Спенсър. Не ми трябва стол. Казвай.

– Свърши. „Саймън и Шусгър“. Един милион и двеста двайсет и пет хиляди долара.

Прималяла от удара и разтреперана, тя поговори със Спенсър още десетина минути и когато затвори, не беше сигурна за нито една дума от разговора след споменаването на цената. Дани я гледаше очаквателно и тя изведнъж се сети, че той не знае какво се е случило. Лора му каза името на купувача и сумата.

За миг двамата останаха безмълвно загледани един в друг. После Лора каза:

– Мисля, че сега вече можем да си позволим да имаме дете.

8.

Стефан се изкачи на един хълм и се загледа в дългата половин миля отсечка от заснежения път, където щеше да стане произшествието. Отляво, зад платното в южна посока гористият планински склон се спускаше стръмно към шосето. Отдясно, откъм северното платно възвишението продължаваше само на около четири стъпки и после започваше дълбока пропаст. Нямаше никаква преграда, която да отдели колите от смъртната опасност. В края на склона пътят завиваше наляво и се скриваше от погледа. Между долния завой и билото на хълма, който току-що бе изкачил, по асфалтираното шосе нямаше никой.

Според часовника му Лора щеше да е мъртва след една минута. Най-много две.

Внезапно осъзна, че не трябваше да тръгва към Пакардови, след като беше закъснял толкова много. Вместо това трябваше да се откаже от мисълта да ги спре и да се опита да засече и спре камиона на Робъртсънови по-назад по пътя към Ароухед. Това също щеше да свърши работа. Вече беше твърде късно.

Стефан нито имаше време да се върне, нито можеше да рискува да кара по-нататък в северна посока към Пакардови. Не знаеше точната минута и секунда на смъртта им, но катастрофата бързо приближаваше. Ако се опиташе да продължи още половин миля и да ги спре преди съдбоносния наклон, можеше да стигне до края на склона и точно при завоя да ги пресрещне, без да може да обърне, за да ги настигне и спре преди челния удар с камиона на Робъртсънови.

Внимателно натисна спирачките и насочи джипа под ъгъл на изкачващото се нагоре платно в южна посока почти по средата на склона, толкова близо до ръба, че не можа да излезе откъм шофьорското място. Сърцето му биеше почти болезнено, докато спираше джипа, вдигаше

ръчната спирачка, угасяше двигателя, промъкваше се през предната седалка и излизаше от другата страна.

Навяваният сняг и леденият вятър го блъскаха в лицето. По целия планински склон вятърът виеше и ръмжеше многогласно, сякаш с гласовете на трите сестри, богини на съдбата, от гръцката митология, мойрите, които както му се стори, се присмиваха на отчаяния му опит да претоврати предопределеното от тях.

9.

След като получи редакторските бележки, Лора лесно прегледа „Шадрак“ още веднъж и предаде окончателния вариант на ръкописа в средата на декември 1979 година. „Саймън и Шустър“ включиха книгата в издателския план за септември 1980 година.

Годината беше наситена с толкова събития за Лора и Дани, че тя почти не обърна внимание на кризата със заложниците в Иран и президентската предизборна кампания, а още по-малко на безбройните пожари, самолетни катастрофи, изтичания на отровни вещества, масови кланета, наводнения, земетресения и други трагедии, които изпълваха новините. Това беше годината, когато тя и Дани купиха първата си къща в испански стил с четири спални, две бани и по-малко помещение с душ в Ориндж Парк Ейкърз и напуснаха апартамента в Гъстин. Лора започна третия си роман „Златното острие“. Един ден, когато Дани я попита как върви работата, тя отговори: „Пълен провал“, а той каза: „Чудесно!“ На първи септември, след като се получи солиден чек за филмовите права върху „Шадрак“, откупени от „Метро Голдуин Майер“, Дани напусна работата на борсов посредник и стана управител на нейните финанси. На двадесет и първи септември, неделя, три седмици след пускането на „Шардак“ в продажба, книгата се появи в списъка на бестселърите на „Ню Йорк Таймс“ под номер дванайсет. На пети октомври 1980 година, когато Лора роди Кристофър Робърт Пакард, вървеше третото издание на „Шадрак“, задържал се продължително на осмо място в класацията на „Ню Йорк Таймс“ и получил „потресаващо добра“ рецензия по израз на Спенсър Кийн на пета страница в литературната притурка на същия вестник.

Детето се появи на белия свят в два часа и двадесет и три минути следобед сред повече кръв, отколкото обикновено има при излизането от утробния мрак. На разкъсаната от болки и обезкървена Лора

трябваше да се прелее близо литър и половина кръв още същия следобед и вечерта. Нощта обаче мина по-добре, отколкото очакваше и на следващата сутрин беше измъчена, но вече във от безопасност.

На следващия ден в часа за посещение дойде Телма Акерсън да види бебето и майката. Все още облечена в стил пънк и отново изпреварила времето с прическата, отляво дълга коса с бял кичур като годеницата на Франкенщайн и късо подстригана отдясно без боядисан кичур, тя нахлу в самостоятелната стая на Лора, запъти се право към Дани, обви ръце около него, притисна го здраво и каза:

– Божичко, колко си голям. Ти си мутант. Признай, Пакард, майка ти може да е била жена, но баща ти е бил мечка гризли.

Тя доближи леглото, където Лора лежеше облегната на три възглавници и я целуна първо по челото и после по бузата.

– Преди да дойда тук, отидох в отделението за новородени и зърнах Кристофър Робърт през стъклото. Чудесен е, но ми се струва, че всички милиони от книгите ще са ти крайно необходими, миличка, защото момчето ще прилича на баща си и ще трябва да плащаш за храна по трийсет хиляди на месец. Докато се научи да ходи на гърне, ще ти изяде мебелите.

– Радвам се, че си тук, Телма – каза Лора.

– Мога ли да не дойда? Виж, ако играех в клуб на мафията в Ню Джързи и трябваше да съкратя някоя лична среща, за да взема обратния самолет, може би тогава нямаше да дойда, защото, ако не си изпълниш договора с тези приятелчета, те могат да ти отрежат палците и да ти ги напъхат отзад. Но когато снощи научих новината, бях на запад от Мисисипи и можеше да ме спре само ядрена война или среща с Пол Маккартни.

Преди около две години Телма най-после бе получила ангажимент в „Импров“ и имаше успех. Намери си импресарио и започна да получава предложения от третокласни, а по-късно и второкласни заведения из цялата страна. Лора и Дани два пъти бяха ходили с кола до Лос Анжелос да гледат нейни представления. Телма беше много забавна. Сама пишеше текстовете и ги изпълняваше с усета към комичното, който притежаваше още от детските години, но беше усъвършенствувала след това. В изпълнението и имаше нещо необикновено, което или щеше да я превърне в национално явление, или да я обрече на неуспех: в шегите и се преплиташе силна меланхолична нишка, чувство за трагичното в живота, което съществува едновременно с чудесата и хумора в него. Всъщност по тон приличаше на Лорините романи, но това, което допаднаше на

читателите, едва ли щеше да се хареса на публиката, платила да се превива от смях. Сега Телма се наведе над прегръдката на леглото, вгледа се в Лора и каза:

– Хей, изглеждаш ми бледа. И тези кръгове около очите...

– Телма, миличка, не ми е приятно да разбивам илюзиите ти, но беветата не се носят от щъркели. Те трябва да се изтръгнат от майчината утроба, а хватката е доста здрава.

Телма я изгледа напрегнато, после – се обърна със същото строго изражение към Дани, който бе заобиколил леглото от другата страна, за да хване Лора за ръката.

– Какво става тук?

Лора въздъхна, примижа от болка като лекичко се помести и каза на Дани:

– Видя ли? Казах ти, че страшно надушва нещата.

– Бременността беше тежка, нали? – настоя Телма.

– Тя беше доста лека – отвърна Лора.

– Тежко беше раждането.

– Нямахте опасност... да умреш, Шейн?

– Не, не, не – възрази Лора и Дани стисне ръката и по-здраво. – Не беше чак толкова драматично. Още от началото знаехме, че ще има известни трудности, но намерихме най-добрия лекар и той се погрижи много. Просто, няма да мога да имам повече деца. Крис ще ни е последното.

Телма изгледа Дани, после Лора и каза тихо:

– Съжалявам.

– Няма нищо – каза Лора и се усмихна насила. – Нали си имаме малкия Крис и той е прекрасен.

Последва неловка тишина. Пръв я наруши Дани:

– Още не съм обядвал и умирам от глад. Ще отскоча до сладкарницата за половин час.

След като Дани излезе, Телма отбеляза:

– Не е чак толкова гладен, нали? Просто разбра, че искаме да си поговорим за женски работи насаме.

Лора се усмихна:

– Той е чудесен човек.

Телма смъкна прегръдката от едната страна на леглото и каза:

– Нали ако се покатеря тук и седна до тебе, няма да ти размества вътрешностите. Да не вземеш изведнъж да ме залееш с кръв, а, Шейн?

– Ще се постарая да не го направя.

Телма се намести на високото болнично легло и пое с две ръце Лорината ръка.

– Слушай, четох „Шадрак“ – страхотна е. Всички писатели се мъчат да постигнат точно това, но малцина успяват.

– Много си мила.

– Аз съм груба, цинична, твърдоглава кранта. Виж, за книгата ти говоря сериозно. Блестяща е. В нея видях и кравата Боумейн, и Тами. И Буун, детския психиатър. С различни имена, но са те. Уловила си ги отлично, Шейн. Боже, на места така живо възстановяваш всичко, че от време на време тръпки ме побиваха и трябваше да захвърля книгата, за да се разходя на въздух. А на места се скъсвах от смях.

Всеки мускул, всяка става на Лора я боляха. Нямахте сили да се дигне да прегърне приятелката си. Само каза:

– Обичам те, Телма.

– Глиста, разбира се, го нямаше.

– Спестих го за друга книга.

– И мене също, по дяволите. Аз не съм в книгата, въпреки че съм най-колоритният характер, който познаваш.

– Теб съм запазила за отделна книга – увери я Лора.

– Наистина ли?

– Да. Не тази, върху която работя сега, а следващата.

– Слушай, Шейн, най-добре да ме направиш блестяща, защото в противен случай ще те побъркам със съдилища. Чуваш ли?

– Чувам.

Телма прехапа устни и попита:

– Нали ще...

– Да, ще сложа и Рути.

Двете помълчаха, хванати за ръце. Лориният поглед се замъгли от сълзи, но тя успя да види, че и Телма примигва, за да отпъди сълзите.

– Недей. Ще си размажеш сложния пънкарски грим.

Телма вдигна единия си крак.

– Как намираш ботушите – изчанчени или как? Черна кожа, заострени върхове, токове с метални украшения. Изглеждам като ужасен деспот, нали?

– Първото нещо, което си помислих като влезе, беше колко мъже си нашибала с камшик напоследък.

Телма въздъхна и шумно подсмръкна:

– Шейн, изслушай ме, и то внимателно. Твоят талант е може би поценен, отколкото смяташ. Ти умееш да улавяш живота и да го предаваш

върху белия лист, а когато хората вече ги няма, листът си стои, животът си стои там. Можеш да изразяваш чувства и който и да е, където и да е може да вземе книгата и да изживее същите чувства. Можеш да докоснеш сърцето, можеш да ни напомниш какво значи да си човек в този свят, толкова склонен да забравя. Това е талант, който осмисля живота повече, отколкото на почти всички останали. Затова... да, знам колко ти се иска да имаш семейство... три-четири деца, както ми казваше... и мога да си представя колко ти е мъчно в момента. Но ти имаш Дани и Кристофър и този удивителен талант, а това е толкова много.

Гласът на Лора звучеше несигурно:

– Понякога... толкова ме е страх.

– От какво, миличка?

– Исках голямо семейство, защото... тогава е по малка вероятността да ми отнемат всичките.

– Никого няма да ти отнемат.

– Като имам само Дани и малкия Крис... само двамата... нещо може да се случи.

– Нищо няма да се случи.

– Тогава ще остана сама.

– Нищо няма да се случи – повтори Телма.

– Винаги ти се струва, че нещо ще се случи. Такъв е животът.

Телма се премести, изтегна се до Лора и сложи глава на рамото и.

– Когато каза, че раждането е било трудно... и като те видях как изглеждаш, толкова бледа... изплаших се. Разбира се, в Лос Анжелос имам приятели, но те всички са от шоубизнеса. Ти си единственият човек, който наистина ми е близък, въпреки че не се виждаме често и мисълта, че е могло да...

– Да, ама не е.

– Но е могло. – Телма се изсмя горчиво.

– По дяволите, Шейн, сиракът си остава сирак цял живот, така ли?

Лора я прегърна и я погали по косата.

* * *

Малко след първия рожден ден на Крис Лора предаде ръкописа на „Златното острие“. Той излезе след десет месеца и около втория рожден на детето стана първата книга на Лора, наредила се начело на класацията на бестселъри в „Ню Йорк Таймс“.

Дани управляваше доходите на Лора от писателството толкова старателно, предпазливо и умно, че само след няколко години, въпреки

жестоките зъби на данъците, те бяха не само богати – те вече бяха богати според всякакви мерки, – но сериозно богати. Лора не знаеше какво да мисли. Никога не бе очаквала да забогатее. Когато разсъждаваше за завидното си положение, струваше и се, че може би трябва да се чувства въодушевена или пък отвратена от фона на цялата нищета в света, но тя не изпаднаше в такива състояние по отношение на парите. Сигурността, която те и даваха, беше добре дошла и засилваше самочувствието. Но те не възнамеряваха да напускат приятната къща с четирите спални, въпреки че можеха да си позволят цяло имение. Пари имаше и това беше всичко. Лора не се замисляше много по този въпрос. Животът не се изчерпваше с парите: животът беше Дани и Крис и, в по-малка степен, нейните книги.

С щъпкащо дете в къщата Лора вече нямаше нито възможност, нито желание да работи по шейсет часа седмично с текстообработващата машина. Крис бърбеше, ходеше и изобщо не проявяваше капризи или безсмислен инат, които според книгите били типични за децата между две – и тригодишна възраст. Беше удоволствие да се занимава с него, детето беше умно и любознателно. Прекарваше с него колкото е възможно по-дълго като внимаваше да не прекалява, за да не го разглези.

Четвъртият роман, „Изумителните близначки Апълби“ излезе чак през октомври 1984 година, две години след „Златното острие“, но интересът на читателите не беше спаднал, както понякога се случва с писателите, които не публикуват по един роман всяка година. Предварителните поръчки надминаваха всички предишни.

На първи октомври Лора седеше с Дани и Крис на дивана в дневната. Гледаха на видеото стари анимационни филми за Койота-беглец. Крис ядеше пуканки и всеки път, когато главният герой успяваше да се отскубне с шеметна скорост, изкрещяваше: „Ву-ум, в-в-ум!“ Точно тогава Телма звънна разплакана от Чикаго. Лора отиде да говори от кухненския телефон, но телевизорът в съседната стая гърмеше от крясъците на вбесения койот, който се мъчеше да надхитри съдбата и сам попаднаше в капана на възмездието. Затова Лора каза:

– Дани, по-добре да се обади от кабинета.

През четирите години след раждането на Крис на Телма и беше провървяло в кариерата. Имаше ангажименти от няколко казина в Лас Вегас. („Хей, Шейн, сигурно съм много добра, защото сервитьорките разнасят коктейлите полуголи, само цици и задници, а публиката понякога гледа мене, а не тях. От друга страна, може би се харесвам само на

импотентни“). Последната година имаше представления в главната зала на „Метро Голдуин Майер Гранд“ като встъпление към основното изпълнение на Дийн Мартин и четири представления във вечерната програма с Джони Карсън. Говореше се за филм или дори телевизионен сериал с нейно участие. По всичко личеше, че ще стане комедийна звезда. Сега беше в Чикаго и скоро щеше да започне представления като главна изпълнителка в един от големите клубове.

Може би именно дългата поредица благоприятни житейски събития хвърли Лора в паника, когато чу Телма да плаче. От известно време очакваше небето да се стовари с ужасяваща внезапност и да приклепти жертвата. Тя се отпусна на стола зад бюрото в кабинета и се включи в слушалката:

– Телма? Какво има, какво се е случило?

– Току-що дочетох... новата книга.

Лора не се сети какво в „Изумителните близначки Апълби“ би могло да засегне Телма така дълбоко. Изведнъж се замисли дали не е намерила нещо обидно в описанието на Кари и Сандра. Въпреки че нищо от фабулата не беше огледално отражение на живота на Рути и Телма, близначките Апълби, разбира се, се основаваха на Акерсън. Но и двата образа бяха пресъздадени с голяма любов и чувство за хумор. Естествено, в тях нямаше нищо обидно за Телма и Лора се помъчи да и го обясни, колкото и да беше уплашена.

– Не, не, Шейн, безнадеждна глупачка такава – изрече Телма между хълцанията. – Не съм обидена. Не мога да престана да рева, защото си написала най-прекрасното нещо. Кари Апълби е същинската Рути, но в книгата си оставила Рути да живее дълго. Оставила си Рути да живее, Шейн и си свършила много по-добра работа от Бога в истинския живот.

Говориха цял час, главно за Рути, припомнях си вече не с толкова сълзи, а предимно с обич. На няколко пъти Дани и Крис се появяваха пред отворената врата на кабинета. Изглеждаха изоставени и Лора им пращаше въздушни целувки, но продължи телефонния разговор с Телма, защото това беше един от редките мигове, когато спомените за мъртвите са по-важни от грижата за живите.

* * *

Две седмици преди Коледата на 1985 година, когато Крис вече беше навършил пет години, южно калифорнийският дъждовен сезон започна с такъв порой, че палмовите листа затракаха като кости, изрониха се последните цветове на храстите и улиците се наводниха. Крис не

можеше да играе навън. Баща му беше заминал да проучи условията за нова инвестиция в недвижимо имущество и момчето не беше в настроение да се занимава само. Непрекъснато намираще поводи да досажда на Лора в кабинета и към единайсет часа тя престана с опитите да работи върху новата книга. Изпрати го в кухнята да извади тавите от шкафа и обеща, че ще разреши да и помага в приготвянето на шоколадови сладки.

Преди да отиде при него, тя извади кривите ботушки, чадърчето и миниатюрното шалче на сър Томи Тоуд от чекмеджето на скрина в спалнята, където ги държеше точно за такъв ден. На път към кухнята ги остави близо до входната врата.

По-късно, както пяхаше тава сладки във фурната, тя го прати до вратата да провери дали пощальонът е донесъл пакета, който заяви, че очаква. Крис се върна, зачервен от вълнение:

– Мамо, ела, ела да видиш.

В антрето той и показва трите миниатюрни предмета и тя каза:

– Предполагам, че са на сър Томи. О, не ти ли казах за нашия нов наемател? Чудесен, изправен на два крака жабок от Англия, дошъл по поръчение на кралицата.

Беше осемгодишна, когато баща и измисли сър Томи и тогава се отнесе към приказния жабок като към забавна фантазия, но Крис бе едва на пет години и го възприе по-сериозно.

– Къде ще спи? В спалнята за гости? А какво ще правим като дойде дядо на гости?

– Сър Томи нае таванската стая – обясни Лора. – Не трябва да го безпокоим или да казваме на някой друг, освен на татко, защото сър Томи е тук с тайна задача от Нейно Величество.

Крис я изгледа с широко отворени очи. Прииска и се да се изсмее, но не посмя. Детето имаше кестенява коса и кафяви очи като нея и Дани, но чертите му бяха фини – по-скоро като на майката, отколкото на бащата. Въпреки че сега беше дребничък, нещо я караше да мисли, че ще се източи и ще стане едър като Дани. Той се наведе напред и пошепна:

– Сър Томи шпионин ли е?

Целия следобед, докато пекоха сладки, чистиха и поиграха на карти, Крис непрекъснато питаше за сър Томи. Лора откри, че в известен смисъл да разказваш приказки на деца е по-трудно, отколкото да пишеш романи за възрастни. Дани се прибра в четири и половина и поздрави високо още от вратата на коридора към гаража.

Крис скоочи от малката масичка, където играеха на карти с Лора и настойчиво спря баща си:

– Шш-т, татко. Сър Томи може да спи сега, дълго е пътувал, той е английската кралица и шпионира на тавана!

Дани се намръщи:

– Отсъствам от къщи само няколко часа и през това време нахълтват някакви преоблечени английски шпиони?

Същата нощ в леглото, след като Лора се люби с такава особена страст, която изненада даже самата нея, Дани попита:

– Какво ти стана днес? Цяла вечер беше толкова... възбудена, в приповдигнато настроение.

Сгушена до него под завивките, щастлива от допира на голото му тяло до нейното, тя каза:

– О, не зная, може би, защото съм жива и Крис е жив, и ти си жив, и всички сме заедно. А също историята с Томи Тоуд.

– Харесва ли ти?

– Да, въодушевява ме. Но не е само това. Тя е нещо..., което ме кара да усещам, че животът продължава, винаги продължава, цикълът се подновява – не ти ли звучи налудничаво? – животът ще продължи и за нас, за всички нас, още дълго време.

– Да-а, мисля, че си права – каза той. – Освен ако не престанеш да си толкова енергична всеки път, когато се любим, защото иначе ще ме умориш за три месеца.

* * *

През октомври 1986 година, когато Крис навърши шест години, излезе петият роман на Лора, „Безкрайна река“ и постигна по-голям успех сред критиката и читателите от всички предишни заглавия. Редакторът и го беше предрекъл: „В него има целия хумор, цялото напрежение, цялата трагедия, цялата странна смесица на роман от Лора Шейн, но някак си не е толкова мрачен, колкото другите и това го прави особено привлекателен“.

От две години Лора и Дани водеха Крис поне за един уикенд месечно на планината Сан Бернардино, до езерото Ароухед и Биг Бър и през лятото, и през зимата, за да му покажат, че светът не се изчерпва с приятните, но съвсем градски и благоустроени околности на Ориндж Каунти. Понеже кариерата и все така процъфтяваше и инвестиционната стратегия на Дани имаше успех, а у Лора се беше появило желанието не само да усеща оптимизъм, но и да го изживява, те решиха, че е време да се

поотпуснат и си купиха втора къща в планината.

Тя бе построена от камък и секвоя и се състоеше от единайсет стаи с имот на площ тридесет акра точно до щатско шосе 330, на няколко мили южно от Биг Бейър. Всъщност беше по-скъпа от градския дом, където живееха през седмицата в Ориндж Парк Ейкърз. В имението растяха предимно хвойна и борове и най-близкият съсед беше далече от погледа. През първия уикенд в новото кътче, както правеха снежен човек, на края на гъстата гора само на двайсетина крачки от тях се появиха три елена и ги загледаха любопитно.

Крис се въодушеви от гледката на елените и когато вечерта го слагаха да спи, вече беше убеден, че е видял елените на Дядо Мраз. Той настояваше, че веселият старец идва след Коледа именно тук, а не както твърдеше легендата, на Северния полюс.

„Вятър и звезди“ се появи през октомври 1987 година и се оказа най-големият хит досега. Филмът по „Безкрайната река“ излезе по екраните около Деня на благодарността през същата година и застана начело на годишната филмова класация по касов сбор от премиерната седмица.

На осми януари 1988 година, петък, развълнувани от новината, че „Вятър и звезди“ се задържа за пета поредна седмица на първо място сред бестселърите на „Ню Йорк Таймз“, те тръгнаха към Биг Бейър с колата следобед веднага след като Крис се върна от училище. Във вторник беше трийсет и третият рожден ден на Лора и те смятаха да го отпразнуват предварително – само тримата, горе в планината, където снегът щеше да е като глазура на торта, а вятърът щеше да пее за нея.

Елените вече бяха свикнали с тях и в събота сутринта се осмелиха да доближат къщата на пет-шест крачки. Но Крис беше седемгодишен и беше чул в училище слуха, че Дядо Мраз не съществува, затова не беше съвсем сигурен, дали са нещо повече от обикновени елени.

Уикендът беше прекрасен, може би най-хубавият им уикенд в планината, но се наложи да го съкратят. Отначало мислеха да тръгнат в шест часа в понеделник сутринта и да се върнат в Ориндж Каунти навреме, за да заведат Крис на училище. Но в късния неделен следобед се очерта неочаквано ранна буря и макар само на около час и половина път от меките температури по крайбрежието, те чуха прогнозата, че до сутринта снежната покривка ще достигне две стъпки. Не искаха да рискуват снегът да ги спре и Крис да пропусне деня в училище, което не беше изключено дори с техния „Блейзър“ с двойно предаване. Затвориха голямата къща от камък и секвоя и се отправиха на юг по щатско шосе 330 малко след четири часа. Южна Калифорния е едно от редките места по

света, където за по-малко от два часа път с кола човек може да премине от зимен пейзаж към субтропични горещини и Лора винаги се радваше и възхищаваше на този преход. Тримата бяха облечени зимно – вълнени чорапи, ботуши, плътно бельо, дебели панталони, топли пуловери, ски-орски якета, но след час и четвърт щяха да стигнат до по-мек климат, където не е необходимо да са толкова навлечени, а след два часа щяха да се разхождат по къси ръкави.

Лора шофираше, а Дани на предната седалка и Крис на задната играеха на думи. Играта бяха измислили сами, за да се забавляват по време на пътуванията. Снегът бързо затрупваше дори онези участъци от пътя, които бяха оградени от двете страни с дървета. На откритите места се носеха и въртяха милиони снежинки, понесени от капризните високопланински ветрове и от време на време почти закриваха пътя отпред. Лора караше предпазливо, без да се тревожи дали ще вземе двучасовото разстояние за три или четири часа – бяха тръгнали рано и имаха достатъчно време, цялото време на света.

Когато излезе от големия завой на няколко мили южно от къщата и стигна до дългия половин миля наклон, тя видя паркиран вдясно червен джип и мъж във флотски шинел по средата на пътя. Той слизаше по наклоната и махаше с две ръце да ги спре. Наведен напред и втренчен през глухо чукащите чистачки на предното стъкло, Дани каза:

– Изглежда е закъсал и има нужда от помощ.

– Патрулът Пакард идва на помощ! – обади се Крис от задната седалка.

Лора намали скоростта, а човекът на пътя още по-отчаяно замаха да отбият вдясно.

Дани каза напрегнато:

– Има нещо особено в него...

Да, особено. Това беше нейният пазител. Видът му след толкова години поразил и уплашил Лора.

10.

Тъкмо беше излязъл от откраднатия джип, когато Блейзърът зави в подножието на хълма. Той се затича към тях и видя, че Лорината кола запълзя, когато беше изминала една трета от пътя нагоре, но все още караше по средата и затова той замаха по-енергично да отбият вдясно, колкото е възможно по-встрани. Отначало Лора продължи да кара бавно

напред, сякаш не беше сигурна дали е само шофьор или опасен тип, но когато доближи достатъчно, за да види лицето му и може би да го разпознае, тя незабавно се подчини. Даде газ и насочи „Блейзъра“ към разширението, само на няколко метра от джипа на Стефан. Той се обърна, хукна към нея и отвори с трясък вратата.

– Не зная дали да се стои край пътя е достатъчно. Слизайте, бързо нагоре по склона, хайде.

– Хей, чакай малко... – започна Дани.

– Прави, каквото ти казва! – изкрещя Лора. – Крис, хайде, излизай!

Стефан сграбчи Лора за ръката и и помогна да се измъкне от шофьорското място. Докато Дани и Крис също излизаха от „Блейзъра“, Стефан долови сред виещия вятър боботенето на мотор. Погледна към хълма и видя, че един голям пикап е превалял билото и тръгва към тях. Повлече Лора зад себе си и тичешком заобиколи „Блейзъра“ отпред.

– Нагоре по насипа, хайде – каза нейният пазител и почна да се качва по купчините сняг със заледена коричка, натрупани от снегорините пред близките дървета.

Лора погледна към шосето и видя камиона на четвърт миля от тях и само на стотина стъпки под билото, откъдето започваше дълъг, опасен наклон по хлъзгавия път. Ако не бяха спрели, ако пазителят и не ги беше задържал, щяха сега да се намират точно под билото, когато камионът се изплъзна от контрол и вече щяха да са блъснати.

Дани беше до нея и държеше здраво Крис на гърба си. Явно беше забелязал опасността. Шофьорът напълно беше изпуснал управлението и не беше изключено камионът да се хлъзне надолу и да удари джипа и „Блейзъра“. Помъкнал Крис, Дани се закатери по заснежения насип и изкрещя на Лора да побърза.

Тя се заизкачва като започна да дращи с ръце и да забива крака в снега. Ледената кора проникваше навътре, разделяше снега на буци, които се откъртваха. На няколко пъти Лора едва не падна на завоя под тях. Когато стигна до нейния пазител, Дани и Крис на петнайсетина стъпки над пътя на тясна, незаснежена скала близо до дърветата, стори и се, че се е катерила безкрайно дълги минути. Но всъщност страхът явно бе изкривил представата и за време, защото като погледна към шосето, видя, че камионът продължава да се хлъзга застрашително близо до тях и след едно пълно завъртане се обърна пак напъряко.

Той напредваше във виелицата като в забавен кадър, като олицетворение на съдбата във формата на няколко тона стомана. Отзад в каросерията лежеше снегомобил, който очевидно не беше вързан с верига

или прикрепен по някакъв друг начин – шофьорът глупаво бе решил, че инерцията ще го задържа на място. Но сега снегомобилът се блъскаше в страничните дъски на каросерията и в задната стена на кабината. При плъзгането през тази четвърт миля силните удари още повече дестабилизираха камиона. Изглеждаше, че силно наклоненият пикап в крайна сметка ще се претърколи вместо да се завърти още веднъж.

Лора видя как шофьорът се бори с волана и жената до него пици и си помисли: „Божичко, горките хорица!“

Сякаш прочел мислите и, нейният пазител изкрещя, за да надвика вятъра:

– Пияни са и двамата и нямат вериги на гумите.

„Ако знаеш толкова много за тях“, помисли тя, „сигурно знаеш кои са, защо не ги спря, защо не спаси и тях?“

Със страхотен трясък предният край на камиона се вряза в едната страна на джипа и тъй като жената беше без предпазен колан, тя изхвърча през предното стъкло и увисна наполовина извън кабината.

– Крис! – изпищя Лора, но видя, че Дани вече е свалил момчето от гърба си и го притиска с извърната глава да не гледа катастрофата.

...Сблъскването не спря камиона – беше набрал голяма скорост и шосето беше прекалено хлъзгаво за гуми без вериги. Но страшният удар смени посоката на движение на камиона, той рязко се отклони към дясната страна на шофьора и се засили надолу по склона, а снегомобилът с трясък счупи задния капак, излетя във въздуха, стовари се върху паркирания „Блейзър“ и разби предното стъкло. Миг по-късно задната част на пикапа блъсна предницата на „Блейзъра“ толкова силно, че го изтласка далеч назад, въпреки здравата ръчна спирачка...

Макар да гледаше разрухата от безопасното възвишение, Лора стискаше ръката на Дани, ужасена от мисълта, че положително щяха да са ранени, а може би и убити, ако бяха потърсили спасение пред или зад „Блейзъра“.

... Пикапът отскочи от „Блейзъра“. Окървавената жена падна обратно в кабината. Вече по-бавно, но все още неуправляем, изпотрошеният камион се завъртя на триста и шейсет градуса в зловещо грациозен танц на смъртта, наклони се над платното, през заснежения насип, над разширението край пътя, над незаградения ръб, към нищото, надолу, вън от погледа, завинаги...

Ужасната гледка беше изчезнала, но Лора закри лице с ръцете си, може би с желанието да прогони мисловния образ на пикапа, понесъл хората в него надолу покрай скалистия, почти гол склон на пропастта на

стотици и стотици стъпки дълбочина. Шофьорът и неговата спътничка щяха да са мъртви още преди да се сгромолясат на дъното. Дори през беснеещия вятър тя чу как камионът се блъсна в една издатина в скалата, после в друга. Но само след секунди шумът от страшното падане заглъхна и остана само лудият вой на бурята.

Слисани, те започнаха да се пързаят и пристъпват надолу към разширението на пътя по насипа между джипа и „Блейзъра“, където снегът беше осеян с парчета стъкло и метал. От „Блейзъра“ се издигаше пара, защото горещата течност от радиатора се стичаше върху замръзналата земя. Смачканата кола скърцаше под тежестта на падналия върху нея снегомобил.

Крис плачеше. Лора го докосна. Той се хвърли в ръцете и, тя го повдигна и притисна, а той захълца, заровил лице в рамото и. Дани изумено се обърна към техния спасител:

– Кой... кой за Бога сте вие?

Лора се загледа в пазителя си. Беше и трудно да възприеме, че той наистина е там. Не го беше виждала повече от двайсет години, откакто беше дванайсетгодишна, от деня на гробищата, когато го беше зърнала да наблюдава погребението на баща и от лавровата горичка. Не се беше вглеждала в него отблизо от около двайсет и пет години, от деня, когато той уби наркомана в бакалницата на баща и. Когато не се появи да я спаси от Глиста, когато я остави да се справя с това сама, тя изгуби вяра, а съмненията се засилиха, когато той не направи нищо, за да спаси Нина Докуайлър и Рути. След толкова много време, той се бе превърнал в сън, по-скоро мит, отколкото действителност. През последните няколко години изобщо не се беше сещала за него, беше изгубила вяра в него точно както Крис преставаше да вярва в Дядо Мраз. Все още пазеше бележката, която и бе оставил на бюрото след погребението на баща и, но отдавна си беше внушила, че тя е била написана не от вълшебен пазител, а може би от Кора или Том Ланс, приятелите на баща и. Сега той пак ги беше спасил като по чудо и Дани го заклеваше в Бога да каже кой е. На Лора не по-малко и се искаше да узнае това.

Най-странното беше, че той изглежда така, както в деня, когато беше застрелял наркомана. Съвсем същият. Беше го познала веднага, даже след толкова години, защото не беше остарял. Продължаваше да изглежда на възраст между тридесет и пет и четиридесет години. Беше невероятно, но годините не бяха оставили никаква следа, никаква бяла нишка в русата коса, никакви бръчки по лицето. В онзи проклет ден в бакалницата беше връстник на баща и, а сега като че ли беше от

нейното поколение или много близо до него.

Преди мъжът да отговори на въпроса на Дани или да намери начин да избегне отговора, на хълма се появи кола и се насочи към тях. Беше „Понтиак“ нов модел с вериги на гумите, които свиреха по платното. Шофьорът явно забеляза повредите на джипа и „Блейзъра“ и пресните следи от падането на пикапа, които още не бяха заличени от вятъра и снега. Той намали скоростта, от това свиренето на гумите бързо премина в тракане. Пресече платното в южна посока. Вместо да завие към разширението и да излезе от движението, колата продължи на север в обратното платно и спря само на пет-шест метра от тях, близо до задната част на джипа. Когато блъсна вратата и излезе от „Понтиака“, шофьорът, висок мъж в тъмни дрехи държеше предмет, който Лора разпозна със закъснение – автомат. Нейният пазител каза:

– Кокошка.

Още докато изричаше името му, Кокошка откри огън.

Бяха минали над петнайсет години от войната във Виетнам, но Дани реагира с войнишки инстинкт. Щом куршумите рикошираха от червения джип пред тях и „Блейзъра“ отзад, Дани сграбчи Лора и я блъсна заедно с Крис на земята между двете коли.

Както падаше под линията на огъня, Лора забеляза, че Дани е ударен в гърба. Беше улучен най-малко веднъж, може би два пъти. Тя потръпна, сякаш ударите бяха поразили нея самата. Той падна върху предницата на „Блейзъра“ и се свлече на колене. Лора извика и протегна ръка към мъжа си, притиснала Крис с другата. Дани беше все още жив и както беше на колене залитна към нея. Лицето му беше бяло като падащия наоколо сняг. Лора изпита странното и ужасно чувство, че стои лице в лице с призрак, а не жив човек.

– Влез под джипа – каза Дани и отблъсна ръката и. Гласът му беше плътен и пресипнал, сякаш нещо се бе скъсало в гърлото: – Бързо!

Единият от куршумите го беше пронизал. Алена кръв изби отпред на синьото ватирано скиорско яке. Тя се поколеба, затова той пропъзля към нея на ръце и крака и я побутна към спрелия наблизо джип.

Още един откос автоматичен огън раздра мразовития въздух.

Несъмнено стрелящият щеше предпазливо да доближи джипа отпред и да ги избие, както се свиваха там. Но нямаше накъде да бягат. Ако тръгнаха по склона нагоре към дърветата, щеше да ги удари много преди да стигнат до прикритието на гората. Ако се насочеха през шосето, щеше да ги повали преди да се доберат до отсрещната страна, пък и там нямаше нищо друго, освен стръмната пропаст. Да се затичат нагоре

значеше да се насочат към него. Да хукнат надолу по шосето значеше да отрият гърбовете си като лесни мишени. Автоматът тракаше. Прозорците се пръснаха. Куршумите пробиваха металната обвивка с рязък пукот.

Лора запълзя към предницата на джипа, повлякла Крис със себе си и видя пазителя си да се промъква в тясното пространство между колата и заснежения насип. Беше наведен над бронята, така че мъжът, когото бе нарекъл Кокошка, не го виждаше. Така уплашен, вече не изглеждаше вълшебен, приличаше не на ангел-пазител, а на обикновен човек. Всъщност той вече не беше и спасител, а пратеник на Смъртта, защото неговото присъствие тук беше привлякло убицеца.

По настояване на Дани тя отчаяно се мушна под джипа. Крис също се вмъкна. Той вече не плачеше, беше смел пред баща си, но не беше забелязал, че баща му е ранен, защото лицето му беше притиснато до гърдите на Лора в скиорското и яке. Очевидно беше безполезно да се пъхат под джипа, защото Кокошка така или иначе щеше да ги открие. Не можеш да е толкова глупав, че да не погледне под джипа, щом не можеше да ги открие никъде другаде, така че те само печелеха време, още някоя и друга минута живот.

Вече изцяло скрита под джипа и притиснала Крис, за да му осигури допълнителната, макар и минимална защита на тялото си, Лора чу Дани да и казва от предната част на колата:

– Обичам те.

Прониза я нетърпима болка, защото разбра, че тези две кратки думи означават също „сбогом“.

* * *

Стефан се промъкваше между джипа и мръсните купчини сняг край пътя. Пространството беше тясно, не му беше стигнало да излезе през вратата на шофьора при паркирането, но достатъчно да се провере към задната броня, където Кокошка не го очакваше да се появи и оттам можеше да отправи един хубав изстрел преди Кокошка да се обърне и да го покоси с автомата.

Кокошка. Най-голямата изненада в живота му беше, когато Кокошка слезе от онзи „Понтиак“. Това означаваше, че в института знаят за измяната му. Значи знаеха също, че застава между Лора и нейната истинска съдба. Кокошка беше минал по Пътя на светкавицата, за да премахне предателя, а явно и Лора.

Сега с наведена глава Стефан упорито си пробиваше път между джипа и насипа. Автоматът продължаваше да трещи и прозорците се

трошеха под него. Снегът върху насипа зад гърба му беше замръзнал на много места и болезнено се забиваше в него. Той понасяше болката, притискаше се здраво, ледът се трошеше и снегът поддаваше, колкото да мине напред. В тясното пространство нахлуваше вятър и виеше между метала и снега. Стори му се, че не е сам, че го придружаваше някакво невидимо същество, което му се надсмива в лицето.

Беше видял Лора и Крис да се вмъкват под джипа, но знаеше, че там ще са в безопасност най-много още една минута. Когато Кокошка мине пред джипа и не ги намери, ще погледне под колата, ще се сниши, ще открие огън и ще ги разкъса на парченца в прикритието.

Ами Дани? Беше толкова едър, с широк гръден кош, прекалено едър, за да се мушне бързо под джипа. Освен това беше прострелян – сигурно беше вцепенен от болка, а и не беше от типа хора, които се крият от опасностите, дори от такава опасност.

Най-после Стефан стигна до задната броня. Предпазливо се огледа и видя, че „Понтиакът“ е паркиран на две-три крачки на платното в южна посока, вратата откъм шофьора беше отворена, двигателят работеше. Кокошка го нямаше. С „Валтера ППК/С 380“ в ръка Стефан се дръпна от насипа, заобиколи джипа, приклепна и надзърна иззад другата задна броня.

Кокошка беше по средата на шосето и вървеше към предницата на джипа, където смяташе, че са се скрили всички. Оръжието му беше марка „Узи“ с удължен пълнител, избран специално за мисията, за да не изглежда като анахронизъм. Когато стигна до мястото между джипа и „Блейзъра“, Кокошка пак откри огън като движеше автомата отляво надясно. Куршумите стържеха по метала, пукаха гумите и отскачаха по платното. Стефан стреля срещу Кокошка, но не улучи.

Изведнъж Дани Пакард смело се хвърли към Кокошка от скривалището си до решетката на джипа. Беше толкова ниска, че сигурно беше лежал притиснат до земята, под линията на пороя куршуми от последния откос. Беше ранен още от първите изстрели, но беше все още подвижен и силен. За миг изглеждаше, че ще успее да достигне убиеца и да го обезвреди. Кокошка движеше автомата отляво надясно и вече се отклоняваше от целта, когато видя Дани да връхлита върху него. Трябваше да се извърне и да промени посоката на стрелбата. Ако беше на няколко стъпки по-близо до джипа вместо до средата на шосето, нямаше да успее да спре Дани навреме.

– Дани, не! – изкрещя Стефан и стреля три пъти срещу Кокошка, въпреки че Пакард се приближаваше към него.

Но Кокошка благоразумно не скъси разстоянието и обърна смъртоносното дуло право срещу Дани, докато още ги делиаха три-четири стъпки. Няколко куршума отблъснаха Дани назад.

За Стефан не беше никакво утешение, че макар и Дани да беше прострелян, Кокошка също беше улучен от „Валтера“ на две места в лявото бедро и лявото рамо. Кокошка беше повален. При падането изгърва автомата, който се завъртя на шосето. Лора пищеше под джипа. Стефан излезе от прикритието на бронята и се затича към Кокошка, който сега лежеше само на двайсетина стъпки по-надолу, близо до „Блейзъра“. Подхлъзна се по заснежения път и едва запази равновесие.

Въпреки че беше тежко ранен, несъмнено в шоково състояние, Кокошка го видя да се приближава. Той се претъркули към автомата, който се беше плъзнал до задната гума на „Блейзъра“.

Стефан стреля три пъти тичешком, но не беше достатъчно стабилен, за да се прицели добре, а Кокошка се търкаляше настрани, така че той не успя да улучи мръсника. Стефан пак се подхлъзна и падна на коляно по средата на шосето. Болката от удара го прониза от бедрото до хълбока. Кокошка достигна автомата с търкаляне.

Стефан съобрази, че няма да успее навреме да стигне до него, коленичи и вдигна „Валтера“ с две ръце. Беше на около дваисет стъпки от Кокошка, не беше далече. Но дори добър стрелец може да не улучи от такова разстояние, ако условията са лоши, а те наистина бяха ужасни: състоянието на паника, неподходящ ъгъл за стрелба, бурен вятър, който можеше да отклони куршума.

Проснат на земята по-надолу по склона, Кокошка откри огън щом докопа автомата, още преди да се прицели добре. Затова първите дваисет куршума минаха под „Блейзъра“ и спукаха предните гуми.

Докато Кокошка обръщаше оръжието към него, Стефан с особено внимание се съсредоточи върху последните три куршума. Въпреки вятъра и ъгъла на стрелба, трябваше да ги използва както трябва, защото, ако пропуснеш, нямаше да има време за презареждане. Първият изстрел на „Валтера“ не улучи.

Кокошка продължи да се прицелва и джипът вече попадна в обсега на огъня. Лора и Крис бяха под джипа, Кокошка стреляше легнал, така че няколко изстрела неизбежно бяха попаднали под колата.

Стефан стреля още веднъж. Куршумът попадна в горната част на тялото на Кокошка и автоматът замлъкна. Следващият и последен изстрел на Стефан улучи Кокошка в главата. Свърши се.

Изпод джипа Лора видя невероятно смелата постъпка на Дани, видя

го да пада отново, да се просва неподвижен по гръб и разбра, че е мъртъв, този път всичко беше безвъзвратно. Разтърси я страшна мъка като ослепителен взрив и си представи едно бъдеще без Дани. Видението беше толкова зловещо осветено и чудовищно силно, че тя едва не припадна.

После помисли за Крис, който беше жив и се притискаше към нея. Тя пропъди мъката като знаеше, че пак ще се върне към нея, ако оцелее. Сега беше важно да запази живота на Крис и по възможност да го защити от вида на надупчения от куршуми труп на баща му.

Тялото на Дани закриваше част от гледката, но Лора забеляза, че Кокошка е улучен от куршумите. Видя как нейният пазител приближава до падналия и за миг и се стори, че най-лошото е отминало. После пазителят и се подхлъзна и падна на коляно, а Кокошка се претърколи към изпуснатия по-рано автомат. Още стрелба. Много изстрели за няколко секунди. Чу няколко куршума да минават под джипа страшно близо. Оловото профучаваше във въздуха със смъртоносно свистене, което и се струваше най-силният звук на света. Тишината веднага след огъня беше пълна. Отначало не чуваше тихите ридания на сина си, но постепенно тези звуци я подлудиха.

Лора видя, че пазителят и е жив и част от нея почувства облекчение, но друга част изпита ирационален гняв, че той е оцелял, защото беше довлякъл Кокошка след себе си, а Кокошка уби Дани. От друга страна Дани и тя, и Крис щяха така или иначе със сигурност да умрат при катастрофата с камиона, ако нейният пазител не се беше появил. Кой по дяволите беше той? Откъде идваше? Защо толкова се интересуваше от нея? Тя беше уплашена, ядосана, изумена, с наранена душа и много объркана.

Нейният пазител с явна болка се надигна и закуцука към Кокошка. Лора се извърна, за да наблюдава пряко склона точно край неподвижната глава на Дани. Не виждаше какво прави пазителят и, но като че ли разкъсваше дрехите на Кокошка. След малко той се изкачи обратно по хълма. Носеше нещо, което беше взел от трупа. Когато стигна до джипа, той се наведе и я погледна:

– Излизай. Свърши се.

Лицето му беше бледо, сякаш за последните няколко минути беше остарял с няколко от пропуснатите двайсет и пет години. Той се изкашли и с очевидно искрена, дълбока мъка в гласа каза:

– Съжалявам, Лора, наистина страшно съжалявам.

Тя се преобърна по корем към задната част на джипа и си удари

главата отдолу. Дръпна Крис и го накара да върви с нея, защото при опит да изпълзят отпред момчето можеше да види баща си. Нейният пазител ги издърпа навън. Лора се облегна на задната броня и прегърна Крис. Треперещото момче проплака:

– Искам татко. „И аз го искам“, помисли Лора, „О, детенце, и аз го искам, толкова го искам, единственото, което искам на този свят, е твоят татко!“.

* * *

Вилицата вилнееше с пълна сила и с могъщ напор засмукваше сняг от небето. Следобедът угасваше: светлината помръкваше и целият навъсен, сив ден отстъпваше пред странния фосфоресциращ мрак на снежната нощ.

В такова време малцина биха се наели да пътуват, но Стефан беше сигурен, че скоро някой ще дойде насам. Бяха изминали не повече от десетина минути, откакто спря „Блейзъра“ на Лора, но дори на това второстепенно шосе, дори при буря паузата в движението по пътя не можеше да продължи по-дълго. Трябваше да говори с нея и да си тръгне преди да се заплете в последиците от кървавата схватка.

Стефан приклепна пред нея и разплаканото момче зад джипа и каза:

– Лора, трябва да се махам оттук, но ще се върна скоро, само след няколко дни...

– Кой си ти? – настоя тя гневно.

– Сега нямаме време.

– Искам да знам, по дяволите. Имам право да зная.

– Да, имаш и ще ти кажа след няколко дни. Но сега трябва да уточним твоята версия, както тогава в бакалницата. Помниш ли?

– Върви по дяволите.

Той продължи, без да трепне:

– За твоё добро е, Лора. Не можеш да разкажеш истината на властите, защото ще звучи неправдоподобно, нали? Ще си помислят, че съчиняваш. Особено като ме видиш как си отивам... е, ако им разкажеше как съм си тръгнал, ще решат, че си или съучастничка на убиец, или побъркана.

Лора го изгледа яростно и не каза нищо. Той не я обвиняваше, че му е разгневена. Може би дори и се искаше да е мъртъв, но и това беше разбираемо. Единствените чувства, които тя будеше у него, бяха любов, състрадание и дълбоко уважение. Той каза:

– Ще им обясниш, че когато ти и Дани сте взели завоя долу и сте

почнали изкачването, на пътя е имало три коли – джипът, паркиран тук край насипа, „Понтиакът“ в обратното платно, както и сега и още една кола, спряла на платното в северна посока. Имало е... четирима мъже, двама от тях въоръжени. Изглеждало е, че са принудили джипа да се отклони. Просто сте минали в неподходящ момент, нищо повече. Заплашили са ви с автомат, накарали са ви да спрете и тримата да слезете от колата. По едно време си чула разговор за кокаин... нещо за наркотици, не знаеш в каква връзка, но са се карали за наркотици и според тебе са следили мъжа в джипа...

– Търговци на наркотици тук, на това никакво място? – остро възрази Лора.

Тук някъде може да има лаборатория за преработка... да речем някаква колиба в гората. Слушай, ако версията ти звучи поне малко разумно, ще ти повярват. Истинската история звучи съвсем абсурдно, не можеш за разчиташ на нея. Значи им казваш, че Робъртсънови са се появили отгоре на хълма с пикапа – разбира се, не им знаеш името – пътят е бил блокиран от колите, натиснали са спирачките, пикапът започнал да се пързая...

– Говориш с акцент – прекъсна го тя ядосано. – Лек, но доловим. Откъде си?

– Ще ти разкажа всичко след няколко дни – отговори той нетърпеливо като оглеждаше нагоре-надолу заснежения път. – Наистина ще ти разкажа, но ти трябва да ми обещаеш, че ще използваш тази измислица, ще я украсиш колкото можеш и няма да им казваш истината.

– Нямам друг избор, нали?

– Не – каза той, облекчен, че тя е проумяла положението си.

Лора прегърна сина си и не каза нищо.

Стефан вече усещаше възвръналата се болка в почти измръзналите крака. Разгорещеното действие беше отминало и сега го разтърсваха студени тръпки. Подаде и колана, който беше свалил от Кокошка.

– Пъхни го под якето. Не го показвай на никого. Като се върнеш в къщи, скрий го някъде.

– Какво е това?

– После. Ще се опитам да се върна след няколко часа. Само след няколко часа. Сега само ми обещавай, че ще го скриеш. Не любопитствай, не си го слагай и, за Бога, не натискай жълтото копче.

– Защо?

– Защото няма да искаш да отидеш там, където ще те отнесе.

Лора объркано примигна:

– Да ме отнесе?

– Ще ти, обясня, но не сега.

– Защо не го вземеш със себе си каквото и да е то?

– Два колана, едно тяло – това е аномалия, ще предизвика някакви смущения в силовото поле и един господ знае къде може да се озова или в какво състояние.

– Не разбирам. За какво говориш?

– Не сега. Но, Лора, ако по някаква причина не мога да се върна, най-добре е да вземеш предпазни мерки.

– Какви предпазни мерки?

– Да се въоръжиш. Да се подготвиш. Няма причини да те преследват, ако хванат мене, но все пак биха могли. Само за да ми натрият носа, да ме унижат. Те живеят от отмъщението. И ако дойдат за тебе... ще са цяла група, добре въоръжени.

– Кои по дяволите са те?

Без да отговори, той стана като присви очи от болката в дясното коляно. Отстъпи назад и хвърли последен, продължителен поглед към Лора. После се обърна и я остави на пътя, в студа и снега, облеганата на изпотрошения и надупчен от куршуми джип, с ужасеното дете и мъртвия съпруг. Той бавно излезе по средата на шосето, където изглеждаше, че светлината на навявания сняг по платното е повече от небесната. Лора го повика, но той не и обърна внимание.

Пъхна празния пистолет в кобура под палтото. Бръкна под ризата, напипа жълтото копче на собствения си пътен колан и се поколеба.

Бяха изпратили Кокошка да го спре. Сега щяха да очакват с нетърпение в института, за да научат резултата. Щяха да го арестуват при пристигането. Може би никога вече нямаше да има възможност да мине по Пътя на светкавицата и да се върне при нея, както беше обещал. Изкушението да остане беше много голямо.

Но ако останеше, щяха просто да пратят някого да го убие и щеше да прекара остатък от живота си в безкрайни бягства от убийците и в същото време да наблюдава как светът около него се променя по непоносимо ужасен начин. От друга страна, ако се върнеше все още съществуваше минимален шанс, че ще успее да разруши института. Докато Пенловски и останалите очевидно знаеха всичко за намесата му в естествения ход на събитията в живота на тази жена, но може би не знаеха, че е поставил взрив на тавана и в мазето на института. В такъв случай, ако му се отдадеше възможност да влезе в кабинета си само за миг, щеше да завърти скрития ключ и да прати института и всичките му архиви по

дяволите, където им беше мястото. По-вероятно беше обаче да са намерили взривните материали и да са ги махнали. Но докато съществуваше и най-малката възможност да сложи завинаги край на проекта и да затвори Пътя на светкавицата, беше морално задължен да се върне в института, дори и това да означаваше, че никога вече няма да види Лора.

Със свечеряването бурята сякаш придоби нова сила. По планинския склон над шосето вятърът бучеше и виеше в огромните борове. Клоните прасяха зловещо като че ли някакъв многокрак гигант стъпваше тежко надолу. Снежинките бяха станали дребни и сухи, почти като парченца лед и сякаш стържеха и оглаждаха света, както шкурката заглажда дървото, докато изчезнат всички върхове и падини и остане само безлична, фино полирана равнина, докъдето стига погледа.

С ръка все още под палтото и ризата Стефан натисна жълтото копче три пъти поред с голяма скорост, за да задейства устройството и със съжаление и страх се върна в собственото време.

* * *

Притиснала Крис, чиито ридания бяха затихнали, Лора седеше на земята зад джипа и наблюдаваше как нейният пазител върви през падащия косо сняг покрай „Понтиака“ на Кокошка.

Той спря по средата на шосето, постоя дълго с гръб към нея и после се случи нещо невероятно. Първо въздухът натежа – Лора усети особен натиск, сякаш земната атмосфера се сви в космически катаклизъм и изведнъж стана трудно да се диша. Във въздуха се разнесе необичайна миризма – непривична, но позната. След няколко секунди се сети, че мирише на прегрети проводници и изгорял изолатор, точно както в кухнята преди няколко седмици, когато щепселът на тостера направи късо съединение. Задушливата миризма се смеси с острия, но не неприятен дъх на озон, който изпълва въздуха по време на силна гръмотевична буря. Натискът се засилваше, докато накрая тя не се почувства прикована към земята, въздухът затрептя и заструи като вода. Със звук, подобен на изхвъркване на тапа от огромна бутилка, нейният пазител изчезна от сиво пурпурния зимен здрач. Едновременно с пукота се чу силно изсвистяване на вятър, като че ли огромни въздушни маси се преместваха да запълнят някаква празнина. За миг и се стори, че се намира във вакуум и остана без дъх. После смазващата тежест изчезна, въздухът замириса само на сняг и борове и всичко стана нормално както преди. Разбира се, с изключение на това, че след всичко преживяно нещата никога повече нямаше да бъдат пак нормални за нея.

Притъмня. Тази нощ без Дани беше най-черната в живота и. Една-единствена светлинка сочеше пътя на борбата и към далечната надежда за щастие: Крис. Той беше последната искрица в мрака на нейния живот.

После на билото на хълма се появи кола. Фаровете прорязваха тъмнината и гъстия сняг.

Лора с усилие се изправи и изведе Крис на средата на пътя. Замах за помощ. Когато слизащата кола забави скоростта, тя изведнъж се уплаши да не би от нея да излезе друг мъж с автомат и да открие огън. Никога вече нямаше да се чувства сигурна.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ВЪТРЕШНИЯТ ОГЪН

1.

На тринадесети август 1988 година, събота, седем месеца след като Дани беше застрелян, Телма Акерсън дойде да постои четири дена в планинската къща.

Лора беше в задния двор и се упражняваше в стрелба с мишена с револвер „Смит и Уесън 38“, модел „Чийфс спешъл“. Тъкмо беше заредила, беше наместила барабана и се канеше да си сложи противошумовия шлем, когато чу приближаването на кола по дългата чакълена алея от щатското шосе. Вдигна от земята бинокъла и се вгледа, за да се увери, че не идва нежелан посетител. Видя зад волана Телма, остави бинокъла и продължи да стреля по мишената – силует на човешка глава и торс, подпрян на предпазна стена от бали сено. Седнал на тревата встрани, Крис извади шест патрона от кутията и се приготви да и ги подаде след като изпразни пълнителя.

Денят беше горещ, ясен и сух. Стотици диви цветя бяха избуяли по края на двора, където свършваше окосената морава и започваха плевелите и диворастящата трева близо до гората. Малко преди това наоколо играеха катерички и пееха птички, но стрелбата временно ги беше прогонила.

Можеше да се очаква, че Лора ще свърже планинската къща със смъртта на Дани и ще я продаде. Но вместо това тя продаде преди четири месеца къщата в Ориндж Каунти и се премести с Крис в планината

Сан Бернандино.

Вяръваше, че това, което им се случи през януари на щатско шосе 330, е могло да стане навсякъде. Вината не беше в мястото. Виновна бе съдбата, загадъчните сили в нейния необяснимо объркан живот. Интуитивно долавяше, че ако нейният пазител не се беше намесил да я спаси на заснежения път, щеше да влезе в живота другаде, в друг критичен момент. И там Кокошка пак щеше да се появи с автомата и щяха да последват същите кървави, трагични събития.

Другият им дом беше свързан с повече спомени за Дани, отколкото къщата от камък и секвоя южно от Биг Бейър. Лора по-лесно се справяше с мъката в планината, отколкото в Ориндж Парк Ейкърз.

Освен това, колкото и да беше чудно, планината и се струваше много по-безопасна. В гъсто населените предградия на Ориндж Каунти, където по улиците и магистралите щъкаха над два милиона души, врагът щеше да остане незабелязан в тълпата, докато не започнеш да действаш. В планината обаче непознатите веднага си личаха, толкова повече около усамотена къща: сред тридесетакров имот.

Не беше забравила предупреждението на своя пазител: „Да се въоръжиш. Да се подготвиш. И ако дойдат за тебе... ще са цяла група...“.

Лора даде последния изстрел и дръпна шлемофона. Крис и подаде още шест патрона. Той също извади тампоните от ушите и се затича към мишената да провери точността на попаденията.

Предпазната стена беше направена от бали сено с височина седем стъпки и дебелина четири стъпки. Беше четиринайсет стъпки дълга. Зад нея се простираха обширни борови гори и стопанството, така че едва ли беше необходима чак такава преграда, но Лора не искаше да застреля никого. Поне непредумишлено.

Крис постави нова мишена и се върна при Лора със старата.

– Четири попадения от шест изстрела, мамо. Две смъртоносни и две сериозни наранявания, но май че биеш малко наляво.

– Чакай да видя мога ли да се поправа.

– Просто си уморена, това е всичко – каза Крис.

Тревата около нея беше осеяна с над сто и петдесет празни гилзи. Китките, ръцете, раменете и вратът започваха да я болят от многобройните откати, но и се искаше да изстреля още един пълнител преди да приключи за деня. Зад нея, близо до къщата, се блъсна вратата на колата на Телма. Крис пак си запуши ушите и взе бинокъла, за да следи попаденията на майка си.

Тъга обзе Лора, когато се спря да погледне момчето, не само

защото растеше без баща, но и защото изглеждаше крайно несправедливо едно дете два месеца преди осмия си рожден ден вече да знае колко е опасен животът и да му се налага да живее в постоянен страх от насилие. Тя се стараше да му осигури колкото е възможно повече развлечения – още се забавляваха с фантазиите за Томи Тоуд, въпреки че Крис вече не вярваше в неговото съществуване, с голяма библиотека детска класика Лора му показваше удоволствието и откъсването от действителността, предлагани от книгите, постара се да превърне в игра даже стрелбата и по такъв начин да отклони вниманието от ужасяващата необходимост да се научат да се защитават. Все пак засега в живота им преобладаваха загубата, опасността и страхът от неизвестното. Тази действителност не можеше да се скрие от момчето и не можеше да не окаже дълбоко и трайно влияние върху него. Крис свали бинокъла и я погледна да разбере защо не стреля. Тя му се усмихна. Той също и се усмихна. Усмивката му беше толкова нежна, че и разкъса сърцето.

Лора се обърна към мишената, вдигна пистолета, стисна го с две ръце и изстреля първия куршум от новия пълнител.

Вече беше изстреляла четири куршума, когато Телма се изправи до нея. Беше запушила ушите си с пръсти, затворила очи и се мръщеше.

Лора стреля още два пъти и махна противощумовия шлем. Крис донесе мишената. Тътенът от гърмежите още ечеше в планината, когато тя се обърна към Телма и я прегърна.

– Какви са тия пистолетни истории? – попита Телма. – Да не се камиш да пишеш нов сценарий за Клинт Истууд? А, не, сетих се нещо още по-добро – напиши женска роля, подобна на неговите – „Мръсната Харриет“. А проститутката ще изиграя аз – груба, студена, с ехидна усмивка, от която Богарт ще се побърка.

– Ще те имам предвид за ролята – каза Лора, – но ми се ще да видя Клинт да я изпълнява, докаран в женски дрехи.

– Хей, ти още имаш чувство за хумор, Шейн.

– Защо пък да нямам?

Телма се намръщи:

– Не знаех какво да си мисля като те видях с патлака. Видя ми се зла като змия с прогнил отровен зъб.

– Самозащита – обясни Лора. – Всяко добро момиче трябва да се научи.

– Гърмеше като професионалист.

Телма забеляза лъскавите гилзи в тревата:

– И колко често се занимаваш така?

– Три пъти седмично по един-два часа.

Крис се върна с мишената.

– Здравей, лельо Телма. Мамо, този път четири от шестте са смъртоносни, едно тежко нараняване и един встрани.

– Смъртоносни? – зачуди се Телма.

– Пак бия наляво, не мислиш ли? – Лора попита момчето.

Той и показа мишената:

– Не толкова, колкото миналия път.

Телма се обади:

– Ей, Кристофър Робин, за мене само едно „здравей, лельо Телма“, така ли?

Крис сложи мишената върху купа с останалите, отиде до Телма, прегърна я здраво и я целуна. Забеляза, че вече не е в стил пънк и попита:

– Ау-у, какво става с тебе, лельо Телма? Изглеждаш нормална.

– Изглеждам нормална? Това какво е – комплимент или обида? Само запомни, миличък, че старата леля Телма дори когато изглежда нормална, всъщност не е такава. Тя е гений на комедията, зашеметяващо остроумна, легенда според собствения и дневник. Както и да е, реших, че с пънка е свършено. Включиха Телма в прибирането на празните гилзи.

– Мама е страхотен стрелец – обяви Крис с гордост.

– Как няма да е след толкова тренировки? Тук има достатъчно метал да се направят топки за цяла армия амазонки.

Крис се обърна към майка си:

– Какво значи това?

– Питай ме пак след десет години – отговори Лора.

* * *

Когато влязоха в къщата, Лора заключи кухненската врата. С две резета. Пусна щорите, така че да не се вижда нищо отвън.

Телма наблюдаваше ритуала с интерес, но не каза нищо.

Крис сложи на видеото в дневната „Похитителите на изчезналия кивот“ и се намести пред екрана с пакет солени пуканки и кока-кола. Лора и Телма седнаха в кухнята на кафе, докато Лора разглобяваше и чистеше револвера. Кухнята беше голяма, но уютна – с много тъмен дъб, две тухлени стени, меден капак на печката, медни съдове на куки и тъмносин теракотен под. В такива кухни семействата от телевизионните сериали решаваха глупавите си кризи и стигаха до мъгляво

трансцендентално просветляване в душата веднъж седмично за тридесет минути, без да се броят рекламите. Дори на Лора и се струваше не особено подходящо място за почистване на оръжие, предназначено главно да убива други човешки същества.

– Наистина ли те е страх? – попита Телма.

– Много.

– Но Дани беше убит, защото имахте лошия късмет да се озовете право в центъра на някаква сделка с наркотици. Тези хора отдавна ги няма, нали?

– Може би не.

– Е, ако са се страхували, че можеш да ги разпознаеш, щяха да те намерят много отдавна.

– Не разчитам на шанса.

– Трябва да се отпуснеш, миличка. Не бива да прекарваш остатъка от живота си в очакване някой да ти изскочи от храстите. Добре, можеш да държиш пистолет в къщата. Това вероятно е разумно. Но няма ли изобщо да се върнеш в света? Не можеш да мъкнеш пистолет със себе си навсякъде, където ходиш.

– Мога. Имам разрешително.

– Разрешително да мъкнеш това оръдие?

– Нося го винаги в чантата си.

– Господи, как се сдоби с разрешително?

– Мъжът ми е убит при неизяснени обстоятелства от неизвестни лица. Убийците се опитаха да застрелят сина ми и мене и все още са на свобода. Отгоре на всичко аз съм богата и сравнително известна жена. Би било странно да не получа разрешително.

Телма помълча известно време, пиеше кафе и гледаше как Лора чисти револвера. Накрая каза:

– Малко е нереално, Шейн, че го приемаш толкова навътре, толкова сериозно. Искам да кажа, че изминаха седем месеца, откакто... Дани загина. Но ти си толкова настръхнала като че ли са стреляли по тебе вчера. Не можеш да поддържаш такова напрежение, готовност или както го наричаш. Така ще полудееш. Ще те хване параноя. Трябва да разбереш, че не можеш да си нашрек всеки миг до края на живота.

– Мога, щом се налага.

– А, така ли? Ами в момента? Револверът ти е разглобен. Какво ще стане, ако някой груб варварин с татуиран език започне да рита кухненската врата?

Столовете в кухнята бяха на гумени колелца и като се отблъсна

рязко от масата, Лора за миг се озова пред шкафа до хладилника. Отвори едно чекмедже и измъкна друг револвер от същата марка. Телма попита:

– Е, какво, да не сме седнали в арсенал? Лора върна втория револвер в чекмеджето.

– Хайде, ела да ти покажа. Телма я последва в килера. На вратата висеше полуавтоматичен картечен пистолет „Узи“.

– Не е ли това автомат? Законно ли е да го държиш в къщи?

– С разрешение на федералните власти се продава в магазините за оръжие, но само полуавтоматичен. Незаконно е да се приспособява за напълно автоматична стрелба.

Телма я загледа, после въздъхна:

– Този приспособен ли е?

– Да. Напълно автоматичен. Но го купих в този вид от търговец на черно, не от магазин.

– Всичко това е нереално, Шейн. Наистина.

Лора заведе Телма в трапезарията и показа револвер, прикрепен отдолу на бюфета. В дневната четвърти револвер беше закачен под масичката до един от диваните. Втори автомат „Узи“ висеше зад вратата на антрето. Имаше револвери, скрити в чекмеджето на бюрото в кабинета, в работната стая на горния етаж, в голямата баня и в нощното шкафче в нейната спалня. Последен беше третият „Узи“ в голямата спалня. Забила поглед в автомата, който Лора измъкна изпод леглото, Телма каза:

– Все по-нереално. Ако не те познавах, Шейн, щях да си помисля, че си полудяла, че си се вманиачила на тема оръжие. Но като те познавам, ако наистина си толкова уплашена, трябва да има някаква причина. А Крис как се чувства сред всички тези оръжия?

– Знае, че не трябва да ги пипа и съм сигурна, че може да му се вярва. Повечето швейцарски семейства имат свой представител в доброволната полиция, почти всеки швейцарец е готов да отбранява страната си – знаеш ли това, – оръжие има почти във всяка къща, но там има най-малко непредумишлени убийства в света. Защото оръжието е начин на живот. Децата се приучават да го уважават от ранна възраст. Няма проблеми с Крис. Лора върна автомата под леглото и Телма попита:

– Как успя, по дяволите, да намериш търговец на черно?

– Аз съм богата, не забравяй.

– И парите могат да купят всичко? Добре, може да е така. Но хайде кажи как момиче като тебе успява да се свърже с търговци на оръжие? Предполагам, че те не се рекламират в обявите за автоматични перални?

– Прочила съм основата на няколко заплетени романа, Телма. Научих се да намирам всичко и всички, от които имам нужда.

Телма мълчеше, докато се връщаха в кухнята. От дневната долита-ше героичната музика, която съпровожда всички подвизи на Индиана Джоунз. Лора седна на масата и продължи да чисти револвера, а Телма наля кафе на двете.

– Да си говорим направо, миличка. Ако наистина има някаква заплаха, която да оправдава цялото това въоръжаване, тя е толкова голяма, че не можеш да се справиш сама. Защо не опиташ с телохранители?

– Нямам доверие на никого. С изключение на теб и Крис, разбира се. И на бащата на Дани, но той е във Флорида.

– Но ти не можеш да продължаваш все така, сама, настръхнала...

Както чистеше дулото на револвера с протривател, Лора отбеляза:

– Да, страх ме е, но мисълта, че съм подготвена, ми вдъхва увереност. Цял живот аз оставам, а ми отнемат хората, които обичам. И аз само търпя, не правя нищо. Обаче край на това. Отсега нататък ще се боря. Ако някой поиска да ми отнеме Крис, ще трябва да мине през мене, за да стигне до него, ще воювам.

– Лора, знам какво преживяваш. Послушай ме, нека ти направя психоанализа – казвам ти, че не толкова реагираш на някаква истинска заплаха, колкото реагираш на чувството за безпомощност пред лицето на съдбата. Не можеш да измениш providението, миличка. Не можеш да играеш на покер с Господа и да се надяваш, че ще спечелиш само защото носиш пистолет в чантата. Искам да кажа, че Дани, разбира се, стана жертва на насилие и вероятно би могло да се твърди, че Нина Докуайлър е щяла да оцелее, ако някой беше застрелял Глиста още първия път, когато си го заслужи, но това са единствените случаи с любими за тебе хора, чиито живот би могъл да бъде спасен с оръжие. Майка ти е умряла при раждане. Баща ти почина от сърце. Загубихме Руди при пожар. Чудесно е да се научиш да се защитава с оръжие, но трябва да гледаш по-нашироко, да проявяваш чувството си за хумор при мисълта колко е уязвим човешкия род. Иначе ще завършиш в едно от онези заведения, където хората разговарят с пънове и си чоплят пъпа. Ами ако Крис се разболеє от рак, да не дава Господ? Готова си да унищожиш всеки, който го докосне, но не можеш да застреляш рака. Страхувам се, че с цялата си мания да го защитиш, ще рухнеш, ако се случи нещо такова, нещо, с което не можеш да се справиш, с което никой не може да се справи. Тревожа се за тебе, миличка.

Лора кимна, обзета от топло чувство към приятелката си:

– Зная, Телма. Можеш да се успокоиш. Трийсет и три години само търпях – сега се мъча да се боря докрай. Ако аз или Крис се разболеем от рак, ще платя на най-известните специалисти, ще потърся най-добро-то лечение. Но ако всичко това се провали, ако например Крис умре от рак, аз ще приема поражението. Борбата не изключва търпеливостта. Аз мога да се боря, но ако не успея, мога да го понеса.

Телма дълго я гледа през масата. После кимна:

– Ето това се надявах да чуя. Добре. Край на разговора. Сменяме темата. Кога смяташ да си купиш танк, Шейн?

– Ще го получа в понеделник.

– Картечници, гранати, базуки?

– Във вторник. Какво стана с филма с Еди Мърфи?

– Сключихме сделката преди два дни – отговори Телма.

– Наистина? Моята Телма ще играе с Еди Мърфи?

– Твоята Телма ще се появи във филм на Еди Мърфи. Не мисля, че вече съм станала звезда.

– Имаше незначителна роля в онзи филм със Стив Мартин, малко по-голяма във филма с Чеве Чеиз. А ролята ти е втора по значение, нали? Ами колко пъти досега си водила вечерното предаване? Осем пъти. Нека да не се лъжем, ти си звезда.

– От малка величина вероятно. Не е ли странно, Шейн? И двете почваме от нулата, от Макилрой и стигаме до върха. Какво ще кажеш?

– Не е толкова странно – каза Лора. – Трудностите каляват човека, а калените успяват. И оцеляват.

2.

Стефан напусна снежната нощ в планината Сан Бернардино и миг по-късно се озова до вратата на другия край на Пътя на светкавицата. Входът приличаше на голямо буре като популярните конструкции на лунапарковете, само че вътрешната повърхност беше от силно излъскана мед, а не дървена и не се въртеше под краката. Преддверието беше осем стъпки в диаметър и дванадесет стъпки дълго. Бързо излезе оттам в основната лаборатория на института на приземния етаж, където беше убеден, че го чакат въоръжени хора. Лабораторията беше пуста.

Той постоя за миг изумен, още със сняг по шинела и се огледа с недоумение. Покрай три от стените от пода до тавана на залата с размери тридесет на четиридесет стъпки бръмчаха и щракаха машини без

оператор. Повечето лампи по тавана бяха угасени и залата беше приглушено, призрачно осветена. Апаратурата поддържаше вратата и имаше десетки циферблати и измервателни уреди, които светеха в бледозелено и оранжево, защото вратата, която представляваше пробив във времето, тунел към всички епохи, никога не се затваряше. Веднъж затворена, тя можеше да се отвори повторно само с цената на големи усилия и огромен разход на енергия, но в отворено положение можеше да се поддържа сравнително лесно. Понеже научните изследвания вече не бяха съсредоточени върху разработването на самата врата, сътрудниците на института идваха в главната лаборатория, само за обичайната проверка на апаратурата и разбира се, при пътуване във времето. При други обстоятелства Стефан никога не би имал възможност да тръгва без разрешение десетки пъти, за да наблюдава и понякога да коригира събитията в живота на Лора.

Колкото и да беше в реда на нещата лабораторията да е празна през по-голямата част от деня, сега това изглеждаше странно, защото бяха пратили Кокошка да го спре и не можеше да не го чакат с нетърпение, за да разберат как се справил в зимните калифорнийски планини. Неизбежно беше да са допуснали възможността Кокошка да се провали, от 1988 година да се върне не този, който трябва и затова би трябвало да охраняват вратата до решаването на проблема. Къде беше тайната полиция с черните шинели с подплънки на раменете? Къде бяха pistolетите, с които очакваше да го посрещнат?

Погледна към големия часовник на стената и видя, че е единадесет часа и шест минути местно време. Точно така трябваше да бъде. Беше тръгнал в единадесет без пет сутринта, а всяко пътуване свършваше след единадесет минути. Никой не знаеше защо, но колкото и дълго пътешественикът да прекарваше от другата страна, у дома минаваха само единадесет минути. Беше останал в планината Сан Бернардино почти час и половина, но от собствения му живот, от собственото време бяха изминали едва единадесет минути. Ако беше останал с Лора месеци преди да натисне жълтото копче на колана и да задейства апарата, пак щеше да се върне в института само и точно единадесет минути след като го е напуснал.

Но къде бяха властите, оръжието, разгневените му колеги в притъп на ярост? След като бяха разбрали, че се меси в Лориния живот, след като бяха пратили Кокошка да се справи с него и с Лора, защо се бяха разотишли от залата, след като е трябвало да изчакат само единадесет минути, за да научат резултата от сблъсъка?

Стефан свали ботушите, шинела, кобура и ги скри в ъгъла зад някакъв уред. Беше оставил бялата лабораторна престилка точно там, откъдето бе тръгнал и сега пак я нахлузи.

Объркан, все още разтревожен от отсъствието на група враждебни посрещачи, той излезе от лабораторията, закрачи по коридора на приземния етаж и тръгна да си търси белята.

3.

В два и половина след полунощ в неделя Лора седеше пред текстообработващата машина в работната стая до голямата спалня, облечена в пижама и пеньоар, отпиваше ябълков сок и работеше върху нова книга. Единствената светлина в помещението идваше от електроннозелените букви на екрана на компютъра и от малката настолна лампа, насочена право към разпечатката на вчерашните страници. До ръкописа на бюрото лежеше револвер.

Вратата към тъмния коридор беше отворена. Напоследък Лора затваряше единствено вратата на банята, защото рано или късно една затворена врата можеше да и попречи да чуе някой да се прокрадва в друга част на къщата. В дома имаше сложна алармена система, но тя държеше вътрешните врати отворени за всеки случай. Лора чу стъпките на Телма по коридора и се обърна точно когато приятелката и се показа на вратата.

– Извинявай, ако вдигам шум и ти преча да спиш.

– Ами! Ние, нощните птици от баровете, работим до късно. Но пък спя до обяд. А ти? Често ли си будна по това време?

– Вече не мога да спя добре. Четири-пет часа на нощ ми стигат. Вместо да се въртя в леглото, ставам и пиша.

Телма дръпна един стол, седна и си качи краката върху Лориното бюро. По отношение на спалното бельо вкусът и беше станал още по-ексцентричен, отколкото в детските години: беше облечена с провиснала копринена пижама с абстрактен десен на квадрати и кръгове в червено, зелено, синьо и жълто.

– Радвам се, че още носиш чехли със заешка муцунка – каза Лора. – Това показва известно постоянство в характера.

– Такава съм си. Желязна. Няма моя номер чехли със заешка муцунка, затова си купувам чифт големи пухкави чехли и чифт детски, вземам очичките и ушичките от малките и ги пришивам на големите.

Какво пишеш?

– Жлъчна книга.

– Звучи точно като развлекателно четиво за плажа.

Лора въздъхна и се отпусна в креслото с пружинираща облегалка:

– Пиша роман за смъртта, за несправедливостта на смъртта. Това е безнадеждна работа, защото се мъча да обясня необяснимото. Опитвам се да обясня смъртта на моя въображаем читател, защото тогава може би ще успее и аз самата да я разбера. Книгата разказва защо трябва да се борим и да вървим напред въпреки съзнанието, че сме смъртни, защо трябва да устоим и да оцелеем. Книгата е мрачна, тежка, подтискаща, тъжна, горчива, печална, дълбоко разстройваща.

– Търси ли се такова нещо?

Лора се засмя:

– Може би изобщо не. Но щом като замисълът завладее писателя... то и е като вътрешен огън, който отначало стопля и отпуска, но после те изяжда жив, изгаря отвътре. Не можеш просто да се отдалечиш от огъня – той продължава да гори. Единственият начин да го угасиш е да напишеш проклетата книга. Във всеки случай като съвсем затъна в тази книга, за разнообразие пиша една приятна детска книжка изцяло за сър Томи Тоуд.

– Ти си луда, Шейн.

– А кой носи чехли със заешка муцунка?

Поговориха за разни неща с лекотата на дванадесетгодишното си приятелство. Може би поради самотността, която усещаше по-остро сега, отколкото в дните веднага след смъртта на Дани или пък поради страха от неизвестността или някаква друга причина, Лора заговори за своя пазител. Телма беше единственият човек на света, който би повярвал на този разказ. Всъщност Телма остана поразена, свали краката си от бюрото, наведе се напред на стола и нито веднъж не изрази недоверие, докато слушаше историята от деня, когато беше застрелян наркоманът, до изчезването на пазителя от планинското шосе.

След като Лора угаси този вътрешен огън, Телма попита:

– Защо не ми разказа всичко това за... за твоя пазител преди години? Още в Макилрой?

– Не зная. Струваше ми се, вълшебно. Нещо, което трябва да запазя за себе си, защото, ако го споделя, магията ще се развали и никога няма да го видя отново. После като ме остави да се справя сама с Глиста, мисля, че престанах да вярвам в него. Никога не съм разказвала за него на Дани, защото когато срещнах Дани, пазителят вече ми се струваше

измислен като Дядо Мраз. След това изведнъж... той се появи пак на шосето.

– Онази вечер в планината той ти е казал, че ще се върне след няколко дни и ще ти обясни всичко...

– Не съм го виждала оттогава. Чакам от седем месеца и си мисля, че когато някой внезапно се материализира, той би могъл да бъде моят пазител, но също толкова вероятно е да бъде един друг Кокошка с автомат. Историята беше наелектрилизирала Телма до такава степен, че тя се въртеше на стола, сякаш през нея преминаваше ток. Накрая стана и закричи насам-натам.

– Ами Кокошка? Полицията откри ли нещо?

– Нищо. Нямахме никакви документи за самоличност. „Понтиакът“ е бил откраднат, както и червеният джип. Сравниха отпечатъците от пръсти с цялата си картотека, но останаха с празни ръце. А един труп не може да се разпита. Не знаят кой е, откъде е дошъл и защо е искал да ни убие.

– Имала си достатъчно време да обмислиш всичко това. Стигна ли до някакъв извод? Какъв е този пазител? Откъде идва?

– Не зная.

Лора имаше конкретна идея, към която се беше насочила, но тя звучеше налудничаво и нямаше доказателства в нейна подкрепа. Предпочете да не я споделя с Телма не защото изглеждаше откачена, а защото щеше да прозвучи много самонадеяно.

– Просто не знам.

– Къде е този колан, който ти е оставил?

– В сейфа – каза Лора и кимна към ъгъла, където в пода под мокета беше вградена скрита касетка.

Заедно издърпаха мокета изпод фиксиращата летва в ъгъла и откриха сейфа, който имаше цилиндрична форма малко повече от една педя в диаметър и дълбок към две педи. В него се намираше един-единствен предмет. Лора го извади.

Върнаха се до бюрото да разгледат загадъчната вещ на по-добро осветление. Лора насочи лампата.

Коланът беше десетина сантиметра широк и беше направен от еластична черна материя, вероятно найлон, в която бяха втъкани медни жички, образуващи сложни и необичайни фигури. Поради ширината коланът се закопчаваше с две токички, а не с една. Те също бяха медни. Освен това точно до токите отляво беше защита плоска кутийка с размера на старомодна цигарена кутия, приблизително четири на три пръста, с

дебелина не повече от два сантиметра, също направена от мед. Дори при най-внимателно вглеждане не можеше да се открие начин за отваряне на правоъгълната медна кутийка. Единствената особеност бе жълтото копче близо до горния ляв ъгъл не повече от един пръст в диаметър. Телма попипа необичайния материал.

– Повтори какво ти каза той, че ще се случи, ако натиснеш жълтото копче.

– Закле ме да не го натискам и като го попитах защо, отговори: „Няма да искаш да отидеш там, където ще те отнесе“.

Двете стояха една до друга на светлината на настолната лампа и разглеждаха колана в ръцете на Телма. Минаваше четири часа. Къщата бе притихнала като мъртъв, безвъздушен лунен кратер. Най-после Телма попита:

– Изкушавала ли си се някога да натиснеш копчето?

– Не, никога – отсече Лора без колебания. – Когато говореше за мястото, където ще ме отнесе... погледът му беше страшен. Освен това съм сигурна, че той самият се върна там с нежелание. Не зная откъде идва, Телма, но ако не съм изтълкувала погрешно изражението му, оно-ва място е на една крачка от ада.

* * *

В неделя следобед облякоха шорти и тениски, постлаха одеяла на моравата отзад и си направиха дълъг, мързелив пикник с картофена салата, студено месо, сирене, пресни плодове, пържени картофи и хрупкави орехови кифли с канела. Играха с Крис и той се забавляваше чудесно отчасти и заради Телма, която включи комедийния си мотор на по-ниска скорост и започна да измисля кратки реплики, подходящи за осемгодишни деца.

Крис видя катерички, които си играеха в далечния край на двора до гората и поиска да ги нахрани, Лора му даде една кифла и предупреди:

– Начупи я на парченца и ги подхвърляй към тях. Те няма да те допуснат наблизко. И не се отдалечавай, чуваш ли?

– Да, мамо.

– Не ходи до гората. Най-много до средата.

Той изтича на десетина крачки от одеалото, на малко повече от половината разстояние до дърветата и застана на колене. Започна да чупи от кифлата и да подхвърля парченцата на катеричките. Пъргавите, предпазливи животинки приближаваха малко по малко след всеки залък.

– Добро дете – каза Телма.

– Най-доброто – Лора премести автоматa по близо до себе си.

– Той е най-много на десет крачки от тебе.

– Но е по-близо до гората – Лора внимателно изучаваше сенките под гъстите борове.

Както хапваше пържени картофи от кесията, Телма отбеляза:

– Никога не съм ходила на пикник с автомат. Не е лошо. Няма да ни е страх от мечки.

– То и мравките могат да те побъркат.

Телма се изтегна на одеялото и подпря глава, но Лора остана седнала. В топлия августовски въздух пърхаха оранжеви пеперудки като ярки късчета сгъстена слънчева светлина.

– Детето май свиква – каза Телма.

– Горещо-долу – съгласи се Лора. – Имаше един много лош период. Непрекъснато плачеше, беше емоционално нестабилен. После му мина. Децата на тази възраст са гъвкави, лесно се приспособяват и приемат нещата. Но така както изглежда добре... страхувам се, че стана по-мрачен, преди не беше такъв и това няма да премине.

– Няма – потвърди Телма. – То е като сянка над сърцето. Но ще живее, ще си намери щастието и от време на време изобщо няма да усеща сянката.

Докато Телма гледаше как Крис мами катеричките, Лора изучаваше профила на приятелката си.

– Още тъгуваш за Рут, нали?

– Всеки божи ден през тези двацет години. Ти не тъгуваш ли за баща си?

– Разбира се – отговори Лора. – но като си мисля за него, струва ми се, че не чувствавам онова, което ти чувстваш, защото ние очакваме родителите да умрат преди децата и даже когато умрат много млади, можем ха го приемем със съзнанието, че рано или късно това е неизбежно. Различно е обаче, когато умира съпруга, съпруг, дете... или сестра. Не очакваме да видим смъртта им на по-млада възраст. Това се възприема по-трудно. Особено, предполагам, ако е близначка.

– Всеки път, когато чужа добра новина – за кариерата искам да кажа – първото нещо, за което се сещам е колко би се радвала Рути. Ами ти, Шейн? Свикваш ли?

– Нощем плача.

– Засега това е здравословно. Няма да е толкова здравословно след една година.

– Лежа нощем будна и се вслушвам в ударите на сърцето – самотен

звук. Благодаря на Бога за Крис. Той осмисля живота ми. И ти също. Имам теб и Крис и сме нещо като семейство, как мислиш?

– Не нещо като... Ние сме семейство. Ти и аз сме сестри.

Лора се усмихна, протегна ръка и разроши и без това чорлавата коса на Телма.

– Но – продължи Телма, – това, че сме сестри не означава, че можеш да носиш моите дрехи.

4.

В коридорите и през отворените врати на кабинетите и лабораториите на института Стефан виждаше как колегите му работят и никой не проявява особен интерес към него. Качи се с асансьора до третия етаж и точно пред своя кабинет се сблъска с доктор Владислав Януская, отдавнашно протеже на доктор Владимир Пенловски и втори по старшинство в изследванията върху машината на времето, които първоначално се наричаха проект „Сърп“, но преди няколко месеца бяха получили сполучливото кодово наименование „Пътят на светкавицата“.

Януская беше четиридесетгодишен, с десет години по-млад от своя наставник, но изглеждаше по-възрастен от жизнения, енергичен Пенловски. Нисък, дебел, плешив, с петна по лицето, с две лъскави златни коронки на предните зъби, с дебели очила, от които очите му приличаха на изрисувани яйца, Януская би могъл да представлява комична фигура. Но нечестивата му вяра в държавата и ревностната му работа за делото на тоталитаризма бяха достатъчни да засенчат комичното у него. Всъщност той бе сред най-опасните хора, които работеха върху Пътя на светкавицата.

– Стефане, драги Стефане – каза Януская. – Исках да ти кажа колко сме ти благодарни за своевременното предложение от октомври миналата година да се осигури електрозахранването на вратата от отделен генератор. Твоята далновидност спаси проекта. Ако продължавахме да използваме общинската мрежа... досега вратата щеше да е засякла най-малко пет-шест пъти и щяхме безнадеждно да изостанем от поставените срокове.

Стефан се бе завърнал в института в очакване на арест и сега го объркваше това, че измяната му още не е разкрита и стреснато слушаше как го хвали този гнусен тип. Беше предложил да се премине на самостоятелно електрозахранване не защото искаше зловещият им проект да

успее, а за да се появява в живота на Лора без да му пречат спиранията на тока в градската мрежа.

– През октомври не ми минаваше през ума, че ще изпаднем в такова положение, че да не можем да разчитаме на комуналните услуги – каза Януская и тъжно поклати глава. – Не допусках, че така ще се наруши общественят ред. Като си помисли човек какво трябва да понесе народът, за да възтържествува социалистическата държава на неговите мечти...

– Тежки времена – каза Стефан като имаше предвид нещо съвсем различно от думите на Януская.

– Но ние ще победим – заяви Януская решително. Уголемените му очи се изпълниха с познатата на Стефан лудост: – Чрез Пътя на светкавицата ние ще победим. Потупа Стефан по рамото и продължи по коридора. Стефан изчака учения да стигне почти до асансьорите и се обади:

– О, доктор Януская!

– Да? – обърна се тлъстият белезникав червей...

– Да сте виждали днес Кокошка?

– Днес? Не, още не.

– Той е тук, нали?

– Да, предполагам. Той винаги си тръгва от работа почти последен. Изпълнителен човек. Ако имахме повече хора като Кокошка, нямаше да се съмняваме в крайната победа. Искаш да говориш с него? Да го пратя ли при тебе, ако го видя?

– Не, не – каза Стефан. – Не е спешно. Не бих искал да прекъсвам заниманията му. Сигурен съм, че ще го видя по някое време.

Януская продължи към асансьора, а Стефан влезе в кабинета и затвори вратата.

Клекна до кантонерката, която леко бе изместил, за да закрие една трета от решетката на вентилационната шахта в ъгъла. В тясното пространство отзад едва се виждаше снопче медни жици, промушени през долния отвор на решетката. Бяха свързани с прост часовников механизъм с циферблат, който пък беше включен в контакта зад кантонерката. Всичко си беше на място. Стефан можеше да бръкне отзад, да нагласи часовника и след една до пет минути в зависимост от завъртането на копчето, институтът щеше да бъде разрушен. „Какво по дяволите става“, чудеше се той. Поседя зад бюрото, загледан в квадрата небе, който се виждаше през единия прозорец: мръсни, сиви облаци лениво се влачеха на лазурния фон.

После излезе от кабинета, запъти се към северното стълбище и

бързо се изкачи покрай четвъртия етаж към тавана. Вратата се отвори с кратко проскърцване. Щракна ключа и влезе в дългото, недовършено помещение като стъпваше много внимателно по дъсчения под. Провери три от пластичните заради, скрити зад гредите преди две вечери. Експлозивите бяха непокътнати. Нямаше нужда да проверява зарядите в мато. Излезе от тавана и се върна в кабинета.

Очевидно никой не знаеше нито за намеренията му да разруши института, нито за опитите да отклони живота на Лора от поредицата преопределени трагедии. Никой освен Кокошка. По дяволите, Кокошка трябваше да е знаел, защото се беше появил на планинския път с автомат. Тогава защо Кокошка не беше казал на никого?

Кокошка беше офицер от държавната тайна полиция, истински фанатик, послушен и ревностен служител на правителството и лично отговорен за сигурността на Пътя на светкавицата. Ако бе разкрил изменник в института, Кокошка не би се поколебал да извика цяло отделение агенти да обкръжат сградата, да охраняват вратата и да подложат всички на разпит.

Със сигурност не би допуснал Стефан да се притече на помощ на Лора на онова планинско шосе, за да го проследи после с намерението да избие всички. Положително би поискал да задържи Стефан и да го разпита, за да установи дали има съзаклятници в института.

Кокошка бе узнал за намесата на Стефан в преопределената житейска съдба на една жена. Освен това може би бе открил взривните материали в института, а може би не ги беше забелязал. Второто беше вероятно, защото в противен случай поне би прекъснал жиците. После по някакви собствени съображения беше реагирал не като полицай, а като човек. Сутринта бе проследил Стефан през вратата към онзи зимен следобед през януари 1988 година с все още неясни за Стефан намерения. Всичко изглеждаше безсмислено. И все пак трябва да е станало точно така. Какво преследваше Кокошка? Може би никога нямаше да узнае.

Сега Кокошка лежеше мъртъв на шосето през 1988 година и скоро някой в института щеше да открие отсъствието му.

Следобед в два часа Стефан трябваше да предприеме пътуване по график под ръководството на Пенловски и Януская. Беше замислил да хвърли института във въздуха в един час, час преди насроченото пътуване. Сега, в единайсет и четиридесет и три минути, реши, че ще се наложи да действа по-бързо, отколкото бе възнамерявал първоначално, преди изчезването на Кокошка да предизвика тревога.

Приблужи до един висок шкаф, отвори долното чекмедже, което беше празно и го издърпа навън. Отзад бе прикрепен пистолет, деветмилиметров „Колт Командър Парабелум“ с девет патрона. Беше се сдобил с него по време на едно от тайните пътувания и го беше внесъл скришом в института. Иззад друго чекмедже извади два най-модерни заглушителя и четири резервни заредени пълнителя. Върна се до бюрото и с бързи движения, да не би да влезе някой, без да почука, завинти заглушителят на пистолета, освободи предпазителя и напъха другия заглушител и пълнителите по джобовете на лабораторната престилка.

При минаването за последен път през вратата не можеше да разчи-та, че взривът ще убие Пенловски, Януская и някои други учени. Експлозията щеше да разруши сградата и несъмнено да унищожи оборудването и документацията, но какво щеше да стане, ако оцелееше един-единствен учен? Знанията, необходими за възстановяване на вратата, бяха в главите на Пенловски и Януская и затова Стефан планираше да ги убие заедно с още един сътрудник, Фолкау преди да нагласи часовниковия механизъм на взривните материали и да мине през вратата, за да се върне при Лора. Тъй като с прикрепения заглушител пистолетът стана прекалено дълъг, за да се събере в джоба на престилката, Стефан обърна джоба навън и скъса дъното, с пръст върху спусъка мушна пистолета в джоба без дъно и го задържа там, докато отваряше вратата на кабинета и тръгваше по коридора.

Сърцето му беше лудо. Убийството беше най-опасната част от плана, защото имаше много възможности за провал преди да свърши с пистолета и да се върне в кабинета да пусне часовниковия механизъм.

Лора беше толкова далече, а можеше да не я види никога вече.

5.

В понеделник следобед Лора и Крис облякоха сиви анцузи. Телма им помогна да разгънат дебелите гимнастически дюшеци във вътрешния двор на къщата. Лора и Крис седнаха един до друг и започнаха ди-хателни упражнения.

– Кога пристига Брус Лий? – попита Телма.

– В два – отговори Лора.

– Той не е Брус Лий, лельо Телма – каза Крис сърдито. – Можеш да го наричаш Брус Лий, но Брус Лий е умрял.

Господин Такахами пристигна точно в два часа. Беше с тъмносин

анцуг и на гърба беше написано името на неговата школа по бойни изкуства, „Тиха сила“. Когато го запознаха с Телма, той каза:

– Вие сте много забавна. Вашата плоча много ми харесва.

Телма засия от похвалата и се обади:

– Честно да ви кажа, най-искрено ми се ще Япония да беше спечелила войната.

– Струва ми се, че точно това се случи – засмя се Хенри.

Телма се разположи на един шезлонг, отпиваше чай с лед и гледаше как Хенри учи Лора и Крис на самоотбрана. Около четиридесетгодишен, с добре развит торс и тънки, жилави крака, той бе майстор по джудо и карате, както и специалист по бокс с краката и преподаваше разработена от самия него система за самоотбрана основата на различни видове бойни изкуства. Идваше от Ривърсайд два пъти седмично за тричасови упражнения с Лора и Крис.

Ритането, удрянето, блъскането, подвикването, извиването, хвърлянето и претъркалянето се демонстрираха достатъчно леко, за да не причинят нараняване, но в същото време силово, за да се усвоят добре. Упражненията за Крис бяха толкова изморителни и сложни, колкото Лорините. Хенри даваше много почивки на момчето да си поеме дъх. Но към края на тренировката Лора беше, както винаги, потънала в пот и изтощена.

Хенри си тръгна, Лора прати Крис горе да вземе душ и двете с Телма навиха дюшеците.

– Сладък е – каза Телма.

– Хенри? Да, струва ми се.

– Може би ще се заема с джудо или карате.

– Толкова ли е недоволна напоследък твоята публика?

– Без удари под пояса, Шейн.

– Всичко е позволено, когато врагът ти е могъщ и безмилостен.

* * *

На следващия ден следобед както слагаше куфара в багажника, за да се върне обратно в Бевърли Хилз, Телма попита:

– Хей, Шейн, помниш ли първото семейство, при което те пратиha в Макилрой?

– Тийгълови – каза Лора. – Флора, Хейзъл и Майк.

Телма се облегна на затоплената от слънцето кола до Лора:

– Помниш ли как ни разказваше за увлечението на Майк по вестници като „Нашънъл Инкуайърър“?

– Помня Тийгъллови, сякаш вчера съм била у тях.

– Е – продължи Телма, – много си мислих за всичко, което ти се случва – пазителят, това, че той изобщо не остарява, изчезването му без следа, сетих се за Тийгъллови и ми се стори, че това е ирония на съдбата. Колко вечери в Макилрой сме се смели на побъркания Майк Тийгъл... и изведнъж се озоваваш в центъра на първокласна екзотична новина.

Лора се засмя тихичко:

– Май че трябва да се замисля за всички онези истории за извънземни, които живеят тайно в Кливлънд, а?

– Искам да кажа друго... животът е пълен с чудеса и изненади. Наистина някои от изненадите са неприятни и понякога дните минават в непроницаем мрак като в главата на средния политик. И все пак има мигове, които ме карат да си мисля, че съществува някаква причина да сме тук, колкото и да е загадъчна. Но не е безсмислена. Ако беше безсмислена, нямаше да има загадка. Животът щеше да е скучен, ясен и лишен от тайнственост като механизмът на машината за кафе.

Лора кимна.

– Божичко, какви ги говоря! Мъча английския език, за да съчиня някакво недодялано философско заключение, което в края на краищата се свежда просто до „горе главата“.

– Не си недодялана.

– Загадка – продължи Телма. – Чудо. Ти си в него, Шейн и в това е смисълът на живота. Ако сега е мрачно, е... и то ще мине.

Стояха до колата безмълвно прегърнати, докато Крис не изтича от къщата с рисунка, която беше направил за Телма и искаше тя да си я вземе в Лос Анжелос. Беше нарисувал с цветни моливи несръчна, но очарователна сценка – Томи Тоуд пред едно кино гледа на плаката името на Телма с огромни букви. Беше просълзен:

– Наистина ли трябва да си ходиш, лельо Телма? Не можеш ли да останеш още един ден?

Телма го прегърна и после внимателно сви на руло рисунката, сякаш държеше в ръцете си безценен шедьовър.

– Много ми се иска да остана, Кристофър Робин, но не мога. Моите почитатели ме молят със сълзи на очи да направя филма. Освен това имам голяма ипотека.

– Какво значи ипотека?

– Най-големият стимул в света – отговори Телма и го целуна за довиждане. Влезе в колата, запали двигателя, свали страничния прозорец и намигна на Лора:

– Екзотични новини, Шейн. – Загадка. – Чудо.

Лора и махна с жеста от филма „Звезден път“.

Телма се засмя:

– Ще се справиш, Шейн. Въпреки оръжието и всичко, което научих от петък досега, чувствавам се по-спокойна от преди.

Крис застана до Лора и двамата гледаха след колата на Телма, докато тя не измина дългата алея и не изчезна към щатската магистрала.

6.

Просторният кабинет на доктор Владимир Пенловски се намираше на четвъртия етаж на института. Стефан влезе в стаята на секретарката и видя, че там няма никой, но от съседното помещение се чуваха гласове. Той приближи до откренатата вътрешна врата, блъсна я и се изправи пред Пенловски, който диктуваше на секретарката Ана Каспар.

Пенловски погледна Стефан с известна почуда. Вероятно бе доловил напрегнатостта в изражението на Стефан, защото се намръщи и попита:

– Да не би нещо да не е наред?

– Отдавна нещо не е наред – каза Стефан, – но сега, струва ми се, всичко ще се оправи.

Пенловски се намръщи още повече, а Стефан извади от джоба на лабораторната престилка „Колта“ със заглушителя и стреля два пъти в гърдите на учения.

Ана Каспар скочи от стола и изтърва молива и бележника. Писькът и застина в гърлото. Стефан не обичаше да убива жени, изобщо не обичаше да убива, но сега нямаше избор, затова стреля в нея три пъти. Тя падна назад върху бюрото преди викът да успее да се изтръгне от нея.

Мъртвото и тяло се свлече от бюрото на пода. Изстрелите бяха тихи като съскането на раздразнена котка, а шумът от падащия труп не беше толкова силен, че да привлече внимание.

Пенловски лежеше безжизнено отпуснат на стола, с отворена уста и невиждащ поглед. Някой от куршумите вероятно бе пронизал сърцето, защото на ризата беше избило съвсем малко петно кръв – кръвообращението явно бе секнало моментално. Стефан излезе от кабинета и затвори вратата. Прекоси стаята на секретарката, излезе в коридора и затвори външната врата.

Сърцето му щеше да изхвъркне. С тези две убийства завинаги се бе

изолирал от собственото време, от своите хора. Оттук нататък за него имаше живот само в Лориното време. Вече нямаше връщане назад.

С ръце и пистолет, пъхнати в джобовете на престилката, той тръгна по коридора към кабинета на Януская. Когато наближи, двама негови колеги излязоха оттам. Пътем го поздравиха и той се спря да види дали не са се запътили към кабинета на Пенловски, защото в такъв случай се налагаше да убие и тях.

С облекчение ги видя да спират до асансьорите. Колкото повече трупове оставяше зад себе си, толкова по-голяма беше вероятността някой да се натъкне на тях и да вдигне тревога, което щеше да му попречи да задейства взривното устройство и да избяга по Пътя на светкавицата. Влезе в кабинета на Януская. Тук също имаше секретарка. И тя, както Ана Каспар, беше назначена от тайната полиция. Секретарката зад бюрото се обърна към него и се усмихна.

– Тук ли е доктор Януская? – попита Стефан.

– Не. Долу е в документационната зала с доктор Фолкау.

Фолкау беше третият, чиито познания по проекта бяха достатъчно големи, за да се налага да бъде ликвидиран. На Стефан му се стори добро предзнаменование, че той и Владислав Януская така удобно са събрали на едно място.

В документационната двамата подреждаха и проучваха многобройните книги, вестници, списания и други материали, донесени при пътуванията във времето. Тези дни създателите на Пътя на светкавицата се занимаваха със спешен анализ на възловите моменти, където измененията в естествения ход на събитията можеха да доведат до желаните промени в историята.

В асансьора Стефан смени заглушителя на пистолета. Използваният можеше да послужи за още десетина изстрела преди да се изчерпа противощумовото устройство. Не му се искаше обаче да рискува. Вторият заглушител беше допълнителна гаранция. Освен това бързо смени полупразния пълнител с нов.

Коридорът на първия етаж беше пълен с хора, които влизаха и излизаха от лаборатории и кабинети. Все така с ръце в джобовете Стефан отиде право в документационната.

Когато влезе в залата, Януская и Фолкау стояха до една дъбова маса, наведени над някакво списание и разгорещено, но тихо спореха. Погледнаха за миг, после продължиха разговора, защото вероятно сметнаха, че влиза по работа. Стефан изстреля два куршума в гърба на Фолкау. Реакцията на Януская беше объркване и шок. Фолкау политна към

масата, блъснат от почти безшумните изстрели. Стефан простреля Януска в лицето, обърна се, излезе от залата и затвори вратата зад себе си. Не вярваше, че ще успее да разговаря спокойно и разумно с който и да е от колегите и се престори на дълбоко замислен с надеждата, че така ще ги възпре да не го заговарят. Вървеше към асансьора колкото е възможно по-бързо, но без да тича. Стигна до своя кабинет на третия етаж, бръкна зад кантонерката и завъртя копчето на часовника до крайно положение, с което си даде пет минути да стигне до вратата и да изчезне преди институтът да се е превърнал в димящи развалини.

7.

Когато започваше учебната година, Лора вече беше уредила Крис да стане частен ученик под ръководството на правоспособен домашен наставник – Айда Паломар, която напомняше на Лора за Марджори Мейн, покойната актриса от филмите за мама и татко Кегъл. Айда беше едра жена, малко груба, но добросърдечна и отличен педагог.

Около ваканцията за Деня на благодарността вече не се чувстваха като затворници, двамата с Крис бяха свикнали с относителната изолация. Всъщност вече им харесваше особената близост, породила се между тях поради ограничения кръг хора в техния живот.

В Деня на благодарността Телма позвъни от Бевърли Хилз да им честити празника. Лора се обади от кухнята, където ухаеше на печена пуйка. Крис седеше в дневната и четеше Шел Силвърстейн.

– Освен да ви пожелае всичко хубаво за празника – каза Телма, – обаждам се да ви поканя да прекарате една седмица по Коледа с мен и Джейсън.

– Джейсън? – повтори Лора.

– Джейсън Гейнз, режисьора – поясни Телма. – Режисьор на филма, който снимам в момента. Преместих се при него.

– А той знае ли?

– Слушай, Шейн, аз съм по остроумията.

– Извинявай.

– Казва, че ме обича. Луд ли е или какво? Не знам.

– За Бога, искам да кажа, че изглежда съвсем прилично, само пет години по-възрастен от мене, без видими отклонения, страхотно преуспял филмов режисьор, печели милиони, може да притежава всяка актриса, която си поиска, но единственото, което желае, съм аз. Явно е

умопомрачен, но не му личи в разговор, външно изглежда нормален. Казва, че обича моя ум...

– Знае ли колко е повреден?

– Хайде пак, Шейн. Казва, че обича моя ум и чувството ми за хумор. Дори тялото ми го възбужда или е единственият мъж в света, който може да имитира ерекция.

– Имаш прекрасно тяло.

– Хм, вече започвам да си мисля, че не е чак толкова лошо. Ако разбира се, не смятаме, че една жена е красива само ако е сладка. Но даже и да понасям вида на тялото си в огледалото, пак над него е цъфнало това лице.

– Лицето ти е прекрасно, особено сега, без зелените и пурпурните кичури около него.

– Но не е като твоето, Шейн. А това означава, че е лудост да те каня за Коледа. Джейсън ще те види и веднага ще ме изхвърли в боклукчийската кофа на тротоара. Какво ще кажеш? Ще дойдеш ли? Снимаме филма в Лос Анжелос и околностите и ще приключим със снимките към десети декември. После Джейсън ще има много работа по монтажа и довършването, но за Коледа просто ще спрем. Искаме да дойдеш. Нали обещавах?

– Разбира се, че искам да се запозная с мъжа, който е бил толкова умен, че да се влюби в тебе, Телма, но не знам. Тук се чувствам... в безопасност.

– Искаш да кажеш, че сме опасни?

– Знаеш какво имам предвид.

– Можеш да си носиш автомата.

– А какво ще си помисли Джейсън?

– Ще му кажа, че си от радикалната левица, активистка на движението за опазване на спермацетовите китове, яростен противник на вредните химикали в хранителните продукти, борец за тотално освобождение и винаги носиш автомат със себе си, да не би революцията да те свари неподготвена. Той ще повярва. Тук е Холивуд, скъпа. Повечето актьори, с които работя, са политически още по-откачени.

През портала към дневната Лора виждаше Крис, сгушен в креслото с книга в ръка. Тя въздъхна:

– Може би е време да почнем да се появяваме сред хората понякога. А и ще ни бъде трудно на Коледа да останем само двамата с Крис, първата Коледа без Дани. Но ми е неспокойно...

– Минаха повече от десет месеца – каза Телма меко.

- Няма да сваля гарда.
- Не се налага. Говоря ти сериозно за автомата. Донеси целия арсенал, ако ще се чувстваш по-добре. Просто ела.
- Е... добре.
- Фантастично! Нямам търпение да те запозная с Джейсън.
- Правилно ли схващам, че любовта на онзи умопомрачен холивудски тип към тебе е споделена?
- Луда съм по него – призна Телма.
- Радвам се за тебе, Телма. Да можеш да ме видиш сега как съм се ухилила. От месеци наред не съм се чувствала толкова добре.
- Всичко, което Лора каза, беше истина. Но като остави слушалката, усети, че Дани и липсва повече от всякога.

8.

Веднага след като включи часовниковия механизъм зад шкафа, Стефан излезе от кабинета на третия етаж и се отправи към главната лаборатория на приземния. Беше дванайсет часа и четиринайсет минути. Лабораторията беше все още безлюдна, защото пътуването бе запланувано чак за два часа. Прозорците бяха запечатани и лампите по тавана бяха все така угасени, както преди повече от час, когато се завърна от Сан Бернардино. Множеството циферблати, измервателни уреди и светлинни графики на поддържащата апаратура проблясваха в зелено и оранжево. Вратата го очакваше, повече в сянка, отколкото в светлина. Четири минути до взрива.

Отиде право до главния пулт за управление и внимателно нагласи копчетата, ключовете и лостовете на вратата за желаната посока: южна Калифорния, близо до Биг Бейър, в осем часа вечерта на десети януари 1988 година, само няколко часа след като Дани Пакард беше убит. Отдавна бе направил необходимите изчисления и ги беше записал на листче, откъдето ги четеше, за да настрои апаратурата само за една минута.

Ако можеше да пристигне следобеда на десети, преди катастрофата и престрелката с Кокошка, щеше непременно да го направи с надеждата да спаси Дани. Но бяха разбрали, че пътешественикът във времето не можеше да посети едно и също място, ако насрочи пътуването малко преди първото. Някакъв естествен механизъм не позволяваше на пътешественика да се озове там, където можеше да се срещне със самия себе си от предишното пътуване. Можеше да се върне в Биг Бейър след като

беше оставил Лора в онази януарска вечер, защото така нямаше да рискува да се срещне със себе си на планинското шосе. В случай че наскочеше пристигането по време, когато имаше опасност да се сблъска със себе си, щеше просто да отскочи обратно в института, без да стигне никъде. Това беше една от многото загадъчни страни на пътуването във времето, която бяха установили, по която работеха, но която не разбираха.

Като свърши с програмирането на вратата, погледна към индикатора за географската дължина и ширина, за да се увери, че ще пристигне около Биг Бейр. После се обърна към часовника, който показваше времето на пристигане и изтръпна – беше изписано двадесет часа десети януари 1989 година, вместо 1988 година. Сега вратата щеше да го отпрати към Биг Бейр не часове след смъртта на Дани, а цяла година покъсно. Беше сигурен, че изчисленията са правилни. През последните няколко седмици бе разполагал с достатъчно време да ги проверява много пъти. Очевидно от напрежение бе сбъркал при набирането на цифрите. Налагаше се да програмира вратата отново. По-малко от три минути до взрива. Примигна да махне капките пот и разгледа числата на листчето, крайния продукт на сложни изчисления. Протегна ръка към контролния лост да анулира сегашната програма и да въведе още веднъж първите цифри, но по коридора на етаж се разнесоха тревожни викове. Стори му се, че идват от северния край на сградата, някъде около документационната зала. Някой бе открил трупове на Януская и Фолкау. Чу още викове. Тичаха хора.

Стефан нервно погледна затворената врата към коридора и реши, че няма време за препрограмиране. Трябваше да се примири, че ще се върне при Лора една година след като я беше оставил.

Стиснал „Колта“ със заглушителя в дясната ръка, той напусна програмния сектор и тръгна към вратата: отвореният цилиндър от блестяща стомана с височина осем стъпки, дължина дванайсет стъпки, поставен на медни блокчета от около педя и половина от пода. Не искаше да рискува даже да прибере шинела от ъгъла, където го бе оставил преди час. Шумотевицата в коридора се засили. Беше само на няколко стъпки от входа на цилиндъра, когато вратата на лабораторията се отвори с трясък зад него и се блъсна в стената.

– Стой! Не мърдай!

Стефан позна гласа, но не му се искаше да вярва на ушите си. Бързо измъкна пистолета, докато се обръщаше с лице към преследвача. Човекът, нахлул в лабораторията, беше Кокошка.

Невъзможно. Кокошка беше мъртъв. Кокошка го беше проследил до Биг Бьър вечерта на десети януари 1988 година и той самият го бе застрелял на заснеженото шосе. Изумен, Стефан стреля два пъти и не улучи.

Кокошка отвърна на огъня. Единият от изстрелите рани Стефан високо в лявата част на гърдния кош и го тласна към ръба на вратата. Успя да се задържи прав, изстреля три куршума към Кокошка и принуди мръсника да се сниши и да се претъркаля зад един лабораторен плот, за да се скрие. Оставаха по-малко от две минути до взрива.

Стефан не усещаше болка, защото бе изпаднал в шоково състояние. Отпуснатата безпомощно лява ръка не му служеше. Плътни черни кръгове замъгляваха полезрението му. Светеха само няколко лампи на тавана, но дори те изведнъж примигнаха и угаснаха, като оставиха залата да се осветява само от бледото мъждукане на многобройните стъклени циферблати и измервателни уреди. За миг Стефан помисли, че притъмняването е още един признак на губещо се съзнание, субективно усещане, но после се досети, че токът в главната мрежа пак е прекъснал, очевидно поради саботаж, защото нямаше сирени за въздушна тревога.

Кокошка стреля два пъти в мрака и проблесването на дулото показва къде се намира. Стефан изстреля последните си три патрона, макар и да не се надяваше, че ще улучи Кокошка през мраморния плот.

Изпълнен с благодарност, че вратата се охранява от сигурен генератор и все още действа, Стефан захвърли пистолета и със здравата ръка се вкопчи в ръба на цилиндричния портал. Издърпа се навътре и отчаяно запълзя към точката на три четвърти разстояние от отвора, където щеше да навлезе в силовото поле и да отпътува за Биг Бьър през 1989 година.

Както се влачеше на колене и с една здрава ръка през мрачната вътрешност на цилиндъра, внезапно съобрази, че часовниковият механизъм на детонатора в неговия кабинет е свързан с градското електрозахранване. Отброяването на секундите до разрухата бе спряло заедно с угасването на лампите. С изумление проумя защо Кокошка не лежи мъртъв при Биг Бьър през 1988 година. Кокошка все още не бе предприел това пътуване. Беше научил за измяната на Стефан чак сега, когато беше намерил труповете на Януская и Фолкау. Още преди да се възстанови електрозахранването, Кокошка щеше да претърси кабинета на Стефан, да намери детонатора и да обезвреди взривното устройство. Институтът нямаше да бъде разрушен. Стефан се поколеба дали да не се върне.

Отзад чу други гласове в лабораторията, още хора от охраната

пристигнаха на помощ на Кокошка. Стефан изпълзя напред.

Какво щеше да стане с Кокошка? Шефът на охраната явно щеше да отпътува към десети януари 1988 година и да се опита да убие Стефан на щатско шосе 330. Но щеше да успее да застреля само Дани преди самият той да бъде убит. Стефан беше почти сигурен, че смъртта на Кокошка е неотменима съдба, но трябваше да обмисли парадоксите на пътуването във времето, за да се увери дали няма начин Кокошка да избегне прострелването през 1988 година, смърт, която Стефан вече беше виждал с очите си. Усложненията при пътуванията във времето можеха да объркат даже човек с ясен разсъдък. А в неговото положение, ранен, едва запазил съзнание, от мисълта за тях само още повече му се завиваше свят. Щеше да мисли за това после.

В тъмната лаборатория зад него някой започна да стреля във вратата с надеждата, че ще го улучи преди да е стигнал до силовия праг за отпътуване.

Стефан изпълзя последните няколко стъпки. Към Лора. Към нов живот в далечни времена. Но той се беше надявал да прекъсне завинаги моста между епохата, която напускаше и епохата, на която се беше обркъл. А сега вратата оставаше отворена и те щяха да минат през времето, за да хванат него и Лора.

9.

Лора и Крис прекараха Коледа с Телма в къщата на Джейсън Гейнз в Бевърли Хилз. Големият дом в стил Тюдор имаше двайсет и две стаи и се намиреше сред огромен имот от шест акра – феноменално голям за район, където цената на парцелите отдавна бе прехвърлила границите на разумното. По време на строежа на къщата през четиридесетте години от един продуцент на ексцентрични комедии и военни филми, не бяха допуснати никакви компромиси с качеството, стаите бяха изпипани до най-малката подробност с такова майсторство, което вече не можеше да се повтори дори на десетократни цени. Имаше сложно украсени дъбови и медни тавани. Високите корнизи бяха с фина резба. Скрепените с олово прозорци имаха цветни и косо поставени стъклописи, така дълбоко в дебелите като на замък стени, че на первазите можеше съвсем удобно да се сядат. Гредите над прозорците бяха украсени с ръчно резбовани пана – виещи се лози и рози, херувимчета и знамена, бягащи елени, птици с разветви ленти в човките. Отвън гредите бяха облицовани с дялан

гранит и на две от тях имаше залепени гроздове от стилизирани цветни керамични плодове. Шестте акра около къщата бяха превърнати в идеално поддържан парк, където покритите с плочи пътеки се виеха сред тропически пейзаж от палми, лаври, фикуси, азалии, отрупани с ярки алени цветове, папрати и толкова много видове сезонни цветя, че Лора успя да разпознае само половината.

Когато Лора и Крис пристигнаха в ранния съботен следобед в деня преди Коледа Телма ги заведе на дълга обиколка из къщата и парка. След това пиха горещо какао и ядоха миниатюрни пастички, приготвени от готвача и сервирани от камериерката на просторната веранда с изглед към басейна.

– Не е ли луд този живот, Шейн? Можеш ли да повярваш, че едно момиче, прекарало почти десет години в такива дупки като Макилрой и Кясуел може да се отзове тук без да се е преродило в принцеса?

Къщата беше толкова внушителна, че караше всеки неин собственик да придава още по-голяма важност на своето „аз“ и съзнателно да се старае да не се поддаде на самодоволство и показност. Но когато Джейсън Гейнз се прибра към четири часа, той се оказа непринуден като всеки друг Лорин познат – нещо невероятно за човек, прекарал седемнайсет години в киното. Беше тридесет и осемгодишен, пет години по-възрастен от Телма. Приличаше на Робърт Воон на по-млади години и съвсем не беше просто „приличен“ на вид, както го бе описала Телма. След по-малко от половин час той и Крис вече се бяха сврели в една от трите зали за игри и се забавляваха с електрическо влакче, което беше сглобено на площ около пет на седем крачки с пълен комплект селца, хълмчета, вятърни мелници, водопади, тунели и мостове.

Същата вечер след като Крис заспа в съседната стая Телма дойде при Лора. Седнаха по пижами с кръстосани крака на леглото, сякаш пак бяха момиченца, въпреки че хапваха шамфъстък и пиеха коледно шампанско вместо бисквити и мляко.

– Най-странното, Шейн, е, че независимо от това откъде идвам като че ли принадлежа тук. Чувствам се на мястото си.

Точно така изглеждаше. Видимо пак си беше Телма Акерсън, но през последните няколко месеца се беше променила. Косата и беше по-добре подстригана и фризирана. За пръв път през живота си имаше слънчев загар и вече се държеше по-скоро като жена, отколкото като комик, който се мъчи да изтръгне смях, тоест одобрение чрез всяко смешно движение и поза. Беше облечена с не толкова крещяща и по-сексапилна пижама от обикновено: прилепнала до тялото, от коприна в

прасковен цвят, без шарки. Но все още носеше чехли със заешка муцунка.

– Чехлите със заешка муцунка – обясни тя, – ми напомнят коя съм. Не можеш да се самозабравиш, ако носиш такива чехли. Не можеш да загубиш трезвия разум и да почнеш да се държиш като кинозвезда или богата дама, ако продължаваш да носиш чехли със заешка муцунка. Освен това те ми вдъхват увереност, защото са толкова весели. Смисълът им е ясен, те казват: „Нищо, което този свят ми поднася, не може да ме отнесе толкова, че да не мога да се държа глупаво и лекомислено“. Ако умра и отида в ада, струва ми се, че ще го преглътна, щом има чехли със заешка муцунка.

Самата Коледа беше като приказен сън. Джейсън излезе сантиментален човек, запазил детската способност да се учудва. Настояваше да се съберат около коледната елха по пижами и халати, да отворят подаръците с нетърпеливо дърпане на панделки, шумно късане на хартия и изобщо колкото е възможно повече възторженост, да пеят коледни песни, да забравят за здравословната закуска, докато отворят подаръците, вместо това да се натъпчат с бисквити, орехи, бонбони, сладкиши и карамелизирани пуканки. Разбра се, че не само от любезност беше прекарал предната вечер с Крис при влакчетата, защото през целия ден на самата Коледа увличаше момчето в най-различни игри в къщата и вън, очевидно обичаше децата и умееше да общува с тях. Когато дойде време за вечеря, Лора заключи, че само за един ден Крис се е смял повече, отколкото през всички предишни единайсет месеца.

Когато подпъхваше завивките в леглото му същата вечер, момчето каза:

– Страхотен ден, нали, мамо?

– Един от най-страхотните – съгласи се тя.

– Само ми се иска – продължи Крис в полусън, – да беше тук и татко да си поиграем.

– И на мене също, миличък.

– Но той донякъде беше тук, защото много си мислих за него. Видя ли ще го помня, мамо, какъвто беше, дори след много години, ще го помня ли?

– Ще ти помагам да го помниш, мъничкият ми.

– Защото вече има някои малки неща, които не помня добре. Трябва доста да се замислям. Но не искам да го забравя, защото е моят татко.

Когато Крис заспа, Лора мина през вътрешната врата между двете стаи и си легна. С огромно облекчение посрещна Телма след няколко

минути за още един приятелски разговор, защото без Телма щеше да се чувства много зле.

– Ако имам деца, Шейн – започна Телма и се качи на Лориното легло, – смяташ ли, че ще имат някакъв шанс да им позволят да живеят в обществото или ще ги затворят в нещо като колония за грозни деца подобно на прокажени?

– Не говори глупости.

– Разбира се, мога да платя да им направят цял куп пластични операции. Искам да кажа, че дори принадлежността им към човешкия род да излезе съмнителна, пак мога да си позволя да им придадат горе-долу човешки облик.

– Понякога ме ядосваш с това подценяване на самата себе си.

– Извинявай. Отдай го на липсата на насърчение от мама и татко. Имам увереността и съмненията на сираче. Телма за миг притихна, после се засмя:

– Хей, знаеш ли какво? Джейсън иска да се ожени за мене. Отначало си помислих да не би да е обладан от демон и да не може да си контролира езика, но той ме уверява, че няма нужда от заклинател, макар и според мене да се е чалнал. Какво смяташ?

– Какво аз смятам? И таз хубава! Но си личи, че е страхотен. Ще се задържиш при него, нали?

– Страх ме е, че е прекалено добър за мене.

– Никой не е прекалено добър за тебе. Омъжи се за него.

– Страхувам се, че няма да потръгне и това ще ме сломи.

– Но ако не опиташ – възрази Лора, – ще бъдеш не сломена, а нещо още по-лошо: ще бъдеш самотна.

10.

Стефан усети познатия, неприятен гъдел, който се появяваше при пътуванията във времето – особено трептене под кожата, през плътта до мозъка на костите и после бързо по обратния път от костите през плътта до кожата. Със звук, подобен на отпушване на бутилка, напусна вратата и в същия миг се препъна на един стръмен, заснежен склон в калифорнийските планини на десети януари 1989 година вечерта.

Тупна върху земята на ранената страна, търкули се до края на склона и се подпря да откъдне на един изгнил пън. За пръв път, откакто бе прострелян, го прониза болка. Извика, обърна се по гръб, прехапа език

да не припадне и примигна срещу напора на бурята.

Още една светкавица раздра небето. Стори му се, че светлината извира от отворена рана. Многоцветните искрици над снежната покривка и яростните, но пулсиращи светкавици го ориентираха, че се намира на горска поляна. Голи, черни дървета устремяваха клони към забуленото небе, сякаш фанатици простираха молитвено ръце към някакво жестоко божество. Борове с натежали от снежните одежди клони се извисяваха тържествено като жреци на по-миролюбива религия.

При пристигането в друга епоха пътешественикът във времето разстройваше природните сили така, че се налагаше освобождаването на огромна енергия. Независимо от атмосферните условия на мястото на пристигане, неравновесието се преодоляваше със светкавици, раздиращи цялото небе и затова въздушният мост за пътешествия във времето се наричаше „Път на светкавицата“. По необясними причини връщането в института, в собственото време на пътешественика не се съпровождаше с никаква небесна пиротехника.

Светкавиците както обикновено намалиха силата си от апокалиптични изблици до далечни отблясъци. След минута се върна вечерният мрак и всичко се успокои.

С намаляването на светкавиците болката се засили. Стори му се, че светкавиците, разкъсали небесните висини, напират в гърдите, лявото рамо и лявата ръка със сила, която плътта на смъртния не можеше да обуздае или изтърпи.

Вдигна се на колене и се изправи на крака с олюляване, разтревожен, че едва ли ще излезе жив от гората. Но с изключение на фосфоресциращия отблясък на заснежената поляна, облачната вечер тънеше в непрогледен мрак. Дори в безветрието зимният въздух бе леденостуден, а Стефан беше облечен само с тънка лабораторна престилка над ризата и панталоните.

Още по-лошо беше, че можеше да се намира много далече от шосе или ориентир. Ако вратата можеше да се оприличи на оръжие, точността на попадението във времето беше забележителна, но имаше какво да се желае по отношение на мястото. Пътешественикът обикновено пристигаше в рамките на десетина-петнайсет минути от желаното време, но не винаги се постигаше географска точност. Понякога се приземяваше на стотина крачки от физическата цел, друг път се оказваше на десет-петнайсет мили от мястото, както в деня, когато пристигна на десети януари 1988 година да спаси Лора, Дани и Крис от хлъзналия се пикап на Робъртсънови.

При всички предишни пътувания бе носил карта на местността и компас, да не би да попадне в точно такова изолирано място, където се намираще сега. Но този път беше зарязал шинела в ъгъла на лабораторията и нямаше нито компас, нито карта, а притъмнялото небе го лишаваше от надеждата да излезе от гората като се ориентира по звездите.

Стоеше в сняг почти до коленете, обут само с половинки, без ботуши и усещаше, че или трябва веднага да се раздвижи, или ще замръзне. Огледа поляната, потърси вдъхновение, проблясък на интуиция, но в края на краищата тръгна напосоки и се отправи наляво като се вглеждаше за еленови следи или друга естествена пътека през гората.

Цялата лява страна от врата до кръста пулсираше от болка. Надяваше се пронизалият го куршум да не е засегнал някоя артерия и загубата на кръв да е достатъчно бавна, за да може поне да стигне до Лора и за последен път преди смъртта да види нейното лице, лицето, което обичаше.

* * *

Годишнината от смъртта на Дани се падна във вторник и въпреки че Крис не спомена значението на датата, той го разбираше. Момчето беше необичайно притихнало. Прекара по-голямата част от този тъжен ден мълчаливо в дневната с играта „Покорители на вселената“, която със звуците си имитираше лазерни оръжия, чаткане на саби и космически кораби. После се изтегна в леглото и се зачете в комикси. Отби всички опити на Лора да го откъсне от доброволното усамотяване и може би така беше по-добре, защото всяко усилие да изглежда весела щеше да е прозрачно и той щеше още повече да се подтисне от усещането, че и тя се бори силно, за да отвлече мислите си от тежката загуба.

Телма, която се беше обадила само преди няколко дни да съобщи добрата вест, че е решила да се омъжи за Джейсън Гейнз, позвъни пак към седем и петнайсет вечерта просто да побъбри, сякаш не знаеше какво означава датата. Лора се обади от кабинета, където продължаваше да се бори с мрачната книга вече цяла година.

– Хей, Шейн, познай какво се случи! Срегнах се с Пол Маккартни! Беше в Лос Анжелос да преговаря за негови записи и в петък вечерта се засякохме на едно гости. Като го зърнах за пръв път, той си тъпчеше устата с ордьовър, поздрави, имаше трохи в устата и беше чуден. Каза, че е гледал моите филми, била съм много добра и си говорихме – можеш ли да повярваш? – трябва да сме бърбили около двайсет минути и постепенно стана най-странното.

– Установи, че си го разсъблякла, докато сте говорели.

– Виж какво, той изглежда много добре, все същото ангелско лице, по което си падахме преди повече от двайсет години, но с отпечатъка на опита, фино и с изключително привлекателна сянка на тъга около очите. Беше страшно забавен и очарователен. Отначало май наистина ми се щеше да му смъкна дрехите, да изживея най-после фантазията. Но колкото повече разговаряхме, толкова по-малко ми приличаше на бог, все повече се превръщаше в човек и само за минути, Шейн, митът се изпари и той си остана просто един много приятен, привлекателен мъж на средна възраст. Какво ще кажеш?

– Какво трябва да кажа?

– Не зная – продължи Телма. – Малко съм объркана. Не трябва ли една жива легенда да те изпълва със страхопочитание повече от двайсет минути след като сте се срещнали? Искам да кажа, че досега съм срещала много звезди и никой от тях вече не ми се вижда божествен, но това е Маккартни.

– Е, ако искаш да чуеш моето мнение, бързата загуба на митологичния ореол не говори нищо лошо за него и доста добре за тебе. Постигнала си нова зрелост, Акерсън.

– Това значи ли, че трябва, да се откажа да гледам филмите за трите смешника всяка събота сутрин?

– Смешниците ти се разрешават, но замерването, с торти решително остава в миналото.

Телма остави слушалката към осем без десет и Лора вече се чувстваше по-добре, затова премина от мрачната книга към приказката за сър Томи Тоуд. Беше написала само две изречения от детската история, когато в нощта зад прозорците блесна светкавица, достатъчно ярка, за да предизвика мрачни мисли за ядрена катастрофа. Последвалата гръмотевица разтърси къщата от покрива до основите, сякаш рушаха стените с гюлле. Лора, сепната, скочи на крака и от изненада забрави даже да запише последните изречения в паметта на компютъра. Още една светкавица разкъса мрака, прозорците блеснаха като телевизионни екрани, а гръмотевицата беше още по-силна от първата.

– Мамо!

Лора се обърна и видя Крис на прага.

– Няма страшно – успокой го тя.

Момчето изтича към нея. Тя седна в креслото с пружинираща облегалка и го придърпа в скута си:

– Няма нищо. Не се плаши, пиленце.

– Но дъжд няма – каза Крис. – Защо гърми като не вали?

Отвън невероятната поредица светкавици и застъпващи се гръмотевици продължи около минута, после стихна. Бяха толкова мощни, че Лора си представи как на сутринта ще намерят небето, счупено на огромни късове като отломки от гигантска яйчена черупка.

* * *

По-малко от пет минути след като беше тръгнал от горската поляна, Стефан се принуди да спре и да се облегне на дебелия ствол на един бор, чиито клони почти го докосваха по главата. Ручейчета пот се стичаха по него заради болката от раната и въпреки това трепереше в януарския мраз, прекалено замаян, за да се изправи и в същото време ужасен да не седне и потъне във вечен сън. Под надвесените грамадни борови клони му се стори, че е потърсил убежище под черната мантия на смъртта, откъдето можеше да не се измъкне никога вече.

* * *

Преди да сложи Крис в леглото, Лора направи мелба за двамата с шоколадов и бадемов сладолед и сироп. Ядоха на кухненската маса и момчето изглеждаше успокоено. Може би като драматичен завършек на тъжната годишнина, странното атмосферно явление го отвлече от мислите за смъртта и го насочи към размисъл за чудесата. Непрекъснато говореше за светкавицата, минала по опашката на хвърчило в лабораторията на доктор Франкенщайн от стария филм на Джеймс Уейл, който за пръв път беше гледал предната седмица, за светкавицата, уплашила патока Доналд в един от анимационните филми на Уолт Дисней и бурната нощ във филма „Сто и един далматинци“, когато Круела де Вил подложи на страшна опасност кученцата.

Когато го зави и целуна за лека нощ, той се унасяше с усмивка или поне полуусмивка, а не с тъгата, тегнала на лицето му цял ден. Лора се дя на стол до леглото, докато Крис не заспа дълбоко, въпреки че вече не го беше страх и не настояваше тя да остане там. Остана просто, защото изпитваше нужда да го погледа.

Върна се в кабинета към девет и петнайсет, но преди да седне пред компютъра, спря до прозореца и погледна заснежената предна морава, черната лента на чакълената алея към далечното щатско шосе и после нагоре към беззвездното нощно небе. Нещо около светкавицата дълбоко я смушаваше: не че беше толкова необичайна, не че носеше

разрушителен заряд, а че нейната безпрецедентна и почти свръхестествена мощ беше някак... позната. Стори и се, че е виждала подобна буря по друг повод, но не помнеше кога. Усещането беше необяснимо, нещо като дежа ви и не я напускаше. Лора влезе в спалнята и провери контролното табло на алармената система в килера, за да е сигурна, че ще действа по всички врати и прозорци. Измъкна изпод леглото автомата заедно с удължения пълнител, който побираше четиристотин олекотени патрона с покритие от специална сплав. Отнесе автомата в кабинета и го сложи на пода до стола.

Канеше се да седне, когато нова светкавица раздра мрака и я уплаши, а тътенът на гръмотевицата сякаш я прониза до костите. Още една светкавица, после още една и още една блеснаха в прозорците като низ от злобни, призрачни лица от превърнатата в плазма светлина. Небесата се разтърсваха от оглушителните трусове Пора забърза към стаята на Крис да го успокои. С изненада видя, че момчето не се е събудило, въпреки че светкавиците и гръмотевиците бяха учудващо по-силни от преди – може би сънуваше тътена на гръмотевиците в бурната нощ, изпълнена с приключения за далматинците. Пак нямаше дъжд. Светкавиците и гръмотевиците бързо утихнаха, но нейната тревога не намаля.

* * *

Стефан видя странни абаносови форми в мрака, същества, които се промушваха между дърветата и го изгаряха с очи, по-черни от телата, но колкото и да го стряскаха и плашеха, той знаеше, че не са истински, а само видения, родени от все по-замъгляващия се разсъдък. Продължи напред с усилие въпреки студа отвън, огъня отвътре, бодливите борове, острите тръни на къпините и заледената почва, която ту се изплъзваше под краката му, ту се въртеше като грамофонна плоча. Болката в гърдите, рамото и ръката беше толкова остра, че като в делириум му се привиждаха плъхове, които го ръфаха отвътре, макар и да не си представяше как са влезли в тялото му.

Беше бродил най-малко един час, стори му се много часове, дори дни, но не беше възможно да са минали дни, защото слънцето не беше изгряло. Стигна до края на гората и в далечния край на покрита със сняг полегата морава на площ около половин акър видя къщата. Светлината едва се процеждаше през спуснатите щори.

Той стоеше и не вярваше на очите си. Отначало помисли, че къщата е също толкова нереална, колкото кошмарните видения в гората. После тръгна към миража – за всеки случай, ако все пак не беше плод на

трескаво въображение.

Само след няколко стъпки една светкавица шибна мрака и раздра небето. Ударът се повтори няколко пъти с непрекъснато засилване на източника на енергия. Сянката на Стефан се мяташе и гърчеше по снега около него, въпреки че се беше вцепенил от страх. Случваше се от него да падат две сенки, когато светкавиците очертаваха силуета му от две посоки едновременно. Добре подготвени преследвачи вече бяха тръгнали по пътя на светкавицата, решени да го премахнат преди да успее да предупреди Лора.

Обърна се към гората, откъдето бе дошъл. Под лудешкия небесен вихър боровете сякаш се нахвърляха върху него, отдръпваха се и пак налитаха. Там не видя преследвачи.

След утихването на светкавиците отново се запрепъва към къщата. Падна два пъти, изправи се с мъка, продължи да върви, въпреки страха, че ако падне още веднъж, няма да има сили да стане на крака или да извика достатъчно силно, за да го чуят.

* * *

Загледана в екрана на компютъра, Лора се мъчеше да мисли за сър Томи Тоуд, но всъщност мислеше за светкавицата и изведнъж си спомни кога е виждала такова невероятно бурно небе: деня, когато баща и за пръв път и разказа за сър Томи, деня, когато наркоманът нахлу в бакалницата, деня, когато видя своя пазител за пръв път, онова лято, когато беше на осем години. Изправи се на стола. Сърцето и заби учестено, лудо. Светкавица с такава неестествена мощ означаваше определена беда, беда за самата нея. Не помнеше да е имало светкавици в деня, когато умря Дани или когато пазителят се появи на гробището по време на погребението на баща и. Но с някаква абсолютна сигурност, която не можеше да си обясни, знаеше, че природното явление носи ужасен смисъл за нея – то беше прокоба, а не добро предзнаменование.

Лора грабна автоматa, обиколи горния етаж, провери прозорците, надникна при Крис да се увери, че всичко е както трябва. После побърза да огледа стаята на долния етаж.

Точно когато влизаше в кухнята, нещо изтропа по задната врата. Лора хлъцна от изненада и страх, обърна се в тази посока, насочи автоматa и едва не откри огън.

Звучите обаче не приличаха на взлом. Беше безобидно потропване, не повече от леко почукване, два пъти. Стори и се да чува и глас, който тихо я вика по име. Тишина. Тя се прокрадна до вратата и може би

половин минута стоя заслушана. Нищо.

Вратата беше специален модел с повишена сигурност, със стоманена плоча между две дъбови дъски с дебелина два-три пръста и затова не се страхуваше, че ще я прострелят от другата страна. Все пак се поколеба дали да отиде право до вратата и да погледне през шпионката, защото я беше страх да не види око, притиснато от другата страна, за да види нея. Когато най-сетне събра смелост, видя през шпионката част от двора и един човек, проснат на бетона с разпрострени ръце, сякаш бе политнал назад след като беше почукал на вратата.

Капан, помисли си тя. Капан, номер.

Светна външната лампа и припъзля до затъмнения прозорец над вградения плот. Предпазливо вдигна един от капациите. Човекът върху бетонената настилка беше нейният пазител. По обувките и панталона имаше полепнал сняг. Беше облечен с нещо като бяла лабораторна престилка, изцапана отпред с тъмно петно кръв.

Докъдето можеше да се види, нямаше никой, скрит на двора или моравата, но-не трябваше да забравя, че е възможно някой, да е довялкъл тялото дотам, за да я подмами във вън от къщата. При тези обстоятелства отварянето на вратата толкова късно вечерта, щеше да е чиста глупост. И все пак не, можеше да го остави навън. Не него, пазителя. Не когато беше ранен и умираше.

Натисна бутона за изключване на алармения сигнал, дръпна резетата и неохотно излезе в зимната вечер със заредения автомат в ръка. Никой не стреля срещу нея. Нищо не помръдна на полуосветената моравка чак до гората.

Лора се приближи до своя пазител, коленичи до него и напипа пулса му. Беше жив. Повдигна единия клепач. Беше в съзнание. Раната в горната лява част на гръдния кош изглеждаше зле, въпреки че в момента като че ли не кървеше. Тренировките с Хенри Такахами и редовните упражнения я бяха направили много по-силна и все пак силата и не достигна да повдигне ранения с една ръка. Лора подпря автомата до задната врата, но не можа да го вдигне даже с две ръце. Вероятно беше опасно да мести толкова тежко ранен човек, но още по-опасно беше да го остави навън в студената нощ, толкова повече, когато явно беше преследван. Тя успя отчасти да го пренесе, отчасти да го довлече вътре в кухнята, където го сложи на пода. С облекчение прибра автомата, заключи вратата и пушна алармената система.

Той беше ужасяващо блед и студен на пипане, затова най-важно беше да се махнат пълните със сняг обувки и чорапи. Лора вече се беше

справила с левия крак и развързваше дясната обувка, когато той започна да бълнува на някакъв странен език прекалено неясно, за да се различат думите, а на английски бърбеше нещо за взрив, врати и „привидения в гората“.

Лора знаеше, че той не е в съзнание и едва ли ще я разбере по-добре, отколкото тя го беше разбрала, но все пак почна да го успокоява:

– Няма страшно, отпуснете се, всичко ще бъде наред. Щом извадя крака ви от тази буца лед, ще повикам лекар.

Споменаването на лекар за миг го извади от унеса. Той немощно я хвана за ръката и се втренчи с ужас в нея:

– Никакъв лекар. Да се махам... трябва да се махам...

– Не сте в състояние да идете никъде – каза му тя. – Освен с линейка в болница.

– Трябва да се махаме. Бързо. Те ще дойдат... скоро ще дойдат...

Тя погледна към автомата:

– Кой ще дойде?

– Убийци – отвърна той бързо. – Търсят отмъщение. Ще убият теб, ще убият Крис. Идват. Ей-сега.

В този момент в погледа и гласа му нямаше и помен от трескаво бълнуване. Бледото му лице с избили капчици пот вече не беше отпуснато, а напрегнато от ужас.

Цялата и подготовка с огнестрелно оръжие и бойни изкуства престана да изглежда истерична предпазливост.

– Добре – каза тя. – ще излезем веднага след като прегледам раната, да видя трябва ли да се превърже.

– Не. Излизаме. Веднага!

– Но...

– Веднага – настоя той. В очите му се четеше такъв ужас, че тя почти повярва в свръхестествеността на убийците – не обикновени човешки същества, а демони с жестокостта и неумолимостта на лишените от душа.

– Добре – съгласи се тя. – Излизаме.

Той пусна ръката и. Погледът му се замъгли и пак започна да бълнува несвързано.

Лора забърза през кухнята да отиде горе да събуди Крис и чу тревожното бълнуване на нейния пазител за някаква „голяма, черна, устремена машина на смъртта“. Не разбра нищо, но се уплаши.

ВТОРА ЧАСТ ПРЕСЛЕДВАНЕ

Дългият навик да живеем, не ни предразполага да умрем.

Сър томас Браун

ГЛАВА ПЕТА АРМИЯ ОТ СЕНКИ

1.

Лора светна лампата и разтърси заспалия Крис:

– Обличай се, миличък. Бързо.

– Какво става? – попита той сънено и разтърка очи с юмручета.

– Идват едни лоши хора и трябва да се махнем оттук преди да са дошли. Сега побързай.

Крис беше прекарал цялата година не само в тъга по баща си, но и в подготовка за мига, когато измамното спокойствие на ежедневието ще се прекъсне от поредния неочакван взрив на хаоса, който е в сърцевината на човешкото съществуване – хаоса, който от време на време изригва като действащ вулкан, както в деня на убийството на баща му. Крис беше наблюдавал как майка му се превръща в първокласен стрелец и събира цял арсенал, беше се занимавал със самозащита заедно с нея, но беше запазил детските възприятия; приличаше на всяко друго дете, макар и с лесно обяснима меланхолия след смъртта на баща му. Но сега, в критичния момент, не реагира като осемгодишен. Не почна да мрънка и да задава ненужни въпроси, не беше кисел, инат или муден. Отметна завивките, скочи от леглото и забърза към гардероба.

– Ела в кухнята – каза Лора.

– Добре, мамо.

Лора се почувства горда от неговата съзнателност и облекчена, че не ги бави, но се натъжи от мисълта, че на осемгодишна възраст той вече разбира добре колко кратък и груб е животът и реагира в критичния миг с бързината и самообладанието на възрастен.

Беше облечена с джинси и фланела на сини квадрати. Като влезе в

спалнята, трябваше само да навлече вълнен пуловер, да махне спортните обувки и да сложи апрески.

Не беше запазила дрехите на Дани и затова нямаше палто за ранения в кухнята. Имаше обаче много одеяла и грабна две от килера.

Помисли малко, отиде до кабинета, отвори сейфа и извади странния черен колан с медните украшения, който пазителят и бе дал преди година. Напъха го в чантата с форма на торба.

На долния етаж спря в предното антре да вземе от килера синьо скиорско яке и автомата, който висеше отзад на вратата. Като се движеше, Лора се заслушваше за необичайни шумове – гласове отвън в нощта или звуци на автомобил, но нищо не нарушаваше тишината.

В кухнята сложи автомата върху масата до другия, после коленичи до своя пазител, който пак бе изгубил съзнание. Разкопча мократа от снега лабораторна престилка и ризата и разгледа раната от изстрела в гърдите. Беше високо към лявото рамо, далече от сърцето, което беше благоприятно, но беше изгубил много кръв, дрехите му бяха прогизнали.

– Мамо? – Крис стоеше на прага, облечен подходящо за зимната вечер.

– Взemi единия автомат от масата, прибори и третия от кухненския килер и ги сложи в джипа.

– Той е! – каза Крис с широко отворени от изненада очи.

– Да. Появи се в този вид, тежко ранен. Освен автоматите взemi два револвера – от чекмеджето ей-там и от трапезарията. И внимавай да не би случайно...

– Не се тревожи, мамо – успокои я момчето и тръгна да изпълнява заръките.

Лора обърна своя пазител на дясната страна колкото е възможно по-леко, той изпъшка, но не се свести и тя погледна дали куршумът го е пронизал изцяло. Така се оказа. Куршумът беше минал под лопатката. Гърбът също беше потънал в кръв, но раните отпред и отзад вече не кървяха така обилно. Ако имаше някакъв голям кръвоизлив, той беше вътрешен и тя не можеше нито да го установи, нито да го спре.

Под дрехите раненият носеше същия колан. Лора го разкопча. Коланът не се събра в средното отделение на чантата, затова се наложи да го напъха в страничния джоб с ципа след като изхвърли оттам нещата, които държеше вътре.

Закопча ризата му и се зачуди дали да не съблече влажната престилка. Реши, че ще е прекалено трудно да смъкне ръкавите. Като го

обръщаше внимателно от едната страна на другата, тя подпъкна сиво вълнено одеало под него и отстрани.

Лора се занимаваше с ранения, а през това време Крис пренесе на няколко пъти оръжието до джипа като минаваше през вътрешната врата между мокрото помещение и гаража. После се появи с ниска количка с ширина две и дължина четири стъпки, всъщност дървена платформа на колелца, която някой беше забравил при доставката на мебелите преди почти година и половина. Крис яхна платформата като скейтборд и полетя към килера с думите:

– Трябва да вземем кутията с амунициите, пък тя е много тежка. Ще я пренеса с това.

Зарадвана от неговата изобретателност и предприемчивост, Лора каза:

– Имаме дванайсет патрона в двата револвера и хиляда и двеста в трите автомата. Едва ли ще ни трябват повече, каквото и да се случи. Докарай количката. Бързо. Чудех се как ще го пренесем до джипа, без да го разтърсим прекалено много и май че точно това ни трябва.

Движеха се бързо, сякаш бяха тренирали точно такава ситуация, но все пак Лора смяташе, че губят много време. Ръцете и трепереха, свивахе я под лъжичката. Очакваше всеки миг някой да заудря по вратата.

Крис придържаше количката, докато Лора качваше ранения. Тя напъха дъската под главата, раменете, гърба и кръста, после повдигна краката и го избута върху платформата. Крис приведен теглеше отпред и крепеше с една ръка изпадналия в безсъзнание човек за дясното рамо, за да не се катурне или количката да се изплъзне изпод него. Малко се затрудниха на прага на мокрото помещение, но успяха да го изтикат до гаража, където имаше място за три коли. Мерцедесът беше отляво, джипът – отдясно, средното място беше празно. Изтъркаляха количката с ранения до джипа.

Крис беше отворил вратата отзад и беше постлал малък гимнастически дюшек.

– Ти си чудесно момче – каза Лора.

Двамата успяха да прехвърлят ранения от количката в багажната част на джипа през отворената задна врата.

– Донеси другото одеяло и обувките от кухнята – нареди Лора.

Докато момчето се върна, Лора беше успяла да сложи своя пазител по гръб върху гимнастическия дюшек, Покриха босите му крака с второто одеяло и оставиха прогизналите обувки до него. Лора затвори задната врата и каза:

– Крис, сядай отпред и слагай колана.

Тя забърза навътре в къщата. Чантата с всички кредитни карти беше на масата, Лора я взе и прехвърли дръжките през рамо. Грабна третия автомат и се запъти обратно към мокрото помещение, но още преди да е направила и три крачки, по задната врата се блъсна със страховтна сила. Лора се обърна с автоматата в ръка.

Пак се чу трясък по вратата, но стоманената плоча и здравите резета нямаше да поддадат така лесно. Сетне кошмарът започна в действителност.

Затрака автомат, Лора се хвърли към хладилника и се прикри зад него. Някой се мъчеше да отвори задната врата, но тежката стоманена конструкция удържа и този натиск. Вратата обаче се разклати, куршумите пронизваха стената от двете страни на подсилената рамка и пробиваха дупки в зидарията.

Прозорците на дневната и кухнята се пръснаха от огъня на друг автомат. Металните корнизци затанцуваха в конзолите. Изстрелите ги чупеха и огъваха, но повечето парченца стъкло оставаха зад щорите, сипеха се по перваза и оттам на пода. Вратите на шкафовете се разлетяваха на трески и пукаха от куршумите, парчета тухла се откъсваха от стената, куршуми рикошираха в медния капак над печката и го огъваха и разкривяваха. По висящите на куки медни съдове се сипеха удари, тенджерите и тиганите дрънчаха и тракаха. Една от лампите изгърмя. Корнизът на прозореца над работната маса се откъсна най-сетне от конзолата и петшест парчета се врязаха във вратата на хладилника точно до Лора.

Сърцето и щеше да изхвъркне, приливът на адреналин беше изострил сетивата болезнено. Искаше и се да хукне към джипа в гаража и да се помъчи да избяга преди да са усетили, че се оттегля, но някакъв първичен воински инстинкт я караше да остане. Притисна се до хладилника встрани от куршумите с надеждата, че няма да я засегне рикошет. „Кои по дяволите сте вие?“, питаше се тя разгневено. Стрелбата затихна и инстинктът и се оказа верен. Огънят беше последван от самите хора, които стреляха. Те нахлуха в къщата. Първият се покатери през счупения прозорец над кухненския плот. Лора се дръпна от хладилника, откри огън и куршумите го блъснаха обратно на двора. Вторият, също облечен в черно, влезе през разбитата плъзгаща се врата на дневната. Лора го зърна през портала само миг преди той да я забележи, обърна автоматата към него, изстрелите затрещяха, счупиха машината за кафе, надупчиха кухненската стена до портала и повалиха мъжа точно когато насочваше оръжието си към нея. Беше се упражнявала с автоматата доста отдавна и

се учуди колко добре се справя. Учуди се също, че необходимостта да убива я ужасява, въпреки че те искат да унищожат нея и детето. Започна да и прилошава, сякаш в гърлото и бавно се надигаше вълна от мазна мръсотия, но тя успя да преглътне и да спре пристъпа. В дневната се появи трети човек, тя беше готова да застреля и него, и още стотици като него, колкото и да и призляваше от убиването, но той се дръпна назад и се скри от огъня като видя как беше ударен неговия спътник. Сега към джипа.

Лора не знаеше колко убийци има отвън, може би бяха само трима, двамата убити и другият още жив, а може би бяха четири или десет или сто, но колкото и да бяха, сигурно не бяха очаквали да ги посрещнат така смело, положително не с мощна стрелба, и то от една жена и малко момче, но те знаеха, че нейният пазител е ранен и невъоръжен. Затова сега бяха слисани и щяха да се прикрият, за да оценят обстановката и да обмислят следващия ход. Това беше първият и последният и шанс да се спаси с джипа. Лора хукна през мокрото помещение към гаража.

Видя, че Крис е запалил двигателя на джипа още в началото на престрелката – от ауспуха излизаха кълба синкави изгорели газове. Лора изтича до джипа и вратата на гаража започна бавно да се вдига: Крис очевидно беше използвал дистанционното управление в мига, когато я беше видял. Като седна зад волана, вратата беше отворена до една трета.

Лора включи на скорост:
– Залегни!

Крис незабавно я послуша и се смъкна на седалката под равнището на прозореца. Лора освободи спирачките. Рязко натисна съединителя, гумите изсвистяха по бетона, колата изрева и потъна в мрака като мина на косъм от вдигащата се врата, която прекърши антената на радиото.

Големите гуми на джипа не бяха с вериги, но имаха дълбоки грайфери, подходящи за зимата. Те се забиваха в замръзналия сняг и чакъл по алеята, получаваше се сцепление, от което се разлитаха шрапнели от камък и лед. От лявата страна на Лора се появи тъмна фигура, човек в черно, който тичаше през предната морава и около него хвърчеше сняг на петнайсетина крачки от тях. Имаше толкова неясни очертания, че можеше да мине за безплътна сянка, ако през воя на двигателя не се чуваше пукот на автоматична стрелба. Куршумите се удряха в джипа, задното стъкло се счупи, но страничното до Лора остана невредимо и тя увеличи скоростта, излезе от обсега на огъня – още няколко секунди и щеше да е в безопасност. Вятърът виеше през счупения прозорец. Лора се

молеше да не улечат гумите, стори и се, че чува още куршуми по металната обвивка, но може би просто джипът хвърляше встрани чакъл и лед.

Като стигна до щатското шосе в края на алеята, Лора вече беше убедена, че е извън обсега на куршумите. Натисна здраво спирачките да направи ляв завой, погледна в огледалото за обратно виждане и забеляза в далечината фарове в отворения гараж. Убийците бяха пристигнали в къщата и без превозно средство, един господ знае как бяха дошли, може би с помощта на онези странни колани и сега използваша нейния „Мерцедес“ да я преследват.

Отначало беше решила да завие наляво по щатското шосе, да се насочи надолу покрай Рънинг Спрингз, покрай отклонението за езерото Ароухед, по главната магистрала към град Сан Бернардино, където имаше достатъчно хора и сигурност, където мъжете с черни дрехи и автоматично оръжие нямаше да посмеят да приближат толкова дръзко и където можеше да потърси медицинска помощ за своя пазител. Но като видя фаровете отзад, тя се подчини на вродения усет за оцеляване и зави налясно, на изток-североизток към езерото Биг Бъър.

Ако беше тръгнала наляво, щяха да стигнат до съдбоносната половина миля по наклоненото шосе, където преди година бе убит Дани. Лора усещаше интуитивно и почти суеверно, че за тях в момента най-опасното място на света е стръмният асфалтов път с две платна. На нея и Крис на два пъти бе писано да умрат там: първият път, когато Робъртсън изпусна управлението на пикапа и втория, когато Кокошка започна да стреля срещу тях. Понякога и се струваше, че в живота има както благоприятни, така и зловещи схеми и при осуетяването им съдбата се бореше да възстанови предопределеното. Нямаше никакъв разумен довод да вярва, че ще загинат, ако тръгнат към Рънинг Спрингз, но нещо и подсказваше, че там ги очаква смърт.

Излязоха на щатското шосе и се отправиха към Биг Бъър. Борове извисяваха тъмните си стволове от двете страни на пътя. Крис се изправи и погледна назад:

– Идват – каза Лора, – но ние ще им избягаме.

– Те ли убиха татко?

– Да, струва ми се. Но тогава не знаехме за тях и не бяхме подготвени.

„Мерцедесът“ беше излязъл на щатското шосе, но през повечето време не се виждаше, защото пътят се издигаше, спускаше и виеше като изпречваше хълмове и завой между двете коли. Разстоянието като че ли беше около двеста ярда, но вероятно се скъсяваше, защото двигателят

на „Мерцедеса“ беше по-голям и по-мошен.

– Кои са те? – попита Крис.

– Не съм сигурна, миличък. Не зная също защо искат да ни причинят болка. Но зная какви са. Те са главорези, отрепки, добре опознах този тип хора още отдавна в Касуел Хол и знам, че единственото, което можеш да направиш с тях, е да се изправиш насреща им, да се бориш, защото те признават само твърдостта.

– Беше страхотна там, мамо.

– И ти добре се справи, момчето ми, Много умно постъпи като запали мотора на джипа като чу стрелбата и пусна затварящото устройство на вратата, докато се качвах в колата. Вероятно това ни спаси.

„Мерцедесът“ зад тях беше скъсил разстоянието на стотина ярда. Моделът беше високоскоростен и по шосето се справяше отлично, много по-добре от джипа.

– Наближават бързо, мамо.

– Знам.

– Много бързо.

Към източния край на езерото Лора застигна един раздрънкан „Додж“ със счупен заден фар и ръждясала броня, която сякаш се държеше на мястото си само от лепенки с надписи, които минаваха за смешни от рода на „СПИРАМ САМО НА БЛОНДИНКИ“ или „СЛУЖЕБНА КОЛА НА МАФИЯТА“. Той пърпореше с трийсетина мили в час, по-бавно от задължителната минимална скорост. Ако Лора проявеше нерешителност, „Мерцедесът“ щеше да наближи още повече и убийците тогава можеха пак да открият огън. Изпреварването беше забранено, но видимостта беше достатъчна да рискува маневрата. Тя завъртя волана, натисна рязко съединителя, излезе пред пикапа и се върна в дясното платно. Точно пред нея се оказа един „Бюик“, който караше с четиридесетина мили в час. Задмина и него малко преди да навлезе в нова поредица завой, където „Мерцедесът“ нямаше да успее да изпревари стария пикап.

– Изостанаха! – възкликна Крис.

Лора увеличи скоростта на петдесет и пет мили в час, прекалено много за някои от завоите, но подходяща за правите отсечки от пътя и започна да мисли, че ще се отскубне. Но шосето се разклоняваше при езерото и нито „Бюика“, нито стария пикап „Форд“ я последваха покрай южния бряг към град Биг Бър; двете коли завиха към Фонскин и северният бряг и оголиха пътя между нея и „Мерцедеса“, който веднага почна да я застига.

Тук вече имаше много къщи – и по височината отдысно, и по низината към езерото отляво. Някои от тях бяха тъмни, може би бяха вили, използвани само през зимните уикенди и през лятото, но светлините на другите проблясваха между дърветата.

Лора знаеше, че може да тръгне по всяка алея към поне сто къщи, където щяха да приемат нея и Крис. Хората без колебание щяха да им предложат подслон. Тук не беше като в големия град – в задушевната атмосфера на планините хората не посрещаха неочакваните нощни посетители с незабавно подозрение.

Мерцедесът скъси разстоянието още повече, шофьорът започна да превключва късите и дълги светлини, сякаш злорадстваше: „Хей, Лора, идваме, ще те хванем, ние сме страшни, истински мъже и никой никога не може да ни избяга, ето ни, идваме“.

Ако се опиташе да се скрие в някоя къща наблизо, убийците вероятно щяха да я преследват и да убият не само нея и Крис, но също хората, които щяха да ги подслонят. Мръсниците може би нямаше да проявят особено желание да я проследят чак до Сан Бернардино или Ривърсайди, или даже Редландз, където можеха да се натъкнат на полицейски отпор, но нямаше да се уплашат от шепа случайни свидетели, защото можеха да убият колкото си искат хора и пак да избегнат възмездието като натиснат жълтите копчета на коланите и изчезнат както направи нейният пазител преди една година. Нямаше представа в каква посока изчезват, но подозираше, че там полицията не можеше да ги застигне. Не можеше да излага на опасност невинни хора и затова отминаваше къщите една след друга без да намалява скоростта.

„Мерцедесът“ я следваше на четиридесет-петдесет ярда и бързо приближаваше.

– Мамо...

– Виждам ги, миличък.

Караше към град Биг Бър, но за съжаление името му далеч не беше оправдано – не само че изобщо не беше голям град, но даже и на село не приличаше. Нямаше улици, където можеше да се изплъзне от преследвачите, а и местната полиция едва ли можеше да се справи с група фанатици, въоръжени с автомати.

Свиха при светофара и настигнаха друга кола в същата посока, сиво „Волво“, което Лора изпревари почти без никаква видимост, но друг избор нямаше, защото „Мерцедесът“ беше на по-малко от четиридесет ярда. Убийците задминаха „Волвото“ със същото безразсъдство.

– Как е нашият спътник? – попита Лора.

Без да разкопчава колана, Крис се обърна и погледна:

– Добре е, струва ми с. Доста се раздруса.

– Нищо не мога да направя.

– Кой е той, мамо?

– Не зная много неща за него – отговори Лора, но когато се измъкнем оттук, ще ти разкажа, каквото знам. Не съм ти казвала, преди защото... може би аз самата не знаех какво става и ме беше страх, че ще е опасно да научиш за него. Но по-опасно от това сега накъде? После ще ти разкажа. Ако изобщо ще има „после“.

Беше изминала две трети от пътя покрай южния бряг на езерото, с възможно най-висока скорост, „Мерцедесът“ се намираше на трийсетина ярда зад нея и тогава видя пред себе си отбивка на пътя. Тя водеше през планината край връх Кларк, беше пряк път с дължина десет мили, който съкращаваше трийсетте или трийсет и петте мили на източния обиколен маршрут на шосе 38 и излизаше на двупосочната магистрала южно от Бартън Флатс. Доколкото си спомняше, отбивката беше павирана в двата края, но в продължение на шест-седем мили по средата беше само черен път. За разлика от джипа, „Мерцедесът“ нямаше двойна предавка, а гумите, макар и зимни, нямаха вериги. Мъжете в „Мерцедеса“ едва ли знаеха, че паважът ще свърши и ще се озоват на разкаляял път, заледен и заснежен на места.

– Дръж се! – обърна се Лора към Крис. До последния момент не натисна спирачките, взе десния завой към отбивката с такава скорост, че джипът се извъртя с измъчено свистене на гумите като стар кон, шибнат за опасен скок. „Мерцедесът“ взе завоя по-добре, въпреки че шофьорът не беше разгадал намеренията на Лора. По възвишенията и пущинака разстоянието се скъси на по-малко от трийсет ярда. Двайсет и пет. Двайсет.

Внезапно разклонена светкавица преряза небето на юг. Не беше толкова близо, колкото светкавиците край тяхната къща, но достатъчно да превърне нощта в ден. Дори през рева на моторите Лора долови тътена на гръмотевица. Крис зяпна от почуда и попита:

– Какво става, мамо? Какво е това?

– Не зная – изкрещя отговора Лора, за да надвика какофонията на ревящия двигател и разлюлените небеса.

Лора не чу самата стрелба, но долови ударите на куршумите по джипа, единият проби дупка в задния прозорец и се заби в гърба на седалката на Лора и Крис. Тя чу и усети силния тласък. Започна да върти волана, да криволичи по пътя, за да не я улучат. От люшкането под

трепкащата светлина и прилоша. Не се чуха други изстрели – или стрелецът беше спрял огъня, или се мереше неточно. Но маневрирането я забави и „Мерцедесът“ ги застигна още повече.

Трябваше вече да използва страничните огледала вместо огледалото за обратно виждане. Задната врата беше почти невредима, но предпазното стъкло се беше превърнало в паяжина от стотици напукани парченца, през които нищо не се виждаше. Петнайсет ярда. Десет.

По небето в южна посока пак премина светкавица и гръмотевица.

Лора се изкачи по едно възвишение. Паважът свършваше на половината разстояние по склона надолу. Спря да криволичи и увеличи скоростта. Когато джипът излезе от пътната настилка, той се раздруска, сякаш се изненада от промяната на пътя, после пое напред по заснежената и тук-таме заледена кал. Преминаха през коловозите, през малка падина с надвесени отгоре дървета и нагоре по следващото възвишение.

В страничните огледала видя как „Мерцедесът“ минава през падината и тръгва да се изкачва след тях. Но когато Лора стигна до билото, колата зад нея започна да запъва, занесе на една страна и фаровете се отклониха встрани. Вместо да завърти волана в същата посока, както се прави в такива случаи, шофьорът рязко зави обратно. Гумите забуксуваха. Колата се плъзна встрани и назад на двайсетина крачки, задното дясно колело затъна в страничната канавка, фаровете се насочиха нагоре и напърако на коловоза.

– Заседнаха! – каза Крис.

– Ще им трябва половин час да се измъкнат от калта.

Лора продължи през билото, надолу по следващия склон на черния път.

Трябваше да ликува за спасението или най-малкото да изпитва облекчение, но страхът и не намаляваше. Имаше предчувствието, че още не са в безопасност и се беше научила да вярва на предчувствията повече, отколкото преди, на дванайсет години, когато бе заподозряла Глиста, че ще дойде през нощта, когато щеше да е сама в крайната стая до стълбището в Макилрой – нощта, когато той бе оставил захарна пръчка под възглавницата. Предчувствията, в края на краищата, бяха просто послания от подсъзнателното, което трескаво работеше през цялото време и преобразуваше информацията, минала незабелязано покрай съзнанието. Нещо не беше наред. Но какво?

* * *

Караха с по-малко от двайсет мили в час по тесния, лъкатушеш,

изровен път, покрит със замръзнала кал. Известно време пътят следваше каменист хребет без никакви дървета, после минаваше по стръмнината надолу към дъното на една клисура, където дърветата растяха толкова гъсто от двете страни, че фаровете шареха по стволите на редиците борове като по плътна стена. Отзад в джипа нейният пазител блънуваше несвързано в трескав унес. Лора се тревожеше за него, искаше и се да кара по-бързо, но не смееше.

Крис мълча през първите две мили след отскубането от преследвачите. После каза:

– Там, в къщата... уби ли някой от тях?

Лора се поколеба:

– Да, двама.

– Хубаво.

Уплашена от мрачното задоволство, което прозираше в тази единствена дума, Лора възрази:

– Не, Крис, не е хубаво да се убива. Прилошава ми от това.

– Но те си го заслужаваха – отговори Крис.

– Да, наистина. Но това не значи, че е приятно да ги убиваш. Никак даже. Не носи никакво удовлетворение. Само... отвращение от необходимостта да го направиш. И тъга.

– Иска ми се аз да бях убил един от тях – каза Крис със сдържан, студен гняв, който за неговата възраст плашеше.

Лора го погледна. От сенките по лицето и бледожълтата светлина от таблото изглеждаше по-възрастен, за миг тя си представи какъв ще бъде като порасне.

Повърхността на клисурата стана прекалено камениста, не можеше да се мине по-нататък, пътят пак тръгна нагоре по стръмнината. Тя не отместваше поглед от неравния път.

– Миличък, ще трябва да поговорим за това по подробно някой път. А сега искам да слушаш внимателно и да се опиташ да разбереш нещо. В света има много лоши философии. Знаеш ли какво е философия?

– Донякъде. Не... всъщност не.

– Тогава да кажем, че хората вярват в много неща, които са лоши. Но две от нещата, в които някои хора вярват, са най-лошите, най-опасните, най-погрешните. Някои вярват, че проблемите се решават най-добре с насилие – те бият или убиват всеки, който не е съгласен с тях.

– Като тези, които ни преследват.

– Да. Очевидно те са от този тип. Наистина е лошо да се мисли

така, защото насилието ражда насилие. Освен това, ако уреждаш споровете с оръжие, няма справедливост, няма успокоение, няма надежда. Ясно ли ти е?

– Да, струва ми се. Но кой е другият лош начин на мислене?

– Пацифизмът – обясни Лора. – Точно обратен на първия. Пацифистите вярват, че никога не трябва да вдигаме ръка срещу друг човек, все едно какво е направил или се кани да направи. Ако един пацифист стои до брат си и някой дойде да убие брата, той ще му каже да бяга, но няма да грабне оръжие и да спре убиеца.

– Ще позволи да нападнат брат му? – изуми се Крис.

– Да. В най-лошия случай по-скоро ще позволи да убият брат му, отколкото да наруши принципите си и сам да стане убиец.

– Това е щуротия!

Превалиха склона и пътят се спусна в друга падина. Клоните на надвесените борове бяха толкова ниско, че драскаха по покрива, буци сняг падаха върху капака и предното стъкло.

Лора включи чистачките и се наведе над волана. Използваше смяната на терена като извинение за мълчанието, но всъщност обмисляше как да се изрази по-ясно. Бяха се сблъскали с много насилие през последния час; несъмнено ги очакваше още повече насилие и тя държеше Крис да си изгради правилно отношение. Не и се искаше той да повярва, че мускулите и оръжието са приемливи заместители на разума. От друга страна, не желаше насилието да го травмира и да го накара да се страхува от него с цената на личното достойнство и оцеляването в крайна сметка. Най-сетне Лора проговори:

– Някои пацифисти са прикрити страхливци, но други искрено вярват, че е правилно да позволиш убийството на невинен човек вместо да убиеш, за да го предотвратиш. Те грешат, защото като не се бориш със злото, ставаш част от него. Такива хора са също толкова лоши, колкото оня, който натиска спусъка. Сега точно може би не можеш да го проумееш, може би ще трябва доста да го обмислиш, но важно е да разбереш, че има среден път между убийците и пацифистите. Трябва да избягваш насилието. Никога не трябва пръв да почваш. Но ако някой друг почне, трябва да защитаваш себе си, приятелите, семейството, всеки, който е изпаднал в беда. Когато се наложи да застрелям онези мъже в къщата, направо ми призля. Не съм героиня. Не се гордея с това, че ги убих, но не се и срамувам. Не искам да се гордееш с мене заради постъпката ми, не искам да мислиш, че убийството удовлетворява или че отмъщението по някакъв начин облекчава мисълта за убийството на

баща ти. Не е така.

Крис мълчеше.

– Много ли те затрудних? – запита Лора.

– Не. Просто трябва да помисля – отговори той. – Точно сега, струва ми се, мисля лошо, защото искам те да умрат, всички, които имат нещо общо с... онова, което се случи на татко. Но аз ще се постарая, мамо, ще се помъча да стана по-добър.

Лора се усмихна:

– Сигурна съм, че ще станеш, Крис.

* * *

По време на разговора с Крис и през последвалите няколко минути мълчание Лора не можеше да се отърве от усещането, че все още не са въвн от непосредствената опасност. Бяха изминали около седем мили по павираната отбивна, после още една миля по черния път и напред имаше две мили паваж до щатско шосе 38. Колкото по-нататък караше, толкова повече растеше увереността, че нещо и се изплъзва, че приближава някаква беда.

Лора изведнъж спря на върха на друг хълм, точно преди пътя да се спусне към последния равен участък. Угася двигателя и фаровете.

– Какво става? – попита Крис.

– Нищо. Просто трябва да помисля и да погледна нашия пътник.

Тя излезе и отиде зад джипа. Отвори вратата отзад, където прозорецът бе пронизан от куршум. Парченца стъкло се посипаха по земята около краката и. Тя се покатери в багажната част, легна до ранения си пазител и провери пулса му. Беше все още слаб, дори може би малко по-слаб от преди, но равномерен. Лора сложи ръка на челото му и установи, че вече не е студено – отвътре сякаш го изгаряше огън. Помоли Крис да и подаде фенерчето от жабката. Отметна одеялата да види дали не кърви повече, отколкото при качването в джипа. Раната изглеждаше зле, но въпреки цялото друсане по пътя, не се виждаше свежа кръв. Лора го зави пак с одеялата, върна фенерчето на Крис, излезе от джипа и затвори задната врата.

Изби задържалите се парчета стъкло от задния прозорец и малкото прозорче от страната на шофьора. Без стъклото повредата не биеше толкова на очи и нямаше да привлече вниманието на полицаи или някой друг човек.

Постоя известно време въвн на студа със зареян поглед в тъмната пустота и се мъчеше да направи връзка между инстинкта и разума. Защо

беше толкова сигурна, че върви към бедата и че нощното насилие още не е свършило?

Във високите въздушни пластове облаците се разкъсваха и гонеха на изток от вятър, който още не беше стигнал долу, до земята – там беше необичайно тихо. Лунните лъчи си пробиваха път през разкъсаните облаци и зловещо осветяваха снежния пейзаж от хълмове и падини, обезцветени от мрака борове и отрупани скални образувания.

Лора погледна на юг, където след няколко мили отбивката излизаше на щатско шосе 38. Всичко изглеждаше спокойно в тази посока. Обърна очи на изток, на запад, после назад, на север, откъдето идваха; от всички страни планините Сан Бернардино не показваха никакъв признак на човешко присъствие и сякаш съществуваха в първична чистота и мир.

Задаваше си все същите въпроси и стигаше до все същите отговори, които съставяха вътрешния и диалог през изминалата година. Откъде идваха мъжете с коланите? Друга планета, друга галактика? Не. Те бяха хора като нея. Тогава може би бяха от Русия. Може би коланите представляваха предаватели на материя, нещо като камерата за телепортиране от онзи стар филм, „Мухата“. Така акцентът на нейния пазител би могъл да бъде обяснен, но ако той се беше телепортирал от Русия, нямаше обяснение защо не беше остарял за изминалия четвърт век. Освен това не и се вярваше, че Съветският съюз или някой друг е усъвършенствувал предаватели на материя, откакто е била осемгодишна. Оставаше машината на времето.

От няколко месеца обмисляше тази възможност, но не беше достатъчно уверена в анализа и затова не я спомена пред Телма. Ако нейният пазител обаче е избирал съдбоносни мигове от нейния живот с машина на времето, той може да е предприемал всички пътувания в рамките само на месец или седмица от собствената епоха, докато за нея са минавали години, затова той видимо не остаряваше. Преди да го разпита и да научи истината, теорията за машината на времето беше единствената, на която можеше да се опре: според нея пазителят и беше пристигнал от някакъв бъдещ свят и очевидно бъдещето беше неприятно, защото като говореше за колана, той бе подхвърлил: „Няма да искаш да отидеш там, където ще те отнесе“, а погледът му беше мрачен, тревожен. Нямаше представа защо един пътешественик във времето ще поиска да се върне от бъдещето, за да защити именно нея от въоръжени наркомани и неуправляеми пикапи, но нямаше и време да разсъждава за вероятните причини. Нощта беше тиха, тъмна и студена. Вървяха право към бедата.

Лора знаеше, че е така, но не разбираше в какво се състои и откъде ще дойде. Като се върна в джипа, Крис попита:

– Какво има сега?

– Ти обичаш да гледаш „Звезден път“, „Звездни войни“, „Без акумулатори“ и всякакви подобни неща, затова може би си имам експерт в тази област, както ми трябва разни консултанти за романите. Ти си моят домашен експерт по странните неща.

Моторът беше изключен и вътрешността на джипа се осветяваше от забулената от облаци луна. Но Лора виждаше лицето на Крис доста ясно, защото през тези няколко минути отвън, очите и бяха свикнали с тъмнината.

Момчето примигна озадачено:

– За какво говориш?

– Крис, както казах преди, ще ти разкажа за мъжа, който лежи отзад, за другите му странни появявания в моя живот, но сега нямаме време. Затова няма да ме засипеш с въпроси, нали? Нека да предположим, че моят пазител – аз така го наричам, защото ме е защитавал от ужасни неща, когато е могъл – да предположим, че е пътешественик от бъдещето. Да предположим също, че не идва с голяма, тромава машина на времето, а цялото устройство е един колан, който носи около кръста, под дрехите и просто се материализира от нищото при пристигането от бъдещето. Схващаш ли дотук?

Крис гледаше с широко отворени очи:

– Такъв ли е?

– Не е изключено.

Момчето разкопча предпазния колан, покатери се на колене върху седалката и погледна мъжа, проснат отзад:

– Ега ти!

– Предвид необичайните обстоятелства – каза Лора, – ще пренебрегна неприличния израз.

Той се огледа виновно:

– Извинявай. И все пак – пътешественик във времето!

Дори и да се беше ядосала, гневът бързо щеше да се изпари, защото у него пролича внезапен порив на момчешко вълнение и способност да се учудва, каквито от цяла година не бе проявявал, даже и по Коледа с всички забавления с Джейсън Гейнз. Перспективата да се срещне с пътешественик във времето веднага го изпълни с жажда за приключения и радост. Ето това беше прекрасното в живота: макар и жесток, той беше в същото време загадъчен, пълен с неочакваност и изненади; понякога

изненадите бяха толкова смайващи, че приличаха на чудеса и при вида на тези чудеса отчаяният намираще смисъл в живота, циникът откриваше внезапно облекчение от досадата, а дълбоко нараненото момче можеше да намери воля да оздравее, лек за меланхолията.

Лора продължи:

– Добре, да предположим също, че когато иска да напусне нашето време и да се върне в своето, той натиска едно копче на специалния колан, който носи.

– Може ли да видя колана?

– После. Не забравяй, че ми обеща да не задаваш много въпроси сега.

– Добре – той погледна още веднъж към пазителя, обърна се, седна и насочи вниманието към майка си. – И като натисне копчето какво става?

– Просто изчезва.

– Ау-у! А когато идва от бъдещето изведнъж се появява от нищото?

– Не зная. Никога не съм виждала как пристига. Но си мисля, че се появяват светкавици и гръмотевици...

– Светкавицата тази вечер!

– Да, но не винаги е така. Както и да е. Да предположим, че се връща във времето, за да ни помогне, да ни защити от някои опасности...

– Като изпуснатия пикап.

– Не знаем защо иска да ни защити и не можем да научим, докато не ни обясни. Все едно, да предположим, че други хора от бъдещето не желаят да сме защитени. Техните мотиви също са неразбираеми за нас. Единият беше Кокошка, човекът, който уби баща ти...

– И тези, които тази вечер се появиха у дома – каза Крис, – и те са от бъдещето, нали?

– Така ми се струва. Смятаха да убият моя пазител, тебе и мене. Но ние застреляхме някои от тях и оставихме двама, заседнали с „Мерцедеса“. И така... какъв ще е следващият им ход, миличък? Ти си домашният ми експерт по странните неща. Имаш ли представа?

– Чакай да помисля.

Лунната светлина проблясваше матово върху мръсния капак на джипа.

Вътре в колата ставаше студено, дъхът им излизаше на ледени облачета, прозорците се замъгляваха. Лора запали двигателя, пусна отоплението и размразителя, но не включи фаровете. Крис се обади:

– Виж какво, мисията им се провали и те няма за какво да висят

тук. Ще се върнат в бъдещето, откъдето са дошли.

– Онези двамата в нашата кола?

– Да. Може би вече са натиснали копчетата на коланите на онези, които уби, изпратили са телата обратно в бъдещето, така че в къщи няма трупове, няма доказателства, че са идвали с машина на времето. Само малко кръв може би. Когато последните двама-трима затънаха в канавката, сигурно са се отказали и са се прибрали.

– Значи не са вече зад нас? Няма да отидат пеша примерно до Биг Бейър, да откраднат кола и да ни потърсят?

– Не. Това е много сложно. Искам да кажа, че за тях има по-лесен начин да ни открият вместо да се разкарват с колата наоколо както обикновено правят бандитите.

– Какъв начин?

Момчето помръкна и се взря през стъклото в снега, луната и мрака пред тях.

– Виж, мамо, щом като са ни изгубили, те ще са натиснали копчетата върху коланите, върнали са се у дома, в бъдещето, за да отпътуват още веднъж в нашето време и да ни сложат нов капан. Те знаят, че тръгнахме оттук. Затова сигурно са дошли пак в нашето време, но в по-ранен час, заложили са капана на другия край на пътя и сега ни дебнат там. Да, точно там са! Хващам се на бас, че са само там.

– Но защо не дойдоха в къщи още по-рано, преди първото идване, защо не ни нападнаха преди да се появи моят пазител и да ни предупреди?

– Парадокс – отвърна момчето. – Знаеш ли какво значи това?

Думата бе твърде сложна за неговата възраст, но Лора каза:

– Да, зная какво е парадокс. Нещо вътрешно противоречиво, но не невъзможно.

– Ето, мамо, ясно е, че пътуването във времето е пълно с всякакви парадокси. Неща, които не може, не трябва, но биха могли да са истина – заговори той с развълнуван глас, както обикновено описваше сцени от любимите си фантастични филми и комикси, но много по-напрегнато, може би, защото това не беше измислица, а действителност, която беше още по-смайваща от литературата. – Например да се върнеш назад във времето и да се омъжиш за дядо си. Тогава ще станеш баба на самата себе си. Ако машината на времето е възможна; ти би могла да направиш това, но как изобщо ще се родиш когато първо истинската ти баба няма да се омъжи за дядо ти? Парадокс! Или какво ще се случи, ако се върнеш във времето, срещнеш майка си като дете и я убиеш, без да искаш?

Ще престанеш ли да съществуаш – фю-ют! – сякаш никога не си се раждала? И ако престанеш да съществуаш, как би могла да се върнеш назад във времето, да оставим всичко друго? Парадокс! Парадокс!

Загледана в него през прорязания от луната мрак в джипа, Лора имаше усещането, че пред нея стои съвсем друго момче, не това, което познаваше. Разбира се, тя знаеше за голямото му увлечение по приказките на космическата епоха, които занимаваха повечето деца на всякаква възраст. Но досега не се беше докосвала до същността на мисленето, породено от тези влияния. Очевидно американчетата от края на двадесети век живееха много по-богато оцветен от въображението живот, отколкото децата в цялата предишна история. Като че ли от своите фантазии те получаваха нещо, което не можеха да дадат джуджетата, феите и призраците, забавлявали предните поколения: способността да мислят с абстрактни понятия като пространство и време, които далеч надхвърляха тяхната интелектуална и емоционална възраст. Лора изпитваше особено чувство, че разговаря едновременно с малко момче и ракетен учен. Тя каза смутено:

– Значи... като не са успели да ни убият при първото пътуване тази вечер, защо да не дойдат още по-рано втория път и да ни застрелят преди моят пазител да ни предупреди, че идват?

– Разбираш ли, твоят пазител вече се появи в потока на времето, за да ни предупреди. Затова ако пристигнат преди предупреждението, първо как би могъл после той да ни каже и как бихме могли да сме сега тук, живи? Парадокс!

Крис се засмя и плесна с ръце като гном, който се весели на някакъв особено забавен страничен ефект от своята магия. За разлика от неговото добро настроение, Лора я заболяваше главата от усилията да проумее цялата сложност на въпроса. Момчето продължи:

– Заради всички тези парадокси някои хора даже смятат, че машината на времето е невъзможна. Но според други тя е възможна дотолкова доколкото пътуването в миналото не създава парадокси. Виж, ако това е вярно, тогава убийците не биха могли да дойдат втория път по-рано, защото двама от тях вече са били застреляни първия път. Не биха могли, защото са вече мъртви и това е парадокс. Но оцелелите и може би още някои пътешественици във времето биха могли да пристигнат и да ни издебнат в края на този път. – Той пак се наведе напред да погледне през замъгленото предно стъкло. – Ето защо бяха светкавиците на юг, когато лъкатушихме да не ни улучат – от бъдещето идваха още хора. Да. Хващам се на бас, че ни чакат там някъде надолу, в тъмното.

Лора разтри слепоочията си с пръсти и каза:

– Но ако завием и се върнем, ако не тръгнем към капана отпред, те ще разберат, че сме ги надхитрили. Така ще направят трето пътуване назад във времето, ще пристигнат при „Мерцедеса“ и ще ни застрелят, както караме нататък. Ще ни хванат, все едно в каква посока ще тръгнем.

Момчето енергично тръсна глава:

– Не. Докато разберат, че сме ги изиграли, може би след половин час, ние вече ще сме обърнали назад и ще сме минали покрай „Мерцедеса“. – Крис подскочаше на седалката от вълнение. – Така че при едно трето пътуване във времето към началото на този път, за да заложат капана там, ние вече ще сме отминали мястото и ще сме в безопасност. Парадокс! Виж, мамо, те трябва да спазват правилата. Не са вълшебници. Трябва да играят според правилата и могат да бъдат победени!

Трийсет и три години Лора не беше изпитвала такова главоболие, което толкова бързо да премине от леко пулсираща болка до усещането, че ще и се пръсне черепа. Колкото повече се мъчеше да разгадае начините да избегне шайката убийци от машината на времето, толкова понепоносима ставаше болката. Най-сетне Лора каза:

– Отказвам се. Май че през всичките тези години е трябвало да гледам „Звезден път“ и да чета Робърт Хайнлайн вместо да се правя на сериозен голям човек, защото сега просто не мога да се оправя. Ето какво: разчитам на тебе да ги надхитриш. Ще се наложи да вървиш една крачка пред тях. Те искат да сме мъртви. Затова как биха си опитали да ни убият, без да създадат един от онези парадокси? Къде ще се появят следващия път... и по-следващия? Сега се връщаме по пътя, откъдето дойдохме, покрай „Мерцедеса“ и ако не грешиш, там няма да ни чака никой. А къде ще отидат после? Ще се видим ли с тях пак тази вечер? Мисли за тези неща и ако ти хрумне нещо, сподели го.

– Разбира се, мамо – той се отпусна на седалката, усмихна се широко за миг, после прехапа устна, завладян от играта.

Само че това не беше игра, разбира се. Животът им настина беше в опасност. Трябваше да се изплъзнат от убийци с почти свръхчовешки способности, а надеждите им за оцеляване се свързваха единствено с богатството на въображението на едно осемгодишно момче.

Лора запали двигателя на джипа, включи на задна скорост и измина няколко метра, докато намери достатъчно широко място да обърне. После се отпавиха нататък, откъдето бяха дошли, към „Мерцедеса“ в

канавката, към Биг Бър.

Ужасът и беше преминал. Бяха изпаднали в положение, при което ужасът не можеше да се контролира, защото съдържаше твърде много непознати и непознаваеми неща. Ужасът се различава от щастието или подтиснатостта: той е остро състояние, което по самата си природа е нетрайно. Ужасът бързо се уталожва. Или нараства докато човек не припадне или умре от страх, докато от писъците не се спуга някой кръвоносен съд в мозъка. Лора не пицеше и въпреки главоболието не вярваше, че ще и се спуга кръвоносен съд. Изпадна в тих, хроничен страх, нещо повече от напрегнато безпокойство.

Какъв ден. Каква година. Какъв живот.

Екзотични новини.

2.

Минаха покрай заседналия „Мерцедес“ и стигнаха чак до северния край на отбивката, без да срещнат хора с автомати. На мястото, където прекият път излизаше на магистралата около езерото Лора спря и погледна Крис:

– Докато караме наоколо – каза той, – докато ходим на места, където се сме били и обикновено не ходим, ние сме горе-долу в безопасност. Не могат да ни намерят, ако нямат представа къде бихме могли да се намираме. Точно като твоите обикновени отрепки.

„Отрепки?“ помисли си тя. „Какво е това – среща на Уелс с Блус от «Хил стрийт».“

Крис продължи:

– Виж, сега им се изплъзнахме и те ще се върнат в бъдещето, ще разгледат данните, които имат за тебе, мамо, за твоя живот и ще преценят къде ще се появиш по-нататък – например кога ще пожелаеш да се прибереш в къщата. Или ако се криеше една година, напишеш нова книга и почнеш рекламно турне, ще дойдат в книжарницата, където раздаваш автографи, защото това ще е записано в бъдещето. На тях ще им е известно, че на тази дата в този час ще се намираш в тази книжарница. Лора се намръщи:

– Искаш да кажеш, че единственият начин да им се изплъзна до края на живота си е да си сменя името, да бягам непрекъснато, да не оставя никаква следа в официални документи, да изчезна оттук нататък от писаната история?

– Да, мисля, че точно това трябва да направиш – каза той възбудено. Беше достатъчно съобразителен да измисли как се побеждава банда убийци от бъдещето, но не беше пораснал да разбере колко е трудно да изоставят всичко, което притежаваха и да започнат само с парите в джоба. В известен смисъл беше като луд учен – невероятно проникателен и надарен в една тясна област, наивно и извънредно ограничен във всички останали. По въпросите на теорията на машината на времето беше на хиляда години, но иначе си оставаше деветгодишен. Лора каза:

– Няма да мога да напиша нито една книга повече, защото ще трябва да се свързвам с редактори и издатели макар и само по телефона. Значи ще могат да проследят телефонните разговори. Няма да мога да получавам хонорари от издаваните книги, защото колкото и прикрития да използвам, колкото и банкови сметки да имам за прехвърляне на парите, рано или късно ще трябва да ги изтегля лично и това ще се регистрира. Те ще получат информацията в бъдещето, ще отпътуват към банката и ще ме ликвидират щом се появя там. Как ще успея да се добера до парите, които вече имаме? Как ще мога да осребря чек без да оставя следа, която ще регистрират в бъдещето? – Тя притвори очи. – Божичко, Крис, ние сме в клопка!

Сега беше ред на момчето да се обърка. Той я изгледа без да разбира откъде идват парите, как се отделят за бъдещи нужди и колко трудно се получават.

– Е, няколко дни можем да обикаляме с колата, да спим по мотели...

– Можем да спим по мотели само ако плащам в брой. Сигурно ползането на кредитна карта е достатъчно да ни открият. Ще се върнат през времето в деня, когато подавам кредитната карта и ще ни убият в мотела.

– Да, ще плащаме в брой. Хей, ще ядем в „Макдоналдс“ през цялото време. Хем е евтино, хем е вкусно!

* * *

Слязоха от планините, оставиха снега зад гърба си и стигнаха в Сан Бернардино, град с около триста хиляди жители, без да се натъкнат на убийци. Лора искаше да заведе своя пазител на лекар не само защото му дължеше живота си, а и защото без него вероятно никога нямаше да научи истината за случилото се и да разбере как може да се измъкне от клопката, в която бяха попаднали.

Не трябваше да го закара в болница, защото болниците имаха

регистри, по които враговете от бъдещето можеха да я засекат. Налагаше се да потърси медицинска помощ тайно от човек, който нямаше да пита за нейното име или подробности за пациента.

Малко преди полунощ спря пред телефонна будка близо до бензиностанция на „Шел“. Телефонът беше откряя, далеч от колонките за бензин. Това за нея беше идеално, защото не можеше да рискува някой да забележи изпотрошените стъкла на джипа или мъжа п безсъзнание.

Въпреки че беше спал един час и въпреки възбудата, Крис бе задрямал. Зад предната седалка нейният пазител също спеше, но сънят му не беше нито отморяващ, нито естествен. Вече не бълнуваше, но дълги минути дишаше със странно свистене и хъркане.

Лора остави джипа на паркинга с включен двигател и влезе в телефонната будка да разгледа указателя. Откъсна жълтите страници със списъка на лекарите.

От бензиностанцията си купи карта на Сан Бернардино и започна да търси лекар, който не работи в клиника или медицински пункт, а в домашен кабинет – някога повечето лекари в градчетата приемаха у дома, но сега твърде малко живееха и работеха в една и съща сграда. Лора напълно съзнаваше, че колкото повече се бави, толкова по-малко са шансовете за нейния пазител да оцелее.

В един и четвърт, в тих квартал с по-стари здания тя спря пред бяла двуетажна викторианска къща, построена през друга епоха, в една вече изгубена Калифорния, преди всичко да започне да се строи с циментови мазилки. Къщата се намираше на тъгъл, имаше гараж за две коли и се закриваше от елхи с голи клони по средата на зимата, заради които и се стори, че къщата, пейзажът и всичко останало са пренесени изцяло от Изтока. Според откъснатите страници от телефонния указател това беше адресът на доктор Картър Бренкшоу, а табелката, окачена между два железни стълба до алеята, потвърждаваше точността на указателя.

Лора стигна до края на пресечката и паркира до тротоара. Слезе от джипа, загреба шепа влажна пръст от цветната леха пред съседната къща и замаза колкото може по-плътено предния и задния номер на колата.

Докато изтрие ръка в тревата и се върне в джипа, Крис вече се беше събудил, но беше замаян и объркан след съня, продължил повече от два часа. Тя го потуша по бузите, махна падналите кичури от челото и бързо го разсъни с приказки. Студеният нощен въздух, който нахлуваше през счупените прозорци, също помогна.

– Добре – каза Лора като се увери, че е съвсем буден, – слушай внимателно, сътруднико. Намерих лекар. Можеш ли да се престориш на

болен?

– Разбира се – Крис направи гримаса като че ли щеше да повърне, после се закашля и изпъшка.

– Не преигравай – каза Лора и му обясни какво ще правят.

– Добър план, мамо.

– Глупости. Но не ни остава нищо друго.

Тя зави с джипа, върна се пред дома на Бренкшоу и паркира в алеята пред затворения гараж встрани от къщата. Крис се измъкна през вратата откъм страната на шофьора, тя го пое и го притисна до лявата страна с глава върху нейното рамо. Той се държеше за нея и Лора го крепеше само с лявата ръка, въпреки че беше доста тежък: синът и вече не беше бебе. С другата ръка стисна револвера.

Както носеше Крис по пътеката покрай мрачните елхи без никаква светлина с изключение на лилавия отблясък от една от редките живачни лампи по тротоара, Лора се надяваше да няма никой по прозорците на околните къщи. От друга страна, може би не беше чак толкова необичайно човек да потърси помощ в дома на лекар даже посред нощ.

Лора изкачи стъпалата на площадката пред входа и позвъни три пъти припряно, както би направила всяка притеснена майка. Изчака само броени секунди и пак натисна звънеца още три пъти.

След няколко минути, когато вече мислеше, че в къщата няма никой, вътре светна. Видя, че през ветрилообразното прозорче с три стъкла в горната част на вратата я наблюдава изпитателно един мъж.

– Моля ви – извика Лора нетърпеливо, стиснала револвера отстрана, където не се виждаше, – детето ми, отрова, глътнало е отрова!

Мъжът отвори вратата навътре, но имаше още една допълнителна стъклена врата, която се отваряше навън, затова Лора се дръпна встрани. Човекът беше около шейсет и петгодишен, белокоос, с типично ирландско лице като се изключат подчертано римския нос и тъмнокафявите очи. Беше облечен с кафяв халат, бяла пижама и чехли. Надникна над роговите рамки на очилата и попита:

– Какво има?

– Живея на две пресечки оттук, вие сте съвсем наблизо, детето, отрова – стигнала до върха на истерията, тя пусна Крис, той се дръпна, а Лора мушна дулото на револвера в корема на мъжа.

– Никакви викове за помощ, иначе ще стрелям!

Нямаше никакво намерение да го убива, но очевидно думите и прозвучаха убедително, защото той кимна и не каза нищо.

– Вие ли сте доктор Бренкшоу? – Той пак кимна и тя продължи. –

Има ли някой друг в къщата, докторе?

- Не. Сам съм.
- Жена ви?
- Аз съм вдовец.
- Деца?
- Големи са, не живеят тук.
- Без лъжи.

– Никога не лъжа – каза лекарят. – Този навик от време на време ми създава неприятности, но като казвам само истината, общо взето си улеснявам живота. Вижте, тук е студено, а халатът е тънък. Можете да ме заплашвате и вътре.

Лора пристъпи през прага и го избута назад с револвера, опрян в корема му. Крис тръгна след нея.

– Миличък – пошепна му Лора, – иди да провериш къщата. Тихо. Почни от горния етаж. Да не пропуснеш нито една стая. Ако намериш някой, кажи, че лекарят има спешен случай и се нуждае от помощ.

Крис тръгна по стълбите, а Лора задържа Картър Бренкшоу в анретото с насочено в упор оръжие. Някъде наблизко тиктакаше старомоден часовник.

– Знаете ли – започна мъжът, – открай време обичам да чета приключенски книги.

Лора се намръщи:

– Какво искате да кажете?

– Е, там често се описват сцени, в които разкошна злодейка задържа героя против волята му. И накрая, когато той и го върне със същото, тя винаги се предава пред неизбежната мъжка победа и двамата се любяват необуздано, страстно. Та като ми се случва същото на мене, май не съм прекалено стар да се радвам на перспективата, че ще стигнем до втората част на това представление.

Лора подтисна усмивката, защото не би могла вече да се преструва на опасна, ако допуснеше да се усмихне:

- Стига толкова.
- Сигурно можете да се справите и много по-добре.
- Хайде стига приказки! Разбрахме ли се?

Мъжът нито пребледня, нито се разтрепера. Само се усмихна. Крис се върна от горния етаж:

– Няма никой, мамо.

Бренкшоу се обади:

– Чудя се колко опасни типове имат такива малки съучастници,

които ги наричат „мамо“.

– Не бъркайте, докторе, готова съм на всичко.

Крис изчезна в стайте по долния етаж като светваше лампите една след друга. Лора се обърна към Бренкшоу:

– В колата ми има ранен...

– Огнестрелна рана, разбира се.

– Искам да го прегледате и да си затваряте устата, защото в противен случай ще се върна някоя вечер и ще ви застрелям.

– Звучи прекрасно – каза лекарят почти радостно.

Крис се върна след като бе угасил лампите по обратния път:

– Няма никой, мамо.

– Имате ли носилка? – попита Лора.

Бренкшоу се сепна:

– Наистина ли имате ранен?

– Иначе какво по дяволите ще търся тук?

– Колко странно. Е, добре, много ли кръви?

– Доста кръвеше, но сега спря. Обаче е в безсъзнание.

– Ако в момента няма кръвоизлив, можем да го вкараме. Имам съваема инвалидна количка в кабинета. Мога ли да взема връхна дреха? – попита Бренкшоу и посочи към дрешника. – Или закоравелите престъпнички като вас се забавляват при гледката на зъзнещи старци по пижами?

– Вземете си палтото, докторе, но по дяволите не ме подценявайте.

– Да – обади се Крис. – Тази вечер тя вече застреля двама.

Той започна да имитира звуците на автоматична стрелба:

– Направо ги покоси, изобщо не можах да я пипнат.

Думите на момчето прозвучаха толкова искрено, че Бренкшоу погледна Лора този път загрижено:

– В дрешника има само палта. Чадъри. Чифт галоши. Там не държа оръжие.

– Само внимавайте, докторе. Никакви резки движения.

– Никакви резки движения, разбира се, знаех си, че ще го кажете. – Въпреки че ситуацията продължаваше да му се струва донякъде забавна, вече не изглеждаше толкова лекомислен.

Той наметна палто и тръгнаха към вратата отляво в антрето. Без да светва лампата, като разчиташе само на светлината на антрето и познатата обстановка, доктор Бренкшоу ги преведе през чакалния със столове с прави облегалки и няколко масички. Стигнаха през друга врата до кабинета – бюро, три стола, медицински справочници. Там той запали

лампата – следващата врата водеше навътре към стаята за прегледи.

Лора очакваше да види кушетка и уреди, които грижливо са запазени и употребявани над трийсет години, скромнен лекарски кабинет, сякаш взет направо от картините на Норман Рокуел, но всичко изглеждаше ново. Имаше дори електрокардиограф, а на вратата в дъното имаше надпис: „РЕНТГЕН. НЕ ВЛИЗАЙ ПРИ ПРЕГЛЕД“.

– Имате и рентген? – изненада се тя.

– Разбира се. Вече не е толкова скъп. Всяка клиника в наше време го има.

– Всяка клиника, да, но тук вие сте сам...

– Може би ви приличам на Бари Фитцджералд, който играе ролята на лекар в някой стар филм и може да предпочитам старомодното удобство кабинетът да е в дома ми, но на пациентите не предлагам остарели методи само за да се правя на интересен. Смя да твърдя, че аз съм по-добър като лекар, отколкото вие като престъпница.

– Не бъдете толкова сигурен – каза рязко Лора, въпреки че вече се уморяваше от престореното хладнокръвие.

– Не се тревожете – отговори той. – Ще продължавам да играя. Май така ще е по-весело. После се обърна към Крис:

– Като минахме през кабинета забеляза ли голямата червена керамична купа върху бюрото? Пълна е с портокалови резенки и бонбони, ако искаш.

– Ау-у, благодаря – възкликна Крис. – М-м... мога ли да си взема, мамо?

– Едно-две може – отговори тя, – но да не се натъпчеш.

Бренкшоу се обади:

– Когато става дума за черпене на малките пациенти, аз май си оставам старомоден. Никога не държа тук дъвка без захар. Какво удоволствие може да има в нея? Вкусът и е като пластмаса. Ако зъбите ги заболят след посещение при мене, това е проблем на зъболекарите им. Докато разговаряха, той извади от ъгъла сгъваемата количка, разгъна я и я избута в средата на стаята.

Лора каза:

– Миличък, стой тук, ние ще отидем до джипа.

– Добре – отвърна Крис от съседната стая, където надничаше в червената керамична купа и си избираше лакомство.

– Джипът в алята ли е? – попита Бренкшоу. Нека тогава да минем отзад. Няма да бие толкова на очи.

Лора продължаваше да държи револвера насочен към лекаря,

въпреки че се чувстваше глупаво. Последва го през страничната врата на стаята за прегледи, която излизаше на рампа и не се налагаше да слизат по стълби.

– Вход за инвалиди – тихо обясни Бренкшоу през рамо, както буташе количката към задната част на къщата. Домашните чехли проскърцваха по бетона.

Лекарят имаше голям двор, съседната къща не беше долепена съвсем близо. Вместо елхи, както на предната морава, в страничния двор бяха засадени фикуси и борове, които оставаха зелени през цялата година. Но въпреки прикритието на клоните и мрака, Лора виждаше тъмните прозорци на съседите и предполагаше, че тя също се вижда оттам.

Светът бе притихнал така както става само между полунощ и зазоряване. Даже и да не знаеше, че е към два часа след полунощ, Лора можеше да го отгатне с точност до половин час. От далечината долитаха приглушените градски шумове, но гробищната тишина щеше да я накара да се чувства като изпратена с тайна задача, дори да бе излязла само да хвърли боклука.

Алеята завиваше покрай къщата и пресичаше друга пътека, която водеше към задния край на двора. Минаха край задната площадка, прекосиха празното пространство между къщата и гаража и стигнаха до алеята за коли. Бренкшоу спря зад джипа и се изкиска.

– Кал по номерата – промърмори той. – Убедителен щрих.

Лора отвори задната врата и той се покатери в джипа да погледне ранения. Тя се загледа към улицата. Пълна тишина. Спокойствие.

Но ако случайно минеше патрулна кола на редовна обиколка из улиците на Сан Бернардино, полицаят сигурно щеше да спре да види какво става при добрия стар доктор Бренкшоу?

– Божичко, вие наистина имате ранен човек в колата.

– Защо непрекъснато се учудвате? Щях ли да разигравам цялата тази комедия само за удоволствие?

– Хайде да го внесем вътре. Бързо – каза Бренкшоу. Той не можеше да се справи сам с ранения. За да му помогне, Лора трябваше да напъха револвера в джинсите.

Бренкшоу не направи опит да избяга, да я блъсне на земята или да я отнеме оръжието. Вместо това той натовари нейния пазител и почна да бута количката по алеята между къщата и гаража към входа за инвалиди в далечния край.

Лора грабна единия от автоматите на предната седалка и последва Бренкшоу. Не мислеше, че нейното „Узи“ ще и потрѣбва, но тежестта

му в ръката я караше да се чувства по-добре.

* * *

След петнайсет минути Бренкшоу се обърна с гръб към проявените рентгенови снимки, които висяха на осветения екран в ъгъла на стаята за прегледи.

– Куршумът е преминал, без да причини фрактури. Няма парчета, които да причинят усложнения.

– Страхотно – каза Крис от стола в ъгъла, където блажено смучеше захарна пръчка. Въпреки топлината в къщата, той не беше съблякъл якето, Лора също стоеше облечена, защото искаше да са готови да изчезнат от къщата веднага.

– В кома ли е или какво? – попита Лора лекаря.

– Да, коматозен е. Не се дължи на треска от инфекция на раната. Твърде рано е за такова нещо. А и след обработката на раната, вероятно няма да се инфектира. Това е травматична кома: огнестрелна рана, загуба на кръв, шок и всичко останало. Виждате ли не е трябвало да се движи.

– Нямах друг избор. Ще се оправи ли?

– Вероятно. При такива случаи комата е начин тялото да се затвори, за да запази енергията и да улесни оздравяването. Не е загубил чак толкова много кръв: пулсът му е добър и сигурно няма, да е дълго в това състояние. Като гледате прогизналата риза и престилка, струва ви се, че са изтекли литри кръв, но не е така. Е, не са били и няколко капчици. Доста се е измъчил. Но няма разкъсан голям кръвоносен съд, защото щеше сега да е по-зле. И все пак трябва да е в болница.

– Вече се разбрахме за това – прекъсна го Лора нетърпеливо. – Не можем да отидем в болница.

– Коя банка обрахте? – попита лекарят насмешливо, но с много по-малко игривост в погледа, отколкото при предишните му закачки.

По-рано, докато чакаше да се проявят снимките, той беше почистил раната, беше я намазал с йод, поръсил с антибиотик на прах и приготвил бинт. Сега извади от шкафа игла, още нещо, което Лора не разпозна и дебел конец и ги сложи на табличката от неръждаема стомана, която висеше до кушетката. Раненият лежеше в безсъзнание, подпрян на дясната страна с няколко възглавници.

– Какво ще правите? – попита Лора.

– Дупките са твърде големи, особено раната на мястото, откъдето е излязъл куршумът. Ако настоявате да излагате живота му на опасност

като не го водите в болница, мога поне да му сложа няколко шева.

– Е, добре, но по-бързо.

– Очаквате всеки момент тайни агенти да разбият вратата?

– По-лошо – отговори тя. – Много по-лошо.

Откакто бяха дошли при Бренкшоу, тя очакваше внезапни, раздиращи светкавици и гръмотевици като чаткане на гигантски копита на апокалиптични конници и пристигането на добре въоръжени пътешественици във времето. Преди петнайсет минути, когато лекарят правеше рентгенови снимки на гръдния кош на нейния пазител, на Лора и се стори, че дочува далечна, едва доловима гръмотевица, забърза към прозореца да види няма ли далечен отблясък от светкавица, но в пролуките между дърветата не забеляза нищо, може би защото небето над Сан Бернардино така или иначе беше червеникаво от градските светлини или пък защото не беше чула ясно гръмотевица. Накрая реши, че вероятно е минал реактивен самолет и в паниката не е преценила откъде идва шумът. Бренкшоу заши раната, отрязва конеца, каза, че шевовете ще се стопят при зарастването и закрепил превръзката с широк лейкопласт, който прехвърли няколко пъти през гръдния кош и гърба на пациента.

Във въздуха се носеше остра миризма на лекарство, от която на Лора и прилявяше, но не правеше впечатление на Крис. Той си седеше в тъгла, и доволен, се занимаваше с втора захарна пръчка.

Докато чакаше рентгеновите снимки, Бренкшоу постави инжекция пеницилин. Сега се запъти към високите бели метални шкафове край срещуположната стена, отсипа някакви капсули от голям буркан в малко флаконче, после от друг буркан в още едно флаконче.

– Тук държа някои основни лекарства, продавам ги на по-бедните пациенти на костуема цена, да не се разорят съвсем в аптеката.

– Какво е това? – попита Лора, застанала до кушетката, когато той се доближи и подаде двете пластмасови флакончета.

– Тук има още пеницилин. Три пъти на ден след ядене, ако изобщо може да се храни. Мисля, че скоро ще се съвземе. Иначе ще започне да се обезводнява и да се наложи венозно преливане. Не може да му се дават течности през устата, когато е в кома – ще се задави. Другото е болкоуспокояващо. Само при необходимост и не повече от два пъти дневно.

– Дайте ми повече от него. Всъщност цялото количество, с което разполагате – тя посочи двата буркана със стотици капсули от двата вида.

– Няма да му трябват повече. Той...

– Не, не, сигурна съм... – прекъсна го тя, – нямам представа какво още може да ми се случи – Може да потрябва пеницилин и болкоуспокояващо за мене или за сина ми.

Бренкшоу я изгледа продължително:

– В какво, за Бога, сте се забъркали? Прилича на сцена в някоя от вашите книги.

– Дайте ми само... – Лора млькна, изумена от чутото. – Сцена в някоя от моите книги? В някоя от моите книги! О, господи, вие знаете коя съм.

– Разбира се. Познах ви почти веднага като ви видях на площадката. Чета приключенски книги, както вече ви казах и въпреки че вашите не са точно в този жанр, в тях има много напрежение, затова чета и тях, а снимката ви е поместена на задната корица. Повярвайте ми, госпожо Шейн, никой мъж няма да забрави лицето ви, щом като го е видял веднъж, та макар и само на снимка или е на моята възраст.

– Но защо не казахте...

– Отначало си помислих, че всичко е шега. В края на краищата мелодраматичният начин, по който се появихте на прага посред нощ, пистолетът, острият, припрян диалог – всичко приличаше на нагласена сценка. Вярвайте ми, имам някои приятели, които биха замислили подобно сложно представление и ако ви познавах, биха ви склонили да участвате във веселбата. Тя посочи към своя пазител:

– Но когато го видяхте...

– Разбрах, че не е шега – каза лекарят.

Крис бързо приближи до майка си и извади захарната пръчка от устата:

– Мамо, ами ако той ни издаде...

Лора беше издърпала револвера от джинсите. Започна да го вдига, после отпусна ръка, защото съобрази, че оръжието вече не е в състояние да уплаши Бренкшоу; всъщност така и не беше успяла да го изплаши. Първо, защото очевидно той не беше от онези, които се поддават на заплахи и второ, тя не можеше убедително да изиграе ролята на опасна престъпница след като лекарят я беше разpoznал. На кушетката нейният пазител пъшкеше и се мяташе в неестествен сън, но Бренкшоу сложи ръка върху гърдите му и го успокои.

– Чуйте, докторе, ако разкажете на някого за тазвечерната случка, ако не запазите в тайна посещението ми до края на живота си, това ще означава смърт за мене и за сина ми.

– Разбира се, законът изисква от лекарите да докладват за всички

огнестрелни рани, които лекуват.

– Но това е особен случай – прекъсна го нетърпеливо Лора. – Не бягам от закона, докторе.

– А от кого бягате?

– В известен смисъл... от същите хора, които убиха моя съпруг, бащата на Крис.

Лекарят се изненада и натъжи:

– Съпругът ви е бил убит?

– Сигурно сте чели във вестниците – отговори тя с горчивина. – Известно време беше сензация, пресата обожава такива истории.

– Боя се, че не чета вестници и не гледам новините по телевизията – каза Бренкшоу. – Говорят само за пожари, аварии и луди терористи. Няма истински новини, само трагедии и политика. Съжалявам за съпруга ви. И ако неговите убийци, все едно кои са, искат сега да убият вас, трябва веднага да отидете в полицията.

Този човек допаднаше на Лора, струваше и се, че споделят немалко общи възгледи и настроения. Изглеждаше разумен и приятен. И все пак едва ли можеше да се надява, че ще склони Бренкшоу да си държи устата затворена.

– Полицията не може да ме защити, докторе. Никой друг не може да ме защити, освен самата аз... и може би човекът, чиито рани току-що зашихте. Хората, които ме преследват... те са безжалостни, непримирими и законът не важи за тях.

Бренкшоу поклати глава:

– Няма човек, за когото да не важи законът.

– Те са изключение, докторе. Най-малко един час ще ми потрѣбва да ви обясня защо са тук, а и едва ли ще ми повярват. Но ви моля, ако не искате смъртта ни да тежи на вашата съвест, не казвайте, че сме били тук. Не само в близките няколко дни, а никога.

– Вижте...

Тя се замисли и разбра, че е безполезно. Припомни си думите му още в антрето, когато го предупреди да не лъже за присъствието на други хора в къщата: той отвърна, че не лъжел, защото да се говори истината опростявало живота и това му било траен навик. След не повече от четиридесет и пет минути тя го беше опознала достатъчно добре, за да повярва в необикновената му искреност. Дори сега, когато го молеше да запази в тайна тяхното посещение, той не беше в състояние да изрече лъжата, която щеше да я успокои и да я изведе от неговия кабинет. Лекарят я гледаше виновно и не можеше да се насили да излъже. Щеше да

изпълни дълга си след като тя напусне къщата: щеше да уведоми полицията. Полицаяте щяха да я потърсят в дома и близо до Биг Бейр и щяха да открият кръвта, ако не трупове на пътешествениците във времето, щяха да видят стотиците изстреляни куршуми, изпотрошените прозорци, надупчените стени. Утре или вдругиден историята щеше да се разръби във вестниците...

Шумът в небето преди повече от половин час можеше в крайна сметка да се окаже не минаващ реактивен самолет, а точно това, което си помисли още отначало – много далечна гръмотевица, на петнайсет или двацет мили от тях. Нови гръмотевици в сухо време.

– Докторе, помогнете ми да го облека – каза Лора и посочи своя пазител на кушетката до тях. – Направете поне това за мене, защото после ще ме предадете.

Той видимо се сепна от последната дума.

Вече беше пратила Крис горе да вземе от Бренкшоу риза, пуловер, сако, панталон, чорапи и обувки. Лекарят не беше толкова мускулест и як, колкото нейния пазител, но на ръст бяха приблизително еднакви.

В момента раненият беше само по панталони с петна от кръв, но Лора разбра, че няма да имат време да го облекат изцяло:

– Помогнете ми само да нахлузим сакото, докторе. Ще взема другите дрехи и ще го облека после. Сакото ще е достатъчно да го предпази от студа.

Лекарят неохотно повдигна човека в безсъзнание до седнало положение и предупреди:

– Не бива да се движи.

Лора не обърна внимание на думите на Бренкшоу, зае се да навлича десния ръкав на дебело подплатеното кадифено сако и каза:

– Крис, върви в чакалнята отпред. Там е тъмно. Не светвай лампите. Иди до прозореца и хубаво огледай улицата, но за Бога не се показвай.

– Мислиш, че са там? – попита уплашено момчето.

– Ако още не са, скоро ще дойдат – отговори Лора, заета сега с левия ръкав.

– За какво говорите? – полюбопитствува Бренкшоу, когато момчето изчезна през съседния кабинет към тъмната чакалня.

Лора не отговори:

– Хайде да го сложим в инвалидната количка.

Двамата вдигнаха ранения от кушетката, преместиха го в количката и закопчаха предпазния колан през кръста.

Лора събра останалите дрехи и двата буркана с лекарства, направи пакет като уви бурканите с дрехи и върза всичко в ризата. Крис дотича от чакалнята.

– Мамо, точно сега пристигат, сигурно са те, две пълни коли отсрещна на улицата, поне шест или осем души. Какво ще правим?

– По дяволите – избухна Лора, – не можем да стигнем до джипа. И през страничната врата не можем да минем, защото ще ни забележат отпред.

Бренкшоу тръгна към кабинета:

– Ще се обадя в полицията...

– Не! – Лора сложи вързопа с дрехите и лекарствата на количката между краката на ранения, остави там и чантата си, грабна автомата и пистолета. – Няма време, по дяволите. Те ще са тук след няколко минути и ще ни убият. Трябва да ми помогнете да изкараме количката отзад по стъпалата на задния вход.

Явно ужасът и най-сетне се предаде на лекаря, защото той не се колеба и изобщо не се опита да и противоречи. Грабна количката и бързо я изтика през вратата, която излизаше от стаята за прегледи към долния етаж. Лора и Крис го последваха в тъмния коридор, после през кухнята, осветена само от блестящите цифри на часовниците на печката и микровълновата фурна. Инвалидната количка се блъсна в прага между кухнята и задната площадка, раненият се удари зле, но беше преживявал и по-лоши неща.

Лора метна автомата през рамо, мушна револвера в колана и бързо заобиколи Бренкшоу пред стълбите към вратата. Хвана количката отпред и двамата я потътриха към бетонената пътека.

Тя огледа пространството между къщата и гаража, почти в очакване на види приближаващи въоръжени мъже и прошепна на Бренкшоу:

– Ще трябва да дойдете с нас. Ще ви убият, ако останете тук, сигурно съм.

Лекарят и този път не възрази, а тръгна след Крис по пътеката през задната морава към портата в оградата от секвоя в края на дългия двор. Лора свали автомата от рамото и го последва, готова да се обърне и да открие огън, ако се чуе шум от къщата зад тях.

Когато Крис стигна до портата, тя се отвори пред него и на алеята се появи мъж, облечен в черно, по-тъмен от самата нощ, с изключение на бледото като луна лице и белите ръце, не по-малко изненадан от самите тях. Беше дошъл по улицата покрай къщата до алеята, за да прикрива останалите в гръб. В лявата му ръка матово проблясваше автомат,

който не беше готов за стрелба, но мъжът го вдигна. Лора не можеше да го застреля без да засегне и сина си и в този миг Крис реагира така, както Хенри Такахами месеци наред го бе учил да реагира. Момчето се извъртя, ритна дясната ръка на убиеца и изби автомата надалеч. Оръжието падна на тревата с глухо изтракване. Крис ритна още веднъж врага в слабините. Мъжът в черно изохка от болка и падна назад върху портата.

Междувременно Лора беше заобиколила количката и застанала между Крис и убиеца. Тя обърна автомата, вдигна го над глава, удари мъжа с приклада по черепа, после още веднъж с всички сили и той се свлече на моравата встрани от пътеката, без да успее да извика.

Събитията се развиваха вече бързо, много бързо, летяха шеметно: Крис мина през портата, след него дойде Лора и двамата изненадаха още един мъж в черно, очите му бяха като дупки в бялото лице, истински вампир, но той стоеше далеч, не можеше да го достигнат с хватка от карате, затова се наложи Лора да открие огън преди той да посегне към своя пистолет. Тя стреля над главата на Крис, близкият откос улучи убиеца в гърдите и шията и фактически го обезглави преди да се просне назад върху настилката на алеята.

Бренкшоу беше минал през портата зад тях, буташе количката по алеята и Лора се чувстваше виновна, че го е въвлякла във всичко това, но нямаше връщане назад. Задната уличка беше тясна, от двете страни имаше оградени дворове с гаражи и кофи за боклук, които една се осветяваха, защото по нея нямаше лампи, а светлината идваше от съседните пресечки. Лора се обърна към Бренкшоу:

– Избутайте количката по улицата през няколко къщи. Намерете отворена порта и го скрийте в някой двор. Крис, върви с него.

– А ти?

– Ще дойда след малко.

– Мамо...

– Върви, Крис! – заповяда му тя, защото лекарят вече се беше отдалечил с количката на петнайсетина крачки и завиваше по уличката.

Момчето с нежелание последва Бренкшоу, а Лора се върна към отворената порта на задния двор. Пристигна точно навреме, за да засече две тъмни фигури, които се прокрадваха между къщата и гаража на около десет ярда от нея. Почти не се виждаха, само движението ги издаваше. Притичваха приведени, единият се насочи към задния вход на къщата, другият към моравата, защото не знаеха къде точно е неприятелят, откъде е дошла стрелбата. Лора мина през портата, стъпи на пътеката и откри огън преди да са я забелязали – куршумите нашариха задната

стена на къщата. Разстоянието не беше най-подходящо за точни попадения, но все пак беше достатъчно близо, трийсет ярда не бяха чак толкова много. Двата се хвърлиха на земята, за да се прикрият. Тя не разбра дали е улучила, но прекрати огъня, защото даже с четиристотин патрона в пълнителя, изстреляни на кратки откоси, автоматът щеше бързо да се изпразни, а сега нямаше друго автоматично оръжие. Измъкна се заднешком през портата и затича след Бренкшоу и Крис.

Те тъкмо минаваха през порта от ковано желязо в един заден двор през две къщи на отсрещната страна на уличката. Като влезе в двора, тя забеляза, че покрай оградата от двете страни на портата са посадени стари миртови храсти, образували гъст плет, през който трудно щяха да я забележат от улицата, освен ако не застанеха точно пред портата.

Лекарят изтика количката до задната страна на къщата, която беше в стил Тюдор, а не викторианска като къщата на Бренкшоу, но и тя беше строена преди най-малко четиридесет-петдесет години. Докторът тръгна по страничната алея, за да заобиколи и да излезе на следващата голяма улица.

В целия квартал светваха лампи. Лора беше сигурна, че хората пририскат лица по стъклата, даже и по тъмните прозорци, но не вярваше да се вижда нещо.

Настигна Бренкшоу и Крис пред къщата и ги спря под сянката на близкия избуял храсталак.

– Докторе, моля ви да изчакате тук с пациента – прошепна Лора.

Бренкшоу целият трепереше и Лора се молеше на Бога да не получи сърдечен удар, но засега той се държеше.

– Ще остана тук.

Тя отведе Крис до съседната улица, където покрай двата тротоара бяха паркирани поне по десетина коли. В снопа синкава светлина от уличните лампи момчето изглеждаше зле, но не чак толкова, колкото се бе опасявала, не тъй уплашен както лекарят – започваше да свиква с ужаса. Лора му каза:

– Добре, започваме да пробваме вратите на колите. Ти ще вървиш оттук, аз ще тръгна по отсрещния тротоар. Ако вратата е отворена, проверяваш запалването под седалката на шофьора и търсиш ключове зад козирката за слънце.

– Разбрано.

Веднъж беше проучвала кражбите на коли, защото един от героите и беше крадец и между другото беше разбрала, че средно всеки седемнайсети шофьор оставя ключовете в колата през нощта. Надяваше се, че

в град Сан Бернардино съотношението ще е още повече в тяхна полза, защото в Ню Йорк, Чикаго, Лос Анжелос или другите големи градове само един мазохист би оставил ключовете в колата, така че, за да се получи средното съотношение едно към седемнайсет сред останалите американци – доверчивите трябваше да са повече.

Лора се опита да наблюдава Крис, докато изпробваше вратите на колите по далечния тротоар, но скоро го изгуби от поглед. От първите осем автомобила четири бяха отворени, но вътре нямаше ключове. В далечината се дочу вой на сирени.

Той може би щеше да прогони мъжете в черно. Но все пак най-вероятно още я търсеха по алеята зад къщата на Бренкшоу, движеха се предпазливо и очакваха още стрелба.

Лора вървеше смело, без никаква предпазливост, без да се тревожи дали съседите ще я видят. По улицата растяха стари, но ниски, подкастрирани финикови палми, които бяха добро прикритие. Освен това ако някой се беше събудил посред нощ, сигурно гледаше през прозорците на втория етаж и то не надолу към собствената улица през палмите, а към къщата на Бренкшоу, откъдето се чу стрелбата. Деветата кола беше „Олдсмобил Кътлас“. Ключовете бяха под седалката. Точно когато запалваше двигателя и затваряше вратата, Крис отвори откъм другата страна и показа връзка ключове, която бе намерил.

– Чисто нова „Тойота“ – обясни той.

– И тази ще свърши работа – отговори Лора.

Сирените приближаваха.

Крис захвърли ключовете на „Тойотата“, скочи в колата и двамата тръгнаха към алеята на отсрещната къща близо до ъгъла, където лекарят чакаше в сянката до стената на все още тъмната къща. Може би имаха късмет; може би вътре нямаше никой. Вдигнаха нейния пазител от инвалидната количка и го положиха на задната седалка на колата.

Сирените вече виеха съвсем наблизко – всъщност при далечния край на пресечката, в страничната улица се мярна полицейска патрулна кола със запалена червена светлина на път за къщата на Бренкшоу.

– Ще се оправите ли, докторе? – попита Лора, както затваряше задната врата. Той се беше строполил в инвалидната количка.

– Не е апоплексия, ако от това ви е страх. Какво по дяволите става, момиче?

– Нямам време, докторе. Трябва да изчезвам.

– Слушайте – каза той, – може би няма да им кажа нищо.

– О, не – възрази Лора, – може да си мислите така, но ще им

разкажете всичко. Иначе не би имало рапорт в полицията или статии по вестниците, а без такива данни в бъдещето въоръжените мъже няма да ме открият.

– За какво бръщолевите?

Тя се наведе и го целуна по бузата:

– Нямам време за обяснения, докторе. Благодаря за помощта. И извинявайте, но предпочитам да взема количката.

Бренкшоу я сгъна и я сложи в багажника. Сирените изпълваха нощта отвсякъде. Лора седна зад волана и тръшна вратата:

– Слагай колана, Крис.

– Готово – отговори той.

Тя зави наляво в края на алеята и стигна до далечния край на пресечката в противоположна посока от къщата на Бренкшоу, до напречната улица, откъдето само преди миг мина патрулната кола. Смяташе, че ако полицията реагира на сигнал за стрелба от автоматично оръжие, полицейските коли ще идват от различни райони на града, от различни участъци и затова едва ли можеше да се очаква друга кола по същия маршрут. Улицата беше почти пуста, малкото коли по нея нямаха отгоре червени сигнални лампи. Лора тръгна надясно, отдалечи се от къщата на Бренкшоу през Сан Бернардино и се замисли къде ще намери убежище.

3.

Лора пристигна в Ривърсайд в три и петнайсет сутринта, открадна един „Бюик“ от уличка в тих жилищен квартал, премести своя пазител с инвалидната количка и заряза „Олдсмобила“. Крис не се събуди през цялата операция и трябваше да бъде пренесен от едната кола в другата.

След половин час, вече в друг квартал, изтощена от умора и безсъние, Лора извади отверка от комплекта инструменти в багажника на „Бюика“, за да открадне номера на един „Нисан“. Постави номерата на „Нисана“ на „Бюика“, а номерата на „Бюика“ сложи в багажника, защото рано или късно те щяха да се появят в полицейските бюлетини.

Можеше да минат няколко дни преди собственикът на „Нисана“ да открие, че номерата липсват и даже да се обадеше в полицията, там нямаше да обърнат чак толкова внимание както на откраднатата кола. Номера обикновено се сваляха от деца като някакво глупаво забавление или от хулигани. Търсенето им не беше първостепенна задача на и без

това претоварената полиция, затрупана с разследването на тежки престъпления. Ето още един полезен факт покрай книгата, в която крадецът на коли играеше второстепенна роля.

Лора остана там само колкото да навлече вълнените чорапи, обувките и пуловера на нейния пазител, за да не се простуди. За миг той отвори очи, примигна, прошепна името и и тя си помисли, че се свестява, но той пак се унесе и забълнува на някакъв език, който не можеше да се определи, защото думите се чуваха неясно.

От Ривърсайд отидоха в Йорба Линда в Ориндж Каунти. Лора спря на паркинга на супермаркета „Ралф“ в четири и половина сутринта. Изключи двигателя и фаровете и разкопча предпазния колан. Крис продължаваше да спи дълбоко, закопчан с колана и облегат на вратата. Нейният пазител на задната седалка все още беше в безсъзнание, въпреки че дишането му бе по-спокойно, отколкото преди посещението при Картър Бренкшоу. Лора не вярваше, че ще е в състояние да дремне. Надяваше се поне да събере мислите си и да притвори очи, но само след минута-две заспа.

След като беше убила поне трима мъже, след като по нея бяха стреляли толкова пъти, след като бе откраднала две коли, след като оцеля в лудешко преследване през три окръга, нямаше да е чудно, ако беше сънувала смърт, разкъсани тела и кръв на фона на кошмарно студено тракане на автомат. Можеше да се очаква, че ще сънува как губи Крис, защото той беше единият от двата светли лъча в мрака на нейния живот, той и Телма и мисълта да живее без него я ужасяваше. Но вместо това сънува Дани – прекрасни сънища, а не кошмари. Дани пак беше жив и двамата отново преживяваха продажбата на „Шадрак“ за над един милион долара, но Крис също беше в съня и беше осемгодишен, макар по онова време още да не беше роден и те празнуваха щастието си в Дисниленд, където тримата се снимаха с Мики Маус, и в Павилиона на карамфилите Дани и каза, че ще я обича вечно, Крис се преструваше, че говори прасешки език, който бе научил от Карл Докуайлър, седнал на съседна маса с Нина и Лориния баща, а на друга маса изумителните близначки Акерсън ядяха ягодова мелба...

Събуди се след повече от три часа, в осем часа и двайсет и шест минути, отпочинала колкото от съня за срещата с най-близките хора, изплували от подсъзнанието толкова и от самото спане. Слънчевата светлина от ясното небе проблясваше по хромираните части на колата и падаше в ярък, метално лъскав сноп през задното стъкло. Крис още спеше. На задната седалка раненият още не беше дошъл в съзнание.

Лора рискува да изгича до телефонната будка до пазара, която се виждаше от колата. Намери дребни пари в чантата и с тях позвъни на Айда Паломар, учителката на Крис в Лейк Ароухед да и каже, че ще отсъстват до края на седмицата. Не и се искаше бедната, нищо неподозираща Айда да се озове в нашарената с куршуми и сплескана с кръв къща до Биг Бейър, където без съмнение вече усилено работеха полицията и съдебната медицина. Не каза на Айда откъде се обажда, пък и не се канеше да се задържи в Йорба Линда.

Върна се в колата, седна и започна да се прозява, да се протяга и да масажира врата си, докато наблюдаваше подранилите купувачи да влизат и излизат от супермаркета на стотина метра от тях. Беше гладна. Крис се събуди след по-малко от десет минути, с подути очи и неприятен дъх в устата. Лора му даде пари да купи от магазина пакет кифли и два портокалови сока – такава закуска не беше кой знае колко хранителна, но даваше енергия.

– Ами той? – попита Крис и посочи нейния пазител.

Лора си припомни предупреждението на доктор Бренкшоу за опасността пациентът да се обезводни. Но знаеше, че не може насила да му дава течности, докато е в безсъзнание, за да не се задави.

– М-мм... купи още един портокалов сок. Може би ще успее да го събудя. Крис вече беше тръгнал да излиза от колата, когато тя добави:

– Може да вземеш и нещо за обяд, нещо, което няма да се развали – например един хляб и буркан фъстъчено масло. Купи също дезодорант и шампоан.

Момчето се засмя:

– Защо не ми даваш да ям такива работи в къщи?

– Защото, ако не се храниш пълноценно, съвсем ще се побъркаш, детенце.

– Чудя се как не взе микровълновата фурна, пресни зеленчуци и опаковка витамини, въпреки че трябваше да офейкаш от наемни убийци.

– Искаш да кажеш, че съм добра майка, но се тревожа за дреболии? Вземам предвид комплимента. Хайде върви. Той посегна да затвори вратата. – И Крис... – започна тя.

– Знаем – прекъсна я момчето, – да внимавам.

Докато чакаше Крис да се върне, включи двигателя и пусна радиото да чуе новините в девет часа. Говореха за нея – сцената в къщата до Биг Бейър и престрелката в Сан Бернардино. Както обикновено в такива случаи, историята беше неточна, несвързана и безсмислена, но

потвърждаваше, че полицията я издирва из цяла южна Калифорния. Според репортера властите се надяваха бързо да я открият, главно защото лицето и беше добре познато.

Беше изумена предната нощ, когато Картър Бренкшоу я разпозна като прочутата писателка Лора Шейн. Не се възприемаше за знаменитост – беше само разказвачка, тъкачка на приказки, която работи на стана на езика за да изтъче платно от думи. Беше направила само едно рекламнo турне за един от ранните си романи, но намрази скучното пътуване и повече не го повтори. Не даваше често интервюта. Никога не беше рекламирала стоки по телевизията, не се беше изказвала публично в подкрепа на един или друг политик и изобщо се беше старала да избягва участието в журналистическия цирк. Беше спазвала традицията да дава снимката си за обложките на книгите си, защото и се струваше безобидна, а и на нейните трийсет и три години можеше да се признае безусловно, че е поразително красива жена. Никога обаче не се беше замисляла, че лицето и е добре познато, както твърдеше полицията.

Сега беше слисана не само защото загубата на анонимността улесняваше полицията при издирването, но и защото знаеше, че да си знаменитост в днешна Америка означава да изгубиш самокритичността си и рязко да намалиш творческите си способности. Малцина успяваха да са едновременно общественици и добри писатели, вниманието на журналистите погубваше повечето творци. Лора се страхуваше от този капан почти толкова, колкото да я залови полицията.

Изведнъж осъзна с изненада, че ако е в състояние да се тревожи, че е знаменитост и може да изгуби художническия си дар, сигурно вярва в бъдещето, когато ще може да пише нови книги. През изминалата нощ няколко пъти се бе заричала да се бори до смърт, да защити сина си дори с цената на кръвопролитие, но като цяло положението и се бе видяло безнадеждно, а врагът – прекалено силен и недостижим, за да бъде унищожен. Сега нещо в нея се беше променило и бе събудило неясен, предпазлив оптимизъм. Може би това се дължеше на съня.

Крис се върна с голям пакет орехови кифли с канела, три портокалови сока в картонени кутии и другите покупки. Изядоха кифлите, изпиха сока и им се стори, че никога не са хапвали така вкусно.

Като свърши със закуската, Лора мина на задната седалка и се опита да събуди своя пазител. Напразно. Подаде третия сок на Крис и каза:

– Запази го. Сигурно скоро ще се събуди.

– Ако не го изпие, няма да може да вземе пеницилина – отбеляза Крис.

– Няма да му потрябва още няколко часа. Доктор Бренкшоу снощи му сложи доста голяма инжекция. Още му действа. Все пак Лора се тревожеше. Ако той не дойде в съзнание, вероятно никога нямаше да разберат истинската същност на опасния лабиринт, където се бяха изгубили и от който може би никога нямаше да излязат.

– И сега какво? – попита Крис.

– Ще намерим сервиз, там ще се освежим, после ще отидем в някой оръжеен магазин да купим муниции за автомата и револвера. След това... започваме да търсим мотел – такъв, какъвто ни трябва да се скрием.

Щяха да търсят убежище най-малко на петнайсет мили от дома на доктор Бренкшоу, където враговете им ги откриха последния път. Но дали разстоянието имаше значение за хора, които измерваха пътуванията си в дни и години, а не в мили?

* * *

Районите на Санта Ана, кварталите южно от Анахайм и околности-те предлагаха най-много мотели от типа, който я интересуваше. Не искаше лъскав „Ред Лайън Ин“ или „Хауърд Джонсънз Мотър Лодж“ с цветен телевизор, плътен килим и плувен басейн със затоплена вода, защото известните заведения изискваха редовни документи за самоличност и надеждна кредитна карта, а тя не можеше да рискува да остави писмена следа, която щеше да насочи и полицията, и убийците. Напротив, търсеше мотел, който вече е достатъчно изцапан или занемарен, за да не привлича туристи, мърляво място, където с радост щяха да посрещнат случаен клиент и пари в брой, без да задават излишни въпроси, които биха го прогонили.

Знаеше, че няма да е лесно да намери стая и затова не се учуди, когато в първите дванайсет мотела не можеха или не искаха да я настанят. Единствените хора, които влизаха и излизаха от тези забутани места бяха млади мексиканки с бебета на ръце и цял куп деца след тях, младежи или мъже на средна възраст, също мексиканци, с маратонки, памучни панталони, фланелки и леки джинсови и кадифени якета. Някои от тях носеха сламени каубойски шапки, други – бейзболни кепета, но всички излъчваха напрегнатост и подозрителност. Повечето очукани мотели се бяха превърнали в пансиони за незаконно пребиваващи емигранти. Само в Ориндж Каунти живееха полулегално стотици хиляди, по цели семейства в една стая, по пет, шест или седем души, наблъскани в теснотията, само с по едно разнебитено легло, два стола и баня с едва-едва

действащи водопроводи, за не по-малко от сто и петдесет долара седмично, без спално бельо, без камериерка, без никакви удобства, само с хиляди хлебарки. И все пак те бяха готови да понесат условията и да се оставят безропотно да ги експлоатират с мизерни надници, вместо да се върнат в родината и да живеят под управлението на „народно революционната“ власт, която десетилетия наред не им беше осигурила никакво братство, нищо друго освен отчаяние.

В тринайсетия мотел, „Синята птица на щастието“, собственикът управител все още се надяваше да обслужва туристи с по-ограничени възможности и не се беше поддал на изкушението да натрупа състояние на гърба на бедните емигранти. Част от двайсет и четирите стаи явно се даваха под наем незаконно, но мотелът все още осигуряваше ежедневна смяна на бельото, почистване, телевизори и две допълнителни възглавници във всеки шкаф. Обаче администраторът прие пари в брой, не настоя за удостоверяване на самоличността и избягна погледа и – тъжно доказателство, че след година-две „Синята птица на щастието“ ще се превърне в още един паметник на политическата глупост и човешката алчност в един свят, където по-добри паметници бяха не по-малко от надгробните плочи в старо градско гробище.

Мотелът бе построен в П-образна форма, с паркинг в средата. Стаята им беше в десния ъгъл на задното крило. Ветрилообразна палма цъфтеше близо до вратата – външно не личеше да е отровена от смога или притисната на късчето пръст сред толкова много бетон и асфалт, буйно растяща даже през зимата, сякаш природата я беше избрала за скрит знак, че възнамерява да си възвърне всяко ъгълче, откъдето е минало човечеството.

Лора и Крис разпънаха инвалидната количка и сложиха ранения в нея. Не направиха никакъв опит да прикрият действията си – все едно, че просто се грижеха за инвалид. Напълно облечен, с покрити рани, нейният пазител можеше да мине за болен от параплегия, ако не се обърне внимание на безпомощно отпуснатата върху рамото глава.

Стаята беше малка, макар и прилично почистена. Износеният килим беше пран наскоро, а топчетата прах в ъглите не бяха чак толкова големи. Тъмночервената карирана покривка на двойното легло беше орфана по ръбовете и недостатъчно пъстра да прикрие две кръпки, но чаршафите бяха колосани и леко ухаеха на прах за пране. Преместиха нейния пазител на леглото и сложиха две възглавници под главата му.

Телевизорът със средно голям екран беше прикрепен с болтове върху олющена масичка с пластмасов плот, чиито задни крака бяха

прикрепени по същия начин към пода. Крис седна на единия от двата съвсем различни стола, включи телевизора и завъртя очуканото копче за каналите – търсеше анимационни филми или повторения на стари филми. Спря се най-накрая на „Поумняване“, но промърмори, че е „прекалено глупав, за да е смешен“, а Лора се замисли колко ли момчета на неговата възраст биха си помислили така. Тя седна на другия стол.

– Защо не вземеш душ?

– И после да облека същите дрехи? – запита той, обзет от съмнения.

– Зная, че звучи глупаво, но защо не опиташ. Гарантирам ти, че ще се почувстваш по-чист, макар и без да смениш дрехите.

– Да си правя труда да се къпя и после да навлека измачкани дрехи?

– Кога стана толкова придирчив, че да обръщаш внимание надвестри гънки?

Крис се усмихна, изправи се и наперено тръгна към банята, както според него би направило едно конте:

– Кралят и кралицата ще се ужасят от вида ми в тази мръсотия.

– Ще им сложим превръзки на очите, когато те посетят – отговори Лора.

След миг той се върна от банята.

– В тоалетната чиния има някакво насекомо. Мисля, че е хлебарка, но не съм съвсем сигурен.

– Видът има ли значение? Да не би да се налага да уведоим най-близкия роднина?

Крис се засмя. Боже, как я зарадва неговият смях.

Момчето продължи:

– Какво да направя – да пусна водата?

– Да, освен, ако не държиш да я извадиш, да я пхнеш в кибритена кутийка и да я погребеш в цветната леха отвън.

Крис пак се засмя:

– А, не. Искам морско погребение. В банята той изтананика отбой, после пусна водата.

Докато момчето се къпеше, „Поумняване“ свърши и започна „Харлемският отбор «Глоубтротърз» на остров Джилигън“. Лора всъщност не го гледаше, просто остави телевизора включен като фон, но имаше граници за издръжливостта дори на една бегълка, затова превключи на единайсети канал за предаването „Един час за всичко“.

Погледа своя пазител известно време, неестественият му унес я подтискаше. Без да става от стола, няколко пъти придърпа пердето, за да разгледа паркинга на мотела, но никой не можеше да знае къде се

намира и нямаше непосредствена опасност. Затова гледаше телевизия без да се интересува какво върви, докато екранът почти не я хипнотизира. Водещият на програмата интервюираше млад актьор, който дърдореше за себе си, без да казва нищо особено. След малко долови, че той говори за вода, но беше задрямала и настойчивото дрънкане на вода беше едновременно и унасящо, и досадно.

– Мамо?

Лора отвори очи, изправи се и видя Крис на прага на банята. Беше се изкъпал. Косата му беше мокра и той стоеше само по гащета. Гледката на слабичкото момчешко тяло – само ребра, колене и лакти я покърти, защото изглеждаше толкова невинен и уязвим. Беше така мъничък и крехък, че тя се зачуди как изобщо би могла да го защити. Отново я обзе страх.

– Мамо, той говори – каза Крис и посочи към мъжа на леглото. Не го ли чу? Говори.

– Вода! – дрезгаво каза нейният пазител. – Вода!

Лора забърза към леглото и се наведе над него. Вече беше в съзнание. Опитваше се да се изправи, но нямаше сили. Сините му очи бяха отворени и въпреки че бяха кръвясали, те я фиксираха, будни и наблюдателни.

– Жаден съм – каза той.

– Крис – обърна се Лора към момчето.

Той вече беше донесъл чаша вода от банята. Лора седна на леглото до своя пазител, повдигна главата му, пое чашата от Крис и помогна на ранения да пие. Даваше му водата на малки глътки да не се задави. Устните му бяха напукани от треската, а езикът обложен като насипан с пепел. Изпи над половин чаша, после даде знак, че не иска повече. След като положи главата му на възглавницата, Лора пипна челото му.

– Не е толкова горещо както преди.

Той завъртя глава да огледа стаята. Въпреки изпитата вода, гласът му беше сух, пресипнал:

– Къде сме?

– На сигурно място – отвърна тя.

– Никъде... не е сигурно. – Май сме по-наясно с тази луда ситуация, отколкото си представяте – каза Лора.

– Да – обади се Крис и се настани на леглото до майка си. – Знаем, че сте пътешественик във времето!

Мъжът погледна момчето, успя леко да се усмихне, но се смръщи от болка.

– Имам лекарства – каза Лора. – Болкоуспокояващи.

– Не – отказа той. – Не сега. Може би по-късно. Още вода?

Лора пак го повдигна и той почти допи остатъка в чашата. Тя си спомни за пеницилина и пхна една капсула между зъбите. Раненият я изпи с последните две глътки.

– От кое време идвате? – попита Крис с подчертан интерес, напълно забравил капките, които се стичаха от мократа коса по лицето. – От кое време?

– Миличък – прекъсна го Лора, – той е много слаб и мисля, че сега не трябва да го тревожим с прекалено много въпроси.

– Поне това може да ни каже, мамо – после се обърна към ранения и повтори: – От кое време идвате?

Мъжът погледна Крис, после Лора и в очите му се появи отново изражението на преследван.

– От кое време идвате? А? Две хиляди и стотната година? Трихилядната?

С пресъхнало гърло нейният пазител проговори:

– Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта.

Малкото усилие очевидно го бе изтощило докрай, защото клепачите му натежаха, гласът затихна и Лора реши, че той пак бълнува.

– От кога? – повтори Крис, объркан от получения отговор.

– Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта.

– Невъзможно – каза Крис.

– Берлин – допълни раненият.

– Той бълнува – обърна се Лора към Крис. Гласът му беше неясен, защото слабостта го беше надвила, но думата не можеше да се сбърка: „Берлин“.

– Берлин? – попита Крис. – Искате да кажете Берлин в Германия?

Раненият пак се унасяше, не в неестествения унес на комата, а в отморяващ сън с леко похъркваме, но преди да заспи, той поясни.

– Нацистка Германия.

4.

По телевизията даваха „Един живот“, но нито Лора, нито Крис обръщаха внимание на мелодрамата. Бяха сложили столовете си до леглото, за да наблюдават заспалия. Крис беше облечен и косата му почти беше изсъхнала, само по врата оставаше леко влажна. Лора се чувстваше

мръсна и жадуваше да се изкъпе, но не и се искаше да остави своя пазител, ако се събуди и проговори. Двамата си шепнеха.

– Крис, хрумна ми нещо, ако онези хора идваха от бъдещето, защо не носеха лазерни пистолети или нещо по-футуристично, когато дойдоха за нас?

– Не биха искали всички да знаят, че идват от бъдещето – обясни Крис. – Биха носели оръжия и дрехи, които тук не биха изглеждали неуместни. Но, мамо, той каза, че е от...

– Знам какво каза. Но това е безсмислица, нали? Ако през 1944 година са имали машината на времето, ние бихме знаели, не е ли така?

В един и половина нейният пазител се събуди и изглеждаше малко объркан къде се намира. Помоли за още вода и Лора му помогна да пие. Обясни, че се чувства по-добре, но е много слаб и все още за негово учудване му се спи. Поиска да го поизправят. Крис извади двете резервни възглавници от шкафа и помогна на майка си да подпрат ранения.

– Как се казвате? – попита Лора.

– Стефан. Стефан Кригер.

Лора тихо повтори името – не звучеше лошо, не мелодично, но солидно, мъжествено име. Едва ли така би се казвал един ангел-пазител и тя леко развеселена осъзна как след толкова много години, включително две десетилетия, през които бе обявила, че не вярва в него, продължава да очаква името му да е музикално и неземно.

– И наистина идвате от...

– Хиляда деветстотин четиридесет и четвърта – повтори той.

От усилието да се повдигне до седнало положение по челото му бяха избили капчици пот, но не беше изключено изпотяването отчасти да се дължи, на мислите за времето и мястото, където бе започнало дългото пътуване.

– Берлин, Германия. Имаше един блестящ полски учен, Владимир Пенловски. Някои го мислеха за луд и сигурно беше луд, много луд, но беше и гений. Работел е във Варшава върху някои теории за природата на времето в продължение на повече от двайсет и пет години преди Германия и Русия да се споразумеят за нахлуването в Полша през 1939 година...

От думите на Стефан Кригер ставаше ясно, че Пенловски е симпатизирал на нацистите и приветствал хитлеровите войски. Може би е знаел, че от Хитлер ще получи финансово осигуряване за своите изследвания, каквото не е могъл да вземе от по-разумни източници. Под личния патронаж на Хитлер Пенловски и най-близкият му сътрудник,

Владислав Януская, отишли в Берлин да създадат институт за изследване на времето, който бил толкова секретен, че даже не получил име. Наричали го просто „института“. Там в сътрудничество с немски учени, също толкова предани и далновидни, финансиран от явно неизчерпаем приток на средства от Третия Райх, Пенловски открил начин да пробие артерията на времето и да се движи по желание из кръговрата на дни, месеци и години. – „Блицшрасе“ – каза Стефан.

– „Блиц“ значи „светкавица“ – поясни Крис, – като „блицкриг“, „светкавичната война“ в старите филми.

– Или Пътят на светкавицата – продължи Стефан. – Пътят през времето. Пътят към бъдещето.

Последният израз буквално звучал „Дукунфтшрасе“ на немски, както обясни Стефан и той би бил по-точен, защото Пенловски не успял да открие начин за връщане назад във времето през изобретената от него врата. Можело да се пътува само напред, в бъдещето и автоматично да се завръща в собствената епоха.

– Изглежда има някакъв космически механизми, които не позволява на пътешествениците да се върнат в своето минало и да изменят сегашното си състояние. Вижте, ако можеха да пътуват към миналото си, щяха да се появят някои...

– ...Парадокси! – въодушеви се Крис.

Стефан се изненада от тази дума в устата на едно момче.

Лора с усмивка каза:

– Както ви обясних, дълго обсъждахме възможния ви произход и пътуването във времето ни се стори най-логично. А в Крис виждате моя съветник по въпросите на странното.

– Парадокс – съгласи се Стефан. – Думата звучи еднакво на английски и на немски. Ако пътешественикът във времето можеше да се върне в собственото минало и да повлияе на някакво историческо събитие, промяната би имала огромни последствия във всички посоки. Тя би изменила бъдещето, откъдето той идва. Затова не би могъл да се върне в същия свят, който е напуснал...

– Парадокс! – радостно възкликна Крис.

– Парадокс – повтори Стефан. – Очевидно природата ненавижда парадоксите и като правило не позволява на пътешественика във времето да ги създава. И слава Богу. Защото... представете си например, че Хитлер праща убиец назад във времето да ликвидира Франклин Рузвелт и Уинстън Чърчил много преди да се издигнат на високи постове, което би довело до избирането на други лица в Съединените щати и Англия,

хора, които биха могли да не са толкова умни или толкова последователни и тогава Хитлер би победил през 1944 година или още по-рано.

Сега говореше по-разпалено, отколкото му позволяваше здравословното състояние и Лора забеляза как се уморява все повече с всяка следваща дума. Потта бе почти изсъхнала над веждите, но сега, макар и да не жестикулираше, по бледото му чело избиха нови ситни капчици. Кръговете от умора под очите потъмняха още повече. Но Лора не можеше да го прекъсне и да му нареди да си почива, защото искаше да чуе всичко, имаше нужда от всяка негова дума, а и той не би и позволил да го спре.

– Да предположим, че фюрерът би могъл да изпрати убийци да ликвидират Дуайт Айзенхауер, Джордж Патън, фелдмаршал Монтгомъри още в люлката, като бебета, да премахне и тях, и всички други най-добри военни специалисти на съюзниците. Тогава светът би бил негов към 1944 година и в такъв случай пътешествениците във времето биха се връщали да убият хората, които биха били мъртви отдавна и не биха представлявали никаква заплаха. Парадокс, както виждате. И слава Богу, природата не допуска такива парадокси, никаква игра със собственото минало на пътешествениците във времето, защото иначе Адолф Хитлер би превърнал целия свят в концлагер, в крематориум. И тримата замълчаха при мисълта за подобен ужас, който би могъл да сполети земята. Дори Крис си представи картината на променения свят, който Стефан рисува, защото беше дете на осемдесетте години, когато злодеите във филмите и телевизионните мелодрами най-често бяха или кръвожадни извънземни от далечна звезда, или нацисти. Свастиката, сребристият символ на мъртвешката глава, черните есесовски униформи и онзи странен фанатик с мустачките ужасяваха Крис, защото представляваха част от създадената в средствата за масова информация митология, с която бе израснал. Лора знаеше, че действителните хора и събития, веднъж подети от митологията, стават за децата по-реални от хляба, който ядат ежедневно. Стефан продължи:

– И така, от института можехме да пътуваме само напред във времето, но и от това има полза. Можехме да отскочим няколко десетилетия напред, за да видим дали Германия е издържала през мрачните дни на войната и дали не е обърнала хода на историята. Но, разбира се, стана ни ясно, че Германия не е направила нищо подобно и Третият Райх е бил победен. Можеше ли обаче да се предприеме нещо, за да се стигне по обрат, след като от бъдещето можеха да се черпят данни? Разбира се, Хитлер можеше да направи немало да спаси Райха дори през 1944

година. Имаше какво да се донесе от бъдещето, за да се спечели войната...

– Като например – прекъсна го Крис, – атомни бомби!

– Или информация за тяхното производство – каза Стефан. – Вижте, Райхът вече разполагаше с програма за ядрени изследвания и при един достатъчно ранен пробив, атомът би могъл да се разбие...

– И те биха победили във войната – довърши Крис.

Стефан помоли за вода и изпи наведнъж половин чаша. Искаше да задържи чашата със здравата ръка, но силно трепереше, водата се разливаше по чаршафите и се наложи Лора да му помогне. Стефан продължи на пресекулки:

– Тъй като пътешественикът съществува извън времето, когато пътува, той може да се придвижва не само във времето, но и в пространството. Представете си, че виси неподвижен над земята, а тя се върти под него. Разбира се, нещата не стоят точно така, но е по-лесно да го обясним по този начин, отколкото да си представим как се носи в друго измерение. Така, той виси над земята, тя се върти под него и ако пътуването към бъдещето е изчислено правилно, той може да се озове в точно определено време в Берлин, същото място, откъдето е тръгнал преди години. Но ако реши да удължи или скъси пътуването с няколко часа, земята ще се е завъртяла още и той ще пристигне на друго място. Изчисляването на точното попадение е невероятно трудно за моето време, 1944 година...

– Сега е лесно – каза Крис, – с компютри.

Стефан се намести по-удобно на възглавниците, сложи треперещата си дясна ръка върху раненото ляво рамо, сякаш да угаси болката с допира и продължи:

– Групи германски физици, придружени от Гестапо бяха пратени тайно в различни европейски и американски градове през 1945 година да съберат жизнено важни данни за разработката на ядреното оръжие. С това, което знаеха от собствените изследвания можеха да открият останалото по учебниците и научните публикации, които се намираха във всяка голяма университетска библиотека през 1945 година. Четири дена преди да тръгнат от института за последен път, групите се върнаха от 1945 в март 1944 година с материалите, които биха осигурили ядрен арсенал на Третия Райх най-късно до есента на същата година. Трябваше за няколко седмици да се проучат събраните данни преди да решат как и кога да включат новите знания в германската ядрена програма без да разкриват начина на получаването им. Тогава разбрах, че трябва да

унищожа института и всичко вътре в него – както главните сътрудници, така и документацията, за да не позволя на Адолф Хитлер да моделира бъдещето.

Лора и Крис слушаха прехласнати, докато Стефан Кригер им разказваше как е сложил взрива в института, как в последния си ден през 1944 година е застрелял Пенловски, Януская и Фолкау и е програмирал вратата към времето да го изпрати обратно при Лора в днешна Америка.

Но нещо се провалило в последната минута преди тръгването на Стефан. Токът спрял. Английската авиация бомбардирала Берлин за пръв път през януари същата година, американските бомбардировачи направили първото дневно нападение на шести март, така че електрозахранването често прекъсвало не само поради разрушенията, но и поради саботажна дейност. Именно от такива спирания вратата се предпазвала чрез сигурен генератор. Стефан не чул въздушна тревога, когато ранил Кокошка и припъзлял до вратата, така че очевидно прекъсването на тока се дължало на саботаж.

– Затова часовниковият механизъм на взривното устройство спря. Вратата не беше разрушена. Все още е отворена и те могат да дойдат за нас. И... все още могат да спечелят войната.

Лора пак я заболя главата. Притисна с пръсти слепоочията.

– Почакайте. Хитлер не може да е успял с производството на атомно оръжие и да е спечелил втората световна война, защото живеем в свят, където това не се е случило. Няма защо да се тревожите. Въпреки всички знания, донесени през вратата, те очевидно по някакъв начин са се провалили в разработването на ядрен арсенал.

– Не – възрази Стефан. – Дотук не успяха, но не можем да предпологаме, че ще продължат с провалите. За хората в института в Берлин през 1944 година миналото е неизменно, както казах. Не могат да се върнат назад и да го променят. Но те могат да променят своето и нашето бъдеще, защото за пътешественика във времето бъдещето е изменчиво, той може да предприеме стъпки за промяната му.

– Нали неговото бъдеще е моето минало – каза Лора. – И ако миналото не може да се промени, как ще променя моето?

– Да – обади се Крис. – Парадокс.

Лора продължи:

– Слушайте, не съм прекарала последните трийсет и четири години в свят, управляван от Адолф Хитлер и неговите наследници. Затова, въпреки вратата, Хитлер е бил победен. Изражението на Стефан оставаше мрачно:

– Ако пътуването във времето беше открито сега, през 1989 година, миналото, за което говорите – Втората световна война и всички последвали събития – би било непроменяемо. Нямахте да успеете да го измените, защото природното правило за невъзможността да се пътува назад във времето и свързаните с нея парадокси щеше да се отнася и до вас. Но машината на времето не е открита или преоткрита тук. Пътешествениците във времето от берлинския институт през 1944 година очевидно са свободни да променят своето бъдеще и въпреки че така ще променят и вашето минало, никакъв природен закон не може да ги спре. Тук виждаме най-големия парадокс, който изглежда природата допуска по някакви причини.

– Искате да кажете, че все пак тогава биха могли да произведат ядрени оръжия с информацията, получена от 1985 година – каза Лора, – и да победят във войната.

– Да. Освен ако институтът не бъде разрушен преди това.

– Тогава какво? Изведнъж всичко около нас ще се промени и ние ще живеем при нацизма?

– Точно така. И даже няма да разберете какво се е случило, защото ще сте съвсем различна от това, което сте в момента. Нищо от сегашното ви минало няма да се е случило. Ще сте имали съвсем различно минало и няма да помните нищо друго, нищо от случилото се през този живот, защото той няма да е съществувал. Ще си мислите, че светът винаги е бил такъв, че не е имало свят, в който Хитлер е бил победен.

Думите на Стефан я ужасяваха и отвращаваха, защото животът се оказваше още по-крехък, отколкото си бе представяла. Светът под краката и изведнъж стана недействителен като сън, можеше да се разтопи без предупреждение и да я запрати в голямата, мрачна пустота. С нарастващ ужас тя промълви:

– Ако променят света, в който съм израснала, може никога да не съм срещала Дани, никога да не сме се женили.

– Може да не съм се раждала – каза Крис.

Лора протегна ръка към сина си не само за да го успокои, но и да се увери в сегашната му материалност.

– Аз самата може да не съм се раждала. Всичко, което съм преживяла – и доброто, и лошото в света след 1944 година... всичко ще се размие като пясъчен замък и на негово място ще съществува друга действителност.

– Друга и то по-лоша – каза Стефан, явно изтощен от усилието да обясни как стоят нещата.

– В този друг свят може никога да не съм писала романи.

– Или ако сте писали – продължи Стефан, – те щяха да са различни от сегашните в този живот, гротескни произведения на творец, който мъчително се труди под управлението на потисническо правителство, в железния юмрук на нацистката цензура.

– Ако онези типове направят атомната бомба през 1944 година – обясни се пак Крис, – ние просто ще се разпилеем на прах.

– Не буквално, но като прах, да – съгласи се Стефан Кригер. – Изчезнали, без следа от това, което сме били.

– Трябва да ги спрем – каза Крис.

– Ако можем – отговори Стефан. – Но преди всичко трябва да оцелеем в тази действителност, а това съвсем не е лесно.

* * *

Стефан искаше да се облекчи и Лора му помогна да отиде до банята. Обслужваше го сякаш бе медицинска сестра, свикнала с ежедневната грижа за болни мъже. Като го сложи да легне, пак изпита тревога за него: беше мускулист, но се чувстваше отпаднал и ужасяващо изнемощял.

Разказа му накратко за престрелката около дома на Бренкшоу, по време, на която той бе в безсъзнание.

– Ако тези убийци идват от миналото, а не от бъдещето, откъде може да знаят как да ни открият? Откъде им е известно през 1944 година, че ще отидем при доктор Бренкшоу точно тогава, след четиридесет и пет години?

– За да ви намерят – обясни Стефан, – те са предприели две пътувания. Първото е било в по-далечното бъдеще, няколко дни напред, може би в края на тази седмица, да видят дали дотогава сте се появили някъде. Ако не сте, а очевидно точно така се е случило, те са почнали да ровят в наличната информация. Стари броеве на вестници например. Потърсили са репортажи за снощната престрелка у вас и там са прочели, че сте завели ранен човек при доктор Бренкшоу в Сан Бернардино. Те просто са се върнали в 1944 година и са направили второ пътуване – до къщата на Бренкшоу в ранните часове на днешната дата, единайсети януари.

– Те могат да прескачат около нас – обърна се Крис към Лора. – Могат да се появят отпред да видят къде ще отидем, а после да изберат за засада най-лесното място в потока на времето. То е като... като че ли сме каубои, а индианците са откачили.

* * *

– Кой беше Кокошка? – поиска да разбере Крис. – Кой беше човекът, който уби татко?

– Шеф на охраната в института – обясни Стефан. Твърдеше, че е далечен роднина на известен австрийски художник-експресионист Оскар Кокошка, но се съмнявам, защото в нашия Кокошка нямаше и помен от художническа чувствителност. Щандартенфюрер, тоест полковник Хайнрих Кокошка беше завършен убиец от Гестапо.

– Гестапо? – изуми се Крис. – Тайната полиция?

– Държавната полиция – каза Стефан. – Всички знаеха за нейното съществуване, но действията и бяха тайни. Когато той се появи на онзи планински път през 1988 година, аз бях не по-малко изненадан от вас. Нямаше никаква светкавица. Сигурно бе пристигнал далечно от нас, на петнайсет-двайсет мили, в някоя друга долина в планината Сан Бернардино и не сме забелязали г светкавицата. Стефан обясни, че светкавицата, свързана с пътуванията във времето, се вижда всъщност в много ограничен район.

– След като Кокошка се появи по следите ми, помислих, че като се върна в института, всички колеги ще са побеснели от моята измяна, но когато пристигнах, никой не ми обърна внимание. Обърках се. После убих Пенловски и другите, отидох в главната лаборатория да се подготвя за последното пътуване към бъдещето, но тогава нахълта Хайнрих Кокошка и стреля в мене. Не беше мъртъв! Не беше умрял на шосето през 1988 година. После съобразих, че Кокошка току-що е научил за измяната ми като е видял убитите от мене. Той щеше да отиде в 1988 година и да се опита да убие мене и всички вас, но това пътуване щеше да стане по-късно. С други думи, вратата щеше да остане отворена и нямаше да успее да я разруша. Поне този път.

– Господи, такова главоболие – оплака се Лора.

Крис явно не се затрудняваше да следи заплетените нишки на разказа за пътуването във времето. Той каза:

– Значи, след като сте дошли снощи у дома, Кокошка е отпътувал до 1988 година и е убил моя татко. Ау-у-у! Излиза, господин Кригер, че вие сте убили Кокошка четиридесет и три години след като е стрелял по вас в лабораторията... и в същото време вие сте го застреляли преди той да се опита да ви убие. Страхотно е, мамо, нали? Не е ли така?

– Има нещо такова – съгласи се тя. – А как Кокошка е разбрал, че ще ви намери на онзи планински път?

– След като е видял убития Пенловски и моето бягство през вратата, Кокошка трябва да е открил взрива на тавана и в мазето. Тогава сигурно се е разровил в автоматичните записи, които се правят при всяко използване на вратата. Следенето на този вид данни беше мое задължение, затова никой не беше забелязал пътуванията ми във вашия живот, Лора. Така или иначе, Кокошка трябва също да е направил самостоятелни пътувания, доста на брой, за да види къде ходя, тайно да ме гледа как ви наблюдавам, как променям съдбата ви за добро. Трябва да е наблюдавал на гробището в деня на погребението на баща ви и също когато бих Шийнър, но не съм го забелязал. И от всичките пътувания във вашия живот, от всички пъти, когато само съм ви гледал или когато съм действал да ви спася, той е подбрал място, където да ни убие. Искал е да ме премахне, защото бях изменник и е искал да убие вас и вашето семейство, защото... е, защото е разбрал вашето значение за мене. „Защо“, замисли се Лора. „Защо съм толкова важна за вас, Стефан Кригер? Защо се намесихте в моята съдба, защо се опитвахте да ми осигурите по-добър живот?“

Щеше да зададе тези въпроси веднага, но Стефан искаше да каже още нещо за Кокошка. Силите бързо го напуснаха и вече с мъка се придържаше към логическата нишка. На Лора не и се щеше да го прекъсне и да го обърка. Стефан продължи:

– От часовниците и датчиците на контролното табло за програмиране на вратата Кокошка трябва да е открил крайната ми цел: снощи, вашия дом. Но всъщност аз възнамерявах да се върна още същата вечер, когато умря Дани, както ви бях обещал, но пристигнах с една година закъснение, защото бях направил някаква грешка при изчисленията. След като съм минал ранен през вратата, Хайнрих Кокошка сигурно е намерил тези изчисления. Трябва да е разбрал грешката и е съобразил къде би могъл да ме намери не само снощи, но и вечерта, когато загина Дани. В известен смисъл като дойдох да ви спася от катастрофата с камиона миналата година, аз съм довел със себе си убиец на Дани. Чувствам се отговорен, въпреки че Дани така или иначе щеше да загине при катастрофата. Поне вие и Крис оцеляхте. Засега.

– Защо Кокошка не ви е последвал в 1989 година, снощи, у дома? Той е знаел, че сте ранен, лесна плячка.

– Но е знаел също, че очаквам да ме последва и се е страхувал, че съм въоръжен и подготвен да го посрещна. Затова е отишъл в 1988 година, където не го очаквах и изненадата работеше в негова полза. Освен това Кокошка вероятно си е мислил, че ако ме проследи до 1988 година

и ме убие там, аз не бих могъл повече да се върна в института от планинското шосе и не бих имал възможност да убия Пенловски. Несъмнено е решил, че може да изиграе номер с времето, да се предотвратят тези убийства, да се спаси ръководителя на проекта. Разбира се, това е невъзможно, защото по такъв начин той би променил своето собствено минало, нещо непостижимо. Пенловски и другите вече бяха мъртви и щяха да си останат мъртви. Ако Кокошка бе проумял по-добре законите на пътуването във времето, щеше да разбере, че ще го убия през 1988 година, като ме последва дотам, защото когато предприе пътуването да отмъсти за Пенловски, аз вече се бях върнал невредим в института от онази нощ!

Крис каза:

– Добре ли си, мамо?

– Произвеждат ли се половин фунтови таблетки против главоболие? – попита Лора.

– Знам, че не е малко за възприемане – каза Стефан, – но такъв човек е Хайнрих Кокошка. Или беше такъв човек. Той е махнал поставения от мене взрив. Заради него и заради злощастното прекъсване на тока, което спря часовниковия механизъм на детонатора, институтът си стои, вратата продължава да е отворена и агентите на Гестапо се опитват да ни проследят тук, в нашето време и да ни убият.

– Защо? – учуди се Лора.

– За отмъщение – каза Крис.

– И те прекосяват четиридесет и пет години да ни убият просто за отмъщение? – не повярва Лора. – Сигурно има още нещо.

– Има – потвърди Стефан. – Те искат да ни премахнат, защото смятат, че сме единствените на този свят, които могат да намерят начин да затворят вратата преди те да са спечелили войната и да са променили бъдещето. И са прави в това предположение.

– Как? – изуми се тя. – Как можем да унищожим институт, който съществува преди четиридесет и пет години?

– Още не съм сигурен – каза Стефан, – но ще си помисля.

Лора започна да задава още въпроси, но Стефан поклати глава. Той обясни, че е изтощен и скоро пак се унесе в сън.

* * *

Крис обядва късно сандвичи с фъстъчено масло и гарнитурите, които беше купил в супермаркета. Лора нямаше апетит.

Личеше, че Стефан ще поспи няколко часа и тя взе душ. Почувства

се по-добре, макар и в смачкани дрехи.

Целия следобед панаирът по телевизията беше напълно идиотски: мелодрами, телевизионни състезания, още мелодрами, повторения на „Островът на фантазиите“, „Смелите и красивите“ на Фил Донъхю, който се мятеше пред аудиторията в студиото и я подтикваше да разбере и дори да съчувствува на невероятно тежката съдба на зъболекарите-травестити.

Лора зареди пълнителя на автомата с мунициите, които бе купила в оръжейния магазин сутринта.

Отвън денят преваляше, тъмни облаци се сгъстяваха и закриваха синьото небе. Палмата до откраднатия „Бюик“ сякаш сви листата си в очакване на буря.

Лора седна на един стол, опря краката си на ръба на леглото, затвори очи и задряма. Събуди се от кошмар, в който сънуваше, че е направена от пясък и бързо се размива под проливен дъжд. Крис спеше на другия стол, а Стефан похъркваше на леглото.

Валеше дъжд, трополеше глухо по покрива на мотела, плющеше в локвите на паркинга. Звукът напомняте за пукането на мехури във вряща мас, въпреки че денят бе прохладен. Беше типична южно калифорнийска буря, тропически силна и напориста, но без светкавици и гръмотевици. Случваше се и в тази част на света да се наблюдава подобна пиротехника, но по-рядко от други места. Сега Лора имаше особен повод да е благодарна на тази климатична характеристика, защото, ако имаше гръмотевици и светкавици, тя не би могла да различи природното явление от сигнала за пристигане на гестаповски агенти от друга епоха.

Крис се събуди в пет и петнайсет, Стефан Кригер – около пет минути след него. И двамата казаха, че са гладни. Освен апетит, Стефан прояви и други признаци на възстановяване. Преди очите му бяха кръвясали и сълзяха, сега погледът му се беше прояснил. Можеше да се повдигне в леглото на здравата ръка. Лявата му ръка, която беше изтръпнала и практически безполезна, вече възстанови чувствителността си, можеше да я сгъва, да мърда пръстите и леко да свива юмрук.

На Лора и се искаше да получи отговор на въпросите си, а не вечеря, но животът я беше научил покрай всичко друго и на търпеливост. Когато се настаняваха в мотела малко след единайсет часа сутринта, тя бе забелязала китайски ресторант отсреща. Колкото и да не желаше да остави Стефан и Крис сами, Лора излезе в дъжда да купи храна от ресторанта.

Под якето носеше револвера, а автомата остави на леглото до

Стефан. Един „Узи“ бе твърде голям и мощен за Крис, но Стефан можеше да се подпре на леглото и да стреля дори само с дясната ръка, въпреки че откатът щеше да го удари в раната.

Лора се върна, цялата измокрена от дъжда. Сложиха импрегнирани картонени кутии на леглото, освен двете порции застроена супа, които бяха за Стефан и Лора ги сложи на нощното шкафче до него. При влизането в ухаещия ресторант бе почувствала, че апетитът и се възвръща и естествено бе прекалила с количеството: пиле с лимон, говеждо с портокал и подправки, подлютени скариди, питки, свинско по китайски и две порции ориз.

Лора и Крис се хранеха с пластмасови вилички и преглъщаха ястията с кока-кола, взета от автомата за безалкохолни напитки в мотела, а Стефан отпиваше от супата. Той си мислеше, че няма да може да хапне по-твърда храна, но супата му действа добре и внимателно започна да опитва питките и пилешкото.

По молба на Лора Стефан им разказа за себе си, докато се хранеха. Бил роден през 1909 година в немския град Гителде в планината Харц, което означаваш, че е на трийсет и пет години.

(„Добре“, вметна Крис, „но от друга страна, ако броите годините, които сте пропуснали при пътуването от четиридесет и четвърта до осемдесет и девета, вие всъщност сте осемдесетгодишен“. Той се засмя, доволен от себе си: „Ей, наистина изглеждате добре за един дядка на осемдесет години“.)

Семейството се преместило в Мюнхен след Първата световна война. Башата на Стефан, Франц Кригер, станал поддръжник на Хитлер от самото начало през 1919 година, член на Германската работническа партия още от първата седмица, когато Хитлер започнал политическата си кариера в същата организация. Даже сътрудничил с Хитлер и Антон Дрекслер при написването на платформата, с която групата, първоначално дискуссионен клуб, се превърнала в истинска политическа партия, бъдещите националсоциалисти.

– Бях един от първите членове на младежката организация „Хитлерюгенд“ още от 1926 година, на седемнайсетгодишна възраст – каза Стефан. – След по малко от година влязох в „Шурмабтайлунг“ или СА, кафявите ризи, юмука на партията, по същество частна армия. Към 1928 година обаче станах член на „Шуцщафел“...

– СС!. – каза Крис със същия ужасен тон, примесен със странна заинтригуваност, както би реагирал на вампири или върколаци. – Били сте в СС? Носили сте черна униформа, сребриста мъртвешка глава и кама?

– Не се гордея с това – обясни Стефан Кригер. – Е, отначало се гордеех, разбира се. Бях глупав. Баща ми повлия. В началото СС беше малка групичка, напълно елитна и целта ни беше да защитим фюрера дори с цената на собствения живот, ако се наложи. Бяхме между осемнайсет и двамайсет и две годишна възраст, млади, невежи, буйни глави. В своя защита мога да кажа, че не бях толкова разпален и предан, колкото останалите. Правех онова, което искаше баща ми, но поради невежество си получих заслуженото, че и повече.

Вятърът блъскаше дъжда в стъклата и водата шумно гъргореше през олука отвън на стената, до която бе долепено леглото. Със събуждането Стефан изглеждаше по добре, горещата супа още повече го оживи. Но сега, след спомените за младостта, прекарана във врящ котел от омраза и смърт, пак побледня, очите му сякаш хлътнаха още по-навътре в тъмните кръгове.

– Не напуснах СС, защото отказът от такава примамлива длъжност не можеше да не събуди подозрението, че съм изгубил вяра в нашия почитан водач. Но година след година, месец след месец, ден след ден все повече ми приляваше от това, което виждах, от лудостта, убийствата и терора.

Нито скаридите, нито пиленето вече имаха вкус, а устата на Лора така беше пресъхнала, че оризът полепваше по небцето. Тя бутна яденето настрана и продължи да пие кока-кола.

– Но ако не сте напуснали СС... кога сте следвали, кога се включихте в научните изследвания?

– О – каза Стефан, – в института не бях научен работник. Не съм завършил университет. Освен... две години учих интензивно английски и се мъчих да усвоя задоволително американския акцент. Участвах в план за прехвърляне на стотици дълбоко законспирирани агенти в Англия и Съединените щати. Но не успях да се справя докрай с произношението и не бях изпратен на работа в чужбина. Пък и заради баща ми, който от самото начало поддържаше Хитлер, аз минавах за напълно благонадежден и можеха да ме използват за други цели. Бях на специална служба в кабинета на фюрера, където ми възлагаха деликатни мисии, най-често за поддържане на контакти между скарани групировки в правителството. Отлична позиция, от която да черпя сведения, полезни за англичаните, както и правех от 1938 година.

– Били сте шпионин? – попита възбудено Крис.

– В известен смисъл. Трябваше да сторя нещо, макар и малко, за събарянето на Райха, да изкупя някогашното си доброволно участие в

него. Трябваше да се покая, колкото и да изглеждаше невъзможно. После, през есента на 1943 година, когато Пенловски постигна известни успехи с неговата врата във времето, почна да праща животни в един господ знае какви посоки и да ги връща обратно, бях назначен в института като наблюдател, като личен пълномощник на фюрера. А също и като опитно морско свинче, първия човек, пътувал в бъдещето. Разбирате ли, когато бяха готови да изпитат действието на машината върху човек, не искаха да изложат на риск Пенловски или Януская, или Хелмут Фолкау, или Митер, или Шенк, или който и да е друг учен, защото загубата им щеше да навреди на проекта. Никой не знаеше дали човекът ще се върне също така сигурно, както животните, дали след пътуването ще е нормален и невредим. Крис тържествено кимна:

– Възможно е било пътуването във времето да се окаже болезнено или влудяващо, или кой знае какво. Кой би могъл да каже?

„Кой би могъл да каже наистина?“, помисли Лора.

Стефан продължи:

– Освен това искаха да пратят надежден човек, който ще запази мисията в тайна. Аз бях идеалният избор.

– Есесовски офицер, шпионин и първият хрононавт каза Крис. – Е, и това ако не е вълнуващ живот.

– Дано Бог ти дари живот с много по-малко събития – отговори Стефан Кригер. После погледна Лора по-прямо от преди. Очите му бяха красиви, чисто сини и все пак разкриваха една измъчена душа. – Лора, ... какво мислите за своя пазител сега? Никакъв ангел, ами помощник на Хитлер, есесовски главорез.

– Нищо подобно – възрази Лора. – Баща ви, времето и обществото може да са опитали да ви превърнат в главорез, но вътре в душата ви е имало нещо, което не са пречупили. Не главорез, Стефан Кригер. Никого. Не вие.

– Но не и ангел – каза той. – Далеч от ангелите, Лора. След смъртта, когато Този, който ни съди прочете петната по душата ми, ще ми отреди местенце в ада.

Дъждът барабанеше по покрива и сякаш изтичаше като времето, много милиони скъпоценни минути, часове, дни и години, които се изливаха през канали и олуци – изгубени, похабени.

* * *

Лора събра остатъците от храната, хвърли ги на боклука зад офиса на мотела, взе още три кока-коли от автомата, по една за всеки и чак

тогава зададе на своя пазител въпроса, който искаше да му постави още в мига, когато се свести:

– Защо? Защо се спряхте на мене, на моя живот и защо искахте да ми помогнете, да спасявате от време на време тъкмо мен? Как, за Бога, съдбата ми се свърза с нацистите, пътешествениците във времето, съдбата на света?

Както обясни Стефан, при третото си пътуване в бъдещето отишъл в Калифорния през 1984 година. Именно Калифорния, защото по време на предишните две пътувания – две седмици през 1954 година и две седмици през 1964 година – проличало, че Калифорния вероятно е изгряващият културен и настоящ научен център на най-развитата държава в света. Именно хиляда деветстотин осемдесет и четвърта, защото отстояла на цели четиридесет години от неговата съвременност. Вече не бил единственият пътешественик през вратата: четирима други също започнали да пътуват веднага след като се доказало, че е безопасно. При третото пътуване Стефан все още разубявал в бъдещето, проучвал подробно какво се е случило в света през войната и след нея. Интересувал се кои научни постижения през изминалите четиридесет години най-вероятно биха се озовали в Берлин през 1944 година, за да спечелят войната за Хитлер. Няма намерение да подпомогне проекта, надявал се да го саботира. Търсенията му включвали четене на вестници, гледане на телевизия, впускане в американското общество, за да усети ритъма от края на двайсети век.

Облегнат вече на възглавниците, потънал в спомена за третото пътуване, той говореше с изцяло променен глас в сравнение с подтискащото описание на мрачния си живот до 1944 година:

– Не можете да си представите какво беше за мене да се разходя за пръв път из улиците на Лос Анжелос. Хиляда години да бях прескочил, а не четиридесет, нямаше да съм по-изумен. Колите! Навсякъде коли и много от тях германски, което ми се стори известен признак за прошка след войната, за възприемане на нова Германия и това ме трогна.

– Ние имаме „Мерцедес“ – каза Крис. – Спретната кола, но джипът ми харесва повече.

– Колите – продължи Стефан, – стиловете, смайващият напредък навсякъде: цифрови часовници, домашни компютри, видеоуредби и гледане на филми в къщи! Цели пет дена от началото на престоя ми там продължавах да съм приятно слисан, всяка сутрин жадно търсех нови чудеса. На шестия ден минавах покрай една книжарница в Уестууд и

видях хора на опашка, които чакаха да си купят роман с автограф. Влязох да позаяпам и да разбера какви са най-популярните книги и така да се докосна до американското общество. А вътре бяхте вие, Лора, до една маса, затрупана с екземпляри от вашия трети роман, който беше и първият ви голям успех, „Рифове“.

Лора се наведе напред, сякаш изумлението беше сила, която я дърпа от стола:

– „Рифове“? Но аз никога не съм писала роман с такова заглавие.

Крис пак пръв се досети:

– Това е книгата, която си щяла да напишеш, ако господин Кригер не се беше намесил в живота ти.

– Бяхте двайсет и деветгодишна, когато ви видях за пръв път да раздавате автографи в Уестууд – каза Стефан. – Седяхте в инвалидна количка, защото краката ви бяха изкривени, безжизнени. Лявата ви ръка също беше полупарализирана.

– Инвалид? – възкликна Крис. – Мама е била инвалид?

Лора вече седеше буквално на ръба на стола, защото колкото и фантастично да звучаха думите на нейния пазител, тя долавяше, че са верни. Дълбоко в себе си, в още по-първичен пласт от инстинкта, усещаше някаква истинност в своя образ в инвалидна количка, с безжизнени крака, може би долавяше далечен отглас от една изкривена съдба.

– Бяхте такава по рождение – допълни Стефан.

– Защо?

– Разбрах много по-късно, след дълги проучвания из вашия живот. Лекарят, който акушира в Денвър, Колорадо през 1955 година, казваше се Маркуел, беше алкохолик. И без това раждането беше трудно...

– Майка ми е починала тогава.

– Да, в онази действителност също почина. Но в нея Маркуел оплеска работата, вие получихте увреждане на гръбнака и останахте инвалид за цял живот.

Лора потръпна. Сякаш да се увери, че наистина се е отървала от живота, който и е готвела съдбата, тя се изправи и отиде до прозореца с краката си – невредими, благословено жизнени. Стефан се обърна към Крис:

– В деня, когато видях майка ти в инвалидната количка, тя беше много красива. О, извънредно красива. Лицето и, разбира се, беше също като сега. Но красотата не беше само в лицето. Тя излъчваше смелост и беше в отлично настроение, въпреки недъга. Всеки, който се доближаваше с „Рифове“ в ръка, си отиваше не само с автограф, но и с

усмивка. Макар и прикована завинаги към инвалидната количка, майка ти беше толкова забавна, толкова жизнерадостна. Наблюдавах я отдалеч, бях очарован и дълбоко трогнат, както никога преди.

– Тя е страхотна – каза Крис. – Нищо не може да уплаши моята майка.

– Всичко плаши майка ти – обади се Лора. – Целият този откачен разговор плаши майка ти до смърт.

– Никога не бягах от нищо, не се криеш – каза Крис и се обърна да я погледне. Изчерви се – на неговата възраст трябваше да се прояви съдържаност, точно на този етап момчетата започват да се чудят дали не са безкрайно по-умни от майка си.

При обичайни обстоятелства подобни изблици на възхищение се изразяваха така пряко непосредствено преди четиридесетгодишнината на детето или смъртта на майката, зависи кое от двете ще се случи понапред. Може и да те е страх, но никога не ти личи.

От малка беше разбрала, че тези, които показват страха си, лесно стават жертви.

– Тогава си купих романа „Рифове“ – каза Стефан, и го занесох в хотела. Прочетох го за една нощ. Беше толкова прекрасен, че на места ме просълзяваше и толкова забавен, че на други места се смеех на глас. На следващия ден взех и другите ви две книги – „Сребърната ключалка“ и „Нощни полета“, също толкова чудесни и трогателни, колкото „Рифове“, книгата, която ви направи прочута.

Странно беше да слуша положителни отзиви за книги, които никога не беше написала в този живот. Но съдбата на романите не я вълнуваше толкова, колкото отговорът на един смразяващ въпрос, който и хрумна в момента:

– В живота, който ми е бил писан, в другата 1984 година... бях ли омъжена?

– Не.

– Но аз бях срещнала Дани и...

– Не. Никога не бяхте срещали Дани. Никога не се бяхте омъжвали.

– Аз никога не съм се раждал! – извика Крис.

Стефан обясни:

– И все пак всички тези събития се случиха, защото се върнах в Денвър, Колорадо през 1955 година и възпрях доктор Маркуел. Лекарят, който го замести, не успя да спаси майка ви, но ви извади на белия свят здрава и читава. Оттам нататък всичко във вашия живот се промени. Да, променах вашето минало, но за мене то беше бъдеще и затова се

подаваше на изменение. И слава Богу, че съществува такава особеност на пътуванията във времето, защото иначе не бих могъл да ви спася от живота на инвалид.

Вягърът заблъска и дъждът с нова сила затрополи по стъклата на прозореца, където стоеше Лора. Измъчваше я усещането, че стаята, в която се намира, земята, на която е построена и вселената, в която се върти, са безплътни като дим и могат всеки момент да се променят.

– Следях живота ви по-нататък – пак заразказва Стефан. – От средата на януари до средата на март 1944 година направих над трийсет тайни пътувания да видя как се справяте. На четвъртото пътуване отидох в 1964 година и открих, че от една година двамата с баща ви сте мъртви, убити от наркомана в бакалницата. Затова отпътувах в 1963 година и го застрелях преди да успее да ви убие.

– Наркоман ли? – попита озадачено Крис.

– Ще ти разкажа после, миличък.

Стефан продължи:

– До онази нощ, когато Кокоска се появи на планинския път, мисля, че доста успешно облекчавах и подобрявах вашия живот. В същото време намесата не ви лиши от изкуството и не намали красотата на вашите книги в сравнение с написаните в другия живот. Книги различни, но не по-малко интересни, всъщност със същия глас, с който говорите в книгите си и сега.

С подкосени крака Лора се върна на стола:

– Но защо? Защо сте полагали толкова усилия да направите живота ми по-добър?

Стефан Кригер погледна Крис, после нея, после затвори очи и накрая проговори:

– Когато ви видях в инвалидната количка да раздавате автографи в „Рифове“, когато прочетох книгата ви, аз се влюбих във вас... истински се влюбих във вас.

Крис се разшава на стола, очевидно притеснен от изразяването на любовни чувства, чиито пряк обект беше собствената му майка.

– Духът ви беше още по-прекрасен от лицето – каза тихо Стефан, все още със затворени очи. – Влюбих се в голямата ви смелост, може би, защото именно смелостта изцяло отсъстваше в моя свят на наперени униформени фанатици. Те вършеха безобразия в името на народа и наричаха това смелост. Бяха готови да умрат за един изкривен тоталитарен идеал и наричаха това смелост, а то всъщност беше глупост, лудост. Влюбих се също във вашето достойнство, защото то ми липсваше,

липсваше ми самоуважение, каквото у вас бликаше. Влюбих се във вашата състрадателност, заела толкова голямо място в книгите ви, защото в моя свят нямаше състрадание. Влюбих се, Лора, и разбрах, че мога да направя за вас онова, което всички биха искали да направят за своите любими, ако имаха божествена сила – помъчих се да ви спестя най-лошото, което ви готвеше съдбата.

Най-сетне Стефан отвори очи. Бяха красиво сини. И измъчени.

Лора му беше неизказано благодарна. Не изпитваше ответна любов, защото почти не го познаваше. Но като разкри дълбочината на своята любов, страст, която го бе карала да преобрази съдбата и и да прекоси океаните на времето, за да бъде с нея, той донякъде бе възвърнал магическия ореол, който някога тя му бе създала в мислите си. Отново и се струваше неземен, полубожество, ако не бог, издигнат над простосмъртните от всеотдайната си преданост.

* * *

Същата вечер Крис сподели скърцащото легло със Стефан Кригер. Лора се опита да поспи седнала в единия стол с крака, вдигнати върху другия. Дъждът валеше в неспирен, приспиваш ритъм и скоро Крис се унесе. Лора чуваше как похърква лекичко. Тя поседя около час в мрака и после тихо попита:

– Спите ли?

– Не – веднага отговори Стефан.

– Дани – каза тя. – Моят Дани...

– Да?

– Не можайте ли...

– Да се върна още веднъж в онази вечер през 1988 година и да убия Кокошка преди да е застрелял Дани?

– Да. Защо не го направихте?

– Защото... вижте, Кокошка принадлежеше към света на 1944 година, затова убийството на Дани и собствената му смърт бяха част от моето минало, което не можех да променя. Ако се бях опитал да се върна същата вечер на 1988 година, но в малко по-ранен час и да спра Кокошка преди да убие Дани, щях веднага да отскоча обратно през вратата в института без да отида никъде: природният закон против парадоксите нямаше изобщо да ми позволи да се върна там. Лора мълчеше.

Стефан попита:

– Разбирате ли?

– Да.

– Приемате ли го?

– Никога няма да приема смъртта му.

– Но... поне вярвате ли ми?

– Да, струва ми се.

– Лора, зная колко много обичахте Дани Пакард. Ако можех да го спася, дори с цената на своя собствен живот, щях да го направя без колебание.

– Вярвам ви – каза тя. – Защото без вас... никога изобщо нямаше да съм имала Дани.

* * *

– Глиста – подсказа Лора.

– Съдбата се бори за възстановяване на първоначалния модел – каза Стефан в мрака. – Когато бяхте осемгодишна, аз застрелях наркомана, не му позволих да ви изнасили и да ви убие, но съдбата неумолимо ви сблъска с друг педофил, който беше и потенциален убиец. Уили Шийнър. Глиста. Но съдбата беше предопределена също да станете писателка, и то известна, да предадете на света същото послание, независимо от моята намеса в промените на вашия живот. Този модел беше благоприятен. Има нещо страховито и все пак успокояващо в начина, по който някаква сила се мъчи да възстанови нарушените предначертания на съдбата едва ли не има някакъв смисъл във вселената, нещо, което, въпреки че ни налага страдания, можем да наречем Бог.

Известно време слушаха как дъждът и вятърът се мъчат да изметат света отвън.

Лора продължи:

– Но защо не ме отървахте от Глиста?

– Една нощ го причаках в неговата къща...

– Здравно го бяхте набили. Да, знаех си, че сте вие.

– Набих го и го предупредих да не ви закача. Казах му, че следващият път ще го убия.

– Но побоят само го настърви още повече. Защо не го убихте веднага?

– Трябваше. Но... не зная. Може би бях видял прекалено много убийства и бях участвал в достатъчно... Просто се надявах, че поне веднъж убийството ще е излишно.

Лора се замисли за неговия свят на война, концлагери, геноцид и разбра защо се е надявал да избегне убийството, въпреки че Шийнър едва ли бе заслужавал да остане жив.

– А когато Шийнър ме последва в къщата на Докуайлърви, защо не бяхте там да го спрете?

– Следващият път, когато надникнах в живота ви, бяхте на тринайсет години и вече сама се бяхте справили с Шийнър и бяхте оцелели, затова реших да не се връщам назад и да го убивам вместо вас.

– Аз оцелях – каза Лора, – но Нина Докуайлър не можа. Може би ако не се беше върнала у дома и не беше видяла кръвта, трупа...

– Може би – отговори Стефан, – а може би не. Съдбата се бори с всички сили да възстанови предначертания модел. Може би тя така или иначе щеше да умре. Освен това, аз не можех да ви предпазвам от всеки удар, Лора. Щяха да ми потрябват най-малко десет хиляди пътувания във времето, за да направя това. Вероятно такава намеса нямаше да е полезна за вас. Без житейски трудности, може би нямаше да се превърнете в жената, в която се влюбих.

Настъпи мълчание. Лора слушаше вятъра, дъжда. Слушаше ударите на сърцето си. Най-накрая проговори:

– Аз не ви обичам.

– Разбирам.

– Мисля, че би трябвало, поне малко.

– Но вие всъщност не ме познавате.

– Може би никога няма да мога да ви обикна.

– Зная.

– Въпреки всичко, което сте направили за мене.

– Зная. Но ще поживеем... е, винаги има време.

– Да – отговори Лора, – струва ми се, че винаги има време.

ГЛАВА ШЕСТА НОЩЕН СПЪТНИК

1.

На осемнадесети март 1944 година, събота, в главната лаборатория на приземния етаж на института обершурмфюрер от СС Ерих Клитман и неговата група от трима отлично обучени мъже се подготвяха за скок в бъдещето да ликвидират Кригер, жената и момчето. Бяха облечени така, че да минат за преуспяващи млади калифорнийци от 1989 година: раирани костюми от Ив Сен Лоран, бели ризи, тъмни вратовръзки,

черни обувки „Бали“, черни чорапи и слънчеви очила „Рей Бан“, ако се случеше такова време. Бяха им казали, че в бъдещето това се нарича „външност на силните“. Клитман не знаеше какво точно означава израза, но му харесваше как звучи. Дрехите бяха купени в бъдещето от сътрудници на института при предишни пътувания. Нищо по тях, чак до бельото, не беше анахронизъм. Четиримата носеха също дипломатически куфарчета „Марк Крос“ – елегантен модел от телешки бокс с позлатени закопчалки. И те бяха донесени от бъдещето, както и модифицираните автомати „Узи“ и резервните пълнители, натъпкани в куфарчетата.

Група сътрудници от института бяха посетили Съединените щати в годината и месеца, когато Джон Хинкли извърши покушение срещу Роналд Рейгън. Те гледаха филма за нападението по телевизията и силно впечатление им направи автоматичното оръжие в дипломатическите куфарчета на агентите от тайните служби. Само за една-две секунди агентите успяха да извадят автоматите и да ги приготвят за стрелба. Сега вече автоматът „Узи“ не само беше на въоръжение в много армии и полиции в 1989 година, но и представляваше предпочитано оръжие на пътуващите във времето есесовски командоси.

Клитман се беше упражнявал с автомата. Към оръжието се отнасяше с такава любов, каквато можеше да прояви към човешко същество. Единственото, което го тревожеше, беше фактът, че марката беше израелско производство, продукт на шайка евреи. От друга страна, след брени дни новите директори на института вероятно щяха да одобрят въвеждането на „Узи“ в света на 1044 година и въоръжените с него германски войници щяха по-успешно да отблъскват непълноценните орди, които искаха да свалят фюрера. Клитман погледна часовника на пулта за управление на вратата и видя, че са изминали седем минути, откакто изследователската група бе тръгнала за Калифорния на петнадесети февруари 1989 година. Беше им възложено да проучат официалните данни, главно стари броеве на вестници, за да разберат дали Кригер, жената и момчето са били открити и задържани от полицията за разпит в месеца след престрелките край Биг Бейр и Сан Бернардино. После щяха да се върнат в 1944 година и да кажат деня, часа и мястото, където можеха да се намерят Кригер и жената. Тъй като всеки пътешественик във времето се връщаше точно единадесет минути след отпътуването, независимо от продължителността на престоя, Клитман и неговия патрул трябваше да изчакат само още четири минути.

2.

Дванадесети януари 1989 година, четвъртък, беше тридесет и четвъртия рожден ден на Лора, който прекараха в същата стая в мотела „Синята птица на щастието“. Стефан имаше нужда от още един ден почивка за възстановяване на силите и за да може пеницилинът да си свърши работата. Трябваше му също време за размисъл: налагаше се да разработи план за разрушаване на института, а проблемът беше достатъчно заплетен и изискваше дълги часове напрегнато съсредоточаване.

Дъждът беше спрял, но небето изглеждаше изранено, отекло. В прогнозата за времето се говореше за нова буря към полунощ.

Гледаха местните новини по телевизията в пет часа и видяха репортаж за Лора, Крис и загадъчния ранен, когото бяха завели при доктор Бренкшоу. Полицията продължаваше да я издирва. Най-доброто предположение при създаването се положение беше, че търговците на наркотици, убили нейния съпруг, сега преследват нея и сина и или защото се страхуват да не ги разпознае при очна ставка в полицията, или защото самата тя по някакъв начин е замесена в търговия с наркотици.

– Мама да търгува с наркотици? – каза Крис, обиден от клеветата. – Какви негодници!

В Биг Бър и Сан Бернардино не бяха открили трупове, но една сензационна вест гарантираше, че средствата за масова информация ще продължат да се интересуват от случая. Репортерите бяха научили, че и на двете места е открита много кръв и че в алеята зад къщата на Бренкшоу между две боклукчийски кофите намерена отрязана мъжка глава.

Лора си припомни как мина през портала от секвоя в двора на Картер Бренкшоу, видя втория стъписан въоръжен мъж и стреля с автомата. Откосът го улучи в гърлото и главата н още тогава си бе помислила, че силният огън сигурно го е обезглавил.

– Оцелелите есесовци са натиснали копчето за връщане върху колана на мъртвия – обясни Стефан, – и са изпратили трупа обратно.

– А защо без главата? – попита Лора, отвратена от темата и все пак твърде любопитна, за да преглътне въпроса.

– Трябва да се е търкулила встрани от тялото, между кофите за боклук – каза Стефан, – и не са могли да я намерят в тези няколко секунди, които са имали на разположение. Ако я бяха намерили, щяха да я сложат върху трупа и да я затиснат с ръцете. Всичко, което пътешествениците във времето носят, отива заедно с тях. Но с приближаващите

сирени и в мрака на алеята... не са имали време да намерят главата.

Крис, от когото би могло да се очаква да се въодушеви от странните усложнения, беше притихнал на стола, седнал с кръстосани крака. Може би отвратителният образ на отрязаната глава беше направил присъствието на Смъртта по-реално за него, отколкото насочената срещу него стрелба.

Лора нарочно го прегърна и нежно го увери, че ще преживеят всичко това заедно и невредими. Прегръдката обаче за нея бе не по-малко нужна, а ободрителните думи може би звучаха донякъде изкуствено, защото самата тя все още не беше убедена, че ще победят.

За обяд и вечеря пак купи храна от отсрещния китайски ресторант. Предната вечер никой от персонала не я беше разпознал нито като прочутата писателка, нито като бегълката, затова там се чувстваше сравнително спокойна. Струваше и се глупаво да отиде другаде и да рискува да я познаят.

В края на вечерята, когато Лора разчистваше, Крис извади два малки шоколадови кейка с по една жълта свещ. Беше купил пакет сладкиши и кутия свещички за рожден ден в супермаркета „Ралфс“ още предната сутрин, но ги беше крил досега. Много тържествено той донесе кейковете от банята, където тайно бе забучил и напалил свещите. Златистите отражения на двете пламъчета проблясваха в очите му. Крис се усмихна широко като видя, че е изненадал и възхитил Лора. Същност тя с мъка сдържаше сълзите. Беше трогната, че дори в плена на страха, сред опасностите, Крис се беше сетил за рождения ден и искаше да я зарадва. Помисли, че това именно е същността на отношенията между майки и деца. Тримата си разделиха кейковете. Освен това с храната в ресторанта им бяха загънали пет банички с късмети. Облегнат на възглавниците в леглото, Стефан разчупи своята баничка:

– О, да беше така: „Ще живеете във време на мир и изобилие“.

– Може и да се окаже вярно – каза Лора. Тя отвори нейното парче и измъкна листчето хартия. – А-а, мисля, че ми стига толкова: „Приключението ще бъде ваш спътник“.

Крис разчупи своята баничка, вътре нямаше листче, никакво късметче. Страх трепна в душата на Лора, сякаш празната баничка вещаеше, че за него няма бъдеще. Суеверни глупости. И въпреки това не можа да подтисне внезапната тревога.

– Ето – каза тя и бързо му подаде останалите две банички. – Щом като нямаш късметче в тази, значи ти се полагат две...

Крис погледна в първата, прочете листчето наум, засмя се и после

го повтори на глас: – „Ще постигнете слава и богатство“.

– Като станеш безсрамно богат, ще ме гледаш ли на стари години?
– попита Лора.

– Разбира се, мамо..., Стига да ми готвиш, особено зеленчукова супа.

– Ще караш бедната си стара майчица да си изкарва хляба?

Стефан Кригер се усмихна на шегите на Лора и Крис и се обади:

– Упорит клиент, нали?

– Сигурно ще ме кара да мия подове чак до осемдесетгодишна възраст – каза Лора.

Крис разчупи втората баничка.

– „Ще имате приятен живот с дребни удоволствия – книги, музика, изкуство“.

Нито Крис, нито Стефан не забелязаха, че двата късмета съдържаха противоположни, взаимно изключващи се предсказания, което донякъде потвърждаваше зловещото значение на празната баничка.

„Хей, Шейн, ти полудяваш наистина“, помисли Лора. „Това са само късметчета. Всъщност те не предсказват нищо“.

След няколко часа, когато лампите бяха угасени и Крис беше заспал, Стефан заговори Лора в мрака:

– Измислих план.

– Начин да разрушим института?

– Да. Но е много сложен и ще ми трябват много неща. Не съм съвсем сигурен... обаче подозирам, че някои от тях не могат да се купят от частни лица.

– Мога да ви доставя всичко, от което имате нужда – уверено каза Лора. – Имам контакти. Всичко.

– Ще ни трябват доста пари.

– Ето това е проблем. Останаха ми само четиридесет долара, а не мога да отида в банката да тегля пари, защото това ще се регистрира...

– Да. Ще ги доведе право при нас. Има ли някой, на когото вярвате и който ви вярва, някой да ви даде много пари и да не казва никому, че ви е виждал?

– Знаете всичко за мене – каза Лора, – значи знаете за Телма Акерсън. Но, за Бога, не искам да забъркам и нея. Ако нещо и се случи...

– Може да се уреди без никакъв риск за нея – настоя Стефан.

Отвън обещаеният дъжд рукна с внезапна сила.

– Не – отговори Лора.

– Но тя е единствената ни надежда.

– Не.

– Откъде иначе можете да намерите пари?

– Ще измислим друг начин, който не изисква толкова средства.

– Какъвто и да е планът, пари ще ни трябват. Вашите четиридесет долара няма да стигнат и за един ден. А аз нямам нищо.

– Няма да изложя Телма на опасност – твърдо се възпротиви Лора.

– Казах ви, можем да се справим без никаква опасност, никакъв...

– Тогава сме победени – мрачно заключи Стефан.

Лора се заслуша в дъжда, който и се стори като тежък рев на изтребители от Втората световна война, после като шум на полудяла, скандираща гълпа. Най-сетне тя проговори:

– Дори да го уредим без никакъв риск за Телма, какво ще стане, ако СС я следи? Не може да не знаят, че тя е най-добрата ми приятелка, единствената истинска приятелка. Защо да не изпратят една от групите си в бъдещето само да наблюдават Телма с надеждата, че тя ще ги доведе при мене?

– Защото това е излишно обременителен начин да ни открият – каза Стефан. – По-лесно е да пращат групи в бъдещето, през февруари тази година, после март, после април, месец след месец, за да проверяват вестниците, докато видят къде ще се появим за пръв път. Всяко от тези пътувания ще трае само единадесет минути в тяхното време, запомнете, то става бързо: методът е почти сигурен и ще задейства рано или късно, защото едва ли ще се крием до края на живота си.

– Ами...

Стефан търпеливо изчака. После каза:

– Вие двете сте като сестри. И ако не можете да се обърнете за помощ към сестра си в момент като този, към кого можете да се обърнете, Лора?

– Ако Телма може да ни помогне, без да я излагаме на опасност... мисля, че трябва да опитаем.

– Първата ни работа утре сутринта – каза Стефан.

Нощта беше дъждовна, дъждът изпълни сънищата и. И в тези сънища имаше оглушителни гръмотевици и светкавици. Лора се събуди ужасена, но влажната нощ в Санта Ана не се нарушаваше отблясъка на шумни предвестници на смъртта. Валежът беше сравнително спокоен, без гръмотевици, светкавици и вятър, макар и Лора да знаеше, че няма да е винаги така.

3.

Апаратите прищракваха и бръмчаха.

Ерих Клитман погледна часовника. След три минути изследователската група щеше да се завърне в института.

Двама учени, наследници на Пенловски, Януская и фолкау, стояха пред командния пулт и изучаваха милиардите циферблати и датчици. Цялото осветление в залата беше изкуствено, защото прозорците бяха не само затъмнени, за да не се превърнат в насочващи фарове за нощните вражески бомбардировачи, но и зазидани по съображения за сигурнодт. Вътре беше задушно.

Застанал в ъгъла на главната лаборатория, близо до вратата, лейтенант Клитман възбудено изчакаше пътуването до 1989 година не заради чудесата, изпълнили бъдещето, а защото мисията му даваше възможност да служи на фюрера както малцина можеха. Ако успее да убие Кригер, жената и момчето, щеше да заслужи лична среща с Хитлер, да получи шанс да се срещне с този велик човек лице в лице, да усети допира на ръката му и чрез ръкостискането да се докосне до могъществото, огромното могъщество на германската държава, народ, история и съдба. Лейтенантът беше готов да рискува живота си десет пъти, хиляда пъти, само и само да привлече личното внимание на фюрера, Хитлер да научи за него не само като един от многото есесовци, а като личност, като Ерих Клитман, човекът, спасил Райха от мрачната съдба, която почти му бе наложена.

Клитман не отговаряше на представата за идеалния ариец и ясно съзнаваше физическите си недостатъци. Дядо му по майчина линия беше поляк, отворителен мелез-славянин или с други думи, Клитман беше само три четвърти германец. Нещо повече, другият му дядо, двете баби и родителите му бяха руси, синеоки, с нордически черти, но Ерих имаше лешникови очи, тъмна коса и по-тежки, по-чувствителни черти като на дядото-варварин. Мразеше външността си и се мъчеше да компенсира физическите недостатъци с държането на най-бдителен нацист, най-храбър войник, най-ревностен поддръжник на Хитлер в цялото СС, което никак не беше лесно поради голямата конкуренция за подобна чест. Понякога се отдаваше, че може би никога няма да се увенчае със слава, но не се предаваше и ето сега стоеше тук, на прага на подвига, който щеше да му донесе Валхала.

Искаше да убие Стефан Кригер лично, защото така щеше да

спечели благоразположението на фюрера и още, защото Кригер беше идеалният ариец – рус, синеок, с чисти нордически черти, от добро потекло. С всички тези предимства омразният Кригер все пак бе решил да предаде неговия фюрер и това въбесяваше Клитман, който трябваше да се бори за величие под генетичното бреме на мелез.

Сега, малко повече от две минути преди връщането на изследователската група от 1989 година, Клитман погледна тримата си подчинени, облечени като млади бизнесмени от друга епоха и усети яростна, но същевременно сантиментална гордост при вида им – толкова силна, че почти се просълзи.

Всички произлизаха от обикновени семейства. Унтершарфюрер Феликс Хубач, сержант на Клитман и втори по старшинство в групата, беше син на стругар-алкохолик и майка-повлекана, които презираше. Ротенфюрер Рудолф фон Машщайн се срамуваше от изпълнения с неполуки живот на баща си, беден селянин, а ротенфюрер Мартин Брахер беше сирак. Въпреки че бяха родени в различни области на Германия, двамата ефрейтори, сержантът и лейтенант Клитман имаха една прилика, която ги сродяваше като братя: смятаха, че най-истинска, най-дълбока и най-съкровена привързаност човек изпитва не към семейството, а към държавата, към отечеството и фюрера-въплъщение на отечеството, че държавата е единственото семейство, което има значение и че тази мъдрост ги извисява и превръща в достойни отци на бъдещата свръхраса. Клитман тайничко избърса ъгълчетата на очите с палец и размаза бликналите сълзи, които не можа да съдържи. След една минута изследователската група щеше да се върне. Апаратите прищракваха и бръмчаха.

4.

На тринадесети януари, петък следобед, в три часа един бял пикап пристигна на мокрия от дъжда паркинг на мотела, приближи се право до задното крило и спря до „Бюика“ с регистрационните номера на „Нисана“. Колата беше на пет-шест години. Вратата от срещуположната на шофьора страна беше пробита и ръждясала. Собственикът очевидно кърпеше пикапа малко по малко, защото някои от петната бяха изгъркани с шкурка и загладени, но още не бяха преобоядисани. Лора наблюдаваше колата през леко дръпнатото перде на прозореца в стаята на мотела. В отпуснатата ръка държеше автомата.

Фаровете на пикапа угаснаха, чистачките спряха и след миг слезе

къдрава руса жена и се запъти към вратата. Почука три пъти. Крис стоеше зад вратата и гледаше майка си. Лора кимна. Крис отвори и каза:

– Здравей лельо, Телма. Ау-у, каква грозна перука!

Телма пристъпи вътре, здраво притисна в прегръдка Крис и отговори:

– Е, много ти благодаря. Ами ако аз ти кажа, че си се родил със забележително грозен нос, но не можеш да се отървеш от него, пък аз винаги мога да махна перуката? А? Какво ще кажеш тогава?

Крис се изкиска:

– Нищо. Защото знам, че имам хубаво носленце.

– Хубаво носленце? Божичко, детенце, имаш самочувствието на артист.

Тя го пусна, погледна Стефан Кригер, който седеше на стол близо до телевизора, после се обърна към Лора:

– Шейн, видя ли с каква барака дойдох? Не съм ли луда? Като влизах в моя „Мерцедес“ си казах: „Телма, (аз се обръщам към себе си така), Телма, казвам, няма ли да привлече вниманието на куцо и сляпо в онзи мърляв мотел, като се появиш с кола за шейсет и пет хиляди долара?“. Затова опитах да взема назаем колата на иконома, но знаеш ли какво кара той? „Ягуар“. Бевърли Хилз май се е превърнал в „Зоната на здрача“. Наложил се да взема пикапа на градинаря. И ето ме тук. Нещо да кажеш за маскировката?

Носеше ситно къдрава руса перука, по която блестяха дъждовни капчици, очила с рогови рамки и изкуствени челюсти с обратна захапка.

– Така си по-хубава – засмя се Лора.

Телма измъкна изкуствените зъби:

– Виж какво, след като намерих тази невзрачна кола, сетих се, че и аз самата мога да привлека внимание – нали съм известна звезда. И тъй като журналистите вече изровиха факта, че сме приятелки и се опитаха да ми зададат някои хапливи въпроси за тебе, прочутата писателка с автоматите, реших да дойда инкогнито – тя хвърли чантата и изкуствените зъби на леглото. – Така трябваше да изглежда един мой нов образ в нощната програма, пробвах около осем пъти да го играя в „Бали“ в Лас Вегас. Образът беше пълен провал. Публиката плюеше по мене, Шейн, извикаха охраната на казиното, опитаха се да ме арестуват, отричаха правото ми да живея на една и съща планета с тях – о, бяха много груби, Шейн, бяха... Изведнъж тя прекъсна словесния поток по средата и избухна в плач. Хвърли се към Лора и я прегърна:

– Божичко, Лора, изплаших се, толкова се изплаших. Като чух

новината за Сан Бернардино, автоматите, гледката в дома ти край Биг Бейър, помислих, че ти... или може би Крис... така се разтревожих.

Прегърнала Телма също толкова здраво, Лора и каза:

– Всичко ще ти разкажа, но главното е, че сме добре и според нас знаем как бихме могли да се измъкнем от тази дупка.

– Защо не ми се обади, глупава патко?

– Но аз ти се обадох!

– Чак тази сутрин! Цели два дена след като те разнесоха по всички вестници. Едва не полудях.

– Съжалявам. Трябваше да позвъня по-рано. Просто не исках да те намесвам, ако е възможно.

Телма неохотно я пусна.

– Аз съм неизбежно, дълбоко и безнадеждно намесена, идиотка такава, защото и ти си вътре.

Тя извади книжна кърпа от джоба на велуреното яке и избърса очите си.

– Имаш ли още една? – попита Лора.

Телма и подаде кърпичка и двете се издухаха.

– Преследват ни, лельо Телма – каза Крис. – Не е лесно да поддържаш връзка с хората, когато бягаш.

Телма пое дълбоко въздух на пресекулки и попита:

– И така, Шейн, къде държиш колекцията отрязани глави? В банята? Разбрах, че си забравила една в Сан Бернардино. Мърлява работа. Това ново хоби ли е или винаги си ценяла красотата на човешката глава, необременена от досадни израстъци?

– Искам да те запозная с един човек – каза Лора. – Телма Акерсън, това е Стефан Кригер.

– Приятно ми е – каза Телма.

– Извинете ме, че не мога да стана – обясни Стефан. – Все още се възстановявам.

– Ако вие ме извините за перуката, аз мога да извиня всичко.

После Телма се обърна към Лора:

– Същият ли е, който си мисля, че е?

– Да.

– Твоят пазител?

– Да.

Телма се приближи до Стефан и му лепна две мокри целувки по бузите:

– Нямам представа откъде идвате или кой по дяволите сте, Стефан

Кригер, но ви обичам за всички пъти, когато сте помагали на моята Лора – Тя отстъпи назад и седна в края на леглото до Крис. – Шейн, този мъж тука е разкошен. Погледни го какво парче. Изглежда точно както би трябвало да изглежда един ангел-пазител.

Стефан видимо се смути, но нищо не можеше да спре Телма:

– Страшен си, Кригер. Искам да науча всичко за тебе. Но първо ето ти парите, за които помоли, Шейн.

Телма отвори голямата си чанта и извади дебела пачка стодоларови банкноти. Лора започна да брои парите и възкликна:

– Телма, помолих те за четири хиляди. Тук има поне два пъти по толкова.

– Десет или дванайсет хиляди, струва ми се – Телма намигна на Крис и каза. – Когато моите приятели са бегълци, аз настоявам те да пътуват в първа класа.

* * *

Телма изслуша разказа, без да изрази никакво недоверие. Стефан беше изненадан от способността и да възприема нещата каквито са, но тя обясни:

– Ей, след като си живял в Макилрой и Касуел Хол, нищо на този свят не може да те изненада. Пътешественици във времето от 1944 година? Ха! В Макилрой можех да ти покажа една жена с размери на диван, която носеше дрехи от плат за долнопробна тапицерия и получаваше солидна заплата, за да се отнася със сирачетата като към вредни насекоми. Ето това е чудо.

Очевидно произходът на Стефан я беше впечатлил, клопката, в която бяха попаднали, я смрази и слиса, но даже при тези обстоятелства тя си оставаше Телма Акерсън – винаги готова да се посмее на всичко. В шест часа пак сложи изкуствената челюст и излезе да купи ядене от мексикански ресторант.

– Когато бягате от закона, трябва да се тъпчете с боб, храна за мъжки момчета.

Върна се с овлажнени от дъжда кесии, пълни с най-разнообразни мексикански ястия. Извадиха яденето върху долната половина на леглото, Телма и Крис се разположиха на другата половина, а Лора и Стефан седнаха на столове до леглото.

– Телма – каза Лора, – тук има достатъчно храна за десетима.

– Реших, че ще стигне за нас и за хлебарките. Ако не се бяхме сетили за хлебарките, те можеха да се озлобят, да излязат навън и да

преобърнат пикапа на моя градинар. Ама не можете да се оплачете от липса на хлеббарки! Искам да кажа, че изискано място като това без хлеббарки ще е като хотел „Бевърли Хилз“ без дървесните плъхове.

Докато се хранеха, Стефан обясни своя план за затваряне на врата и разрушаване на института. Телма го прекъсваше с остроумия, но когато той свърши, каза сериозно:

– Това е много опасно, Стефане. Толкова е дръзко, че граничи с глупостта може би.

– Няма друг начин.

– Разбирам – каза Телма.

– И какво мога да направя?

Крис спря преди да си натъпче устата с царевични пръчици и обясни:

– Ще трябва да ни купиш компютър, лелю Телма.

Лора допълни:

– Персонален компютър „Ай Би Ем“, най-добрия модел, същия като моя у дома, за да мога да използвам програмите. Нямаме време да разучаваме нова машина. Всичко съм ти записала. Мисля, че и аз бих могла да го купя с парите, които ми даде, но ме е страх да се показвам на прекалено много места.

– Освен това ще ни трябва подслон – каза Стефан.

– Не можем да останем тук – обади се Крис, явно доволен, че участва в разговора, – особено, ако работим с компютъра. Камериерката ще го види, колкото и да се стараем да го крием и ще се разприказва, защото е необичайно на такова място да се крият хора с компютър.

Стефан продължи:

– Лора ми каза, че с мъжа ти имате още една къща в Палм Спрингз.

– Имаме къща в Палм Спрингз, вила в Монтьрей, още една вила в Лас Вегас и няма да се учудя, ако се окажем собственици или акционери на частен вулкан на Хавайските острови. Съпругът ми е твърде богат. Затова можете да избирате. Моите къщи са и ваши. Само да не използвате хавлиените кърпи да лъскате джантите на колата и ако се наложи да дъвчете тютюн и да плюете по подовете, гледайте да уцелвате тглитите.

– Струва ми се, че къщата в Палм Спрингз е идеална – каза Лора. – Казвала си ми, че е доста уединена.

– Двортът е голям, има много дървета, съседите също са в шоубизнеса, много са заети и нямат навик да се отбиват на кафе. Никой няма да ви безпокои.

– Добре – съгласи се Лора. – Има още няколко неща. Ще ни трябват дрехи, удобни обувки и някои предмети от първа необходимост. Направила съм списък с размерите и всичко останало. Разбира се, като свърши всичко това, ще ти върна парите, които ми даде и ще възстановя разходите за компютъра и другите неща.

– Къде ще ходиш, че да не ги върнеш, Шейн? С четиридесет процента лихва. Седмично. Сложна почасова лихва. Плюс детето. Твоето дете ще стане мое.

Крис се засмя:

– Моята леля от Мексико.

– Няма да остроумничиш толкова като станеш мое дете, Кристофър Робин. Или най-малкото ще ми казваш маминка, господинчо!

– Маминка, госпожо – каза Крис и козирува.

В осем и половина Телма се приготви да излезе със списъка за покупки, който бе написала Лора и данните за компютъра.

– Ще се върна утре следобед, веднага щом свърша – каза тя и прегърна за довиждане Лора и Крис.

– Наистина ли сте в безопасност тук, Шейн?

– Мисля, че да. Ако бяха разбрали, че сме тук, щяха вече да са се появили. Стефан каза:

– Не забравяй, Телма, че те са пътешественици във времето. След като открият къде се укриваме, могат просто да пристигнат в момента, когато ние идвахме насам. Можеха даже да ни причакат, когато дойдохме в мотела в сряда. Това, че толкова дълго стоим тук необезпокоявани, е почти сигурно доказателство, че нямат данни за сегашното ни убежище.

– Свят ми се зави – каза Телма. – А аз си мислех, че четенето на договори с някое голямо студио е сложно нещо!

Тя излезе в мрака и дъжда. Все още носеше перуката и роговите очила, но беше пъхнала изкуствените зъби в джоба. Потегли с пикапа на градинаря. Лора, Крис и Стефан я гледаха през големия прозорец. Стефан каза:

– Тя е необикновена жена.

– Наистина – отговори Лора. – Опазил ме Бог да съм я изложила на опасност.

– Не се тревожи, мамо – обади се Крис. – Леля Телма е яка като катър. Тя винаги казва така.

* * *

Същата вечер в девет часа, малко след като Телма си тръгна, Лора отиде при Дебелия Джак в Анахайм. Дъждът не беше вече пороен, но не спираше. Асфалтираният път проблясваше в сребристо черно и канавките се препълваха с вода, която приличаше на нефт на странната светлина на уличните натриеви лампи. Пропълзяваше мъгла – не с тихи котешки стъпки, а като виеща се по корем змия.

Никак не и се искаше да остави Стефан в мотела, но за него не беше разумно да стои толкова дълго навън в студената, дъждовна януарска вечер, без да се е възстановил. Пък и с нищо не можеше да и помогне.

Стефан остана, но Крис придружи Лора, защото тя не можеше да се отдели от него толкова дълго, колкото щеше да трае сделката с оръжието. Момчето беше с нея, когато за пръв път посети Дебелия Джак преди една година да купи незаконно модифицираните автомати „Узи“, затова търговецът нямаше да се изненада. Щеше да му е неприятно, защото Дебелият Джак нямаше слабост към децата, но нямаше да се учуди на срещата с Крис.

По пътя Лора често вдигаше очи към огледалото за обратно виждане и към страничните огледала, премерваше разстоянието до останалите коли така старателно, че започваше да разбира по нов начин понятието „внимателно каране“. Не можеше да си позволи да я засече някой глупак, който шофира без да се съобразява с пътните условия. Полицията отново щеше да се появи на местопроизшествието, да провери според инструкцията регистрационните номера и още преди да я арестува, там сякаш да се материализират мъже с автомати и да застрелят нея и Крис.

Беше оставила своя автомат на Стефан, въпреки че той възрази. Но не можеше да го зареже без никакви средства за самозащита. Носеше със себе си револвера „Чийфс Спешъл“, а в закопчаните с цип джобове на скиорското яке беше разпределила петдесет резервни патрона. Близко до Дисниленд, където обяната с неонов светлини фантазмагория на заведението на Дебелия Джак „Пица парти палас“ изплува в мъглата като космически кораб от филма „Близки срещи от третия вид“, който се спусна от облаци, направени от самия него, Лора почувства облекчение. Пристигна на претъпкания паркинг и изключи двигателя. Чистачките спряха жуженето и дъждът заплиска на потоци по предното стъкло. Оранжеви, червени, сини, жълти, зелени, бели, виолетови и розови неонов отражения блещукаха в стичащата се вода и Лора си представи, че се намира във вътрешността на старомоден, ярък музиковокс от петдесетте години. Крис каза:

- Дебелият Джак е сложил още неон, откакто идвахме тук.
- Май че си прав – отвърна Лора.

Слязоха от колата и се загледаха в гротескно крещящата фасада на заведението, която мигаше, бляскаше, трептеше и просветваше. Не само надписът „Пица парти палас“ искреше в неонова светлина. По същия начин бяха очертани контурите на сградите, покрива, всички прозорци и врати отпред. Освен това чифт гигантски неоновички очила се кипреха в единия край на покрива, а в другия се извисяваше огромна ракета, готова за старт, с неонов дим, който без прекъсване се къдреше и искреше под двигателя. Неоновата пица с диаметър десет стъпки стоеше отдавна, но усмихнатото неоново клоунско лице беше новост.

Неоновите светлини се лееха така изобилно, че всяка дъждовна капчица се осветяваше, сякаш дъгата се бе пръснала на парченца с падането на мрака. Във всяка локва имаше по една дъга.

Човек губеше чувство за ориентация при това изобилие на светлини, но в същото време се подготвяше за вътрешността на заведението на Дебелия Джак. То напомняше хаоса, от който преди милиарди години бе възникнала вселената. Сервитьорите и сервитьорките бяха облечени като клоуни, призраци, пирати, космонавти, вещици, цигани и вампири. Трио в мечешки костюми пееше от маса на маса за радост на децата с изплескани от пиците лица. В страничните зали по-големите деца се занимаваха с видеоигри и електронното им бръмчене, жужене и звънтене пригласяше на мечките-певци и на детските крясъци.

- Лудница – въздъхна Крис.

На входната врата ги посрещна домакинът на име Доминик, младши съдружник на Дебелия Джак. Доминик беше висок, мъртвешки блед, с тъжни очи и изглеждаше съвсем не на място сред престореното веселие. Лора повиши глас да надвика шума, попита за Дебелия Джак и добави:

– Обадох се предварително. Аз съм старата позната на майка му. С тези думи се намекуваше, че посетителят иска оръжие, а не пица. Доминик се беше научил да говори ясно в шумотевицата без да крещи:

- Като че ли сте идвали и преди.
- Добра памет – потвърди Лора. – Преди една година.
- Моля последвайте ме – каза Доминик с гробовен глас.

Не се наложи да минат през вихъра на основната зала, което беше благоприятно, защото така се намаляваше вероятността някой от клиентите да забележи и да разпознае Лора. Минаха през странична врата в другия край на преддверието, откъдето тръгнаха по коридора покрай

кухнята и склада към частния кабинет на Дебелия Джак. Доминик почука на вратата, покани ги да влязат, каза на Дебелия Джак: „Стари познати на майка ви“, после остави Лора и Крис насаме с едрия мъж.

Дебелия Джак приемаше прякора си сериозно и се стараяше да го оправдае. Беше среден на ръст и тежеше над двеста фунта. Огромният сив анцуг му стоеше опънат като гимнастическо трико. Приличаше на дебелака от снимките с магнитно прикрепяне, които човек на диета можеше да залепи на хладилника, за да се уплаши от яденето, но всъщност приличаше на самия хладилник.

Седеше на царско въртящо се кресло зад бюрото с подходящи размери и не се изправи, когато те влязоха.

– Чуйте тези зверчета – той говореше на Лора, без да обръща никакво внимание на Крис. – Сложих кабинета си в дъното на сградата, поръчах специална звукоизолация и пак ги чувам как пицят и квичат, сякаш съм точно над ада.

– Това са само деца, които се забавляват – каза Лора, застанала с Крис пред бюрото.

– И госпожа О' Лиъри е била само една старица с вироглава крава, но е изгорила Чикаго – кисело отговори Дебелия Джак. Той ядеше шоколад. Някъде отдалече, зад звукоизолацията детските гласове долитаха като глухо бучене, дебелият мъж избухна пред невидимата тълпа: „Да се затъкнете дано, дяволи такива!“

– Там е лудница – каза Крис.

– Тебе кой те пита?

– Никой, господине.

Джак имаше жълтеникав цвят на кожата и сиви очи, почти закрити от гънките на злобното лице. Той се втрени в Лора и попита:

– Видяхте ли новия неон?

– Клоунът е нов, нали?

– Да. Не е ли прекрасен? Сам го нарисувах, поръчах го, монтираха го посреднощ и на следващата сутрин вече беше прекалено късно някой да ме спре със забрана. В проклетия градски съвет едва не пукнаха от яд.

Дебелият Джак вече десет години водеше съдебни битки с Анахаймската градоустройствена комисия и градския съвет. Властите не одобряваха неговите безкусни неонов светлини, особено след решението за обновяване на района около Дисниленд. Дебелият Джак бе пръснал десетки, ако не и стотици хиляди долари по съдилищата, плащаше глоби, осъждаха го, той завеждаше нови дела и даже веднъж го

бяха пратили в затвора за неуважение към съда. Беше бивш последовател на учението за свободната воля, който сега твърдеше, че е анархист и не можеше да понася никакво посегателство върху истинските си и въображаеми права на свободомислеща личност.

С незаконна търговия с оръжие се занимаваше по същите причини, поради които слагаше неонов светлини в нарушение на разпоредбите – като предизвикателство срещу властта, като отстояване на личните права. Часове наред можеше да говори за злините на правителството което и да е правителство, във всяко едно отношение и при предишното си посещение с Крис, за да получи модифицираните автомати „Узи“, които търсеше, Лора трябваше да изслуша безкрайно обяснение защо правителството няма право дори да прокара закон за забрана на убийството.

Лора не се възторгнаше от правителствата, било то леви или десни, но също така не изпитваше никаква симпатия към Дебелия Джак. Той не признаваше законността на никаква власт, на утвърдените институции, даже на семейството.

Сега Лора даде на Дебелия Джак новия списък за покупки, той посочи цената и преброи парите, после Лора и Крис го последваха през тайната врата зад шкафа в кабинета надолу по тясна, извита стълба, където Дебелия Джак едва не се заклеши, до мазето – скривалището за незаконната стока. Ресторантът беше пълна бъркотия, но арсеналът се поддържаше с изрядността на фетишист: кашоните с пистолети и автоматично оръжие бяха подредени на метални лавици според калибъра и цената. В мазето на „Пица парти палас“ имаше най-малко хиляда бройки оръжие.

Търговецът я снабди с два модифицирани автомата „Узи“ („Извънредно популярна марка след покушението срещу Рейгън“) и още един „Чийфс Спешъл’38“.

Стефан се надяваше да получи деветмилиметров „Колт Командър парабелум“ с девет патрона в пълнителя и пригоден за заглушител.

– Нямам такъв – каза Дебелият Джак, – но мога да ви предложа „Колт Командър Марк 1У-38 Супер“, също с девет патрона и пригоден за заглушител. Имам и заглушители, колкото щете.

Лора вече знаеше, че той не може да и даде муниции, но той не пропусна обяснението след като изяде шоколада:

– Не държа боеприпаси или взривни материали. Вижте, не вярвам във властта, но не съм напълно безотговорен. Ресторантът ми отгоре е пълен с пискливи, сополиви деца и не мога да рискувам да бъдат разкъсани на парченца, дори това да поумири света. Освен това ще пострада

хубавият ми неон.

– Добре – каза Лора и прегърна с една ръка Крис, – ами газът в списъка?

– Сигурна ли сте, че не искате сълзотворен газ?

– Не. „Вексън“. Точно това искам.

Името на газа и беше казал Стефан. Според него той бил едно от химическите оръжия в списъка на средствата, които институтът се надявал да донесе в Германия през 1944 година и да ги включи в немския военен арсенал. Сега можеха да го използват против нацистите.

– Трябва ни средство, което убива моментално.

Дебелият Джак се облегна на металната маса в средата на помещението, където вече беше сложил автоматите, револвера, пистолета и заглушителите. Масата скръцна зловещо.

– Ами това е специално имущество под строг военен контрол.

– Не можете ли да ми го доставите?

– О, разбира се, че мога да ви намеря „Вексън“ – каза Дебелият Джак.

Той се отдръпна от масата, която изскърца облекчено като се освободи от товара, отиде до металните лавици, измъкна два шоколада измежду кашоните с оръжие, таен запас. Не предложи на Крис, пхна единия шоколад в страничния джоб на анцуга и захапа другия.

– Не държа такъв боклук тука – той е не по-малко опасен от експлозивите. Но до утре вечер мога да го доставя, ако това не представлява някакво неудобство за вас.

– Чудесно.

– Ще струва доста пари.

– Зная.

Дебелият Джак се ухили. Между зъбите му чернееха парченца шоколад:

– Подобни неща не се търсят много, особено от такива като вас, купувачи на дребно. Любопитно ми е какво смятате да правите с него. Изобщо не очаквам да ми разкажете. Обикновено нервнопаралитични и задушливи газове търсят клиентите на едро от Южна Америка и Близкия Изток. Иран и Ирак много ги използваша през последните години.

– Невропаралитични, задушливи? Каква е разликата?

– Задушливите трябва да се вдишат. Убиват секунди след като стигнат до дробовете и се разпространят с кръвообращението. Когато се разпръскват, трябва да се слага противогаз. Вашият газ, невропаралитичният, убива по-бързо, при допир с кожата. За някои видове като

например „Вексън“, не ви трябва противогаз или защитно облекло, защото можете предварително да вземете няколко хапчета противоотрова.

– Да, трябваше да ви питам и за хапчета – припомни си Лора.

– „Вексън“. Най-лесният за употреба газ на пазара. Наистина сте хитър клиент – каза Дебелият Джак.

Той дояде шоколада и сякаш пред очите им надебеля още повече, откакто бяха влезли в кабинета му преди половин час. Лора си каза, че привързаността на Дебелия Джак към политическата анархия се изразяваше не само в атмосферата на неговата пицария, но и в телесното му състояние, защото плътта му не признаваше никакви обществени или медицински ограничения. Той като че ли се възхищаваше на размерите си – често се потупваше по корема или хващаше с две ръце тлъстините около кръста и ги мачкаше почти нежно, ходеше с войнствена арогантност, сякаш разблъскваше света с шкембето си. Лора си представи как Дебелият Джак затлъстява още повече, минава четиристотин, после петстотин фунта, дивата пирамида на неоновата украса по покрива става все по-сложна, докато някой хубав ден покривът се продъни и Дебелият Джак се пръсне в един и същи миг.

– Ще получа газа утре към пет часа – каза той и сложи автоматите, револвера, пистолета и заглушителите в кутия с надпис „Аксесоари за рожден ден“, където вероятно бе имало картонени шапки или кречетала за ресторанта. Той сложи капака и кимна на Лора да занесе покупката горе: освен всичко друго, Дебелият Джак не вярваше в кавалерството.

В кабинета на Дебелия Джак, когато Крис отвори вратата към коридора и я задържа да мине майка му, Лора се зарадва на детските крясъци в пицарията. Този звук беше първото нормално, смислено нещо, което чуваше от повече от половин час насам.

– Пак тези кретенчета – каза Дебелият Джак. – Това не са деца, това са бръснати бабуини, които се мъчат да минат за деца. Той тръшна тапицираната врата зад Крис и Лора. В колата по пътя назад към мотела, Крис попита:

– Като свърши всичко това... какво ще правиш с Дебелия Джак?

– Ще го издам на ченгетата – каза Лора. – Анонимно.

– Добре. Той е луд.

– По-лошо от луд, миличък. Той е фанатик.

– Какво точно значи „фанатик“?

Лора се замисли за миг, после изрече:

– Фанатик е луд човек, който си е намерил нещо, в което да вярва.

5.

Лейтенантът от СС Ерих Клитман наблюдаваше минутната стрелка на часовника върху пулта за управление и когато тя наближи дванайсет, се обърна и погледна вратата. Вътре в мрачната тръба с дължина дванадесет стъпки нещо се размърда, неясно сиво-черно петно, което придоби човешки очертания, после още трима един след друг. Изследователската група излезе през вратата в залата, където ги посрещнаха тримата учени, които следяха пулта за управление.

Връщаха се от февруари 1989 година с усмивка на уста и сърцето на Клитман трепна, защото те не биха се усмихвали, ако не бяха засекали Стефан Кригер, жената и момчето. Първите два наказателни екипа, изпратени в бъдещето – единият за нападението на къщата до Биг Бейр и вторият в Сан Бернардино – бяха съставени от гестаповски офицери. Провалът им накара фюрера да настоява третият екип да се сформира от „Щуцафел“ и сега по усмивките на изследователите Ерих съдеше, че неговата група има шанс да докаже предимствата на състава на СС в сравнение с Гестапо.

Неуспехите на предишните два екипа не бяха единствените черни точки на Гестапо в цялата тази история. Хайнрих Кокошка, шефът на охраната в института, също беше гестаповец и очевидно беше станал изменник. Наличните улики потвърждаваха предположението, че преди два дена, на шестнадесети март, той е избягал в бъдещето с петима други служители в института.

На шестнадесети март вечерта Кокошка бе предприел самостоятелно пътуване до планината Сан Бернардино под предлог, че там ще убие Стефан Кригер преди Кригер да се върне в 1944 година да застреля Пенловски и така ще осуети смъртта на най-добрите сътрудници по проекта. Но Кокошка повече не се върна. Някои твърдяха, че е бил убит през 1988 година, че Кригер е победил в сблъсък, но това не обясняваше какво се е случило на останалите петима в института същата вечер – двамата гестаповски агенти, които изчакваха завръщането на Кокошка и тримата учени, наблюдавали пулта за управление. Всички бяха изчезнали, пет колана също липсваха. Това доказваше, че в института е имало група предатели, които са решили, че Хитлер ще загуби войната даже след доставката на екзотични оръжия от бъдещето и са предпочели да избягат в друга епоха вместо да останат в обречения Берлин.

Но Берлин не беше обречен. Клитман не можеше да допусне

подобна възможност. Берлин беше новият Рим. Третият Райх щеше да просъществува хиляда години. Сега СС получаваха шанса да открие Кригер и да го премахне, за да може мечтата на фюрера да се запази и да се реализира. Щом като се справеха с Кригер, главната опасност за вратата, чиято екзекуция беше най-неотложната им задача, щяха да се насочат към издирването на Кокоска и останалите изменници. Където и да се бяха укрили тези свини, в колкото и отдалечено време и място, Клитман и побратимите му от СС щяха да ги ликвидират с изключително старание и огромно удоволствие.

Сега доктор Теодор Ютнер, директор на института след убийствата на Пенловски, Януская и Фолкау и изчезванията на шестнадесети март, се обърна към Ерих и каза:

– Вероятно сме открили Кригер, оберщурмфюрер Клитман. Подгответе хората за тръгване.

– Готови сме, докторе – отговори Ерих. „Готови за бъдещето“, помисли си той, „готови за Кригер, готови за слава“.

6.

На четиринадесети януари, събота следобед, в четири без двадесет, малко повече от едно денонощие след първото си посещение Телма се върна в мотела „Синята птица на щастието“ в очукания бял пикап на градинаря. Носеше по две смени дрехи за тримата, куфари за целия багаж и няколко хиляди патрона за револверите и автоматите. В колата беше оставила персоналния компютър „Ай Би Ем“ с печатащо устройство, няколко програми, кутия дискети и всичко останало, необходимо за тяхната работа.

Въпреки че раната в рамото беше нанесена само преди четири дена, Стефан се възстановяваше учудващо бързо – само не можеше да вдига никакви тежести. Той остана в стаята на мотела с Крис да подредят куфарите, а Лора и Телма преместиха компютъра и останалите принадлежности в багажника на задната седалка на „Бюика“.

Нощната буря бе утихнала. Разпокъсани сиви облаци висяха като брада по небето. Температурата стигна осемнайсет градуса, въздухът бе свеж. Лора затвори багажника след като последният кашон беше прибран вътре и попита:

– Да не би да си пазарувала с перуката, очилата и тези зъби!

– Не – каза Телма, махна изкуствената челюст и я сложи в джоба на

сакото, защото с нея фъфлеше. – Отблизо някой от продавачите можеше да ме познае, дегизирана сякаш повече да привлече внимание, отколкото в естествения си вид. Но след като купих всичко, откарах пикапа в празния край на паркинга на друг търговски център и се направих на нещо средно между Харпо Маркс и Бъки Бийвър преди да тръгна насам, в случай че по пътя ме разпознаят от друга кола. Знаеш ли, Шейн, падам си по тази интрига. Може в мен да се е превъплътила Мата Хари, защото като си помисля как мога да прелъстявам мъже, за да науча тайните им и после да продавам тези тайни на друга държава, побиват ме сладостни тръпки.

– Тръпките са от мисълта за прелъстяването – отбеляза Лора, – не от продажбата на тайни. Никаква шпионка не си, ами просто сладострастница.

Телма и подаде ключовете от къщата в Палм Спрингз.

– Там нямаме постоянни служители. Само викаме бюрото за почистване на домове да позабършат няколко пъти преди да отидем. Този път, разбира се, не съм им звъняла, така че не е изключено да има прах, не истинска мръсотия и нито една отрязана глава, каквито ти имаш навик да оставяш зад себе си.

– Ти си чудесна.

– Има градинар. Не е на постоянна работа, както градинаря ни в Бевърли Хилз. Идва само веднъж в седмицата, във вторник – коси тревата, подкастрия плета и тъпче част от цветята, за да му платим да посади нови. Препоръчвам ви да не се показвате по прозорците и да пазите тишина във вторник, докато той е там.

– Ще се скрием под леглата.

– Под леглото ще намерите много камшици и вериги, но да не си помислите, че двамата с Джейсън сме откачени. Камшиците и веригите бяха собственост на майка му и ги пазим само от сантименталност.

Изнесоха куфарите от стаята в мотела и ги сложиха на задната седалка с другите пакети, които не влязоха в багажника на „Бюика“. Прегърнаха се, после Телма каза:

– Шейн, следващите три седмици почивам между гастроли и ако ти потрябвам за още нещо, можеше да ме намериш в къщата в Бевърли Хилз, денем или нощем. Ще стоя до телефона. Тръгна си без никакво желание.

Лора почувства облекчение, когато пикапът изчезна в потока коли: Телма беше в безопасност, далече. Хвърли ключовете от стаята на рецепцията, после отпътува с „Бюика“. Крис седеше отпред, а Стефан – на

задната седалка до багажа. Лора съжаляваше, че напускат „Синята птица на щастието“, защото там преживяха в безопасност четири дни, а нямаше никакви гаранции за сигурността им където и да е другаде по света.

Първо се отбиха в оръжеен магазин. Най-добре беше Лора да се показва колкото е възможно по-малко, затова Стефан отиде да купи кутия патрони за пистолета. Не ги бяха включили в списъка, който бяха дали на Телма, защото не знаеха дали ще намери предпочитания от Стефан деветмилиметров „Парабелум“, а всъщност бяха взели „Колт Командър“ Марк 1У-38“.

След оръжейния магазин отидоха до заведението на Дебелия Джак „Пица парти палас“, за да вземат двете бутилки смъртоносен невропаралитичен газ. Стефан и Крис изчакаха в колата под неоновите надписи, които вече светеха в здрача, въпреки че пълният им блясък щеше да проличи чак след падането на мрака.

Бутилките бяха върху бюрото на Джак. По размер приличаха на малки домашни пожарогасители, но имаха неръждаема стоманена обвивка, а не огненочервена и етикет с череп и кръстосани кости с надпис: „ВЕКСЪН/АЕРОЗОЛ/ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: СМЪРТОНОСЕН НЕВРОПАРАЛИТИЧЕН ТОКСИН/ПРИТЕЖАНИЕТО БЕЗ РАЗРЕШИТЕЛНО СЕ СЧИТА ЗА УГЛАВНО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ СПОРЕД АМЕРИКАНСКОТО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО“ и множество ситни букви.

С пръст като дебела, добре натъпкана наденица, Джак посочи циферблатите с размер на половиндоларова монета върху цилиндричните бутилки:

– Това е часовников механизъм, размерен по минути, от една до шейсет. Ако го нагласите и натиснете копчето в средата, газът ще бъде изхвърлен след определеното време като бомба със закъснител. Но ако искате да го задействате ръчно, хващате бутилката отдолу с една ръка, с другата поемате дръжката тук и просто натискате, все едно, че е спусък. Този боклук се освобождава под налягане и се разпространява в сграда с площ пет хиляди квадратни стъпки за минута и половина и още по-бързо, ако работи парното или климатичната инсталация. Изложен на светлина и въздух бързо се разпада на нетоксични съставки, но остава смъртоносен в продължение на четиридесет до шейстдесет минути. Само три милиграма върху кожата убиват за тридесет секунди.

– А противоотровата? – попита Лора.

Дебелият Джак се усмихна и потупа запечатаните сини

пластмасови торбички, прикрепени към дръжките на бутилките:

– По десет капсули в торбичка. Дозата за един човек е две капсули. Инструкциите са вътре, но ми казаха, че трябва да се вземат поне един час преди разпръскването на газа. Действието им продължава три до пет часа. Търговецът взе парите и сложи бутилките „Вексън“ в картонен кашон с надпис „СИРЕНЕ МОЦАРЕЛА – ДА СЕ ДЪРЖИ В ХЛАДИЛНИКА“. Докато слагаше капака, той се изсмя и поклати глава.

– Какво има? – попита Лора.

– Просто ми е любопитно – обясни Дебелият Джак. – Жена с вашата външност, явно образована, с малко дете..., ако някой като вас е забъркан в такава мръсотия, значи обществото наистина се пука по шевовете по-бързо, отколкото въобще съм се надявал. Може би ще доживее деня, когато върхушката ще се срути, ще възтържествува анархията и единствените закони ще са правилата, по които отделните хора ще се споразумяват само чрез ръкостискане.

Той се замисли, вдигна капака на кашона, взе няколко зелени листчета от едно чекмедже на бюрото и ги хвърли върху металните бутилки „Вексън“.

– Какво е това? – заинтересува се Лора.

– Вие сте добра клиентка – каза Дебелият Джак – и затова ви давам няколко безплатни купона за пица.

* * *

Къщата на Телма и Джейсън в Палм Спрингз наистина се оказа уединена. Представляваше необичайна, но приятна смесица от испански и югозападен архитектурен стил, с двор от един акър, заграден от зид, висок девет стъпки, боядисан в прасковен цвят, прекъснат само от входа и изхода на кръговата автомобилна алея. Дворът бе гъсто засаден с маслинови дръвчета, палми и фикуси, така че от три страни съседите не се виждаха и оставаше открита само предната част на къщата.

Пристигнаха в осем часа в събота вечерта след каране през пустинята от заведението на Дебелия Джак в Анахайм, но къщата и дворът се виждаха в най-малки подробности, защото се осветяваха от хитроумно външно осветление с фотоклетки, което имаше охранителна и естетическа стойност. Палмови и папратови сенки падаха в драматични форми по зида.

Телма им беше дала устройството за дистанционен контрол на гаража, затова лесно вкараха „Бюика“ вътре в една от трите гаражни клетки и влязоха в къщата през свързващата врата към мокрото помещение,

след като използваша кода за прекъсване на алармената система, който бяха научили пак от Телма.

Къщата беше много по-малка от къщата на Гейнз в Бевърли Хилз, но размерите и също не бяха за подценяване – десет стаи и четири бани. Самобитният почерк на Стийв Чеиз, най-известният специалист по вътрешен дизайн в Палм Спрингз се усещаше във всяка стая: драматични пространства с драматично осветление, опростен колорит – топло прасковено и цвят на пушена съомга, подсилени тук-таме с тюркоазено; велурени тапети, кедрови тавани, медни, силно патинирани маси и също гранитни маси, които интересно контрастираха с удобните тапицирани мебели с различни цветове на дамската; елегантно и в същото време уютно.

В кухнята Лора намери килера почти празен, с изключение на една полица с консерви. Бяха прекалено уморени да излязат на пазар и предпочетоха да пригответ вечеря от онова, което имаха под ръка. Даже ако Лора беше проникнала в къщата без ключ и без да знае чия собственост е, пак щеше да се сети, че принадлежи на Телма и Джейсън щом погледнеше в килера, защото не можеше да си представи друга двойка милионери, запазили в сърцата си детското до такава степен, че да държат в килера консервирани равиоли и спагети. Крис изпадна във възторг. За десерт изядоха две кутии шоколадов сладолед, който намериша в иначе празната хладилна камера.

Лора и Крис легнаха на двойното легло в голямата спалня, а Стефан се настани отсреща в стаята за гости. Въпреки че Лора включи отново вътрешната алармена система, свързана с всички врати и прозорци и сложи зареден автомат „Узи“ на пода и зареден револвер на нощното шкафче, въпреки че Телма беше единственият човек на този свят, който знаеше къде се намират, Лора спа неспокойно. Често се будеше, сядаше в леглото, слушваше се в мрака за прокрадващи се стъпки и шепнещи гласове.

Призори, когато разбра, че повече не може да заспи, тя се загледа в тъмния таван и се замисли за думите на Стефан преди няколко дни, когато обясняваше тънкостите на пътуването във времето и възможните промени в бъдещето: „Съдбата се бори да възстанови предопределения модел“. Стефан я спаси от наркомана в бакалницата през 1963 година, но съдбата я сблъска с друг педофил, Уили Шийнър през 1967 година. Беше и съдено да е сирак, затова когато намери новия си дом у Докуайлъррови, съдбата устрои нов заговор да убие Нина Докуайлър със сърдечен удар и да върне Лора пак към сирашката участ. Съдбата се бори да

възстанови предопределения модел. Какво щеше да последва?

В предопределения модел Крис изобщо не се беше раждал. Затова щеше ли съдбата да му донесе ранна смърт, за да върне събитията колкото е възможно по-близо до първоначалното русло преди намесата на Стефан Кригер? Беше и писано да прекара живота си в инвалидна количка преди Стефан да задържи доктор Пол Маркуел с насочен пистолет и да не му позволи да изражда бебето Лора. Ето защо съдбата може би щеше да я изложи на огъня на гестаповските оръжия, за да я ранят в гръбнака и да я направят инвалид според първоначалния замисъл.

Колко дълго след промяната силите на съдбата се мъчеха да възстановят модела? Крис живееше на този свят над осем години. Достатъчно дълъг ли беше този срок, за да може съдбата да реши, че съществуването му е приемливо? Самата тя бе живяла без инвалидна количка трийсет и четири години. Дали съдбата все още се терзаеше от неестествения поврат в предопределената схема? Съдбата се бори да възстанови предопределения модел. Зората нежно освети ръбовете на пердетата, Лора се въртеше и мятеше, ядосваше се, но не знаеше към кого или какво да насочи гнева си. Какво представлява съдбата? Дали е някаква сила, която оформя и налага модели? Дали не е Бог? Имаше ли право да се гневи на Бога или да Го моли да пожали нейния син и да и спести живота на инвалид? Или пък съдбата е природен механизъм, сила, подобна на земното притегляне или магнетизма?

Нямаше логичен прицел за изливане на чувствата и Лора усети как гневът постепенно се превръща в страх. Изглеждаше, че в къщата на Гейнз в Палм Стрингз бяха в безопасност. След една спокойна нощ там можеха да са почти сигурни, че присъствието им никога нямаше да стане публично достояние, защото иначе убийците от миналото несъмнено щяха да се появят. И все пак Лора се страхуваше. Щеше да се случи нещо лошо. Нещо много лошо. Бедата приближаваше, но посоката оставаше неизвестна. Светкавица. Скоро.

Жалко, че старата пословица за светкавицата, която не пада два пъти на едно и също място, не беше върна. Тъкмо обратното: падаше два път, три пъти, сто пъти, привлечена от самата нея като постоянен гръмоотвод.

7.

Доктор Ютнер вписа последното число в програмата за управление

на вратата и се обърна към Ерих Клитман:

– Вие и вашите хора ще пътувате към Палм Спрингз, Калифорния през януари 1989 година.

– Палм Спрингз? – изненада се Клитман.

– Да. Разбира се, очаквахме да пътувате до Лос Анжелос или Ориндж Каунти, където вашите костюми на млади преуспяващи бизнесмени щяха да са по-подходящи, отколкото в един курорт, но пак можете да минете незабелязани. Най-малкото, там е зима и дори в пустинята тъмните костюми ще са подходящи за сезона – Ютнер подаде на Клитман лист с указания. – Тук ще намерите жената и момчето.

Лейтенантът сгъна листа, пхна го във вътрешния джоб на самото и попита:

– А Кригер?

– Изследователите не са намерили никакви сведения за него – каза Ютнер, – но той трябва да е заедно с жената и момчето. Ако не го видите, поставете се да заловите живи жената и момчето. Ако се наложи да ги изтезавате, за да изтръгнете признания за местонахождението на Кригер, не се колебайте. И ако нещата тръгнат съвсем зле и те не издадат Кригер, тогава ги убийте. Това може да го привлече на открито някъде от потока на времето.

– Ще го намерим, докторе.

Клитман, Хубач, фон Манщайн и Брахер бяха сложили коланите под костюмите марка „Ив Сен Лоран“. С дипломатическите куфарчета „Марк Крос“ в ръка те отидоха до вратата, прекрачиха в гигантския цилиндър и се запътиха на две трети, от разстоянието, откъдето за миг щяха да се пренесат от 1944 до 1989 година.

Лейтенантът изпитваше страх и въодушевление. Той беше железният юмрук на Хитлер, от когото Кригер не можеше да се изплъзне дори четиридесет и пет години напред в бъдещето.

8.

Първият ден, който прекараха изцяло в къщата в Палм Спрингз, петнадесети януари, неделя, те монтираха компютъра и Лора показа на Стефан как да го използва. Инструкциите и програмите на „Ай Би Ем“ за целите, които преследваха, бяха извънредно лесни за усвояване и до вечерта Стефан не беше станал голям специалист по компютрите, но вече се оправяше с начина на действие и мислене на машината. Така или

иначе той нямаше да работи кой знае колко с компютъра – основно щеше да се занимава Лора, която беше свикнала със системата. Неговата задача щеше да бъде да обяснява изчисленията, които трябваше да се направят, за да може Лора да намери с помощта на компютъра решение на многобройните проблеми занапред.

Стефан смяташе да се върне в 1944 година с колана, който беше свалил от Кокошка. Самият колан не представляваше машина на времето. Машината, пренасящото средство беше вратата и тя не помръдваше от 1944 година. Коланите бяха настроени на вълната на временните вибрации на вратата и просто довеждаха обратно пътешественика при натискане на копчето за задействане на връзката.

– Как? – попита Лора, когато той обясняваше употребата на колана.
– Как те връща обратно?

– Не зная. Знаеш ли точно как действа микрочипа в компютъра? Не. Но това не ти пречи да работиш с машината, както моето незнание не ми пречи да използвавам вратата.

След връщането си в института през 1944 година Стефан възнамеряваше да овладее главната лаборатория и да предприеме две съдбоносни пътувания само няколко дни напред в бъдещето спрямо март 1944 година, за да уреди разрушаването на института. Двете пътувания трябваше да се изпият до най-малката подробност, за да е сигурен, че ще пристигне съвсем точно на желаното място в желания момент. Такива сложни изчисления не можеха да се направят през 1944 година не само поради липсата на компютри, но и поради по-ограничените знания за ъгъла и скоростта на въртене на земята и за другите планетарни фактори, влияещи върху пътуванията, което обясняваше защо пътешествениците от института често се отклоняваха с минути от графика и с мили от местоназначението. С изчисленията на компютъра „Ай Би Ем“ обаче Стефан можеше така да програмира вратата, че да пристигне с точност до ярд и частица от секундата на желаното място.

Използваха всичките книги на Телма. Имаше не само научни и математически трудове, но и книги по история на Втората световна война, откъдето можеха да уточнят къде са се намирали някои водещи личности на определени дати.

Освен за сложните изчисления на пътуванията, време им трябваше и за да зарасне раната на Стефан. При завръщането си в 1944 година той щеше да влезе отново в леговището на вълка и въпреки нервно парализиращия газ и първокласното оръжие, трябваше да е бърз и подвижен, за да се отърве от смъртта.

– Две седмици – каза Стефан. – Мисля, че рамото и ръката ще са достатъчно подвижни дотогава и ще мога да пътувам след две седмици. Нямах значение дали ще изчака две или десет седмици, защото с колана на Кокошка щеше да се върне в института само единадесет минути след отпътуването на Кокошка. Датата на тръгването от настоящето нямаше да се отрази на датата на връщането през 1944 година. Единствената им тревога беше, че Гестапо можеше междувременно да ги открие и да изпрати ударен отряд до 1989 година да ги премахне преди Стефан да се е върнал в собственото време за изпълнение на плана. Нямаха друга тревога, но и тази беше достатъчна.

С голяма предпазливост, почти в очакване на внезапна светкавица и гръмотевица, те си позволиха да се откъснат за малко и да отидат на пазар в неделя следобед. Лора все още беше обект на внимание от страна на журналистите, затова тя остана в колата, а в магазина влязоха Крис и Стефан. Не проблесна светкавица и те се върнаха в къщата с пълен багажник с покупки.

Лора разопакова торбите в кухнята и видя, че една трета от пакетите съдържаха единствено леки закуски: три вида сладолед ескимо, плюс шоколадов, смесен, млечно-бадемов и шоколадово-бадемов; огромни пакети шоколади, десертни блокчета и захаросани ядки; пържени картофи, солети, мексикански питки, солени пуканки, фъстъци; четири вида бисквити; една шоколадова торта, един черешов сладкиш, една кутия понички, четири пакета бонбони. Стефан и помагаше да разпределят покупките и Лора му каза:

– Сигурно нямаш равен в слабостта си към сладкото.

– Ето, това е едно от нещата, които ме удивляват и възхищават във вашето време – отговори той. – Представи си само – няма вече разлика в хранителната стойност на шоколадовия сладкиш и пържолата. В тези пържени картофи има точно толкова витамини и соли, колкото в зелената салата. Можеш да ядеш само десерти и да си здрав като човек, който се храни с разнообразна храна. Невероятно! Как е постигнат този напредък?

Лора се обърна точно навреме да види как Крис се измъква от кухнята:

– А-а, малък хитрец такъв.

С гузно изражение момчето каза:

– Нали господин Кригер има някои особени представи за нашата култура?

– Знам откъде идва точно тази – отговори тя. – Ама че шмекерия.

Крис въздъхна и се помъчи да изглежда тъжен:

– Да. Но си мисля..., ако ни преследват агенти на Гестапо, би трябвало да ядем колкото си искаме бонбони, най-малкото, защото всяко ядене може да ни е последно. Той я изгледа косо да разбере дали му вярва на версията за обречен.

Всъщност в думите на момчето имаше достатъчно истина, за да може да се намери обяснение, ако не извинение за хитрината му и на Лора не и даде сърце да го накаже.

Същия ден след вечеря Лора смени превръзката на раната на Стефан. Гръдният кош беше силно засегнат от изстрела, дупката от куршума се намираше приблизително в центъра на синината, а около мястото, където куршумът бе излязъл, раната беше по-малка. По конците и стария бинт имаше засъхнала течност. Лора внимателно проми раните, почисти колкото можа коричката без да разчопля раната, внимателно пипна отгоре и оттам се процеди бистра течност, но нямаше никакви признаци на загнояване като проява на сериозна инфекция. Разбира се, можеше да има вътрешен абсцес, който да пробива навътре, но едва ли беше вероятно, защото нямаше треска.

– Продължавай с пеницилина – каза Лора, – и мисля, че ще се оправиш. Доктор Бренкшоу свърши добра работа.

Лора и Стефан прекараха дълги часове пред компютъра в понеделник и вторник, Крис гледаше телевизия, търсеше нещо за четене в библиотеката, разлистваше сбирка стари карикатури в твърда подвързия.

– Мамо, какво значи „оргазъм“?

– Какво четеш? Я ми го дай!

Изобщо Крис се занимаваше без да досажда. От време на време идваше в кабинета и се застояваше по една-две минути да гледа как работят с компютъра. След десетина такива посещения той забеляза:

– В „Завръщане в бъдещето“ имаха само кола за пътешествия във времето и беше достатъчно да натиснат няколко копчетата таблото, за да излетят моментално. Защо нищо в истинския живот не е така лесно както е по филмите?

На деветнадесети януари, вторник, се скриха вътре, докато градинарят окоси тревата и подкастри няколко храста. Беше единственият жив човек, който се бе мяркал насам – нямаше нито търговци, нито дори членове на сектата „Свидетели на Йехова“ с тяхното списание „Уочтауър“.

– Тук сме в безопасност – каза Стефан. – Очевидно нашето присъствие не е станало известно. В противен случай Гестапо щеше да ни е

посетило.

Въпреки това Лора държеше вътрешната алармена система включена почти постоянно. А нощем сънуваше, че съдбата успява да се наложи, Крис престава да съществува и тя се буди в инвалидна количка.

9.

Предполагаше се, че ще пристигнат в осем часа, за да разполагат с достатъчно време да стигнат до мястото, където изследователите бяха засекли жената и момчето, ако не и Кригер. Но когато лейтенант Клитман примигна и се намери на четиридесет и пет години след своята епоха, веднага разбра, че са закъснели с няколко часа. Слънцето се беше вдигнало високо над хоризонта. Температурата беше над двайсет градуса, твърде горещо за ранна зимна утрин в пустинята.

Небето се раздра от светкавица като бяла пукнатина в синя гледжосана купа. Появиха се още пукнатини, отгоре се посипаха искри, сякаш падаха изпод копитата на бик, изпуснат в небесния магазин за порцелан.

Гръмотевиците затихнаха и Клитман се обърна да види дали фон Манщайн, Хубач и Брахер са пристигнали благополучно. Бяха до него, с дипломатически куфарчета и тъмни очила, мушнати в малките джобчета на скъпите костюми.

Проблемът обаче беше, че на десетина крачки от сержанта и двамата ефрейтори две възрастни, белокози жени в пастелни на цвят панталони и блузи стояха до бяла кола близо до задния вход на една църква, опулени от изненада към Клитман и неговите спътници. Жените държаха нещо като тенджери.

Клитман се огледа и видя, че е пристигнал с групата си на паркинга зад църквата. Имаше още две коли освен тази, която вероятно беше на жените, но други зяпачи не се виждаха. Паркинът бе ограден със зид, така че единственият път навън беше покрай жените и църквата.

Клитман реши, че дързостта е най-доброто поведение и тръгна право към жените, като че ли нямаше нищо необикновено в появата му от нищото, последван от другите. Жените хипнотизирани наблюдаваха приближаването им.

– Добро утро, госпожи. Както Кригер, Клитман беше учил английски с американски акцент с надеждата да бъде внедрен като агент, но не успя напълно да овладее произношението, въпреки всички усилия и упражнения. Часовникът му беше нагласен на местното време, но той

знаеше, че вече не може да му вярва и попита:

– Много ви моля бихте ли били така любезни да ми кажете колко е часът?

Жените го зяпнаха.

– Колко е часът? – повтори той.

Жената в пастелно жълто извъртя китка, без да пуска тенджерата, погледна часовника си и отговори:

– Мм-м, единайсет без двацет.

Бяха закъснели с два часа и четиридесет минути. Не можеха да губят време в търсене на кола, която да запалят с пряко свързване на проводниците, особено, когато имаше напълно подходяща, с ключове, точно пред тях. Клитман беше готов да убие и двете жени заради колата. Не можеше да остави трупове на паркинга – щеше да се вдигне шум като ги намереха и веднага полицията щеше да обяви издирването на колата – ужасно положение. Щеше да се наложи да натика трупове в багажника и да ги вземе със себе си. Жената в пастелно синьо попита:

– Защо дойдохте при нас, ангели ли сте?

Клитман се замисли дали тя не страда от старческо слабоумие. Ангели в раирани костюми? После се сети, че се намират до църква и са се появили като по чудо, затова би било логично една религиозна жена да предположи, че са ангели, независимо от облеклото. Може би нямаше да е необходимо да се губи време за убиването им в крайна сметка. Клитман отговори:

– Да, госпожо, ние сме ангели и Бог има нужда от вашата кола.

Жената в жълта се обади:

– Моята „Тойота“?

– Да, госпожо.

Вратата откъм шофьора беше отворена и Клитман сложи куфарчето си на предната седалка.

– Бог ни изпрати със спешна мисия, вие с очите си видяхте как ми нахмез през перлените небесни двери и ни трябва превоз.

Фон Манщайн и Брахер бяха заобиколили „Тойота-та“ от другата страна, отворили вратите и се бяха качили.

Жената в синьо каза:

– Шърли, ти си била избрана да дадеш колата си.

– Бог ще ви я върне – увери ги Клитман, – след като свършим работата си тук.

Той си спомни за недостига на бензин в своята измъчена от войната епоха, а и не беше сигурен доколко се намира гориво през 1989 година,

затова добави:

– Разбира се, няма значение колко бензин има сега в резервоара, той ще е пълен като върнем колата и никога вече няма да се изпразни. Нещо като хлябовете и рибите.

– Но вътре има картофена салата за църковен обяд – каза жената в жълто.

Феликс Хубач беше отворил задната врата откъм страната на шофьора и бе намерил картофената салата. Той я извади от колата и я сложи на асфалта в краката на жените.

Клитман се качи, затвори вратата, чу как Хубач тръшна своята врата, намери ключовете на таблото, запали двигателя и подкара от паркинга. Когато погледна в огледалото за обратно виждане точно преди да завие, възрастните жени още стояха там и гледаха след тях с тенджерите в ръце.

10.

Ден след ден уточняваха изчисленията и Стефан упражняваше лявото рамо и ръката, доколкото се осмеляваше – мъчеше се да предотврати вцепеняването и се надяваше след зарастването да се запази максимално подвижността на мускулите. На двадесет и първи януари, събота следобед, почти една седмица, откакто бяха пристигнали в Палм Спрингз, те довършиха изчисленията и получиха точните координати във времето и пространството, които щяха да потрѣбват на Стефан при пътуванията му след връщането в 1944 година.

– Сега ми трябва още мъничко време за зарастване на раната – каза той, изправи се пред компютъра и започна внимателно да прави кръгови движения в лявата ръка.

Лора попита:

– Минаха единайсет дена от раняването. Още ли те боли?

– Малко. По-дълбока, но по-притъпена болка. И не през цялото време. Но силата още не се е възвърнала. Мисля, че трябва да изчакаме още няколко дни. Ако се почувствам добре в сряда, на двайсет и пети, ще се върна тогава в института. Ако се оправя по-бързо, ще тръгна по-рано, но в никакъв случай не по-късно от сряда.

Същата вечер Лора се събуди от кошмар – пак беше сънувала, че е прикована към инвалидна количка и съдбата в образа на мъж без лице с черно наметало усилено изтрива Крис от действителността, сякаш

момчето е само рисунка с цветни моливи върху стъкло. Беше потънала в пот и известно време поседя в леглото като се ослушваше за шумове в къщата, но единственият звук беше равномерното, леко дишане на сина и на леглото до нея.

По-късно, като не можа да заспи, тя лежеше будна и мислеше за Стефан Кригер. Интересен мъж, с изключително самообладание и понякога труден за отгатване.

От миналата сряда, когато и обясни, че е станал неин пазител, защото се е влюбил в нея и е искал да подобри предопределената и съдба, повече не спомена нищо за любов. Не повтори обяснението, не я гледаше многозначително, не играеше ролята на вехнец ухажор. Беше изяснил позицията си и с готовност я изчакваше да помисли и да го опознае преди да реши какво ще е отношението и към него. Лора подозираше, че той може да чака години наред, ако е необходимо, без да се оплаква. Притежаваше търпение, породено от безкрайно враждебната среда – нещото, което тя можеше да разбере.

Беше тих, често замислен, от време на време изпадаше в силна меланхолия, която според Лора се дължеше на ужасите, преживяни в неговата някогашна Германия. Може би същността на тъгата му се коренеше в нещата, които самият той бе вършил и за които съжаляваше, които никога не можеше да си прости. Беше казал, че за него има запазено място в ада. Не бе споделил за миналото си нищо повече от онова, което разказа на Лора и Крис в стаята на мотела преди повече от десет дни. Но тя усещаше, че Стефан е готов да и разясни всички подробности – и тези, които го компрометираха, и тези, които го представяха в добра светлина. Нямахме да скрие нищо от нея, просто я изчакваше да реши какво да мисли за него и дали изобщо иска да научи нещо повече. Въпреки неговата тъга, дълбока до мозъка на костите и тъмна като кръв, имаше приятно чувство за хумор. Отнасяше се добре към Крис и успяваше да размисва момчето, което Лора броеше като негово предимство. Усмиваше се топло и нежно.

Тя все още не го обичаше и не вярваше, че някога ще го заобича. Чудеше се как може да е толкова сигурна. Тя прекара няколко часа в тъмната спалня в размисъл, докато най-сетне започна да подозира, че не може да го обича, защото той не е Дани. Нейният Дани беше неповторим, с него тя преживя такава съвършена любов, каквато изобщо можеше да се случи на този свят. Сега в търсенето на взаимност Стефан Кригер щеше вечно да се състезава с един призрак.

Лора виждаше патетичното в цялата ситуация, печално разбираше,

че това отношение я тласка към самота. Дълбоко в сърцето си копнееше да бъде обичана и да обича в замяна, но във връзката със Стефан виждаше само неговата несподелена страст и нейната несбъдната надежда. До нея Крис промърмори нещо в съня си, после въздъхна. „Обичам те, съкровище“, помисли тя, „толкова много те обичам“.

Нейният син, единственото дете, което имаше и което можеше да има, беше център на съществуването и сега и в близко бъдеще, най-важният подтик да продължава напред. Ако нещо се случеше на Крис, Лора знаеше, че вече няма да може да намери утеха в черния житейски хумор: светът, където трагедията и комедията се сливаха във всяко нещо, щеше да се превърне за нея само в сцена за трагичното, прекалено черно и подтискащо, за да го понесе.

11.

На три пресечки от църквата Ерих Клитман приближи бялата „Тойота“ до тротоара и паркира на странична улица до „Палм Каньон Драйв“ в централната търговска зона на Палм Спрингз. Десетки хора се разхождаха по улиците и зяпаха по витрините. Някои по-млади жени носеха шорти и леки блузки, които не само скандализираха, но и притесниха Клитман като небрежно излагаха на показ телата по непознат за неговата съвременност начин. Под желязното ръководство на Националсоциалистическата работническа партия на фюрера подобно безсрамно поведение би било недопустимо; триумфът на Хитлер щеше да доведе до един съвсем различен свят, където щеше да се наложи строг морал, където тези голокраки жени без сутиени щяха да се показват така открито само с риск да си навлекат затвор и превъзпитание, където нямаше да се търпят упадъчни елементи. Клитман гледаше как мускулите се свиват и отпускат под тесните шорти, гледаше как свободно се люлеят бюстовете под тъничките тениски и най-много се смущаваше от отчаяното си желание да легне с всяка една от тези жени, макар и да бяха представителки на непълноценни човешки групи, които Хитлер щеше да унищожи. Седнал до Клитман, ефрейтор Руди фон Манщайн бе разгънал картата на Палм Спрингз, която бяха донесли хората от екипа, за сякъл жената и момчето. Той попита:

– Къде ще нанесем удара? От вътрешния джоб на сакото Клитман извади сгънатия лист, който доктор Ютнер му бе дал в лабораторията. Отвори го и прочете на глас:

– На щатско шосе 111, приблизително на шест мили северно от Палм Спрингз жената ще бъде арестувана от Калифорнийската пътна полиция в единадесет часа и двадесет минути на двадесет и пети януари, сряда сутринта. Тя ще кара черен „Бюик Ривиера“. Момчето ще е с нея и ще бъде предадено на полицията. Очевидно Кригер също ще е там, но не сме сигурни: той се изплъзва от полицейския офицер, но не знаем как. Фон Манщайн вече беше проследил по картата пътя, който ги извеждаше извън Палм Спрингз към щатско шосе 111.

– Имаме тридесет и една минути – каза Клитман и погледна часовника на таблото.

– Ще се справим лесно – увери го фон Манщайн, – най-много за петнадесет минути.

– Ако стигнем там рано – подхвана Клитман, – можем да убием Кригер преди да се измъкне от полиция. Във всеки случай трябва да сме там преди да задържат жената и момчето, защото ще стане много по трудно след като ги пратят в затвора. Той се извърна да погледне Брахер и Хубач на задната седалка: – Ясно?

Двамата кимнаха, после сержант Хубач се потупа по малкото джобче на самото и попита:

– Господин лейтенант, какво да правим с тези тъмни очила?

– Как какво? – тросна се Клитман.

– Да си ги сложим ли? Това ще ни помогне ли да се слеем с местното гражданство? Наблюдавах хората по улицата – мнозина носят тъмни очила, но не са малко и без очила. Клитман погледна пешеходците като се мъчеше да не се разсейва с леко облечените жени и видя, че Хубач е прав. Нещо повече, той разбра, че нито един мъж по улицата не се носеше с „външността на силните“, която предпочитали младите преуспяващи бизнесмени. Може би в този час всички преуспяващи бизнесмени бяха по кабинетите си. Независимо от причините за липсата на тъмни костюми и черни мокасини „Бали“, Клитман усещаше, че даже в колата бият на очи сред останалите. Тъй като мнозина пешеходци носеха слънчеви очила, той реши, че ако си ги сложи, ще има поне нещо общо с местните жители. Лейтенантът сложи очилата „Рей Бан“. Фон Манщайн, Брахер и Хубач го последваха.

– Добре, тръгваме – каза Клитман.

Но още преди да вдигне ръчната спирачка и да включи на скорост, някой почука на прозорчето до него. Беше местен полицай.

12.

Лора усещаше, че по един или друг начин мъките им скоро щяха да свършат. Щяха или да успеят да разрушат института, или да загинат при този опит. Почти беше стигнала до състоянието, в което надделява желанието да се сложи край на страха, все едно по какъв начин.

На двадесет и пети януари, сряда сутринта, Стефан продължаваше да се измъчва от напрежение в мускулите, но без остра болка. Не чувстваше никакво изтръпване в ръката, което означаваше, че няма засегнат нерв. Беше се раздвижвал внимателно всеки ден, така успя да възвърне повече от половината от силата на лявата ръка и рамо, достатъчно, за да е сигурен в способността си да изпълни плана. Но Лора виждаше, че го е страх от предстоящото пътуване.

Стефан сложи колана на Кокошка, който Лора бе извадила от сейфа вечерта, когато Стефан пристигна ранен пред нейния праг. Страхът му личеше, но щом затегна колана, тревогата отстъпи пред стоманената решителност.

В кухнята тримата, включително и Крис, глътнаха в десет часа по две капсули, за да се предпазят от въздействието на нервно парализираща газ „Вексън“. Изпиха профилактичното средство с по една чаша витаминизирана портокалова напитка.

Трите автомата „Узи“, единият от револверите, пистолетът „Колт Командър Марк IV“ със заглушител и найлонова раница с книги бяха натоварени в колата.

Двете бутилки от неръждаема стомана с „Вексън“ под налягане още стояха в багажника на „Бюика“. След като се запозна с инструкциите в сините пластмасови торбички, прикрепени към бутилките, Стефан реши, че едната е достатъчна да свърши работа. „Вексън“ беше специално разработен газ за употреба в закрити помещения, за ликвидиране на врага в казарми, укрития и подземни бункери, а не за борба с противникови войски на бойното поле. Веществото се разпръскваше прекалено бързо на открито и се разлагаше почти веднага на слънчева светлина, затова нямаше ефект в радиус повече от двеста ярда от мястото на разпръскване. Но отворена докрай, една-единствена бутилка можеше да поразии сграда с площ пет хиляди квадратни стъпки само за няколко минути, което напълно отговаряше на намеренията му. В десет часа и тридесет и пет минути те се качиха в колата и тръгнаха от къщата на Гейнз към пустинята около шосе 111, северно от Палм Спрингз. Лора провери

дали Крис е закопчал предпазния колан. Момчето каза:

– Виж, ако колата беше машина на времето, щяхме много удобно да караме назад към 1944 година.

Преди няколко дни бяха направили нощна разходка с колата из пустинята, за да намерят подходящо място за отпътуването на Стефан. Трябваше да знаят точното географско положение предварително заради изчисленията, които му бяха необходими за удобното завръщане при тях след като свърши работата си през 1944 година.

Стефан възнамеряваше да отвори бутилката „Вексън“ преди да натисне копчето на колана, така нервно-паралитичният газ щеше да се разпръсне при влизането му през вратата в института и да убие всеки, който се намира в лабораторията на другия край на Пътя на светкавицата през 1944 година. Това означаваше, че отровата ще се разпространи около мястото на тръгване, което налагаше то да е усмотено. Улицата пред къщата на Гейнз беше на по-малко от двеста ярда, попадеше в периметъра на активното действие на газа и не им се искаше да загинат невинни минавачи. Нещо повече, предполагаше се, че газът остава отровен само в продължение на четиридесет до шестдесет минути, но Лора се тревожеше да не би обезвреденият остатък, макар и не смъртоносен, да има неизвестни, трайни токсични последици. Не и се щеше да остави такова вещество в къщата на Телма и Джейсън. Денят беше ясен, лазурен, спокоен.

Бяха отминали само няколко пресечки и тъкмо навлизаха в път, засенчен от двете страни с грамадни финикови палми, когато на Лора и се стори, че вижда странен проблясък в късчето небе, уловено в огледалото за обратно виждане. Как би изглеждала една светкавица в ясно, безоблачно небе? Не толкова драматично, както в облачен, бурен ден, защото би трябвало да се състезава с яркото слънце. Всъщност може би изглеждаше точно като онова, което беше видяла – странен, кратък, ярък проблясък.

Лора натисна спирачките, но „Бюикът“ вече беше навлязъл в засенчената част от пътя и в огледалото не се виждаше небето, само хълмът отзад. Стори и се, че дочува и тътен като далечна гръмотевица, но не беше сигурна, защото климатичната инсталация бучеше. Бързо спря в страни до шосето и започна да бърника по копчетата за регулиране на вентилацията.

– Какво става? – попита Крис като я видя как паркира, блъсва вратата и излиза.

Стефан отвори задната врата и също се измъкна навън:

– Лора?

Тя гледаше към късчето небе, което прозираше през короните на дърветата, засенчила с длан очите.

– Чуваш ли, Стефане? – В топлия, пустинно сух ден бавно отзвучаваше далечен тътен.

– Може да е реактивен самолет – предположи Стефан.

– Не. Миналия път си мислех, че е самолет, но се оказаха те.

Небето проблесна още веднъж, за последен път. Не видя самата светкавица, назъбеното и проблясване във висините, а само отражение в горните слоеве на атмосферата, лека светлинна вълна, която пробяга по синия свод над тях.

– Те са тук – каза Лора.

– Да – съгласи се Стефан.

– Някъде по пътя ни към шосе 111 някой ще ни спре – може да е полицията, може да катастрофираме каквото и да е, случаят ще се регистрира и те ще се покажат. Стефане, трябва да завием обратно и да се приберем в къщата.

– Няма смисъл – каза той.

Крис беше излязъл от другата страна на колата:

– Той е прав, мамо. Няма значение какво ще направим. Пътешествениците във времето дойдоха, защото вече са надникнали в бъдещето и знаят къде ще ни намерят може би след половин час или след десет минути. Все едно е дали ще се върнем или ще продължим – вече са ни видели някъде, защо не дори в къщата. Разбираш ли, колкото и да променяме планове си, пак ще се сблъскаме с тях. Съдба.

– По дяволите! – избухна Лора и ритна колата, но избликът не и помогна, даже не я облекчи. – Мразя всичко това. Как можеш да се надяваш, че ще победиш проклетите пътешественици във времето. То е като комар, където картите раздава Господ. Нямахме повече светкавици.

Лора продължи:

– Като се замисли човек, целият живот е комар и Бог винаги раздава картите, нали? Значи сега не сме по-зле от друг път. Качвай се в колата, Крис. Да вървим.

По пътя през западните квартали на курортния град нервите на Лора бяха опънати като струна. Оглеждаше се за бедата от всички страни, макар и да знаеше, че тя ще дойде там и тогава, където най-малко я очаква.

Без никакви инциденти стигнаха до северния край на „Палм Каньон Драйв“, после до щатско шосе 111. Пред тях се простирала дванайсет

мили почти гола пустиня преди щатско шосе 111 да пресече междушатска магистрала 10.

13.

С надеждата да избегне непоправимото, лейтенант Клитман свали стъклото и се усмихна на полицаия от Палм Спрингз, който бе почукал на прозореца да привлече вниманието му и сега стоеше наведен, с присвити очи.

– Какво има?

– Не видяхте ли червената линия като паркирахте?

– Червената линия? – повтори Клитман с усмивка, като се чудеше какво по дяволите има предвид полицаят.

– Е, господине – каза офицерът с подозрително игрив тон, – не ми казвайте, че не сте забелязали червената линия.

– Да, господине, разбира се, че я видях.

– Не съм допускар, че точно вие ще увъртате – каза полицаият, сякаш познаваше Клитман и се осланяше на неговата честност, което обърка лейтенанта. – И като видяхте червената линия, господине, защо паркирахте тук?

– А-а, сега разбирам – възкликна Клитман, – може да се паркира само на места без червена линия. Да, разбира се.

Полицаят примигна срещу лейтенанта, после изгледа фон Манщайн до него, след това Брахер и Хубач на задната седалка, усмихна се и кимна.

Не беше нужно Клитман да поглежда към своите хора, за да разбере, че са наострени. Във въздуха тегнеше напрежение. Полицаят се обърна към Клитман, усмихна се закачливо и каза:

– Нали не греша – вие четиримата сте проповедници?

– Проповедници? – въпросът смути Клитман.

– Обичам да правя умозаключения – обясни полицаият, все още усмихнат. – Не съм Шерлок Холмс. Но по колата има лепенки с надписи „Аз обичам Исус“ и „Христос възкръсна“. А в града има баптистка среща и всички вие сте облечени в тъмни костюми.

Ето защо беше казал, че Клитман не е човек, който ще увърта – беше ги взел за баптиски свещеници.

– Точно така – веднага потвърди Клитман. – Идваме за баптистката среща. Съжалявам за неправилното паркиране. При нас няма червени

линии. Сега ако...

– Че откъде сте? – попита полицаят не от подозрителност, а от желание да е приветлив.

Клитман знаеше немало за Съединените щати, но недостатъчно за подобен разговор, на който не можеше изобщо да контролира насоката. Смяташе, че баптистите са от южната част на страната. Не беше сигурен има ли техни привърженици на север, на запад или на изток, затова се напрегна да измисли някой южен щат.

– От Джорджия съм – каза той още преди да осъзнае колко неправдоподобно е такова твърдение, изречено с немски акцент.

Усмивката на лицето на полицаия замръзна. Погледът му се плъзна от Клитман към фон Манщайн и той попита:

– А вие откъде сте, господине?

Фон Манщайн последва примера на своя началник и заяви с още по-силен акцент:

– Джорджия.

Без да изчакат въпроса, от задната седалка Хубач и Брахер се обадиха в един глас:

– Джорджия, ние сме от Джорджия – сякаш думата беше вълшебна и щеше да омагьоса полицаия.

Усмивката съвсем изчезна от лицето на полицаия. Той намръщено се обърна към Ерих Клитман:

– Моля ви да излезете за малко от колата.

– Разбира се – отговори Клитман, отвори вратата и забеляза, че полицаят отстъпва на няколко крачки и протяга ръка към кобура на револвера. – Но ние закъсняваме за молитвата...

На задната седалка Хубач щракна дипломатическото куфарче и измъкна автомата с мълниеносна скорост като телохранител от охраната на президента. Той не свали стъклото, притисна дулото до прозореца и откри огън срещу полицаия преди да е успял да извади револвера. Стъклото се пръсна от куршумите. Улучен от най-малко двама изстрела почти в упор, полицаят падна назад върху уличното платно. Изскърцаха спирачки, една кола рязко спря да не прегази тялото, отсреща на улицата задрънчаха счупени от огъня витрини на магазин за мъжко облекло.

С хладнокръвие и бърза реакция, заради които Клитман се гордееше, че е в „Шуцщафел“, Мартин Брахер изскочи от „Тойота“ и стреля с автомата напосоки, за да увеличи хаоса и да улесни бягството им. Пръскаха се витрините на скъпите магазини не само по улицата, където бяха паркирали, но и около източната страна на кръстовището с „Палм

Каньон Драйв“. Хора пищяха, падаха по тротоарите, криеха се във входовете. Клитман забеляза, че куршумите улучиха и няколко минаващи коли по „Палм Каньон“. Дали шофьорите им бяха засегнати или просто изпадаха в паника не стана ясно, но колите се залюшкаха през платното. Един кафяв „Мерцедес“ се вряза в камион за зареждане на магазините, лъскава червена спортна кола връхлетя тротоара, пресече го, отнесе дънера на една палма и влетя в магазин за подаръци.

Клитман седна на волана и вдигна ръчната спирачка. Чу как Брахер и Хубач скачат в колата, включи бялата „Тойота“ на скорост и се стрелна към „Палм Каньон“, остро зави наляво и тръгна на север. Веднага откри, че е на еднопосочна улица и е сгрешил посоката. Проклинаше и въртеше кормилото, за да се промъкне между насрещните коли. „Тойотата“ се тръскаше на лошите си амортизатори, жабката се отвори и съдържанието и се изсипа в скута на фон Манщайн. На следващото кръстовище Клитман зави надясно. Една пресечка по-надолу налетя на червен светофар, едва избегна минавачите на пешеходната пътека и с ляв завои излезе на друга улица, по която движението в северна посока беше разрешено.

– Имаме само двацет и една минути – отбеляза фон Манщайн и посочи часовника на таблото.

– Казвай накъде да карам – каза Клитман. – Загубихме се.

– Не сте – отговори фон Манщайн и тръсна изсипаните от жабката предмети – резервни ключове, книжни салфетки, чифт бели ръкавици, пакетчета кетчуп и горчица, различни документи, – от картата, която държеше разтворена на коленете си. – Не сте се загубили. – Тази улица ще ни изведе на „Палм Каньон“ на мястото, където движението става двупосочно. Оттам тръгваме право на север към щатско шосе 111.

14.

На около шест мили северно от Палм Спрингз, където голата земя изглеждаше особено пуста, Лора мина в крайното платно. Бавно продължи още няколкостотин ярда, докато намери място, на което насипът беше почти на височината на околната пустиня и достатъчно наклонен, за да излезе с колата на плоската равнина. Освен оскъдна трева, щръкнала на сухи снопчета и няколко криви мескитови храсти, единствената растителност беше белия трън – на места зелен и вкоренен, на места свободно търкалящ се по земята. Израсналите стръкчета леко драскаха

по „Бюика“, а откъснатите се носеха из въздуха от движението на колата.

Твърдата земя имаше шистова основа с варовиков пясък, който виърът бе довял. Както преди няколко дни, когато откриха мястото, Лора заобиколи пясъка и потърси гола сиворозова шиста. Спря чак на около триста ярда от шосето, за да излезе извън радиуса на действие на отровния газ на открито. Паркира близо до едно дърво – естествена вдлъбнатина с ширина двайсет и дълбочина трийсет стъпки, изровена от бурните потоци по време на стотиците краткотрайни дъждовни сезони в пустинята: миналия път идваха през нощта, караха на фарове, макар и предпазливо и имаха късмет, че не попаднаха в огромното пресъхнало корито.

Светкавицата не бе последвана от никакви признаци за присъствие на въоръжени хора, но в ситуацията се налагаше усещането за спешност: Лора, Крис и Стефан се движеха, сякаш чуваха тиктакането на часовников механизъм, който вещае взрив. Лора извади една от трийсетфунтовите бутилки „Вексън“ от багажника на „Бюика“; Стефан нахлузи през раменете ремъците на малката зелена найлонова раница с книгите, затегна каишките през гърдите и шракна закопчалките. Крис занесе единия автомат на двайсетина стъпки от колата в центъра на кръг от съвсем оголена шиста без стръкче тревица, който изглеждаше подходяща стартова площадка за десанта на Стефан от 1989 година. Лора отиде при момчето, Стефан ги последва с неговия „Колт Командър“ със заглушител в дясната ръка.

* * *

На север от Палм Спрингз на щатско шосе 111 Клитман с всички сили форсираше „Тойотата“, което никак не беше трудно. От таблото се виждаше, че колата е на четиридесет хиляди мили и несъмнено възрастната собственичка никога не бе вдигала скоростта над петдесет мили, затова сега моторът лесно се подчиняваше на желанията на Клитман. Когато се опита да увеличи над шейсет, „Тойотата“ започна да вибрира и да се дави. Той се принуди малко да отпусне.

Но само на две мили северно от очерганията на град Палм Спрингз застигнаха патрулна кола на Калифорнийската пътна полиция. Клитман се досети, че вероятно са попаднали на офицера, който щеше да срещне Лора Шейн и сина и да ги арестува. Полицията караше с малко по-малко от петдесет и пет мили в зоната, където максималната разрешена скорост беше петдесет и пет.

– Убий го! – каза Клитман през рамо на ефрейтор Мартин Брахер на задната седалка вдясно.

Клитман погледна в огледалото за обратно виждане и не забеляза отзад никакви коли. Имаше насрещно движение, но то беше в платното на юг. Той мина в северното платно за изпреварване и започна да задминава патрулната кола с шейсет мили в час. Отзад Брахер свали стъклото. Другото задно стъкло вече го нямаше, защото Хубач го беше пръснал с изстрелите, които убиха полицаия в Палм Спрингз. Вятърът шумно нахлу през задните прозорци на „Тойотата“, стигна до предната седалка и дух на картата, останала на коленете на фон Манщайн.

Полицаят учудено ги изгледа, защото малцина шофьори вероятно се осмеляваха да изпреварват патрулна кола, която кара близо до максимално разрешената скорост. Клитман увеличи над шейсет, двигателят на „Тойотата“ завибрира и са закашля, но дръпна трудно напред. Полицаят забеляза тази проява на умишлено закононарушение от страна на Клитман. Той леко натисна клаксона и веднага го отпусна, което явно означаваше, че Клитман трябва да намали и да отбие встрани от шосето.

Вместо това лейтенантът натисна протестиращата „Тойота“ да засили до шейсет и четири мили в час, от което колата едва не се разпадна, но успя леко да изпревари стреснатия офицер от пътната полиция и да изравни задното стъкло с предната седалка на патрулната кола. Ефрейтор Брахер откри огън със своя „Узи“.

Прозорците на полицейската кола се пръснаха и офицерът загина на място. Не можеше да не е мъртъв, не беше успял да забележи приближаващото се нападение и сигурно бе улучен с няколко куршума в главата и горната част на тялото. Патрулната кола залитна към „Тойотата“ и я одраска преди Клитман да я дръпне, после се завъртя настрани от шосето. Клитман удари спирачки и изостана от неуправляемата полицейска кола.

Шосето с четири ленти се издигаше на около десет стъпки над пустинната равнина и точно там патрулната кола се плъзна през неоградения банкет. Полетя във въздуха за няколко секунди, тръшна се в земята така силно, че несъмнено гумите се спухаха от удара. Две врати, едната откъм шофьора се отвори.

Клитман мина в дясната лента и бавно подкара край останките на колата. Фон Манщайн се обади:

– Виждам го отук, свлякъл се е върху волана. Повече няма да ни пречи.

Шофьорите в насрещното платно бяха забелязали смайващия полет

на патрулната кола. Те отбиха в своята половина на щатско шосе 111. В огледалото за обратно виждане Клитман проследи как хората излизат от колите и като добри самаряни се притичват на помощ на полицаия от Калифорнийската пътна полиция през шосето. Ако някой беше съобразил защо патрулната кола катастрофира, той явно бе предпочел да не преследва Клитман и да го изправи пред съда. Това беше разумно. Той пак засили, погледна таблото и каза:

– На три мили оттук онова ченге щеше да арестува жената и момчето. Гледайте за черен „Бюик“. След три мили.

* * *

Изправена под яркото пустинно слънце на оголената шиста близо до „Бюика“, Лора наблюдаваше как Стефан прехвърля ремъка на автоматата през дясното рамо. Автоматът висеше свободно и не пречеше на раницата с книгите.

– Чудя се дали да го взема – каза той. – Ако нервнопаралитичният газ действа така, както се предполага, може би няма да ми трябва даже пистолет, да не говорим за автоматата.

– Взemi го – каза мрачно Лора.

Той кимна:

– Права си. Кой знае.

– Жалко, че няма няколко гранати – обади се Крис. – Гранатите щяха да свършат работа.

– Да се надяваме, че там нещата няма да тръгнат чак толкова зле – отговори Стефан.

Той освободи предпазителя на пистолета и го стисна готов за стрелба в дясната ръка. Хвана бутилката „Вексън“ за тежката дръжка, подобна на дръжката на пожарогасител, повдигна я с лявата ръка и изпробва как ще реагира раненото рамо на тежестта.

– Боли малко – каза той. – Дърпа ме в ръката. Но не е лошо и ще мога да се справя. Бяха прерязали жицата на спусъка, за да се задейства ръчното разпръскване. Стефан мушна пръст в халката за освобождаване на газа.

След приключване на работата през 1944 година, щеше да предприеме едно последно пътуване пак до тяхното време, 1989 година и според плана трябваше да пристигне само няколко минути след тръгването. Сега той каза:

– Ще се видим съвсем скоро. Няма да усетите, че съм отсъствал. Внезапно Лора се уплаши, че Стефан никога вече няма да се върне.

Докосна лицето му и го целуна по бузата:

– Успех, Стефане. Това не беше целувка на влюбена или даже обещание за страст: само нежна приятелска целувка, жест на жена, която отдава вечна благодарност, но не и сърцето си. По очите му пролича, че е разбрал всичко. Дълбоко в себе си, въпреки изблиците на хумор, Стефан беше меланхоличен и на Лора и се искаше да е в състояние да го направи щастлив. За нейно съжаление дори не можеше да се преструва, че изпитва нещо повече и в същото време съзнаваше колко прозрачна за него ще е всяка преструвка.

– Искам да се върнеш – каза Лора. – Наистина. Много.

– Това е достатъчно – отвърна Стефан и се обърна към Крис. – Грижи се за майка си, докато ме няма.

– Ще се опитам – обеща Крис, – но тя се справя доста добре и сама.

Лора придърпа момчето към себе си. Стефан повдигна трийсетфунтовата бутилка „Вексън“ и натисна разпръсквателя.

Газът излиташе под високо налягане със съскане, подобно на цяла дузина змии. Лора за миг изпадна в паника, защото реши, че глътнатите капсули няма да ги предпазят от нервнопаралитичния газ, те ще се строполят на земята, сгърчени от мускулни спазми и конвулсии и ще умрат след трийсет секунди. „Вексън“ нямаше цвят, но за миризмата и вкуса не можеше да се каже същото: дори на открито, където бързо се разсейваше, тя долавяше сладка миризма на кайсии и тръпчив, тежък, сладникав вкус на лимонов сок и прокиснало мляко. Но освен миризмата и вкуса не усети никакъв отрицателен ефект.

Стефан държеше пистолета вдигнат пред гърдите си, с един пръст бръкна под ризата и натисна копчето на колана три пъти.

* * *

Фон Манщайн пръв забеляза черната кола на площадката с бял пясък и бледа скала на няколкостотин ярда източно от шосето. Посочи я на останалите.

Разбира се, от такова разстояние Клитман не можеше да разпознае марката, но беше сигурен, че са попаднали на колата, която търсеха. Трина души стояха един до друг близо до колата, в далечината представляваха смътни фигури, трептящи като мираж под слънцето на пустинята, но Клитман различи двама възрастни и едно дете.

Изведнъж единият от възрастните се стопи. Това не беше игра на въздуха и светлината в пустинята, фигурата не затрептя отново след секунди. Тя изчезна и Клитман разбра, че е видял Стефан Кригер.

– Той се върна! – изуми се Брахер.

– Защо да се връща – усъмни се фон Манщайн, – когато всички в института са готови да го разкъсат?

– Още по-лошо – обади се Хубач зад лейтенанта. – Той дойде в 1989 година няколко дни преди нас. Значи изборният от него колан ще трябва да го е върнал в същото време, в същия ден, когато Кокошка стреля по него, само единадесет минути след като Кокошка стреля. А ние знаем, че той изобщо не се върна тогава. Какво по дяволите става тук?

Клитман също се разтревожи, но нямаше време да размишлява. Неговата задача беше да ликвидира жената и нейния син, ако не и самия Кригер. Той извика: „Готови!“ и намали скоростта на „Тойотата“, за да погледне надолу покрай насипа.

Хубач и Брахер още в Палм Спрингз бяха извадили автоматите от дипломатическите куфарчета. Сега се въоръжи и фон Манщайн.

Едно хълмче се изравняваше по височината със шосето. Клитман рязко отклони „Тойотата“ от платното надолу по наклона през пустинната повърхност право към жената и момчето.

* * *

Когато Стефан задейства колана, въздухът натежа и Лора усети, че я притиска някаква огромна, невидима тежест. Изкриви лице от неприятната миризма на горещи електрически проводници и изгоряла изолация, над която се разнесоха дъх на озон, а отдолу остана кайсиевият мирис на газа „Вексън“. Атмосферното налягане растеше, миризмите все по-силно се смесваха и Стефан напусна нейния свят с внезапен остър звук като излитане на тапа. За миг и се стори, че остава без въздух, после краткият вакуум се запълни от вихрена гореща вълна с лек пясъчен мирис на пустиня. Силно притиснат до Лора, Крис възкликна:

– Ау-у! Какво нещо! Мамо, нали беше страхотно? Тя не отговори, защото забеляза бяла кола, която излезе от щатско шосе 111 и подкара през пустинята. Колата се насочи към тях и заподскача с увеличаването на скоростта. – Крис, бягай пред „Бюика“. Не си показвай главата!

Момчето видя приближаващата кола и се подчини без никакви въпроси.

Лора изтича до отворената врата на „Бюика“ и грабна един автомат от седалката. Отстъпи назад, застана до отворения багажник и се обърна с лице към идващата кола. Беше на не по-малко от двеста ярда и бързо скъсяваше разстоянието. Слънчевите лъчи играеха и се отразяваха по

хромираните части и святкаха върху предното стъкло.

Лора се замисли дали пътниците не са невинни хора, а не германски агенти от 1944 година. Вероятността обаче беше така нищожна, че не можеше да я възпре. Съдбата се бори да възстанови предопределения модел. Не. По дяволите, не!

Когато бялата кола наближи на по-малко от сто ярда, Лора изстреля два откоса и видя, че автоматът е пробил най-малко две дупки в предното стъкло. То веднага се напука. Колата (сега вече се виждаше, че е „Тойота“) се завъртя на триста и шейсет градуса, после на още деветдесет сред облаци прах и откъснати, все още зелени тръни. Спря на петдесетина ярда, предницата сочеше на север, шофьорът остана от далечната страна.

Точно оттам се отвориха вратите. Лора разбра, че пътниците се измъкнаха от колата приведени, макар и да не ги виждаше. Пак стреля не защото се надяваше да ги улучи през „Тойотата“, а с намерението да пробие резервоара – тогава можеше за късмет някой от минаващите през метала куршуми да предизвика искра, да подпали бензина и да обгърне във внезапни пламъци хората, които се притискаха към далечния край на колата. Но Лора изпразни целия удължен пълнител на автомата без да причини пожар, въпреки че почти сигурно бе направила резервоара на решето.

Лора захвърли автомата, отвори задната врата на „Бюика“ и грабна другия зареден „Узи“. Взе също револвера от предната седалка, без да изпуска от поглед бялата „Тойота“ за повече от една-две секунди. Съжали, че Стефан не бе оставил третия автомат.

От другата кола, на петдесетина ярда един от въоръжените мъже откри огън с автоматично оръжие и вече нямаше никакво съмнение кои са те. Лора клекна до „Бюика“, куршумите глухо удряха по отворения капак на багажника, пръснаха задното стъкло, разкъсаха задните калници, рикошираха в бронята, отскачаха от скалата наоколо с остро прашене и вдигаха облачета разпрасан бял пясък.

Лора чу как няколко куршума разсичат въздуха покрай главата и – смъртоносен, свирещ, шепнеш вой. Тя заотстъпва към предната част на „Бюика“, без да се отдалечава от него, мъчеше се да не се превърне в лесна мишена. След миг беше до Крис, притиснат към решетката на „Бюика“. Човекът от „Тойотата“ спря стрелбата.

– Мамо! – извика Крис ужасен.

– Всичко е наред – каза Лора като се стараяше с всички сили да поярва на думите си. – Стефан ще се върне най-много след пет минути,

миличък. Той има още един автомат и това ще наклони везните. Ще се оправим. Просто трябва да ги задържим няколко минути. Само няколко минути.

* * *

Коланът на Кокошка върна Стефан в института за миг. Той влезе през вратата с отворената бутилка „Вексън“. Натискаше дръжката и спусъка толкова силно, че го заболя ръката и болката запълзя нагоре към раненото рамо.

От мрака на входа се виждаше малка част от лабораторията. Забеляза двама души в тъмни костюми, които надничаха в далечния край на вратата. Много приличаха на гестаповски агенти – всички тези типове бяха като излезли от един калъп дегенерати и фанатици. Стефан с облекчение установи, че те не го виждат така ясно, както той ги виждаше. Поне за момента щяха да го вземат за Кокошка.

Стефан тръгна напред със съскащата бутилка „Вексън“ в протегнатата лява ръка и пистолета в дясната. Нервно парализираният газ поразил хората в лабораторията още преди да разберат, че има нещо нередно. Те паднаха на пода пред повдигнатия праг на вратата. Докато Стефан прекрочи в лабораторията, те вече се гърчеха в агония. Бяха повърнали конвулсивно. От ноздрите им течеше кръв. Първият лежеше на една страна, риташе и стискаше с ръце гърлото си; другият беше свит като неродено бебе в утробата и с изкривени пръсти страшно си дереше очите. Близко до пулта за управление бяха паднали още трима познати на Стефан в лабораторни престилки – Хьопнер, Айке и Шмаузер. Деряха се като полудели или побеснели. Петимата умиращи се мъчеха да крещат, но гърлата им бяха отекли мигновено – от устата им излизаха съвсем слаби, жални, смразяващи звуци като скимтене на измъчени животинчета. Стефан застана между тях, физически не беше засегнат, но изпитваше отвращение и ужас. След трийсет-четиридесет секунди те бяха мъртви.

Използването на „Вексън“ срещу тези хора беше жестоко възмездие, защото не друг, а покровителствани от нацистите учени синтезираха първия нервнопаралитичен газ през 1936 година, органофосфорен естер, наречен „табун“. Практически всички следващи нервнопаралитични газове, които убиваха чрез намеса в предаването на нервни електрически импулси, бяха свързани със същото химично съединение. Включително газът „Вексън“. Тези хора от 1944 година бяха убити с оръжие от бъдещето, но това вещество произхождаше от тяхното изкривено общество, ориентирано към смъртта.

И все пак Стефан не изпита никакво удовлетворение от смъртта на петимата. Беше виждал толкова убийства в живота си, че го отблъскваше даже изтребването на виновниците в името на невинните, даже убиването в служба на справедливостта.

Сложи пистолета на един лабораторен плот, свали автомата от рамото и също го остави настрана.

От джоба на джинсите извади жица с дължина около една педя, за да закрепил отворената бутилка. Излезе в коридора и я сложи по средата. След няколко минути газът щеше да се разпространи из цялата сграда през стълбищата, асансьорните шахти и отдушниците.

С изненада забеляза, че само дежурните лампи осветяваха коридора и другите лаборатории на етажа изглеждаха празни. Стефан остави газа да изтича, върна се до пулта за програмиране в главната лаборатория и погледна датата и часа на завръщането с колана на Хайнрих Кокошка. Беше девет часа и единадесет минути вечерта на шестнадесети март.

Това беше невероятен късмет. Стефан очакваше да се върне в института по такова време, когато повечето служители ще са в института – някои почваха работа още в шест часа сутринта, други оставаха чак в осем вечерта. В такъв случай поне стотина тела щяха да се търкалят из четириетажната сграда. При откриването им щеше да се разбере, че само Стефан Кригер с помощта на колана на Кокошка е проникнал от бъдещето през вратата на института и всичко наоколо е негово дело. Щяха да се досетят, че не е дошъл просто да избие заварените в института сътрудници, че се е подготвил за нещо друго и щяха да започнат основно проучване, за да разкрият замисъла и да противодействат на нанесените загуби. Но сега..., ако сградата беше наистина почти безлюдна, той можеше да се справи с малкото трупове по такъв начин, че да прикрие присъствието си и да насочи всички подозрения към мъртвите.

След пет минути бутилката „Вексън“ се изпразни. Газът беше плъзнал навсякъде из сградата, с изключение на помещенията на охраната до предния и задния вход, защото те имаха отделна вентилационна система. Стефан мина от етаж на етаж, от стая в стая, търсеше още жертви. Единствените, които откри, лежаха в мазето – това бяха животните, първите пътешественици във времето. Жалната гледка на техните трупове го натъжи поне толкова, колкото видът на петимата обгазени, ако не и повече.

Стефан се върна в главната лаборатория, взе пет от специалните колани от един бял шкаф и ги закопча на труповете върху дрехите. Бързо програмира наново вратата, за да изпрати телата приблизително на шест

милиарда години напред в бъдещето. Някъде беше чел, че след шест милиарда години слънцето ще се превърне в нова звезда или ще е загинало, а му се искаше да отпрати петте тела там, където нямаше да има жива душа да ги забележи или да използва коланите за връщане през вратата.

Справянето с мъртвите в тихата, пуста сграда беше много зловещо преживяване. Неведнъж Стефан замръзваше на място, убеден, че е чул прокрадващи се стъпки. Няколко пъти дори спираше заниманията си и тръгваше да открие източника на въображаемия звук, но не намери нищо. Веднъж погледна единия от трупове зад себе си, почти сигурен, че безжизненото тяло е почнало да се надига и лекото драскане, което сякаш бе дочул, идваше от студената му ръка, протегната да се вкопчи в машината, за да се опре и да се изправи. Чак тогава Стефан разбра колко е увреден от гледането на толкова много смърт в продължение на години наред.

Довлече вонящите трулове при вратата един по един, натика ги до точката на пренасяне и ги избута през силовото поле. Те тупваха през невидимия вход във времето и изчезваха. Някъде в невъобразимо далечното бъдеще щяха да се появят отново или на отдавна студена и мъртва земя, лишена даже от растителност и насекоми, или в празното безвъздушно пространство на мястото на погълнатата от избухналото слънце планета.

Стефан много внимаваше да не престъпи чертата на пренасянето. Ако се прехвърлеше неочаквано във вакуума на открития космос след шест милиарда години, щеше да загине още преди да успее да натисне копчето на колана и да се върне в лабораторията.

Работата по махането на труповете и разчистването на всички следи от мръсотията около убийството го умори. За щастие от нервнопаралитичния газ нямаше никакви видими остатъци. Не се наложи да изтрива всички повърхности в института. Простреляното рамо пулсираше болезнено, както в първите дни след раняването.

Но поне хитро бе заличил следите. На сутринта щеше да изглежда като че ли Кокошка, Хьопнер, Айке, Шмаузер и двамата гестаповци са повярвали в обречеността на Третия Райх и са избягали в бъдещето, за да намерят мир и изобилие.

Спомни си за животните в мазето. Ако ги оставеше в клетките, щяха да направят изследвания, за да проучат причините за смъртта и вероятно резултатите щяха да хвърлят сянка на съмнение върху теорията, че Кокошка и останалите са избягали през вратата. И отново подозренията

сяха да паднат първо върху Стефан Кригер. По-добре беше животните да изчезнат. Това щеше да е загадка, но нямаше да насочва пряко към института, както състоянието на труповете.

Парещата, пулсираща болка в рамото ставаше все по-остра, докато вземаше чисти лабораторни престилки за погребални савани и връзваше с връв на вързопи по няколко животни. Изпрати ги на шест милиарда години напред в бъдещето без колани. Донесе от коридора празната бутилка от газа и също я отправи в другия край на времето.

Най-сетне беше готов за двете решаващи пътувания, за които се надяваше, че ще доведат до пълната разруха на института и сигурното поражение на нацистка Германия. Пак отиде до пулта за управление на вратата и извади от задния джоб на джинсите сгънато листче, което съдържаше резултатите от многодневните изчисления, направени от него и Лора на персоналния компютър „Ай Би Ем“ в къщата в Палм Спрингз.

Ако би могъл да се върне от 1989 година с достатъчно взривни материали, за да превърне института в димящи развалини, той щеше да свърши работата сам, веднага, на място. Но освен тежката бутилка „Вексън“, раницата с шестте книги, пистолета и автомата, нямаше да може да носи повече от четиридесет-петдесет фунта пластични експлозиви, а такова количество не беше достатъчно. Поставеният от него взрив на тавана и в мазето беше махнат от Кокошка преди няколко дни според местното време. Би могъл да се върне от 1989 година с няколко туби бензин и да се опита да изгори сградата до основи, но много научни документи бяха заключени в огнеупорни шкафове, до които даже той нямаше достъп и само една опустошителна експлозия можеше да ги разбие и да предаде съдържанието им на огъня. Вече не можеше да унищожи института сам. Но знаеше кой е в състояние да му помогне.

Като гледаше получените с помощта на компютъра числа, Стефан препрограмира вратата, за да го отведе на три дена и половина в бъдещето спрямо вечерта на шестнадесети март. Географски щеше да пристигне на британска земя, в сърцето на обширни подземни убежища под правителствената сграда на парка Сейнт Джеймз до Сториз Гейт, където бяха построени противовъздушни канцеларии и жилища за министър-председателя и други официални лица по време на „светкавичната война“ и където все още се намираще Военния кабинет. По-конкретно, Стефан се надяваше да пристигне в една определена заседателна зала в седем часа и тридесет минути сутринта. За пътуване с такава точност единствено знанията и компютрите от 1989 година можеха да позволят сложните изчисления за определяне на необходимите координати в

пространството и времето.

Без никакво оръжие, само с раницата с книгите, Стефан влезе през вратата, мина точката на пренасяне и се материализира в ъгъла на заседателна зала с нисък таван, в центъра, на която стоеше голяма маса, заобиколена от дванадесет стола. Десет от столовете бяха празни. Имаше само двама души. Единият беше секретар в британска военна униформа, с писалка в едната ръка и бележник в другата. Вторият човек, който диктуваше спешно послание, беше Уинстън Чърчил.

16.

Приведен зад „Гойотата“, Клитман си помисли, че ако бяха маскирани като циркови клоуни, едва ли щяха да са по-неподходящо облечени за сегашната задача. Пустинята наоколо беше главно в бяло и бежово, бледорозово и прасковено, с оскъдна растителност и съвсем малки скални образувания с достатъчно големи размери да послужат за укритие. В черните костюми, тръгнаха да заобикалят в гръб жената, щяха да се открояват като хлебарки върху сватбена торта.

Хубач, който стоеше близо до предната част на „Гойотата“ и стреляше с автомата на къси откоси срещу „Бюика“, отпусна оръжието. – Мина към предницата на колата заедно с момчето, не се вижда.

– Местните власти скоро ще се появят – каза Брахер и погледна на запад към щатско шосе 111, после на югоизток в посока на патрулната кола, която бяха блъснали от шосето преди четири мили.

– Сваляйте саката – каза Клитман и се съблече. – Белите ризи по-добре се сливат с пейзажа. Брахер, ти оставаш и пазиш оная мръсница да не се измъкне оттук. Фон Манщайн и Хубач, вие ще опитате да заобиколите отдясно. Дръжте се на разстояние и не излизайте от едно прикритие, докато не си набележите следващото. Аз ще мина на север и после на изток, от лявата страна.

– Да я убием ли, без да разпитваме за Кригер? – попита Брахер.

– Да – отсече Клитман. – Прекалено тежко въоръжена е, за да я заловим жива. Освен това се обзалагам, че Кригер ще дойде при тях, ще се върне през вратата след няколко минути и ще можем по-лесно да се справим с него като пристигне, ако вече сме премахнали жената. Тръгвайте сега. Хайде.

Хубач и след няколко секунди фон Манщайн напуснаха прикритието на „Гойотата“, снениха се надолу и бързо изтичаха в посока юг-

югоизток.

Лейтенант Клитман се насочи на север от „Тойотата“ с автомат в ръка. Тичаше прегърбен към хилавото прикритие на разпрострян мескистов храст, по който се бяха закачили тръни.

* * *

Лора се поизправи и надникна през предната броня на „Бюика“ точно навреме, за да види двама мъже с бели ризи и черни панталони, които се затичаха от „Тойотата“ на изток и в същото време извиваха на юг, очевидно с намерението да я заобиколят в гръб. Тя се изправи и изстреля къс ред по първия мъж, който се стрелна към щръкнала като зъб скала и благополучно изчезна зад нея.

Като чу изстрелите, вторият се просна в плитка вдлъбнатина, която не го скриваше изцяло, но при този ъгъл на стрелба и на такова разстояние Лора едва ли можеше да го улучи, затова тя реши да не хаби повече куршуми. Отгоре на всичко не само видя къде се скри вторият, но и трети въоръжен човек откри огън по нея иззад „Тойотата“. Куршумите отскачиха от „Бюика“, минаха на няколко пръста от Лора и я принудиха пак да се сниши. Стефан щеше да се върне само след три-четири минути. Не много. Никак даже. И все пак цяла вечност. Крис седеше с гръб до предната броня на „Бюика“, обгърнал колене с двете ръце и видимо трепереше.

– Дръж се, детенце – ободри го Лора.

Крис я погледна без да каже нищо. През всички ужаси, които преживяха последните няколко седмици, не го беше виждала толкова унил. Лицето му изглеждаше бледо и неподвижно. Беше разбрал, че играта на криеница изобщо не е била игра за останалите, само за него, че нищо всъщност не е лесно като на филм. Ужасяващото прозрение придаваше на погледа му мрачна безучастност, която изплаши Лора.

– Дръж се – повтори тя, после пропълзя край него към другата предна броня от страната на шофьора, където приклепна да проучи пустинята на север от тях.

Тревожеше се, че има и други, които я обкръжават по този фланг. Не можеше да ги допусне, оттам защото тогава „Бюикът“ нямаше да служи за барикада и нямаше накъде да бягат, освен през откритата пустиня, в която щяха да застрелят нея и Крис след по-малко от петдесетина крачки. „Бюикът“ беше единственото добро прикритие наоколо. Трябваше да го задържи между себе си и тях.

Не виждаше никого по северния фланг. Земята бе по-неравна в тази

посока, с няколко невисоки скали, няколко бели пясъчни дюни и несъмнено много вдлъбнатини колкото човешки ръст по пустинната повърхност, невидими от нейната позиция, където дори в момента можеше да се крие и да дебне някой. Но единствените движещи се предмети наоколо бяха три сухи тръни. Те се търкаляха бавно и хаотично, носени от лекия, непостоянен ветрец.

Лора се промуши покрай Крис и пак се върна при другата броня, тъкмо навреме, за да види, че двамата мъже в южна посока пак са се раздвижили. Бяха на стотина стъпки южно от нея, но само на около петдесет стъпки в права посока пред „Бюика“ и се приближаваха застрашително бързо. Мъжът отпред се привеждаше и лъкатушеше в своя бяг, а другият отзад беше посмел: може би си мислеше, че Лора ще съсредоточи вниманието си върху първия. Лора го надхитри – тя се изправи, наклони се встрани от „Бюика“ колкото трябваше като се мъчеше да не излиза от прикритието и изстреля откос, който продължи две секунди. Човекът до „Гойотата“ откри огън по нея, за да прикрие приятелчетата си, но Лора успя да улучи втория бягащ достатъчно силно, за да го хвърли във въздуха и да го отпрати през бодливата манзанита.

Не го уби, но явно го извади от строя – пронизителните писъци на агонизиращ несъмнено издаваха, че е смъртно ранен.

Лора пак приклепна под огневата линия и усети, че жестоко се усмихва. Силно се радваше на болката и ужаса, които се съдържаха в писъците на ранения. Дивата и реакция, първобитната мощ на нейната кръвожадност и жажда за мъст я стреснаха, но не се помъчи да се отърси от тях, защото долавяше, че ще бъде по-добър и по-умен боец, ако е във властта на този първичен гняв. Един падна. Може би имаше само още двама.

И Стефан щеше да дойде скоро. Колкото и дълго време да изискваше работата му през 1944 година, той щеше да програмира вратата да го върне малко след тръгването. Щеше да се присъедини към Лора и да влезе в битката само след две-три минути.

17.

Министър-председателят случайно гледаше право към Стефан в мига, когато се материализира, но мъжът в сержантската униформа го усети по електрическия заряд, който съпътстваше пристигането. Хиляди ярки змийчета синьобяла светлина се извиха около Стефан, сякаш

излизаха от самото му тяло. Може би силни гръмотевици и светкавици разтърсваха небето над тези подземия, но част от пренесената енергия на пътуването във времето се изразходва и тук с пращане, което изправи на крака униформения мъж от изненада и страх. Съскащи електрически змии пропълзяха по пода, нагоре по стените, събраха се за миг на тавана и се разсеяха без да засегнат никого – повреди се само голямата стенна карта на Европа, която прогоря на няколко места без да се подпали.

– Стража! – изкрещя сержантът. Беше невъоръжен, но очевидно бе съвсем сигурен, че викът му ще бъде чут и ще реагират бързо, защото повтори само още веднъж и не тръгна към вратата – Стража!

– Господин Чърчил, моля ви – каза Стефан, без да обръща внимание на сержанта. – Не съм дошъл да ви причиня нищо лошо.

Вратата се отвори и влязоха двама британски войници – единият с револвер, другият с карабина.

На скоропоговорка, уплашен, че ще го застрелят, Стефан изрече:

– Бъдещето на света зависи от това дали ще ме изслушате, сър, моля ви.

При всичките вълнения министър-председателят не бе помръднал от креслото. Стефан помисли, че е видял мигновен проблясък на изненада и може би дори припламване на уплаха по лицето на този велик човек, но не беше съвсем сигурен. Сега министър-председателят изглеждаше спокоен и невъзмутим, точно както на всички негови снимки, които Стефан беше виждал. Той махна на охраната:

– Почакайте.

Сержантът понечи да протестира, но министър-председателят каза:

– Ако е смятал да убива, щеше да го направи още с пристигането си. После се обърна към Стефан: – Забележително появяване, господине. По драматизъм може да съперничи на младия Лорънс Оливие.

Стефан не можа да съдържи усмивката. Тръгна от ъгъла, но видя как се наостри охраната, спря и заговори от разстояние:

– Сър, самият начин на пристигане ви подсказва, че не съм обикновен пратеник и че това, което имам да ви казвам, трябва да е... необичайно. Освен това въпросът е много деликатен и едва ли бихте пожелали да го чуе някой друг освен вас.

– Ако си въобразявате, че ще ви оставим насаме с министър-председателя – обади се сержантът, – вие... вие трябва да сте луд!

– Той може да е луд – каза министър-председателят, – но е дързък. Не можете да не признаете това, сержанте. Ако охраната го претърси и не намери оръжие, аз ще отделя на господина известно време, както ме

помоли.

– Но, сър, вие не знаете кой е той. Не знаете какъв е. Начинът, по който нахълта...

Чърчил го прекъсна:

– Зная как дойде, сержанте. И моля да запомните, че само вие и аз наистина знаем. От вас ще очаквам да мълчите за това, което видяхте тук точно както за всяка друга военна информация, считана за поверителна.

Сержантът се укроти, застана встрани и се втренчи в Стефан, докато охраната го претърсваше.

Не намериха оръжие, само книгите в раницата и няколко документа в джобовете на Стефан. Върнаха му документите, сложиха книгите на купчинка по средата на дългата маса и Стефан развеселено забеляза, че не са обърнали внимание на характера на томовете, които минаха през ръцете им.

С писалката и бележника в ръка, сержантът неохотно напусна залата заедно с охраната, както нареди министър-председателят. Вратата се затвори и Чърчил покани с жест Стефан да седне на освобождения от сержанта стол. Поседяха мълчаливо за кратко време и се наблюдаваха с интерес. После министър-председателят посочи димящия чайник върху подноса:

– Чай?

* * *

След двадесет минути, когато Стефан беше разказал съкратено своята история до половината, министър-председателят повика сержанта от коридора:

– Ще останем още малко, сержанте. Страхувам се, че ще трябва да отложим заседанието на военния кабинет с един час. Моля да уведомите всички и да поднесете моите извинения. След още двадесет и пет минути Стефан свърши. Министър-председателят зададе още няколко въпроса – учудващо малко, но добре обмислени и по същество. Накрая въздъхна и каза:

– Ужасно рано е за пура, предполагам, ако ми се иска да запуша. Ще се присъедините ли към мене?

– Не, благодаря ви, сър.

Както подготвяше пурата да я запали, Чърчил каза:

– Освен зрелищното ви пристигане, което наистина не доказва нищо друго освен съществуването на революционно средство за

придвижване, което не е задължително пътуване във времето, с какви други доказателства разполагате, за да убедите един здравомислещ човек, че подробностите във вашата история са верни?

Стефан очакваше подобно изпитание и се беше подготвил за него:

– Сър, тъй като съм бил в бъдещето и съм чел откъси от вашите спомени за войната, аз знаех, че ще сте в тази зала в този час, на тази дата. Освен това знаех какво ще правите тук във времето преди заседанието на военния кабинет. Министър-председателят смукна от пурата и вдигна вежди.

– Вие диктувахте послание до генерал Александър в Италия, за да изразите загрижеността си от начина на водене на битката за град Касино, довело до ужасни човешки жертви.

Чърчил остана непроницаем. Трябваше да е изненадан от познанията на Стефан, но не го насърчи даже с кимване или присвиване на очите. Стефан нямаше нужда от насърчение, защото знаеше, че говори истината.

– От спомените за войната, които впоследствие ще напишете, запомних встъпителните думи на посланието до генерал Александър, с диктовката на което още не бяхте свършили, когато пристигнах преди малко: „Бих искал да ми обясните защо преминаването до хълма при манастира на Касино и т.н., на един фронт от две-три мили, е единственото място, на което трябва непрекъснато да се оказва натиск“.

Министър-председателят пак дръпна от пурата, издуха дима и съредоточено заразглежда Стефан. Столовете им бяха само на няколко стъпки един от друг. Да си обект на замислено изучаване от страна на Чърчил се оказа по-притеснително, отколкото Стефан предполагаше. Най-сетне министър-председателят проговори:

– И вие сте получили тази информация от нещо, което ще напиша в бъдеще?

Стефан се изправи, взе шестте дебели тома, които охраната беше извадила от раницата – преиздания с меки корици на фирмата „Хотън Мифлин“ за по девет долара и деветдесет и пет цента – и ги разположи в края на масата пред Уинстън Чърчил:

– Това, сър, е вашата шесттомна история на Втората световна война, която се признава за най-меродавното отразяване на конфликта и се приема както за голям исторически труд, така и за голяма литературна творба.

Понечи да добави, че главно заради тези книги на Чърчил е присъдена Нобелова награда за литература пред 1953 година, но реши да не

изпада в такива откровения. Животът щеше да обеднее, ако от него се ограбеха такива големи изненади. Министър-председателят разгледа кориците и задните обложки на шестте книги и си позволи да се усмихне като прочете трите реда, цитирани от рецензията на литературната при-турка на „Таймз“. Отвори единият том и бързо прелисти страниците, без да се зачита никъде.

– Това не са изкусни фалшификации – увери го Стефан. – Която и страница да прочетете, ще разпознаете собствения неповторим глас, който не може да се сбърка с друг. Ще...

– Няма нужда да ги чета, вярвам ви, Стефан Кригер – Той отмести книгите и се облегна на стола. – Също така вярвам, че съм разбрал причините за вашето идване. Вие искате да направя въздушно нападение над Берлин, насочено право към района, където е разположен вашият институт.

– Да, господин министър-председателю, точно така. Трябва да се осъществи преди учените от института да са завършили изследванията върху материалите за ядреното оръжие, които бяха донесени от бъдещето, преди да са се споразумели за начина на разпространяване на тази информация сред германските научни среди, а това може да се очаква всеки момент. Трябва да действате преди да се върнат от бъдещето с нещо друго, което може да обърне хода на събитията срещу съюзниците. Ще ви посоча точното местоположение на института, американски и английски изстребители летят до Берлин денем и нощем още от първата година, в края на краищата...

– В Парламента силно негодуват против бомбардирането на градове, даже и да са вражески – отбеляза Чърчил.

– Да, но това не означава, че Берлин не може да се атакува. Разбира се, поради точно определената цел, мисията ще трябва да се извърши по светло. Но ако ударите този район, ако разрушите карето докрай...

– Съседните улици от всички страни ще трябва да се превърнат в развалини – продължи министър председателят. – Не можем да постигнем попадения с хирургическа точност само върху едно каре.

– Да, разбирам. Но вие трябва да издадете такава заповед, сър. В този район и то през следващите няколко дни трябва да се изсипят повече тонове взрив, отколкото на което и да е друго място в европейския театър на бойните действия през цялата война. От института трябва да остане само прах. Министър-председателят помълча минута-две, замислено загледан в тънката, синкава струйка дим от пурата. Накрая каза:

– Налага се да се консултирам с моите съветници, разбира се, но

смятам, че можем да подготвим и проведем бомбардировката най-рано след два дни, на двадесет и втори, а може би чак на двадесет и трети.

– Струва ми се, че това е достатъчно рано – каза Стефан с голямо облекчение. – Но не по-късно. За Бога, сър, не по-късно.

18.

Жената беше приклепнала до бронята на „Бюика“ откъм страната на шофьора и наблюдаваше пустинята северно от своята позиция, а Клитман я гледаше иззад купчина мескити и тръни. Тя не го виждаше. Когато се премести до другата броня и се обърна с гръб към Клитман, той веднага се изправи и затича приведен към следващото укритие – обрелена от ветровете скала, по-тясна от собствените му размери.

Лейтенантът проклинаше наум мокасините „Бали“, с които беше обут, защото подметките бяха прекалено хлъзгави за подобни действие. Сега вече изглеждаше глупаво да дойдат с мисията да убиват, облечени като млади преуспяващи бизнесмени или баптистки свещеници. Поне слънчевите очила „Рей Бан“ бяха полезни. Яркото слънце блестеше от всеки камък и всяка дюна: без очила нямаше да вижда напред така ясно, със сигурност щеше да стъпи накриво и да падне няколко пъти.

Тъкмо щеше да се засили към следващото прикритие, когато чу жената да стреля в другата посока. После долетя писък – толкова пронизителен и виещ, че не приличаше на човешки звук, а по-скоро на диво животното, заклещено в лапите на друг звяр, но все още живо.

Разтреперан, Клитман се скри в дълга, тясна пукнатина в скалната повърхност, където жената не можеше да го забележи. Припъльз по корем до ъгъла и се притаи като дишаше тежко. Вдигна глава да изравни височината на погледа със земята и забеляза, че е на петнайсетина ярда точно на север от задната врата на „Бюика“. Ако успееше да се придвижи само няколко ярда по на изток, щеше да попадне точно зад жената, в идеална позиция да я покоси.

* * *

Писъкът утихна.

Лора предположи, че вторият човек на юг от нея ще се задържи притиснат до земята за известно време, защото ще е уплашен от смъртта на своя партньор и пак се премести до другата предна броня. Пътем каза на Крис:

– Две минутки, детето ми. Най-много две минутки.

Притисна се в ъгъла на колата и огледа северния фланг. Пустинята изглеждаше безлюдна. Вятърът бе затихнал и даже тръните не помръдваха.

Ако бяха само трима, положително нямаше да оставят един до „Тойотата“, а другите двама да се опитват да я заобиколят от една и съща посока. Ако бяха само трима, двамата от южната и страна щяха да се разделят и единият щеше да тръгне на север. Значи имаше четвърти, може би дори пети човек, някъде там сред скалите, пясъците и пустинната растителност на северозапад от „Бюика“. Но къде?

19.

Стефан благодари на министър-председателя и стана да си ходи. Чърчил посочи книгите на масата и каза:

– Не бих искал да ги забравите. Ако ги оставите, изкушението да плагиатствам от самия себе си ще е твърде голямо.

– Това е черта на характера – отговори Стефан, – да не пожелаете да ви ги оставя точно заради това.

– Глупости! – Чърчил сложи пурата в един пепелник и се изправи. – Ако сега се слобия с вече написаните книги, няма да се задоволя с публикуването им този вид. Несъмнено ще намеря откъси, които се нуждаят от подобрене и ще прекарам следвоенните години, погълнат от безкрайни занимания с тях. И накрая, като ги завърша и публикувам, ще се окаже, че съм унищожил точно тези елементи, които са ги превърнали в класика за вашето бъдеще.

Стефан се засмя.

– Говоря сериозно – увери го Чърчил. – Казахте ми, че моята история ще е най-меродавната. За мен тази предварителна информация е напълно достатъчна. Ще я напиша както съм я написал, ако мога така да се изразя и няма да рискувам да гадая казаното от самия мене.

– Може би това е най-мъдро – съгласи се Стефан. Той заприбира шестте книги в раницата, Чърчил стоеше прав с ръце зад гърба и се полюшваше леко на пръсти.

– Толкова много неща искам да ви питам за бъдещето, за чието оформяне помагам. Неща, които ме интересуват повече от успеха на писателското поприще.

– Наистина трябва да вървя, сър, но...

– Да, зная – каза министър-председателят. – Няма да ви задържам. Но ми кажете поне едно нещо. Любопитството ми изгаря. Да видим... например какво ще стане със Съветите след войната?

Стефан се поколеба, затвори раницата и отговори:

– Господин министър-председател, за съжаление трябва да ви кажа, че Съветите ще станат много по-могъщи от Великобритания и само Съединените щати ще им съперничат.

За пръв път Чърчил изглеждаше изненадан:

– Тяхната ужасна система фактически ще доведе до икономически успех и благоденствие?

– Не, не. Тяхната система ще доведе до икономическа разруха, но ще създаде грамадна военна сила. Съветите безпощадно ще милитаризират цялото общество и ще премахнат всички дисиденти. Твърди се, че концлагерите им могат да се сравняват с тези на Райха.

Изречението на министър-председателя остана непроницаемо, но той не успя да прикрие тревогата в погледа:

– И все пак сега са наши съюзници.

– Да, сър. И без тях може би войната срещу Райха нямаше да бъде спечелена.

– О-о, щеше – възрази уверено Чърчил, – само че не толкова бързо. Той въздъхна:

– Казват, че политиката събира странни двойки в леглото, но военните съюзи правят още по-странни комбинации.

Стефан беше готов за отпътуване. Стиснаха си ръцете.

– Вашият институт ще бъде превърнат в отломки, трески, прах и пепел – обеща министър-председателят. – Имате моята дума.

– Не ми трябва гаранции – каза Стефан.

Той бръкна под ризата и натисна три пъти копчето, което задействаше връзката на колана с вратата. Още в същия миг се озова в института в Берлин. Излезе от цилиндричното устройство и се върна при пулта за управление на вратата. Бяха минали точно единадесет минути, откакто бе отпътувал към противовъздушните подземия под Лондон.

Рамото още го болеше, но не повече от преди. Все пак от неумолимото пулсиране постепенно го обземаше умора и той седна за малко на стола пред пулта да си почине.

После с цифрите, получени от компютъра през 1989 година програмира вратата за предпоследното си пътуване. Този път щеше да отиде с пет дена напред в бъдещето, в единадесет часа вечерта в двадесет и първи март в друго противовъздушно подземно скривалище – не в Лондон,

а в Берлин. Когато вратата беше подготвена, Стефан влезе вътре. Този път не взе шесттомната история на Чърчил. При пресичането на точката на пренасяне през вратата познатият неприятен гъдел премина от кожата навътре към плътта чак до костния мозък, после по обратния път до кожата.

Подземието без прозорци, в което пристигна Стефан, се осветяваше от една-единствена лампа на писалището в ъгъла и за миг от пропукващата светлина при появяването му. В странния блясък ясно се очертаваше Хитлер.

20.

Една минута.

Лора и Крис се притискаха до „Бюика“. Без да помръдва, Лора погледна първо на юг, където знаеше, че се крие един човек и после на север, където подозираше, че лежат укрити други врагове.

Пустинята бе обхваната от неестествено спокойствие. Безветреният ден напомняше бездиханен труп. Слънцето, така обливаше сухата равнина, че земята изглеждаше по-малко потънала в светлина от небето. Някъде в далечината яркото небе се сливаше с ярката земя почти без разграничителна линия – хоризонтът всъщност бе изчезнал. Температурата беше не повече от двацет и пет градуса, но всичко, всеки храст, всяка скала и дюна, всяко стръкче изглеждаха запоени от горещината. Една минута.

Сигурно оставаше не повече от минута до връщането на Стефан от 1944 година и той щеше много да помогне не само защото носеше автомат „Узи“, но и защото беше нейният пазител. Нейният пазител. Лора вече знаеше какъв е неговият произход, разбираше, че не е свръхестествен и все пак в известен смисъл за нея той оставаше приказен, способен да прави чудеса. Никакво движение на юг. Никакво движение на север.

– Те идват – каза Крис.

– Ще се оправим, миличък – тихо отвърна Лора. Сърцето и обаче лудо биеше от страх и в същото време я болеше от предусещана загуба, сякаш подсъзнателно долавяше, че нейният син, единственото дете, което би могла да има, детето, което изобщо не е трябвало да се ражда, вече го няма и то не защото не умееше да го защитава, а защото съдбата не допускате да бъде измамена.

Не, по дяволите, не. Този път щеше да победи предопределеното.

Щеше да опази детето си. Нямахше да го загуби както загуби през годините толкова много хора, които обичаше. Той беше неин. Той не принадлежеше на съдбата. Не принадлежеше на предопределеното. Беше неин. Той беше неин.

– Ще се оправим, миличък.

Само половин минута. Внезапно на юг нещо се раздвижи.

21.

В частния кабинет на Хитлер в берлинския му бункер пренесената енергия на пътуването във времето със съскане изтече край Стефан на ослепително бляскащи змийчета, стотици лъкатушни пътечки по пода и бетонните стени, точно както в подземната заседателна зала в Лондон. Но яркото и шумно явление не привлече охраната от другите помещения, защото в този момент Берлин беше атакуван за пореден път от съюзническите бомбардировачи. Бункерът се тресеше от ударите на мощните бомби далеч горе в града и даже на тази дълбочина тътенът на падението прикри особените звуци при пристигането на Стефан.

Хитлер се обърна на въртящия се стол с лице към пристигналия. Не прояви учудване, също както Чърчил, но естествено за разлика от министър-председателя той знаеше за дейността на института и веднага съобрази как Стефан се е материализирал в частния му кабинет. Освен това го познаваше като син на отдавнашен верен поддръжник и офицер от СС, работил дълго време за делото.

Стефан не очакваше по лицето на Хитлер да се изпише изненада, но се надяваше да види как лешоядските черти се изкривяват от страх. В края на краищата, ако фюрерът бе прочел гестаповските рапорти за състоянието на института, което със сигурност бе направил, той знаеше за обвиненията срещу Стефан, че е убил Пенловски, Януская и Фолкау преди шест дена, на петнадесети март и е избягал после в бъдещето. Вероятно смяташе, че Стефан идва тайно от преди шест дена, малко преди да убие учените с намерението да ликвидира и него. Но даже и да беше уплашен, успяваше да контролира страха си: остана на място, спокойно отвори едно чекмедже и извади оттам „Люгер“.

Още при изпразването на последните електрически заряди Стефан изхвърли напред ръка в нацисткия поздрав и каза с цялата престорена жар, на която бе способен:

– Хайл Хитлер!

За да докаже веднага липсата на враждебни намерения, той падна на едно коляно, сякаш коленичеше пред църковен олтар и сведе глава, за да демонстрира, че е лесна и несъпротивляваща се мишена.

– Майн фюрер, идвам при вас да очистя опетненото си име и да ви предупредя за съществуването на предатели в института и в контингента на Гестапо, който отговаря за неговата сигурност.

Дълго време диктаторът не продума.

Далече отгоре ударните вълни на мощната бомбардировка преминаваха през земята, през дебелите двадесет стъпки стени от стоманобетон и изпълваха бункера с непрекъснати, ниски, зловещи звуци. При всеки бомбен удар наблизко трите картини, взети от Лувъра след превземането на Франция, тракаха по стените, а на писалището на фюрера високият меден съд, пълен с моливи, издаваше глух, вибриращ звук.

– Стани, Стефано – каза Хитлер. – Седни тук.

Той посочи кафяво кожено кресло, един от едва петте мебели в тесния кабинет без прозорци. Сложи „Люгера“ на писалището, все пак наблизко да е под ръка.

– Не само заради твоята чест, но и заради честта на баща ти и на СС се надявам наистина да си невинен, както твърдиш.

Стефан заговори твърдо, защото знаеше колко високо цени твърдостта Хитлер. В същото време не забравяше да проявява престорена почтителност, сякаш наистина вярваше, че се намира в присъствието на човек, възплътил в себе си духа на германския народ, неговото минало, настояще и бъдеще. Страхопочитанието на някои подчинени допаднало на Хитлер даже повече от твърдостта. Тънък беше ледът, по който Стефан стъпваше, но това не беше първата му среща с него, имаше известен опит в предразполагането на този мегаломан, тази усойница в човешки образ.

– Майн фюрер, не аз съм убиецът на Владимир Пенловски, Януская и Фолкау. Кокошка ги уби. Той измени на Райха, заварих го в залата за документацията на института веднага след като беше ликвидирал Януская и Фолкау. Там стреля в мене – Стефан сложи дясната ръка върху гръдния кош горе вляво. – Мога да ви покажа раната, ако желаете. Прострелян, избягах от него в главната лаборатория. Бях поразен, не знаех колко души от института са замесени в диверсията. Не знаех на кого мога да се доверя, затова ми оставаше само един начин да се спася – избягах през вратата в бъдещето преди Кокошка да успее да ме залови и да ме довърши.

– В рапорта на полковник Кокошка е изложена съвсем друга

версия. Според него той е стрелял при бягството ти през вратата след като ти си убил Пенловски и останалите.

– Ако това беше истина, майн фюрер, щях ли да се върна тук и да се опитвам да защита името си? Ако бях предател, ако на бъдещето вярвах повече, отколкото на вас, нямаше ли да остана на сигурно място в онова бъдеще вместо да се връщам при вас?

– Наистина ли беше на сигурно място там, Стефане? – попита Хитлер и се усмихна лукаво. – Доколкото знам, по дирите ти в онова далечно време тръгнаха два гестаповски екипа и после една група от СС.

Стефан се сепна от споменаването на есесовската група, защото се сети, че това трябва да са хората, пристигнали в Палм Спрингз по-малко от час преди тръгването му, тези, които причиниха светкавицата в ясно-то небе над пустинята. Изведнъж се разтревожи за Лора и Крис, защото беше убеден, че СС са много по-предани и способни да убиват, отколкото Гестапо.

Разбираше също, че Хитлер не е информиран за превъзходството на една жена над стрелците от Гестапо. Фюрерът смяташе, че Стефан им се е противопоставил сам и не допускаше, че е бил в безсъзнание по време на схватките. Това добре се съчетаваше с лъжите, които възнамеряваше да изрече, затова каза:

– Майн фюрер, справих се с тези хора, които ме преследваха, да, и то напълно съзнателно, защото знаех, че са ви предали, че искат да ме убият, за да не се завърна и да не ви предупредя за диверсантското гнездо, което действаше и действа в института. Оттогава Кокошка е изчезнал – прав ли съм? Същото се е случило с още петима от института, доколкото разбрах. Те не вярваха в бъдещето на Райха, страхуваха се от скорошно разкриване на ролята им в убийствата на петнадесети март и са избягали в бъдещето, укрили са се в друга епоха. Стефан млъкна, за да може Хитлер да осмисли думите му.

Експлозиите отгоре заглъхнаха. Настъпи затишие след бомбардировката, а Хитлер през това време настойчиво го наблюдаваше. Изпитателният му поглед беше точно толкова пряк, колкото на Уинстън Чърчил, но сега липсваше откритата, пряма човешка оценка, така характерна за отношението на министър-председателя. Вместо това Хитлер преценяваше Стефан от позицията на самопровъзгласилото се божество, което търси у сътворените от него същества опасни мутации. Злонамерено беше това божество, то обичаше не своите създания, а само тяхното послушание. Най-сетне фюрерът проговори:

– Ако има предатели в института, какви са целите им?

– Да ви подведат – отговори Стефан. – Представят ви фалшива информация за бъдещето с надеждата да ви подтикнат към сериозни военни грешки. Казали са ви, че през последната година и половина от войната практически всички ваши военни решения ще се окажат погрешни, но това не е вярно. Така както стоят нещата в бъдещето, вие ще загубите войната със съвсем малка разлика в силите. Само няколко промени в стратегията ще ви донесат победа.

Лицето на Хитлер се изопна, очите се присвиха не заради подозренията към Стефан, а заради внезапна мнителност към всички онези хора от института, които му казваха, че в следващите няколко дни ще направи фатални военни грешки. Стефан идваше да възвърне вярата му в собствената непогрешимост, този луд човек просто изгаряше от нетърпение да повярва отново в своя гений.

– Няколко малки промени в стратегията? – попита Хитлер.

– И какви са те?

Стефан набързо обобщи шест военностратегически изменения, които, по негови думи, щели да се окажат решаващи за някои предстоящи ключови сражения. Всъщност промените нямаше да се отразят на крайния резултат и въпросните битки не представляваха първостепенни събития през остатъка от войната.

Но фюрерът искаше да вярва, че е бил по-скоро почти победител, отколкото победен. Сега се вкопчи в съветите на Стефан като чиста истина, защото те предполагаша смела стратегия, твърде сходна с онова, което самият диктатор би утвърдил. Фюрерът се изправи и възбудено закрачи из кабинета:

– Още от първите рапорти на института почувствах, че има нещо погрешно в бъдещето, което описват. Усещах, че не е възможно така блестящо да се справя дотук с войната и изведнъж да затъна в толкова дълга поредица грешки. О, да, сега преживяваме мрачен период, но той няма да трае дълго. Когато съюзниците предприемат дългоочакваното нахлуване в Европа, те ще се провалят, ние ще ги натикаме обратно в морето – Хитлер говореше почти шепнешком, но с хипнотизираща страст, така добре позната от речите му. – При неуспешния си десант те ще изчерпят по-голямата част от резервите си. Ще им се наложи да отстъпват на широк фронт, няма да могат да възвърнат силата си и да предприемат нова офанзива в продължение на месеци. Междувременно ние ще заздравим позициите си в Европа, ще победим руските варвари и ще сме по-силни от всякога! Той спря на място, примигна, сякаш излизаше от самовнушен транс и каза:

– Да, а нахлуването в Европа? Казаха ми, че са го нарекли „Денят Д“. В рапортите от института се казва, че десантът на съюзниците ще е в Нормандия.

– Лъжи! – отговори Стефан.

Ето стигнаха до въпроса, който представляваше едничката цел на пътуването на Стефан до този бункер в мартенската вечер. Хитлер беше научил от института, че нормандският бряг ще е мястото на десанта. В предопределеното му бъдеще фюрерът щеше да прецени погрешно съюзниците, да се подготви за десант другаде и да остави Нормандия без достатъчна защита. Трябваше да бъде подтикнат да се придържа към стратегията, която би избрал, ако не съществуваше институтът. Трябваше да загуби войната, както съдбата повеляваше и сега на Стефан се падаше да подкопае влиянието на института и да осигури по такъв начин успеха на десанта в Нормандия.

22.

Клитман беше успял да се промъкне още няколко стъпки на изток покрай „Бюика“ и да заобиколи жената. Лежеше проснат зад ниска бяла скала със светлосини кварцови жилки и чакаше Хубач да се придвижи на юг. Тогава вниманието на жената щеше да се отвлече натам, Клитман щеше да изскочи от прикритието и да я нападне със стрелба в движение. Щеше да я разкъса на парчета преди да е успяла да се обърне, за да види лицето на своя палач.

„Хайде, сержанте, не се крий като страхлив евреин“, мислеше яростно Клитман. „Покажи се. Привлечи огъня върху себе си“. След миг Хубач се откъсна от прикритието и жената го забеляза. Тя проследи бягачия Хубач, а Клитман скочи иззад скалата с кварцовите жилки.

23.

Наведен напред в коженото кресло в бункера, Стефан каза:

– Лъжи, само лъжи, майн фюрер. Опитът да ви насочат лъжливо към Нормандия е ключовата част от заговора на диверсантите в института. Те искат да ви принудят да допуснете някаква огромна грешка, каквато всъщност не ви е писано да направите. Искат да се съсредоточите върху Нормандия, а десантът всъщност ще бъде в...

– Кале! – прекъсна го Хитлер.

– Да.

– Мислил съм, че ще е около Кале, доста по на север от Нормандия. Те ще пресекат Ламанша там, където е най-тесен.

– Прав сте, майн фюрер – потвърди Стефан. – На нормандския бряг наистина ще пратят войски на седми юни... Възшност щяха да пристигнат на шести юни, но времето щеше да е толкова лошо на шести, че германското главно командване нямаше да повярва в способността на съюзниците да проведат операцията в такова бурно море.

– ...но това ще са малобройни сили, диверсия с цел да изтегли вашите елитни панцерни дивизии към нормандския бряг, докато истинският фронт фактически ще се открие край Кале.

Тази информация залагаше на всички предразсъдъци на фюрера и на вярата му в собствената непогрешимост. Той пак седна на стола и удари с юмрук по писалището.

– Ето това лъха на реалност, Стефане. Но... виждал съм документи, избрани страници от военните истории, донесени от бъдещето...

– Фалшификации – каза Стефан като разчиташе на параноичното желание на Хитлер за правдоподобност на лъжата. – Вместо да ви покажат истинските документи от бъдещето, те са изработили фалшификации, за да ви подведат.

При добър късмет обещаната от Чърчил бомбардировка на института щеше да е утре, щеше да унищожи вратата, всеки, който би могъл да я възстанови и всички материали, донесени от бъдещето. Тогава фюрерът никога повече нямаше да има възможност да провери щателно истинността на Стефановите думи.

Хитлер поседя мълчаливо около минута, загледан в „Люгера“, напрегнато замислен. Над главите им бомбардировката още веднъж се засили, картините и моливите в медния съд пак затракаха.

Стефан тревожно изчакаваше да разбере дали са му повярвали.

– Как дойде при мене? – попита Хитлер. – Как успя да използваш вратата сега? Искам да кажа, че тя се охранява много строго след бягството на Кокошка и другите петима.

– Не дойдох при вас през вратата – обясни Стефан. – Пристигнах направо от бъдещето само с помощта на колана.

Това беше най-дръзката лъжа от всички, защото коланът не беше машина на времето, а само устройство, което довеждаше обратно до института човека, който го носеше. Стефан разчиташе, че невежеството на политиките ще го спаси: те знаеха по малко за всичко, което попадеше

под управлението им, но нито един въпрос не познавах в дълбочина. Разбира се, Хитлер знаеше за вратата и природата на пътуванията във времето, но само в общи линии – вероятно не разбираше повечето подробности като например механизма на действие на коланите. Ако Хитлер разбереше за идването на Стефан от института след завръщането му с колана на Кокошка, щеше да съобрази, че Кокошка и другите петима са били премахнати от Стефан и не са били изменници в края на краищата. Тогава цялата сложна версия за конспирацията щеше да рухне. А Стефан щеше да се прости с живота. Диктаторът намръщено запита:

– Използвал с колана без вратата? Възможно ли е това?

Стефан изрече отговора с пресъхнала от страх уста и все пак убедително:

– О, да, майн фюрер, много е лесно... да се пренастрои колана и да се използва не само като средство за прибиране до вратата, но и за свободно прескачане във времето. Имаме късмет, че това е възможно, защото в противен случай щеше да се наложи да използвам вратата, за да се добера дотук и щяха да ме възпрат евреите, които я контролират.

– Евреите? – сепна се Хитлер.

– Да. Конспирацията в института е организирана според мене от сътрудници с еврейска кръв, които са скрили своя произход.

Лицето на лудия се изопна още повече в пристъп на гняв.

– Евреи! Винаги все същият проблем! Навсякъде все същият проблем! Ето и сега, в института!

Като чу това изявление, Стефан разбра, че е върнал хода на историята към истинското и русло.

Съдбата се бори да възстанови предопределения модел.

24.

Лора каза:

– Крис, май е по-добре да се скриеш под колата. Още не беше свършила изречението, когато въоръженият мъж на югозапад от нея напусна прикритието си и затича към едно дърво под ъгъл спрямо нея и оскъдно-то скривалище зад една ниска дюна.

Лора скочи на крака, сигурна, че „Бюикът“ ще я предпази от мъжа в „Тойотата“ и откри огън. Първите десетина куршуми вдигнаха прах и парченца скала по петите на бягащия, но следващите го настигнаха и го удариха в краката. Той падна с вик и бе улучен още веднъж след като се

просна на земята. Превъртя се два пъти и падна през ръба на дерето надолу към дъното на тридесет стъпки дълбочина.

При падането на въоръжения човек Лора пак чу автоматична стрелба, но не от „Тойотата“, а зад себе си. Още преди да се обърне към заплахата, няколко куршума я улучиха в гърба и я тласнаха напред, с лице върху твърдата скала.

25.

– Евреи! – повтори Хитлер раздражено. И после:

– Ами онова ядрено оръжие, за което казват, че ще ни донесе победа във войната?

– Още една лъжа, майн фюрер. В бъдещето са направени много опити за разработката му, но нито един не е бил успешен. Това е измислица на заговорниците пак с цел да отклонят ресурсите и енергията на Райха в погрешна посока.

Изад стените се разнесе тътен, сякаш не се намираха под земята, а висяха високо в небето сред гръмотевична буря. Тежките рамки на картините се заблъскаха по бетона. Моливите заподскачаха в медния съд. Хитлер срещна погледа на Стефан и дълго го изучава. После каза:

– Предполагам, че ако не ми беше верен, щеше просто да дойдеш въоръжен и да ме убиеш в мига на пристигането.

Стефан беше премислил точно тази възможност, защото само убийството на Адолф Хитлер щеше да измие част от петното върху собствената му съвест. Но това щеше да е егоистично, защото с ликвидирането на фюрера можеше коренно да промени хода на историята и да изложи на огромен риск бъдещето такова, каквото го познаваше. Не забравяше, че неговото бъдеще е миналото на Лора: ако се намесеше значително в развоя на предопределените събития, можеше да промени нещата към по-лошо за света въобще и за Лора в частност. Какво щеше да стане, ако ликвидираше Хитлер сега и след завръщането си в 1989 година завареше света така коренно променен, че по някаква причина Лора изобщо не се беше раждала?

Искаше му се да убие тази змия в човешка кожа, но не смееше да поеме отговорността за световните последици. Здравият разум подсказваше, че от това може да се роди само един по-добър свят, но както знаеше, здравият разум и съдбата бяха взаимно изключващи се понятия.

– Да – отговори Стефан. – Ако бях предател, майн фюрер, щях да

постъпя точно така. И се тревожа, че истинските предатели в института могат рано или късно да се сетят точно за този метод на убийство.

Хитлер пребледня.

– Утре ще закрия института. Вратата ще остане затворена, докато не се убедя, че личният състав е прочистен от предатели.

„Изтребителите на Чърчил могат да те смачкат“, помисли Стефан.

– Ще победим, Стефано и ще постигнем това като запазим вярата си в нашата велика съдба, а не като си играем на ясновидство. Ще победим, защото така е отредила съдбата.

– Това ни е писано – съгласи се Стефан. – Истината е на наша страна. – Най-после безумецът се усмихна. Обзет от сантименталност, която изглеждаше необичайна поради извънредно бързата смяна на настроението, Хитлер заговори за бащата на Стефан, Франц и първите дни в Мюнхен, тайните заседания в апартамента на Антон Дрекслер и откритите срещи в бирариите „Хофбройхаус“ и „Еберлброй“.

Стефан послуша известно време като се преструваше на завладян от разказа, но когато Хитлер обяви своята непрестанна, непоклатима вяра в сина на Франц Кригер, Стефан използва случая да си тръгне:

– И аз, майн фюрер, имам неугасима вяра във вас и винаги ще останя ваш верен ученик.

Изправи се, отдаде чест на диктатора, бръкна под ризата да натисне копчето на колана и каза:

– Сега трябва да се върна в бъдещето, защото имам, да свърша още една работа от ваше име.

– Ще вървиш? – попита Хитлер и се изправи зад писалището. – Мислех си, че сега вече ще останеш в своето време. Къде ще ходиш след като възстанови доброто си име пред мене?

– Струва ми се, че се досещам къде е отишъл изменникът Кокошка, в кое кътче на бъдещето се е скрил. Трябва да го намеря и да го доведа, защото може би Кокошка единствен знае имената на предателите в института и може да бъде принуден да ги издаде.

Бързо отдаде чест, натисна копчето и напусна бункера преди Хитлер да успее да му отговори.

Върна се в института вечерта на шестнадесети март, същата вечер, когато Кокошка бе тръгнал за планината Сан Бернардино по дирите му, за да не се завърне никога вече. С всички сили се беше постарал да уреди унищожаването на института и почти сигурно бе накарал Хитлер да не вярва на никаква информация оттам. Можеше да се чувства въодушевен, ако не беше тревогата за есесовската група, която явно дебнеше

Лора в 1989 година.

Застана пред пулта за управление и програмира вратата с получените от компютъра цифри за последното пътуване във времето до края на живота си: в пустинята край Палм Спрингз, където Лора и Крис го чакаха сутринта на двадесет и пети януари 1989 година.

26.

Още докато падаше на земята, Лора разбра, че някой от куршумите е засегнал гръбнака, защото не изпита никаква болка или каквото и да е друго усещане от шията надолу. Съдбата се бори да възстанови предопределения модел. Стрелбата секна.

Можеше да движи само главата и то колкото да се обърне и да види Крис, изправен пред „Бюика“ и парализиран от ужас така както тя се парализира от куршума в гръбначния стълб. Зад момчето, само на петнайсетина ярда на север бързо се приближаваше мъж със слънчеви очила, бяла риза, черни панталони и автомат в ръка.

– Крис! – изкрещя Лора пресипнало. – Бягай! Бягай!

Лицето му се сгърчи от неподправена скръб, сякаш разбираше, че я оставя да умре. После затича с всички сили, колкото му позволяваха крачетата, на изток през пустинята. Хитро съобрази, че не трябва да бяга по права линия, за да не го улучат така лесно. Лора видя убиец да вдига автомата.

* * *

В главната лаборатория Стефан отвори вратичката, която закриваше автоматичното записващо устройство за пътуванията във времето.

Хартиената ролка с ширина два пръста показваше, че тази вечер вратата е използвана за пътуване до десети януари 1988 година, появяването на Хайнрих Кокошка в Сан Бернардино, когато уби Дани Паркард. На лентата бяха записани още осем пътувания до 6 000 000 000 година от н.е. – петимата мъже и трите вързопа с лабораторните животни. Бяха отбелязани също пътуванията на Стефан: до двадесети март 1944 година с географска ширина и дължина на противовъздушното подземие до парка Сейнт Джеймс в Лондон, до двадесет и първи март 1944 година с точните координати на Хитлеровия бункер и целта на пътуването, което току-що бе програмирал, но още не беше тръгнал – Палм Спрингз, двадесет и пети януари 1989 година. Откъсна лентата, пхна

уликите в джоба и превъртя чистата ролка. Беше вече нагласил часовниците на пулта да се изключат и да се върнат на нулата след преминаването му през вратата. Щяха да разберат, че някой е пипал записите, но щяха да го припишат на Кокошка и на останалите изменници като опит за заличаване на следите.

Затвори вратичката и пристегна раницата с книгите на Чърчил. Прехвърли автомата през рамо и взе пистолета със заглушител от лабораторния плот.

Хвърли бърз поглед из помещението да види дали не е останало нещо, което да издаде присъствието му тази вечер. Разпечатките от компютъра „Ай Би Ем“ бяха сгънати и прибрани обратно в джоба на джинсите. Бутилката от „Вексън“ отдавна бе заминала към бъдещето, в което слънцето беше загинало или загиваше. Доколкото виждаше, не беше пропуснал нищо.

Стъпи на вратата и се приближи до точката на пренасяне с повече надежди, отколкото си бе позволявал от много години. Беше успял да осигури разрушаването на института и поражението на нацистка Германия чрез поредица макиавелистки манипулации на времена и хора, защо тогава да не могат да се справят заедно с Лора с една-единствена група воюващи есесовци някъде около Палм Спрингз през 1989 година.

* * *

Просната парализирана върху скалната повърхност на пустинята, Лора се опита да изкрещи:

– Не!

Излезе обаче само шепот, защото нямаше сили и въздух за по-силен вик. Автоматичната стрелба се насочи към Крис. За миг и се стори, че ще се изплъзне, но разбира се, това беше отчаяна фантазия, защото момчето беше малко, съвсем малко, с мънички крачета и тичаше в обсега на куршумите, които го застигнаха, нашариха крехкото му гръбче през средата и го повалиха неподвижен на пясъците в локва кръв.

Цялата непочувствана болка на съсипаното и тяло щеше да изглежда като убождане с карфица пред скръбта, която я задави при гледката на безжизненото тяло на нейното момченце. При всичките трагедии в живота си не беше изпитвала такава болка. Сякаш всичките претърпени загуби – майката, която не помнеше, милият и баща, Нина Докуайлър, нежната Рут и Дани, за когото на драго сърце би се пожертвала – се проявяваха в тази нова жестокост, която съдбата настояваше тя да преживее, затова заедно с разкъсващата скръб при смъртта на Крис

изпитваше повторно ужасната агония на всички предишни смърти. Лежеше парализирана и безчувствена, но измъчена, духовно опустошена, най-накрая емоционално съсипана на омразното колело на съдбата, неспособна повече да е смела, неспособна повече да се надява и да обича. Синът и беше мъртъв. Тя не успя да го спаси и с него загинаха всички радостни перспективи. Усещаше се чудовищно самотна в студената и враждебна вселена. Вече се молеше само за смърт, празнота, безкрайна пустота, за край най-сетне на всички загуби и мъки. Лора видя въоръженият мъж да се приближава. Тя каза:

– Убийте ме, моля ви, убийте ме, довършете ме. Гласът и обаче беше толкова слаб, че той едва ли я чу.

Какъв смисъл имаше да живее? Какъв беше смисълът да преживее всички трагедии, през които бе преминала? Защо беше страдала и се борила с живота, щом всичко трябваше да свърши по този начин? Какъв жесток разум се криеше зад действията на вселената, който можеше да измисли принудителните изпитания в объркания и живот, който в края на краищата се оказа явно безсмислен? Кристофър Робин беше мъртъв.

Почувства горещи сълзи да се стичат по лицето, но това беше единственото физическо усещане, освен допира на твърдата шиста под дясната буза.

С няколко крачки въоръженият мъж се доближи, застана до нея и я ритна. Лора знаеше, че я рита, защото гледаше назад към собственото неподвижно тяло и видя как кракът му се забива в ребрата, но не усети съвсем нищо.

– Убийте ме – прошепна Лора.

Изведнъж се ужаси, че съдбата ще се постарее да възстанови точно предопределения модел и тогава тя ще оживее, но в инвалидна количка, от която Стефан я бе спасил с намесата си в предначертаните обстоятелства около нейното раждане. Крис беше детето, което съдбата никога не бе включвала в плановете си и сега той беше изтрит от лицето на земята. Но на нея това можеше да се размине, защо на нея и беше писано да живее като инвалид. Представи си бъдещето: жива, напълно или частично парализирана, прикована към инвалидната количка, заклещена в капана на нещо много по-лошо – в един живот, изпълнен с трагедии, горчиви спомени, безкрайна тъга, непоносим копнеж по нейния син, нейния съпруг, нейния баща и всички други, които бе загубила.

– О, Господи, моля ви, моля ви, убийте ме.

Изправен до нея, въоръженият мъж се усмихна и каза:

– Е, аз май съм Божият пратеник. После се изсмя неприятно: В

пустинята проблясва светкавица и отекна гръмотевица.

* * *

Благодарение на получените с компютъра изчисления Стефан се върна точно на онова място в пустинята, откъдето бе тръгнал за 1944 година, точно пет минути след отпътуването. Първото нещо, което забеляза в ослепително ярката пустиня, беше окървавеното тяло на Лора и надвесения над нея есесовец. После видя Крис зад тях. Въоръженият мъж реагира на гръмотевицата и светкавицата. Извърна се и затърси Стефан с поглед.

Стефан натисна три пъти копчето на колана. Атмосферното налягане веднага се повиши, въздухът се изпълни с миризмата на горещи електрически проводници и озон.

Есесовският главорез го забеляза, обърна автомата и откри огън първо встрани, после с точно прицелен мерник.

Още преди да го застигнат куршумите, Стефан изскочи от 1989 година и се върна в института вечерта на шестнадесети март 1944 година.

* * *

– По дяволите! – изруга Клитман, когато Кригер се вмъкна в потока на времето и изчезна невредим. Брахер изгича откъм „Тойотата“ и закрещя:

– Това беше той! Той беше!

– Знам, че беше той – отрязва Клитман, когато Брахер стигна до него. – Кой друг може да е – Христос при Второто пришествие?

– Какво търси? – попита Брахер. – Какво прави тук, къде е бил, какво значи всичко това?

– Не знам – отговори раздражено Клитман.

Той погледна надолу към ранената жена и и каза:

– Това, което знам е, че видя тебе и мъртвия ти син и даже не се опита да ме убие за стореното. Избяга да си спаси кожата. Какво ще кажеш за твоя герой сега? Тя само продължи с молбите да я убие. Клитман отстъпи назад и нареди:

– Брахер, дръпни се.

Брахер се оттегли, Клитман изстреля откос от десет или двайсет куршума, които пронизаха жената и я убиха на място.

– Можехме да я разпитаме – каза ефрейтор Брахер. – За Кригер, за това какво правеше тук...

– Тя беше парализирана – нетърпеливо го прекъсна Клитман. – Не усещаше нищо. Ритнах я отстрани, трябва да съм изпочупил поне половината и ребра, а тя даже не извика. Не можеш да изтръгнеш информация от човек, който не изпитва болка.

* * *

Шестнадесети март 1944 година. Институтът.

Сърцето на Стефан беше като ковашки чук. Той изскочи от вратата и хукна към пулта за управление. Измъкна листа с изчисленията на компютъра от джоба и го разстла на масичката за програмиста, монтирана в една ниша на машината. Седна на стола, взе молив и извади бележник от чекмеджето. Ръцете му трепереха така силно, че на два пъти изпусна молива.

Вече имаше цифрите, които можеха да го отведат в пустинята пет минути след първото му тръгване. Можеше да ги използва за преизчисление назад във времето, което щеше да го отведе на същото място с четири минути и петдесет и пет секунди по-рано, само пет секунди след като остави първия път Лора и Крис.

Ако отсъстваше само пет секунди, есесовските убийци нямаше да са застреляли Лора и момчето преди Стефан да се е завърнал. Той щеше да се включи в битката и може би неговата стрелба щеше да е достатъчна за промяна в резултата.

Беше усвоил необходимите математически знания, когато го изпратиха в института през есента на 1943 година. Можеше да направи изчисленията. Задачата не беше невъзможна, защото нямаше да почне от нулата – трябваше само да доразработи компютърните данни и да върне изчисленията с няколко минути назад.

Но той гледаше в листа и не беше в състояние да мисли, защото Лора беше мъртва и Крис беше мъртъв.

– Без тях нямаше нищо. „Можеш да ги върнеш“, каза си Стефан. „По дяволите, стегни се. Можеш да предотвратиш случилото се“.

Той се зае със задачата и работи почти цял час. Знаеше, че няма вероятност някой да се появи в института толкова късно и да го разкрие, но непрекъснато си представяше как долавя стъпки в коридора на етаж, тропане на есесовски ботуши. Два пъти погледна към вратата, почти сигурен, че е чул петимата мъртъвци да се връщат от 6 000 000 000 година от н.е., оживели по някакъв начин и дошли да го открият.

Получи цифрите, провери ги и ги записа на пулта. С автомата в едната ръка и пистолета в другата влезе във вратата, мина през точката на

пренасяне...

...и се върна в института.

Постоя за миг във вратата, изненадан и объркан. После пак пристъпи силовото поле...

...и се върна в института.

Обяснението го озари с такава сила, че той се приведе, сякаш го бяха ударили в стомаха. Не можеше да се върне по-рано, защото вече се беше появил на същото място пет минути след отпътуването. Ако се върнеше сега, щеше да създаде ситуации, при която щеше да види собственото си пристигане предишния път. Парадокс! Космическият механизъм не позволяваше на пътешествениците да се срещат със себе си в потока на времето. Всеки подобен опит неизменно завършваше с неуспех. Природата ненавижда парадоксите.

Припомни си виковете на Крис в стаята в очукания мотел, където за пръв път говориха за пътуванията във времето: „Парадокс! Не е ли страхотно, мамо? Невероятно, нали? Страхотно!“ И чаровния, възбуден момчешки смях. Трябваше да има начин.

Върна се до пулта за управление, хвърли оръжието върху работната маса и седна.

От челото му се стичаше пот. Обърса лице с ръкава на ризата. „Мисли!“ Загледа се в автомата „Узи“ и се зачуди не може ли да върне поне него. Вероятно не. Когато се върна първия път, със себе си носеше автомата и пистолета, затова ако ги изпратеше четири минути и петдесет секунди по-рано, щяха да съществуват два пъти на едно и също място след тези четири минути и петдесет секунди, когато той се появеше. Парадокс.

Вероятно обаче можеше да и прати нещо друго, нещо оттук, нещо, което не носеше със себе си и поради това нямаше да създаде парадокс.

Бутна настрана оръжието, взе молив и написа кратка бележка на лист от бележника: „СС ЩЕ ВИ УБИЕ С КРИС, АКО ОСТАНЕТЕ ПРИ КОЛАТА. БЯГАЙТЕ. СКРИЙТЕ СЕ“. Спря и се замисли. Къде можеха да се скрият в равната пустиня? Написа още: „МОЖЕ БИ В ДЕРЕТО“. Откъсна листа от бележника. Помисли пак и бързо добави: „ВТОРАТА БУТИЛКА «ВЕКСЪН». ТЯ СЪЩО Е ОРЪЖИЕ“.

Разрови чекмеджетата в лабораторията за стъкленница с тясно гърло, но там нямаше такива съдове, защото изследванията бяха свързани с електромагнетизма, а не с химията. Излезе в коридора, претърси другите лаборатории и намери каквото търсеше.

Върна се в главната лаборатория с бележката, пхнатата в

стъкленица, влезе във вратата и приближи до точката за пренасяне. Хвърли предмета през силовото поле както корабокрушенец на остров би хвърлил запечатано в бутилка послание в морето. Стъкленицата не отскочи обратно при него.

* * *

...после краткият вакуум се запълни от вихрена гореща вълна с лек пясъчен мирис на пустиня.

Силно притиснат до Лора, възхитен от вълшебното пътуване на Стефан, Крис възкликна:

– Ау-у! Какво нещо! Мамо, нали беше страхотно?

Тя не отговори, защото забеляза бяла кола, която излезе от щатско шосе 111 и подкара през пустинята.

Блесна светкавица, гръмотевица разтърси всичко наоколо и я сепна. Във въздуха се появи стъкленица, тупна в краката и и се разби върху шистата. Вътре имаше хартийка.

Крис грабна листчето между стъклените отломки. С обичайното в подобни случаи въодушевление той извика:

– Трябва да е от Стефан!

Лора го взе от ръцете му и прочете написаното. Виждаше, че бялата кола е обърнала към тях. Не разбираше как и защо е пратено съобщението, но вътрешно му вярваше. Още докато го дочиташе, а светкавицата и гръмотевицата продължаваха да проблясват и отекуват в небето, тя чу рева на двигателя на бялата кола.

Вдигна поглед и видя как колата заподскача към тях след като шофьорът увеличи скоростта. Бяха на почти триста ярда, но се приближаваха толкова бързо, колкото позволяваше неравният пустинен терен.

– Крис, вземи двата автомата от колата и ме чакай в края на дерето. Бързо!

Момчето затича към отворената врата на близкия „Бюик“, Лора хукна към отворения багажник. Грабна бутилката с газа, понесе я със себе си и настигна Крис още преди ръба на дълбокия естествен канал, който при внезапни наводнения се превръщаше в буйна река, но сега представляваше сухо корито.

Бялата кола беше на по-малко от сто и петдесет ярда.

– Хайде – каза Лора и поведе момчето на изток покрай ръба, – трябва да намерим пътека надолу към дерето.

Стените на сухото корито имаха лек, съвсем лек наклон към дъното на тридесет стъпки надолу. Бяха проядени от ерозията, изпъстрени с

миниатюрни вертикални улейчета, които водеха към основния канал. Някои от тях бяха широки само няколко пръста, други се простираха на три-четири стъпки. При порои дъждът се оттичаше от повърхността на пустинята надолу по тези улеи към дъното на дерето, откъдето се понасяше на огромни талази. На места по склона почвата беше отмита и се подаваха оголени скали, през които не можеше да се слезе бързо, другаде проходът отчасти се блокираше от жилави мескитови храсти, вкоренени в самата стена на дерето. На малко повече от сто ярда колата премина от шистата по пясъка, в който гумите затънаха и забавиха скоростта.

Само на двайсет ярда нагоре по ръба на дерето Лора откри широк канал право надолу към сухото корито без скали и мескитови храсти. Пред нея всъщност се намираше улей на кално свлачище, огладен от водата с ширина четири и дължина тридесет стъпки.

Лора пусна бутилката „Вексън“ в естествения улей, където тя се плъзна чак до половината път. Взе единия автомат от Крис, обърна се към приближаващата кола на разстояние около седемдесет и пет ярда и откри огън. Видя, че автоматът е пробил най-малко две дупки в предното стъкло. То веднага се напука.

Колата (сега вече се виждаше, че е „Тойота“) се завъртя на триста и шейсет градуса, после на още деветдесет сред облаци прах и откъснати, все още зелени тръни. Спря на четиридесет ярда от „Бюика“ и на около шейсет ярда от нея и Крис. Предницата сочеше на север. Лора разбра, че пътниците се измъкват от колата приведени, макар и да не ги виждаше. Грабна другия автомат от Крис и каза:

– Скачай в улея, детенце. Като стигнеш до бутилката с газа, блъсни я надолу към дъното.

Момчето се спусна по склона на дерето, повлечено от силата на тежестта почти по целия път, въпреки че на няколко пъти, когато триенето го спираше, се наложи да се отблъсква. Точно такъв акробатически номер би вбесил всяка майка при други обстоятелства, но сега Лора му подвикна насърчително да продължи.

Тя изстреля най-малко сто куршума в „Тойотата“ с надеждата да пробие резервоара и да запали бензина с искра от някой куршум, за да изгори онези мръсници, притиснати до колата от другата страна. Но пълнителят се изпразни без желаниа резултат.

Лора спря стрелбата и те се насочиха към нея. Тя не се задържа там, за да не се прицелват в нея. Стиснала с две ръце втория автомат пред гърдите, седна на ръба на дерето и се спусна по улея, откъдето

беше минал Крис. За секунди стигна до дъното.

Долу лежаха довети от пустинята сухи тръни. Изкривени клони, повисели от времето дъски, отнесени от развалините на далечна колиба в пустинята и няколко камъка се търкаляха по меката, подобна на прах почва по дъното на дерето. Нищо наоколо не можеше да послужи за прикритие или преграда за стрелбата, която скоро щеше да се насочи към тях.

– Мамо? – извика Крис, което значеше „Сега какво?“.

Сухото корито сигурно имаше десетки разклонения през пустинята, много от тях също бяха разклонени. Мрежата им приличаше на лабиринт. Не можеха да се крият там вечно, но ако успееш да вземат няколко завоя преднина, вероятно щяха да спечелят време да устроят засада на преследвачите. Лора се обърна към Крис:

– Тичай, миличък. Върви по главния канал, свий в първия десен завои и ме чакай там.

– А ти какво ще правиш?

– Ще ги изчакам да надникнат отгоре – отговори тя и посочи нагоре към скалистия ръб. – После ще ги застрелям, ако мога. Сега бягай, хайде.

Крис затича.

Лора остави наблизо бутилката „Вексън“ и се върна до склона, по който се бяха спуснали. Застана обаче до друг отвесен улей, по-дълбоко врязан в стената, по-малко наклонен и препречен по средата от мескитов храст. Изправи се на дъното на дълбоката падина, убедена, че храстът над нея я скрива от погледи отгоре. Момчето изчезна на изток по едно от разклоненията на главния канал.

След миг Лора чу гласове. Тя зачака, искаше да им даде време да се уверят, че двамата с Крис са изчезнали. После пристъпи встрани от ерозионния улей по склона към дерето, обърна се и помете с куршуми скалния ръб горе.

Там стояха четирима мъже и надничаха. Уби първите двама, но третият и четвъртият отскочиха назад, във от полезрението и, преди да ги застигнат куршумите. Единият труп се задържа на горния ръб е увиснала ръка и крак. Другото тяло тупна чак долу на дъното. При падането слънчевите очила отхвъркнаха.

* * *

Шестнадесети март 1944 година. Институтът.

След като стъкленницата с бележката не отскочи обратно при него,

Стефан се увери, че е стигнала до Лора преди да я убият, броени секунди след първото му пътуване към 1944 година.

Сега се върна до масата на програмиста и се зае с изчисленията, които щяха да го върнат в пустинята няколко минути след предишното пристигане. Такова пътуване беше възможно, защото щеше да последва предишното прибързано тръгване и нямаше да създаде условия за среща със самия себе си, за парадокс.

Изчисленията не бяха дяволски трудни, защото се налагаше само да преизчисли напред цифрите от персоналния компютър „Ай Би Ем“. Знаеше, че времето тук и в пустинята през 1989 година не тече еднакво, но все пак изгаряше от нетърпение да се присъедини към Лора. Даже да се беше вслушала в съвета, пратен в стъкленницата, даже бъдещето да се беше променило и тя да беше още жива, пак трябваше да се справи с въоръжените есесовци и имаше нужда от помощ. След четиридесет минути получи необходимите цифри и препрограмира вратата. Пак отвори вратичката на записващото устройство и скъса доказателството за пътуването на хартиената ролка.

Взе автомата и пистолета, стисна зъби от засилващата се тъпа пулсираща болка в незаздравялото рамо и влезе във вратата.

* * *

Лора повлече бутилката с газа и автомата и настигна Крис в тясно разклонение от главния канал, на около шестдесет стъпки от мястото, където бяха се спуснали на дъното на мрежата. Приклепна в ъгъла на две стени от пръст и погледна назад към дерето, откъдето дойдоха.

В пустинята отгоре единият от оцелелите убийци блъсна проснатия труп през ръба надолу по дерето, очевидно да провери дали тя е останала точно под тях и да я подлъже да открие огън. Като не последва стрелба, двамата оцелели станаха по-дръзки. Единият легна на ръба с насочен автомат, за да прикрива спускането на другия. После вторият прикри слизането на първия.

Когато двамата се събраха, Лора смело се показа иззад ъгъла и изстреля автоматичен откос в продължение на две секунди. Двамата преследвачи толкова се стреснаха от нейната агресивност, че не отвърнаха на огъня, а се втурнаха към дълбоките отвесни ерозионни улеи в стената и потърсиха прикритие точно там, където тя ги бе издебнала, за да стреля по тях на скалистия ръб. Само единият успя да се скрие. Лора улучи другия.

Тя пак се скри зад ъгъла, грабна бутилката с нервнопаралитичния

газ и се обърна към Крис:

– Хайде. Да изчезваме.

Затичаха по разклонението, търсеха нова посока в лабиринта и чуха как синьото небе се раздра от светкавици и гръмотевици.

– Господин Кригер! – извика Крис.

* * *

Стефан се върна в пустинята седем минути след първото тръгване за срещите с Чърчил и Хитлер през 1944 година, само две минути след връщането, когато видя мъртвите Лора и Крис в ръцете на въоръжените есесовци. Този път нямаше трупове, само „Бюикът“ и надупчената от куршумите „Гойота“ в друго положение.

Със смелата надежда, че планът е успял, Стефан забърза към дерето и затича покрай ръба. Търсеше някого, който и да е, приятел или враг. Скоро забеляза трите трупа на дъното на канала на тридесет стъпки надолу.

Трябваше да има четвърти. Нито една есесовска група не се състоеше само от трима. Някъде в зигзагообразната мрежа канали, които прорязваха пустинята като разклонена светкавица, Лора бягаше от последния.

По склона на дерето Стефан забеляза отвесен улей, който видимо бе използван. Той свали пълната с книги раница и се плъзна към дъното. По пътя пръстът одра гърба му и в незаздравялата рана го прободе остра болка. Стигна до дъното, изправи се, но се олюля от внезапен световъртеж и гадене.

Някъде на изток в лабиринта затрака автоматично оръжие.

* * *

Лора спря съвсем в началото на друго разклонение и даде знак на Крис да мълчи.

Дишаше тежко с отворена уста и чакаше последния убиец да завие край последния ъгъл на канала, където току-що бяха минали. Въпреки меката пръст, можеха да се чуят бягащите му стъпки. Тя се показа малко, за да го застреля. Но сега човекът бе извънредно предпазлив: снишаваше се и вървеше дебнешком. Нейната стрелба издаде къде се намира, той пресече канала и се скри до същата стена, от която почваше разклонението, където стоеше Лора. Можеше да се прицели в него само ако излезеше в главния канал, а там убиецът я причакваше.

Всъщност Лора опита като рискува да привлече огъня му, но дългият откос внезапно секна след по-малко от секунда. Автоматът изплю последните десетина-дванайсет куршума и я изостави.

Клитман разбра, че автоматът и е празен. Погледна през цепнатината, в която се криеше и видя Лора да хвърля оръжието. После тя изчезна в разклонението, където го изчакваше.

Есесовецът си припомни гледката вътре в „Бюика“ горе в пустинята: тридесет и осем калибров револвер на шофьорската седалка. Предполажи, че жената не е имала време да го вземе или пък го е забравила в залисията по онази странна кутия в багажника.

Тя имаше два автомата „Узи“, но и двата сега бяха негодни. Възможно ли беше да е имала два револвера и в колата да е останал само единият?

Не му се вярваше. Два автомата звучеше разумно, защото те вършеха работа на разстояние и при най-различни обстоятелства. Но ако жената не беше опитен стрелец, револверът едва ли щеше да и бъде от полза, освен от много близко разстояние, където можеше да разчита само на шест куршума, за да се справи с нападателя или да загине от ръката му. Втори револвер беше излишен.

А това означаваше, че за самоотбрана тя разполага с какво? С онази бутилка? Тя приличаше на обикновен пожарогасител. Клитман тръгна по дирите и.

* * *

Новото разклонение беше по-тясно от предишното, както пък предишното бе по-тясно от главния канал. Дълбочината му беше двадесет и пет стъпки; ширината – само десет стъпки в началото, но по-нататък ставаше по-плитка и по-тясна като пробиваше лъкатушния си път през пустинята. След стотина ярда свършваше.

В края Лора потърси изход. От двете страни скалите бяха прекалено стръмни, меки и ронливи, за да се изкатерят лесно, но стената зад нея имаше удобен наклон и бе осеяна с мескити, за които можеха да се придръжат. Но Лора знаеше, че преследвачът ще ги открие още на половината път по склона и увиснали така нависоко, щяха да са много лесна мишена. Трябваше да се задържи на това място до края.

В ъгъла на голямата естествена дупка, стъпила на дъното, Лора погледна нагоре към четириъгълника синьо небе и си помисли, че сякаш се намират в дъното на огромен гроб в гробище само за великани. Съдбата се бори да възстанови предопределения модел.

Лора бутна Крис зад себе си, съвсем в края на дерето. Пред себе си виждаше на четиридесет стъпки разстояние по широкия пет стъпки канал до мястото, където завиваше наляво. Преследвачът щеше да се появи на завоя след минута-две.

Тя коленичи, стисна бутилката „Вексън“. Смяташе да освободи ръчния спусък от предпазната жица. Но жицата не беше просто прехвърлена и увита около спусъка, а беше многократно омотана и после запоена. Не можеше да се развие, трябваше да се разреже, но нямаше с какво. Може би с камък. Остър, ръбест камък вероятно щеше да разкъса жицата с многобройни удари.

– Намери камък – нареди Лора на момчето зад себе си. – С груб, остър ръб.

Крис почна да търси подходящ шистов отломък от меката, измита от наводнения почва, довлечена от пустинята. В това време Лора разгледа часовниковия механизъм на бутилката – още един начин за пускане на газа. Устройството беше просто: въртящият се циферблат беше разделен на минути. Ако искаше да го нагласи за след двамайсет минути, циферблатът трябваше да се завърти така че цифрата двамайсет да попадне на една линия с червения знак върху рамката и да се натисне бутона в центъра, за да започне отброяването. Проблемът се състоеше в това, че циферблатът не можеше да се включи за след по-малко от пет минути. Въоръженият мъж щеше да ги настигне по-скоро. И все пак Лора нагласи циферблата на пет и натисна бутона, за да го задейства.

– Ето, мамо – каза Крис и подаде парче шиста, което тъкмо ставаше за целта.

Часовниковият механизъм вече работеше, но Лора се залови за работа, отчаяно започна да търка дебелия омотана жица, която пречеше на ръчното задействане. През няколко секунди поглеждаше дали убиецът ги е открил, но тясното дере пред тях оставаше пусто.

* * *

Стефан следваше отпечатъците от стъпки в меката почва на дъното на дерето. Нямаше представа на какво разстояние зад тях се намира. Те имаха само няколко минути преднина на старта, но вероятно се движеха по-бързо от него, защото болката в рамото, изтощението и световъртежът го забавяха.

Беше отвинтил заглушителя от пистолета и го беше захвърлил. Оръжието бе мушнало под колана. Автоматът „Узи“ държеше в двете ръце, готов за стрелба.

Клитман бе захвърлил слънчевите очила, защото дъното на мрежата канали на много места беше сенчесто, особено като навлизаха в потесните разклонения, където страничните склонове се стесняваха и не пропускаха много слънчева светлина отгоре.

Мокасините му се напълниха с пясък, тук не бяха по-стабилни, отколкото горе на повърхността. Накрая спря, събу обувките, смъкна чорапите и продължи бос с голямо облекчение. Не можеше да проследи жената и момчето така бързо, както му се искаше, отчасти заради захвърлените обувки, но главно защото непрекъснато се оглеждаше назад. Беше чул и видял неотдавнашните гръмотевици и светкавици, знаеше, че Кригер трябва да се е завърнал. Най-вероятно Клитман дебнеше жената и момчето, а Кригер дебнеше него. Не искаше да става плячка точно на този тигър.

* * *

Часовниковият механизъм бе отброил две минути. Почти толкова време Лора бе търкала жицата, отначало с донесеното от Крис парче шиста, после с друго, което той намери след като първото се натроши в ръката и. Държавата не можеше да произвежда пощенски марки, които здраво да се задържат върху плика, не можеше да построи боен танк, който успешно да форсира реки при всеки опит, не можеше да опази околната среда или да премахне бедността, но абсолютно сигурно знаеше как се произвеждат неунищожима жица – сякаш беше изключителен материал, разработен специално за космическата совалка и приложен впоследствие за по-скромни цели. Сигурно Бог би използвал именно такава жица да закрепил разклатените стълбове, които подпираха света.

Пръстите и се разраниха, второто парче шиста се окървави, но беше прерязала само половината от намотаната жица, когато босият мъж с черни панталони и бяла риза зави при тясното разклонение на четиридесет стъпки от тях.

* * *

Клитман предпазливо се промъкваше напред. Чудеше се защо по дяволите жената се бори така отчаяно с пожарогасителя. Наистина ли си въобразяваше, че някаква химическа мъгла ще го дезориентира и ще я защити от автоматичния огън?

Дали пък пожарогасителят не беше нещо друго? Откакто пристигна в Палм Спрингз преди по-малко от два часа, успя да се сблъска с

няколко неща, които се оказваха нещо друго. Червената линия например не означаваше „АВАРИЙНО ПАРКИРАНЕ“, както си бе помислил, а „ПАРКИРАНЕТО АБСОЛЮТНО ЗАБРАНЕНО“. Кой да знае? И кой можеше със сигурност да знае каква е тази бутилка, с която жената се мъчеше?

Тя погледна към него, после веднага продължи да работи по дръжката на пожарогасителя.

Клитман се прокрадваше по тясното дере, което сега не бе достатъчно широко да се разминат двама души. Не искаше да приближава повече, но не виждаше момчето. Ако беше пхнала момчето в някоя пукнатина по пътя, щеше да я принуди да издаде скривалището, защото беше получил заповед да убие всички – Кригер, жената и момчето. Не смяташе, че момчето представлява заплаха за Райха, но не беше от онези, които поставят под съмнение заповедите.

* * *

Стефан намери захвърлени обувки и смачкани чорапи, пълни с пясък. Преди това се беше натъкнал на чифт слънчеви очила.

Никога не бе преследвал човек, който се разсъблича по време на гонитбата. Отначало му се стори смешно. После се замисли за света, изобразен в романите на Лора Шейн, свят, където комичното и ужасът се преплитат, свят, в който трагедията се случва наред смях, Изведнъж захвърлените обувки и чорапи го уплашиха, защото бяха смешни. Хрумна му налудничавата мисъл, че ако се изсмее, ще ускори смъртта на Лора и Крис.

Ако този път се случеше те да загинат, той нямаше да може да ги спаси пак като се върне в миналото и прати ново съобщение преди първата в стъкленницата, защото за такъв подвиг оставаше прозорец само от пет секунди, а даже с данните от „Ай Би Ем“ не можеше да разцепи косяма на две.

Отпечатъците от боси стъпки в прахта водеха към устието на ново разклонение. Болката в незаздравялото рамо караше Стефан да се изпотява и да му се вие свят, но той вървеше по следата както Робинзон Крузо беше следил Петкан, но с повече страх.

* * *

С растящо отчаяние Лора гледаше как нацисткия убиец приближава през сенките по издълбания коридор в земята. Автоматът му бе

насочен към нея, но по някаква причина той не стреля веднага. Тя използва тази необяснима отсрочка да стърже безразсъдно жицата около дръжката на бутилката „Вексън“.

Дори при тези обстоятелства Лора продължаваше да се надява главно защото преди миг се сети за няколко реда от един от своите романи: „В трагедията и отчаянието, когато сякаш се е спуснала безкрайна нощ, може да се намери надежда в мисълта, че спътник на нощта не е друга нощ, че спътник на нощта е денят, че мракът винаги отстъпва пред светлината, че смъртта управлява само половината от сътворението, другата половина управлява животът“. Вече само на двайсет стъпки убиецът извика:

– Къде е момчето? Момчето. Къде е момчето?

Лора усещаше Крис зад гърба си, свит в сенките между нея и стена на задънения край. Замисли се дали тялото и ще го защити от куршумите и след като я убие този човек няма ли да си тръгне, без да разбере, че Крис е оцелял в тъмната пролука зад гърба и.

Часовниковият механизъм на цилиндричната бутилка тракаше. Отворът изблъква нервнопаралитичен газ с тежка кайсиева миризма и отвратителен вкус на лимонов сок, примесен с прокиснало мляко.

* * *

Клитман не виждаше какво излиза от бутилката, но чу звука: беше като змийско съскане.

Миг по-късно му се стори, че някой бръква във вътрешностите му, стисва стомаха в зловеща хватка и го откъсва. Той се превеи на две и повърна конвулсивно на земята и по босите си крака. С болезнено проблясане, което го озари зад очите, нещо като че избухна в ноздрите и от носа му бликна кръв. Падна на дъното на дерето и инстинктивно натисна спусъка на автомата. Съзнаваше, че умира и губи контрол над тялото си, но се опита с последния автоматичен откос да я отнесе заедно с него.

* * *

Скоро след като влезе в най-тясното разклонение, където му се стори, че стените се събират над главата, вместо полегато да се издигат към небето, както в другите разклонения, Стефан чу продължително тракане на автомат съвсем наблизко и забърза напред. Непрекъснато се спъваше и блъскаше в стените от пръст, но вървеше по криволическия коридор към задънения край, където видя есесовския офицер, мъртъв от

отравяне с „Вексън“.

Зад трупа седеше Лора с разтворени крака, стиснала с окървавените си ръце бутилката от нервнопаралитичния газ. Главата и висеше отпуснатата, брадичката опираше до гърдите. Изглеждаше изтощена и безжизнена като парцалена кукла.

– Лора, не! – извика Стефан с неузнаваем дори за себе си глас. – Не, не!

Тя вдигна глава, премигна, потръпна и най-сетне слабо се усмихна. Жива!

– Крис – каза той като прекрачи през трупа на есесовеца. – Къде е Крис?

Лора остави все още съскащата бутилка и се отмести встрани. Крис надникна от тъмната ниша зад нея и попита:

– Господин Кригер, добре ли сте? Изглеждате ужасно. Извинявай, мамо, но е така.

За пръв път след най-малко двайсет години или шейсет и пет години, ако се броях пропуснатите при скока, който бе направил, когато дойде да живее с Лора в нейното време, Стефан Кригер заплака. Изненада се от сълзите си, защото смяташе, че животът в Третия Райх е унищожил завинаги способността му да плаче за някого или нещо. Още поизненадващо беше, че тези първи сълзи от толкова десетилетия насам бяха сълзи на радост.

ГЛАВА СЕДМА ДО КРАЯ НА ЖИВОТА

1.

След повече от час, когато полицаите се придвижиха на север от мястото на въоръженото нападение срещу полицейската патрулна кола на щатско шосе 111, когато намериха надупчената от куршуми „Тойота“ и видяха кръв по пясъка и скалата близо до ръба на дерето, когато намериха захвърления автомат, когато забелязаха как Лора и Крис се мъчат да се измъкнат от канала близо до „Бюика“ с регистрационните номера на „Нисана“, те очакваха да заварят мястото осеяно с трупове и не се излъгаха. Първите три бяха на дъното на близкото дере, а четвъртият беше в далечното разклонение, към което ги насочи изтощената жена.

През следващите няколко дни Лора като че ли съдействаше изцяло на местните, щатските и федералните власти и въпреки това никоой не можа да повярва, че им разказва цялата истина. Търговците на наркотици, които били застреляли мъжа и преди една година, сега пратили намни убийци, защото, по нейните думи, явно се страхували, че ще ги разпознае. Нападнали я с такава сила и безпощадност в дома и до Биг Бейр, че се наложило да побегне, но не се обърнала към полицията, защото не вярвала, че властите надеждно ще защитят нея и сина и. Бягала от преследвачите петнайсет дни, откакто я нападнали с автомати вечерта на десети януари, точно една година от убийството на съпруга и. Въпреки всички предпазни мерки, убийците я засекли в Палм Спрингз, проследили я по щатско шосе 111, принудили я да отклони колата от шосето към пустинята и я подгонили през деретата, където най-накрая се справила с тях.

Цялата тази история – една жена да ликвидира четирима опитни стрелци, плюс най-малко още един, чиято глава бе намерена в алеята зад къщата на Бренкшоу – щеше да е напълно невероятна, ако не се беше оказало, че тя е отличен стрелец, има значителна подготовка по бойни изкуства и притежава незаконен арсенал, на който биха завидели някои страни от третия свят. По време на разпитите за установяване на начина, по който се беше сдобила с незаконно модифицираните автомати и нервнопаралитичния газ, държан под ключ в армията, Лора бе заявила:

– Аз пиша романи. Част от работата ми е да проучвам много неща. Научих се да намирам всичко, което искам да знам и да се снабдявам с всичко, от което имам нужда.

После разказа за Дебелия Джак и обискът в „Пица Парти Палас“ изцяло потвърди нейните описания.

– Не и се сърдя – каза Дебелият Джак пред журналистите при явяването му пред съда. – Тя не ми дължи нищо. Никоой на никого не дължи нищо, освен това, което иска да дължи. Аз съм анархист. Обичам такива мръсници като нея. Пък и в затвора няма да отида. Прекалено съм дебел, ще умра, наказанието ще е жестоко и необичайно.

Лора не пожела да съобщи името на човека, когото бе завела в дома на Картър Бренкшоу в ранните часове на единадесети януари, човека, чийто огнестрелни рани бе превързал лекарят. Каза само, че е неин добър приятел, който и гостувал в къщата до Биг Бейр по време на нападението. Настоятелно твърдеше, че е невинен и случаен свидетел, чийто живот ще се разбие, ако го въвлече в тази отвратителна история.

Намекна, че е женен и че е поддържала интимна връзка с него. Сега се възстановявал от раната и вече бил преживял достатъчно.

Властите здраво я притискаха по въпроса за безименния и любовник, но тя не се поддаде, а и средствата за натиск бяха ограничени, още повече че тя можеше да си позволи да наеме най-добрите адвокати в страната. Не и повярваха, че загадъчният мъж е неин любовник. Даже повърхностното разследване можеше да разкрие, че нейният съпруг, починал само преди година, е бил извънредно близък с нея и тя още не се беше възстановила, от загубата достатъчно, за да убеди някого във версията за любовна история в сянката на паметта на Дани Пакард. Не, тя не можела да си обясни защо никой от мъртвите нападатели нямаше документи за самоличност, защо са били облечени еднакво, защо не са имали кола и са били принудени да откраднат колата на двете жени в църквата или защо са изпаднали в паника на улицата в Палм Спрингз и са убили един полицай там. По корема на две от телата личаха следи от нещо като силно стегната превръзка, но не носеха нищо подобно и тя също нямала представа. Лора зададе въпроса кой познава подбудите за антисоциалното поведение на такива хора. Тази загадка, продължи тя, не е напълно изяснена дори от най-изтъкнатите криминолози и социолози. А ако специалистите не могат да хвърлят светлина върху социопатологичното поведение, как може да се очаква от нея да отговори на поземната, но по-странна загадка на изчезналата превръзка? На очната ставка със собственичката на откраднатата „Тойота“, която твърдеше, че нападателите били ангели, Лора Шейн я изслуша с явен интерес, даже очаровано, но после запита полицията дали ще я подлагат на изкукуригалите фантазии на всеки луд, който се интересува от нейния случай.

Тя беше от гранит.

Тя беше от желязо.

Тя беше от стомана.

Нищо не можеше да я сломи. Властите я притискаха безмилостно и силно, както богът Тор бе ковал със своя чук Мьолнир, но без резултат. След няколко дни и се ядосаха. След няколко седмици бяха побеснели. След три месеца я ненавиждаха и искаха да я накажат за това, че не трепна в страхопочитание пред тяхната власт. След шест месеца им омръзна. След десет месеца им писна. След една година си наложиха да я забравят.

Междувременно, разбира се, гледаха на нейния син Крис като на слабо звено. Не го притискаха толкова силно, колкото нея,

предпочетоха да прибегнат до фалшиво умиление, коварство, лукавство и измама, за да подлъжат момчето да издаде онова, за което майката мълчеше. Но когато го разпитваха за изчезналия ранен мъж, той започваше да им разправя за Индиана Джоунз, Люк Скайуокър и Хан Соло. Когато се мъчеха да изтръгнат от него подробности за случката в дърето, той им разказваше за сър Томи Тоуд, служител на кралицата и техен наемател. А като се опитваха да научат поне нещичко за мястото, където се бяха укривали с майка си или за действията им през шестнадесетте дни между десети и двадесет и пети януари, момчето отговаряше:

– Проспах всичко, бях в кома, мисля, че бях болен от малария или може би дори марсова треска и сега имам амнезия като Лошия койот, когато Кукувицата се изхитри да хвърли камък по главата му. Най-сетне, ядосан, че не разбират защо говори така, Крис допълни:

– Вижте, това е семеен въпрос. Не знаете ли нищо за семейните въпроси? По тях мога да говоря само с мама, това не е работа на никой друг. Ако започнеш да обсъждаш семейни въпроси с непознати, знаеш ли къде ще стигнеш много скоро вместо у дома?

За да усложни още повече положението в очите на властите, Лора Шейн публично се извини на всички, чието имущество бе взела или повредила при опитите си да се измъкне от изпратените след нея наемни убийци. На семейството, чиито „Бюик“ бе откраднала, подари нов „Кадилак“. На човека, чийто регистрационни номера на „Нисана“ бе свалила, купи нов „Нисан“. Във всички случаи възстановяваше повече, отколкото бяха щетите и печелеше приятели навсякъде.

Старите и книги претърпяха многократни преиздания. Някои от тях пак се появиха в класацията за бестселъри за преиздания с меки корици години след първоначалния им успех. Най-големите филмови компании се бореха за авторските права за филмиране на досега непродадените за тази цел книги. Разпространяваха се слухове, може би насърчавани от нейния литературен агент и все пак в голяма степен правдоподобни, че издателите дават мило и драго да платят рекорден аванс за следващия и роман.

2.

През тази една година на Стефан Кригер ужасно му липсваха Лора и Крис, но животът в къщата на Гейнз в Бевърли Хилз не беше труден. Обстановката беше великолепна, храната – вкусна. Джейсън с

удоволствие го учеше на филмови трикове в домашното си студио, а Телма беше както винаги забавна.

– Слушай, Кригер – каза му тя един летен ден край басейна, – може би предпочиташ да си с тях, сигурно ти писва да се криеш тук, но помисли за алтернативата. Можеше да си стоиш в твоето време, където няма пластмасови чували за боклук, попзвезди, белъо „Дей Гло“, филми на Телма Акерсън или повторни излъчвания на „Островът на Джилигън“. Преброй благословените предимства на тази просветена епоха.

– Само че... – той се загледа в слънчевите зайчета по хлорираната вода. – Е, страх ме е, че след едногодишната раздяла губя всякакви шансове да я спечеля.

– Така или иначе не можеш да я спечелиш, хер Кригер. Тя не е пакетче пуканки, разиграно на томбола на някое увеселение. Жена като Лора не може да бъде спечелена. Тя сама решава кога иска да се отдаде и това е всичко.

– Не говориш особено насърчително.

– Да насърчавам не ми е работа...

– Зная...

– Работата ми е...

– Да, да...

– ...комедията. Въпреки ужасяващия си външен вид, мога да имам не по-малък успех от гастролираща уличница, най-малкото в някой затънт лагер на дървосекачи.

* * *

На Коледа Лора и Крис дойдоха в дома на Гейнз. Подаръкът за Стефан бяха нови документи за самоличност. Макар и наблюдавана отблизо от различни органи на властта почти през цялата година, Лора бе успяла чрез подставени лица да се сдобие с шофьорска книжка, карта за социално осигуряване, кредитни карти и паспорт на името на Стивън Крийгър.

Тя му ги поднесе сутринта на Коледа, опаковани в кутия от фирмата „Неймън-Марксъс“. – Всички документи са изправни. В „Безрайна река“ двама от героите са бегълци и им трябват нови документи.

– Да – каза Стефан. – Чел съм я. Три пъти.

– Една и съща книга три пъти? – изненада се Джейсън. Всички седяха около коледната елха, ядяха каквото им попадне от остатъците, пиеха какао и Джейсън беше в най-доброто си настроение през цялата година. – Лора, пази се от този човек. Струва ми се, че е обхванат от

мания.

– Ами разбира се – намеси се Телма. – За вас, холивудските типове всеки, който изобщо чете книги, макар и само по веднъж, е или интелектуален гигант, или психопат. Е, Лора, пак успя да намериш всички тези толкова убедителни на вид фалшиви хартийки?

– Не са фалшиви – обади се Крис. – Истински са.

– Така е – обясни Лора. – Шофьорската книжка и всички останали документи са вписани в държавните регистри. Като правех проучвания за „Безкрайната река“; трябваше да открия как се получава нова, качествена самоличност и се натъкнах на един интересен човек от Сан Франциско, който върти търговия с истински документи в мазето под нощен стрийптиз бар „Без горнище“.

– Бил е без покрив? – изненада се Крис.

Лора разрощи косата на момчето и каза:

– Както и да е, Стефане, ако поровиш в кутията, ще намериш и няколко банкови книжки. Открила съм ти сметки на новото име в „Секюрити Пасифик Банк“ и „Грейт Уестърн Сейвингз“.

Той се сепна:

– Не мога да взема пари от тебе. Не мога...

– Спаси ме от инвалидната количка, непрекъснато ми спасяваш живота и аз не мога да ти дам пари, ако поискам? Телма, какво му става?

– Той е мъж – каза Телма. – Предполагам, че това е обяснението.

– Космат, неандерталски тип – продължи Телма, – непрекъснато откачен от излишък на тестостерон, измъчван от расовите спомени за угасналата слава на ловни експедиции за мамути – всички си приличат.

– Мъже! – каза Лора.

– Мъже! – каза Телма.

За негова изненада и почти против волята му, Стефан Кригер почувства как част от вътрешния мрак се стопява и в сърцето му се отваря прозорче за заструилата светлина.

* * *

В края на февруари следващата година, тринадесет месеца след събитията в пустинята извън Палм Спрингз, Лора му предложи да се премести при нея и Крис в къщата до Биг Бейр. Той отиде на следващия ден с елегантната си нова руска кола, която си беше купил с част от парите, получени от Лора.

Следващите седем месеца спа в стаята за гости. Всяка нощ. Не му трябваше нищо повече. Само да е с тях, ден след ден, да е приет от тях,

да бъде свой – това беше цялата любов, за която можеше да се надява известно време.

В средата на септември, двадесет месеца след появата му на прага с прострелян гръден кош, Лора го покани в леглото си. След три нощи той събра кураж да отиде.

3.

В годината, когато Крис навърши дванайсет, Джейсън и Телма купиха вила в Монтърей с изглед към най-красивия бряг на света и настояха Лора, Стефан и Крис да им гостуват през август, когато и двамата бяха свободни от филмови ангажименти. Утрините на полуостров Монтърей бяха прохладни и мъгливи, дните – топли и ясни, а нощите – направо студени въпреки сезона, но такова време действаше ободрително.

На втория петък от месеца Стефан и Крис отидоха на разходка по плажа с Джейсън. На скалите близо до брега се приличаха и шумно ръмжаха морски лъвове. Туристите паркираха плътно кола до кола по крайбрежния път и излизаха на пясъка да снимат влюбените в слънцето „тюлени“, както ги наричаха.

– Година след година – обясняваше Джейсън, – чуждестранните туристи стават все повече. Истинско нашествие. Главно японци, германци и руснаци. Преди по-малко от половин век водихме най-голямата война в историята срещу трите държави, а сега и трите ни изпревариха. Японска електроника и коли, руски автомобили и компютри, немски коли и разнообразна висококачествена техника... Честна дума, Стефан, мисля си, че американците често се отнасят към предишните си врагове по-добре, отколкото към старите си приятели.

Стефан спря да погледа морските лъвове, които привличаха интереса на туристите и си помисли за грешката, направена при срещата с Уинстън Чърчил.

– Кажете ми поне едно нещо. Любопитството ме изгаря. Да видим... добре, например какво ще стане със Съветите след войната?

Старата лисица бе говорила така непринудено, сякаш въпросът му бе хрумнал случайно, все едно, че се беше заинтересувал от кройката на мъжките костюми в бъдещето, а всъщност въпросът е бил внимателно пресметнат и отговорът силно го интересуваше. На основата на научното от Стефан, Чърчил бе обединил западните съюзници да продължат военните действия в Европа след поражението на германците. Като

използваха за предтекст съветското нашествие в Източна Европа, останалите съюзници се обърнаха против руснаците, изгласаха ги обратно в родината им и ги победиха окончателно. Всъщност през цялата война с Германия Съветският съюз бе получавал помощ от Съединените щати с оръжие и други доставки и когато тази подкрепа се прекрати, той рухна само за няколко месеца. В края на краищата войната със стария му съюзник Хитлер го бе изтощила. Сега светът изглеждаше твърде различно от предопределеното и всичко това се случи само защото Стефан отговори на един-единствен въпрос на Чърчил.

За разлика от Джейсън, Телма, Лора и Крис, Стефан беше човек извън времето. За него сегашната епоха не беше отсъденият от съдбата дом. Годините след световните войни бяха неговото бъдеще, а за останалите бяха минало. Затова той помнеше както някогашното бъдеще, така и бъдещето, което го бе изместило. Но те имаха спомени само от този свят, в който нямаше враждуващи велики сили, в който нямаше огромни ядрени арсенали в очакване на команда, в който демокрацията процъфтяваше дори в Русия, където имаше благоденствие и мир. Съдбата се бори да възстанови предопределения модел. Но за щастие понякога не успява.

* * *

Лора и Телма останаха в люлеещи се столове на верандата и наблюдаваха как мъжете стигат до морето, завиват на север по плажа и изчезват от погледа.

– Щастлива ли си с него, Шейн?

– Той е меланхоличен.

– Но е прекрасен.

– Никога няма да е Дани.

– Дани го няма.

Лора кимна. Залюляха се на столовете.

– Казва, че съм го спасила – каза Лора.

– Както се възстановяват купони за хранителни продукти. Накрая

Лора призна:

– Обичам го.

– Знам – отговори Телма.

– Никога не съм допускала, че мога... отново. Искам да кажа, да обичам мъж по този начин.

– Какъв е този начин, Шейн? Да не говориш за някоя откачена поза? Вървиш към средна възраст, Шейн, не след дълго ще станеш на

четиридесет, не е ли време да промениш насоката на либидото си?

– Непоправима си.

– Старая се.

– А ти, Телма? Щастлива ли си?

Телма потупа издутия си корем. Беше бременна в седмия месец.

– Много съм щастлива, Шейн. Казах ли ти? Може да са близнаци.

– Каза ми.

– Близнаци! – повтори Телма, сякаш стресната от перспективата. –

Помисли колко би се радвала Рути. Близнаци.

„Съдбата се бори да възстанови предопределения модел“, помисли Лора. И за щастие понякога успява.

Поседяха известно време в задушевно мълчание, вдишваха здравословния морски въздух и слушаха нежните въздишки на вятъра в боровите и кипарис Монтьрей. След малко Телма каза:

– Помниш ли като дойдох при тебе в планината и ти се упражняваше в стрелба в задния двор?

– Помня.

– Стреляше по човешки силуети. Зъбеше се, предизвикваше целия свят, криеше оръжие навсякъде. Тогава ми каза, че цял живот си понасяла това, което съдбата ти е подхвърляла, но ще спреш просто да търпиш и ще се бориш, за да се защитиш. Беше много ядосана тогава, Шейн, много зла.

– Да.

– Сега знам, че още можеше да търпиш. Знам също, че още можеш да се бориш. Светът продължава да е изпълнен със смърт и трагедии. Въпреки всичко вече не си зла.

– Не.

– И ще ми разкриеш ли тайната?

– Извлякох третата голяма поука, това е всичко. Като дете се научих да търпя. След смъртта на Дани се научих да се боря. Сега продължавам да търпя и да се боря, но се научих също да приемам нещата. Съдбата е това, което е.

– Звучи много източно, мистично, трансцендентално и въобще това са глупости, Шейн. Боже! Съдбата е това, което е. Още малко и ще ме накараш да мърморя мантри и да съзерцавам пъпа си.

– Като си се надула от близнаците – каза Лора, – даже не можеш да си видиш пъпа.

– О, мога, ако правилно подреда огледалата.

Лора се засмя:

– Обичам те, Телма.
– Обичам те, сестричке.
Те се залюляха пак на столовете.
Долу на брега започваше приливът.

КРАЙ

© 1988 Дийн Кунц
© 1992 Вера Георгиева, превод от английски

Dean Koontz
Lightning, 1988

Сканиране, разпознаване и редакция: pqgolova, 2007

Публикация:
BERKLEY BOOKS NEW YORK 1989
ИНТЕРПРИНТ СОФИЯ 1992
Фантастичен трилъ

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2855>]